This is a digital copy of a book that was preserved for generations on library shelves before it was carefully scanned by Google as part of a project to make the world's books discoverable online.

It has survived long enough for the copyright to expire and the book to enter the public domain. A public domain book is one that was never subject to copyright or whose legal copyright term has expired. Whether a book is in the public domain may vary country to country. Public domain books are our gateways to the past, representing a wealth of history, culture and knowledge that's often difficult to discover.

Marks, notations and other marginalia present in the original volume will appear in this file - a reminder of this book's long journey from the publisher to a library and finally to you.

Usage guidelines

Google is proud to partner with libraries to digitize public domain materials and make them widely accessible. Public domain books belong to the public and we are merely their custodians. Nevertheless, this work is expensive, so in order to keep providing this resource, we have taken steps to prevent abuse by commercial parties, including placing technical restrictions on automated querying.

We also ask that you:

+ *Make non-commercial use of the files* We designed Google Book Search for use by individuals, and we request that you use these files for personal, non-commercial purposes.
+ *Refrain from automated querying* Do not send automated queries of any sort to Google's system: If you are conducting research on machine translation, optical character recognition or other areas where access to a large amount of text is helpful, please contact us. We encourage the use of public domain materials for these purposes and may be able to help.
+ *Maintain attribution* The Google "watermark" you see on each file is essential for informing people about this project and helping them find additional materials through Google Book Search. Please do not remove it.
+ *Keep it legal* Whatever your use, remember that you are responsible for ensuring that what you are doing is legal. Do not assume that just because we believe a book is in the public domain for users in the United States, that the work is also in the public domain for users in other countries. Whether a book is still in copyright varies from country to country, and we can't offer guidance on whether any specific use of any specific book is allowed. Please do not assume that a book's appearance in Google Book Search means it can be used in any manner anywhere in the world. Copyright infringement liability can be quite severe.

About Google Book Search

Google's mission is to organize the world's information and to make it universally accessible and useful. Google Book Search helps readers discover the world's books while helping authors and publishers reach new audiences. You can search through the full text of this book on the web at `http://books.google.com/`

HARVARD LAW LIBRARY
3 2044 057 000 192

UL
D3B

Digitized by Google

VE RI TAS

HARVARD LAW SCHOOL
LIBRARY

Digitized by Google

Digitized by Google

Digitized by Google

Инвентаренъ
№ 538

№ 182

Сигнатура
IV 26

РѢШЕНИЯ

НА

ВЪРХОВНИЯ КАССАЦИОНЕНЪ СЪДЪ

ПО

II-то УГЛАВНО ОТДѢЛЕНИЕ

ЗА

1898 ГОДИНА.

Bulgaria. Vŭrkhoven Kasatsionen sŭd
Rieshenii̯a na Vŭrkhovnii̯a Kasatsionen sŭd
po vtorato uglavno otdĕlenie

СОФИЯ
Печатница на Иванъ К. Божиновъ
1900

Digitized by Google

ЗАБѢЛѢЖКА.

Оскобенитѣ № № сѫ истинскитѣ №№ на рѣшенията, а другитѣ — по редътъ на печатанието имъ.

Digitized by Google

РѢШЕНИЯ

НА

ВЪРХОВНИЯ КАССАЦИОНЕНЪ СЪДЪ

ПО ВТОРОТО МУ УГЛАВНО ОТДѢЛЕНИЕ

прѣзъ 1898 година.

№ 1—(41)— 27-ий Януарий 1898 година. ***Въ името на Негово Царско Височество Българскій Князь Фердинандъ I-ий. Върховний Кассационенъ Съдъ Второ Углавно Отдѣленіе, на тринадесетий Януарий, хилядо осемстотинъ деветдесетъ и осма година, въ открито съдебно засѣдание, въ слѣдующий съставъ: Подпрѣдсѣдатель: Филиппъ Филчевъ, членове: Савва Кисьовъ и Владимиръ Петковъ, при Подсекретаря: Михаилъ Христовъ и въ присѫтствието на Прокурора Д-ръ П. Ив. Данчевъ, слуша доложението отъ члена В. Петкова, углавно дѣло № 258 по описѣ за 1897 год., на Колю Колишевъ, срѣщу присѫдата на Търновскій Окр. Съдъ отъ 30-й Декемврий 1896 год. подъ № 457, по обвинението му въ самоуправство.— Въ засѣданието кассатора не се яви.***

Обстоятелства на дѣлото: Съ прошение отъ 24-ий Февруарий 1896 год. до II-ий Търновский Мир. Сѫдия, Колчо Георгиевъ, отъ с. Кованлѫка, е заявилъ, че съселянина му Колю Колишевъ, на 23 с. мѣсѣцъ, безъ да знае той отишелъ въ градината му и съборилъ довара, който билъ построилъ на ново, подъ прѣдлогъ, че ужъ билъ построенъ на негово мѣсто; за това е молилъ Сѫдията да призове на Сѫдъ Колю Колишевъ и да му наложи наказанието прѣдвидено въ чл. 110 отъ Устава за Наказанията, за извършеното отъ него самоуправство и да го осѫди да му заплати 25 лева за направата на довара. Мировий Сѫдия е разглѣдалъ това дѣло на 20-ий Май 1896 год. задочно и съ присѫда № 32, е призналъ Колю Колишевъ за виновенъ въ събарянне часть отъ довара на тѫжителя Колча Георгиевъ и по чл. 110 отъ Устава за Наказанията го осѫдилъ да издържи едно мѣсечно запиранне и да заплати на тѫжителя три лева за причинената му поврѣда — пагуба и 10 лева за водение на дѣлото. По въззивна жалба отъ Колю Колишевъ дѣлото е било разглѣдано отъ Търновский Окр. Сѫдъ, който съ присѫдата си отъ 30 ий Декемврий 1896 год. подъ № 457, постановилъ: „Присѫдата на II Търновский Мировий Сѫдия отъ 20-ий Май 1896 год. подъ № 32, се видоизмѣнява така: Признава Колю Колишевъ, отъ с. Кованлѫка за виновенъ въ това, че е извършилъ самоуправство, като е съборилъ една часть отъ дварътъ на градината на съжителя си Колчю Георгиевъ и за това го осѫжда да

Digitized by Google

надържи едно дневно запирание и да заплати на Колча Георгиевъ три лева за причинената му повреда. — Срѣщу тая присжда Колчо Колишевъ е подалъ въ Върховний Кассационенъ Сждъ кассационна жалба, съ която се оплаква между друго и за това, че сж нарушени чл. чл. 123 и 127 отъ Углавното Мирово Сждопроизводство, защото както Мир. Сждия, тъй и Окр. Сждъ сж допустнали распита на свидѣтелитѣ безъ клѣтва. —

Върховний Кассационенъ Сждъ, слѣдъ като изслуша заключението на Прокурора, взе прѣдъ видъ: Отъ протокола, държанъ по това дѣло въ сждебното засѣдание на Мировий Сждия, се вижда, че въ отсжтствието на обвиняемий, Мировий Сждия е распиталъ свидѣтелитѣ безъ клѣтва, по нѣмание свѣщенникъ; при това Мировий Сждия взелъ отъ свидѣтелитѣ записка, съ която се задължили да потвърдятъ показанията си подъ клѣтва, ако това се поиска отъ една отъ странитѣ. Обвиняемий, сегашний кассаторъ, въ въззивната си жалба е искалъ да се призовжтъ сжщитѣ свидѣтели и да се распитатъ подъ клѣтва; Търновский Окр. Сждъ, обаче съ опрѣдѣлението си отъ 19-ий Юний 1896 год. подъ № 928, не уважилъ това му искание по нѣмание „особни за това причини.“ Отъ ясния смисълъ на чл. 64, въ свързка съ чл 123 отъ Углавното Мирово Сждопроизводство, се вижда, че въ подобни случаи, какъвто е настоящий, когато Мировий Сждия по нѣмание на свѣщенникъ, распитва по углавни дѣла свидѣтелитѣ безъ клѣтва, странитѣ иматъ безпорно право да поискатъ въ втората инстанция призоваванието и распитванието на свидѣтелитѣ подъ клѣтва. Въ чл. 64 се казва, че отъ свидѣтелитѣ се взема записъ, съ който „тѣ се задължаватъ да потвърдятъ съ клѣтва всичко туй, което показватъ, *ако нѣкой отъ странитѣ би поискала това.*“ Явно е, че тѣзи распорѣждания на Закона не би имали никакъвъ смисълъ, ако се отнѣмеше на странитѣ възможностьта да упражнятъ това свое право въ втората инстанция. При упражняванието на това свое право, странитѣ не сж длъжни да посочватъ никакви „особни“ или други нѣкои „уважителни причини“, тъй като и самото распитване на свидѣтелитѣ въ първата инстанция безъ клѣтва, става не по вината на странитѣ. Очевидно е, прочее, че Търновский Окр. Сждъ въ дадения случай, като е отказалъ, по искането на кассатора въ въззивната му жалба, да призове и распита подъ клѣтва свидѣтелитѣ, распитани отъ Мировий Сждия безъ клѣтва, по нѣмание на свѣщенникъ, нарушилъ е казаннитѣ членове 64 и 123 отъ Углавното Мир. Сждопроизводство и това нарушение е сжществено, слѣдователно оплакванието на кассатора по този поводъ за нарушние чл. 123 отъ Углавното Мирово Сждопроизводство, се явява основателно. —

Водимъ отъ това съображение, Върховний Кассационенъ Сждъ *опрѣдѣляво*; Присждата на Търновский Окр. Сждъ отъ 30-ий Декемврий 1896 год. подъ № 457, защото сж нарушени чл. чл. 64 и 123 отъ Углавното Мир. Сждопроизводство, съ силата на чл. 137 отъ сжщото Сждопроизводство, да се отмѣни и дѣлото за ново разглѣждание, отъ другъ съставъ, да се испрати въ сжщий Окр. Сждъ. —

Digitized by Google

№ 2—(64) — 31-ий Януарий 1898 година. *Въ името на Негово Царско Високочество Българскій Князъ Фердинандъ I-ий. Върховний Кассационенъ Сѫдъ Второ Углавно Отдѣление, на седемнадесетий Януарий хилядо осемстотинъ деветдесеть и осма година, въ открито сѫдебно засѣдание, въ слѣдующий съставъ: Подпрѣдсѣдатель: Филипъ Филчевъ, членове: С. Кисьовъ и Владимиръ Петковъ, при Секретаря: П. Махаевъ и въ присѫтствието на Прокурора Д-ръ П. Ив. Данчевъ, слуша доложеното отъ Подпрѣдсѣдателя, углавно дѣло № 671, по описъть за 1897 год., по касационната жалба на Кюстендилский Окр. Управитель, противъ присѫдата на Кюстендилский Окрѫженъ Сѫдъ отъ 28 Априлий 1897 год. подъ № 97, съ която е оправданъ Митю Петканинъ, по обвинението му въ нарушение Закона за Тютюня.*—Въ сѫдебното засѣдание странитѣ не се явихѫ.

Обстоятелства на дѣлото: На 1-й Септемврий 1895 г., волнонаемното лице по изброяване листитѣ и коренитѣ на тютюнищата въ Дубничка Околия, Христо И. Димитровъ, като направилъ провѣрка на тютюня на тютюнопроизводителя Митю Петканинъ, намѣрилъ недостигъ 43 кила, вслѣдствие на коего му съставилъ актъ. Петканинъ обяснилъ още тогава, че тютюня, който му се търси, билъ продалъ на търговеца Иванъ Панчовъ, който впослѣдствие се оказало да не е търговецъ. Кюстендилский Окр. Управитель, като разглѣдалъ въпросний актъ на 23-й Септемврий 1895 год., издалъ постановление подъ № 3007, съ което призналъ за виновенъ Митю Петканинъ въ нарушение закона за Тютюня и съгласно чл. чл. 77, 71 и 67 отъ сѫщий законъ, осѫдилъ го да заплати въ полза на Държавното Съкровище бандеролно право отъ първо качество на 43 кил. тютюнъ недостигъ 1032 лева. Осѫденний недоволенъ отъ това постановление, подалъ въззивна жалба въ Кюстендилский Окр. Сѫдъ, съ която молилъ да се отмѣни въпросното постановление. Окр. Сѫдъ слѣдъ ислушване доклада, обясненията на странитѣ и заключението на Помощ. Прокурора, за рѣшение дѣлото, взелъ въ съображение: 1) Че въззивника Митю Петканинъ се обвинява въ нарушение на чл. 71 отъ закона за Тютюня, за гдѣто не е можалъ да оправдае 43 кгр. тютюнъ; 2) Нарушението е констатирано съ единъ актъ отъ 11-й Септемврий 1895 г, който служи прѣдъ Сѫдътъ за неоспоримо доказателства, до като не се докаже неговата невалидность; 3) Че апелатора съ удостовѣрението на Слатинското Селско Общинско Управление отъ 20 Февруарий 1896 г. подъ № 197, напълно оправдава недостигътъ отъ тютюня, констатиранъ съ актъ отъ 11 Септемврий 1885 г. По тия съображения Кюстендилский Окр. Сѫдъ съ присѫдата си отъ 28-й Априлий 1897 г. подъ № 97, оправдалъ подсѫдимия Митю Петканинъ. Съ кассационна жалба, Кюстендилский Окр. Управитель се оплаква, че Окр. Сѫдъ неправилно оправдалъ подсѫдимия, безъ да е опровѣргнатъ акта.

Върховний Кассац. Сѫдъ слѣдъ като изслуша заключението на Прокурора, взе прѣдъ видъ: Чл. 67 отъ закона за Тютюня, облага съ наказание онѣзи тютюнопроизводители, които продаватъ тютюнитѣ си, безъ да бѫдатъ снабдени съ свидѣтелство отъ мѣстния Околийский Началникъ или Кмета. Чл. Чл. 49, 50, 53—56 отъ Правилника за приспособлението на сѫщия законъ, опрѣдѣлятъ редътъ на извършванието тютюневитѣ продажби и формалноститѣ, които се при туй съблюдаватъ, за законостьта на тия продажби. Отъ съдържанието на цитиранитѣ

Digitized by Google

членове се заключава, че само извѣстни лица могжтъ да купуватъ тютюни и само на такива могжтъ да се продаватъ, а именно на лица търговци, снабдени съ откритъ листъ отъ Окр. Управитель. Съ силата на този листъ става покупката на тютюня, която се явява на кмета въ общината и той отъ своя страна издава надлѣжното свидѣтелство за изнасяние на тютюня изъ общината, а сетнѣ слѣдъ като се внесе купения тютюнъ въ тютюневата фабрика или тютюневия дѣпозитъ, издава се за прѣдставление на кмета контра свидѣтелство, съ силата на което продадения тютюнъ се спада отъ партидата на тютюнопроизводителя по надлѣжнитѣ книги. По този само начинъ, извършената продажба се счита за станала и припознава тютюня законно продаденъ. По настоящето дѣло, прѣдставеното отъ подсѫдимия свидѣтелство далѣче не удостовѣрява станала по този редъ продажба, защото продадения тютюнъ трѣбваше да бѫде спаднатъ въ надлѣжнитѣ книги, а подобно нѣщо не е станало и прѣдставеното свидѣтелство не това удостовѣрява, слѣдователно Окр. Сѫдъ неможеше да се основава на това свидѣтелство, за да признае, че тютюня на подсѫдимия е правилно продаденъ, т. е. съ знанието и съдѣйствието на властьта, тъй както изисква закона за упражнение на чадлѣжния контролъ, за да не би да става злоупотрѣбление съ тютюня и дѣйствително продадения тютюнъ, да не иде другаде, а въ тютюнева фабрика или тютюневъ складъ, поставени подъ контролата на властьта. Прочее по настоящето дѣло Окр. Сѫдъ е нарушилъ горѣцитиранитѣ членове отъ закона и станалото нарушение е съществено; Заради туй Върховния Касац. Сѫдъ, *опрѣдѣлява*: Присѫдата на Кюстендилский Окр. Сѫдъ отъ 28-й Априлий 1897 г. подъ № 97, защото сѫ нарушени чл. чл. 67, 78 отъ закона за Тютюня, въ свързска съ чл. чл. 49, 50, 53—56 отъ Правилника за приспособлението му, съ силата на чл. 137 отъ Углавното Мир. Сѫдопроизводство, да се отмѣни и дѣлото за ново разглѣждание, по сѫщество, да се испрати въ сѫщий Окр. Сѫдъ.

№ 3—(69)— *3-ий, Февруарий 1898 година. Въ името на Негово Царско Височество Българский Князъ Фердинандъ I-ий. Върховний Касационенъ Сѫдъ Второ Углавно Отдѣление, на седемнадесетий Януарий хилядо осемстотинъ девет десеть и осма година, въ открито сѫдебно засѣдание въ слѣдующий съставъ: Подпрѣдсѣдатель: Филипъ Филчевъ, членове: Савва Кисьовъ и Владимиръ Петковъ, при Секретаря: Петръ А. Макаѣвъ и въ присѫтствието на Прокурора: Д-ръ П Данчевъ, слуша доложеното отъ членътъ Савва Кисьовъ, углавно дѣло № 681 по описътъ за 1897 год. на Вълчо Колювъ, отъ с. Радювени, противъ присѫдата на Ловчанскы Окр. Сѫдъ № 51 отъ 11 Априлий 1897 год. съ която е осѫденъ да заплати на хазната 275 л., за нарушение Закона за Питиетата.*— Въ сѫдебното засѣдание вмѣсто кассатора, се яви защитника му Д-ръ Д. К. Вачевъ.

Обстоятелствата на дѣлото сѫ: Акцизний Стражарь при Ловчанското Акц. Отдѣление, Киро Х. Кирчевъ, съставилъ актъ въ с. Радювени, Ловчанска Околия, съ който констатиралъ, че жителя отъ сѫщото село Вълчо Колевъ, продалъ 20 ведра вино, което купувалъ на гроздье отъ

Digitized by Google

Ито Калчевъ и др. на Павелъ Гечевъ, отъ с. Каленикъ, сир. търгувалъ на едро съ спиртни питиета, безъ да се е снабдилъ съ нуждния за това патентъ. По поводъ на тоя актъ Ловчанский Окр. Управитель издалъ постановление отъ 16 Августъ 1896 год., подъ № 3192, съ което възъ основание чл. чл. 50, 69 и 72 отъ закона за Питиетата, е осждилъ рѣченний Вълчо Колевъ да заплати въ полза на хазната 200 лева глоба и патентно право 75 лева, а всичко 275 лева. Вслѣдствие възива на Вълчо Колевъ, Ловчанский Окр. Сѫдъ съ присѫдата си отъ 11 Априлий 1897 год. № 51, като взелъ прѣдъ видъ: 1) Че нарушението е констатирано съ единъ актъ, съставенъ на 22 Августъ 1895 г. въ с. Радювени отъ акц. стражаръ К. Х. Кирчовъ и се състои въ това, че Вълчо Колевъ продалъ 20 ведра вино, което е купувалъ още на гроздье отъ Ито Калчевъ и др., на Павелъ Гечевъ, отъ с. Каленикъ, сир. търгувалъ е на едро съ спиртни питиета, безъ да е снабденъ съ нуждния за това патентъ; 2). Че този актъ съставлява за Сѫда неоспоримъ документъ до тогава, до като не се докаже неговата невѣрность; 3) Че при разглѣждането на дѣлото въ днешното сѫдебно засѣдание, апелатора, за установяване на обстоятелството, че продаденото вино било не негово, а на малолѣтното сираче Вълко Цановъ, на което управлява имотитѣ, така сѫщо и за установление, че той не продавалъ разни спиртни питиета, настоява да се распитатъ призованитѣ свидѣтели, и отъ распита на тѣзи свидѣтели се установява: Свидѣтеля Павѣлъ Гечевъ показа: че надъ с. Скобелово го срѣщналъ апелатора и му казалъ, че има вино за продань, което било на малолѣтното, слѣдъ това той отишелъ у апелатора за вино, който му продалъ 20 ведра, като му казалъ, че е на малолѣтното; свидѣтеля Стойко Гечевъ показа, че като билъ у апелатора, послѣдний му казалъ, че виното, което билъ продалъ на брата му П. Гечевъ, принадлѣжало на малолѣтното. Свидѣтеля Ст. Петковъ показа, че знае какво сирачето имало у апелатора вино, който продалъ отъ сѫщото на Павле Гечевъ, а това той знаялъ, защото видѣлъ бъчвата, въ която Вълчо наливалъ виното. Останалитѣ свидѣтели, съ исключение на свидѣтеля Минко Вълчевъ, показаха, че знаяли какво малолѣтното сираче Вълко Цановъ живѣло отъ нѣколко години при апелатора, който му билъ настойникъ и управитель на имотитѣ. Най-сѣтне свидѣтеля М. Вълчевъ показа, че знаялъ апелатора като продалъ вино на Павелъ Гечевъ, което било отъ виното на малолѣтния, това той знаялъ, защото билъ тамъ при наливанието му въ това бѫдне, което апелатора продалъ на П. Гечевъ. Отъ всичкитѣ тѣзи показания на свидѣтелитѣ, можемъ да приемемъ, че дѣйствително продаденото отъ апелатора вино на Павелъ Гечевъ е било на малолѣтното сираче Вълко Цановъ, нъ за положително неможемъ да приемемъ това, защото толкова е приемливо и противното отъ него. А за установяването на обстоятелството, че дѣйствително виното, което апелатора е продалъ е принадлѣжало на малолѣтното, законътъ изисква свидѣтелство отъ надлѣжното общинско Управление; за това и въ забѣлѣжката къмъ чл. 55 отъ закона за Акциза върху питиетата е казано, че лозаритѣ и сливаритѣ могѫтъ да продаватъ изцѣло на всѣкждѣ, безъ да взематъ патенти, нъ само ония пития

Digitized by Google

които тѣ сами сж изработили, за което трѣбва да имать свидѣтелства отъ надлѣжнитѣ кметове. Това е прѣдвидѣлъ законодателя, за да не се злоупотрѣбява; така щого, щомъ аппелатора не прѣдстави подобно свидѣтелство, то и твърдението на аппелатора, какво виното не е негово, а на малолѣтното, слѣдва да се остави безъ послѣдствие, като негово, а постановлението на Ловчанский Окр. Управитель да се потвърди напълно',— и на основание чл. чл. 85, 86, 89, и 131 отъ Углавното Мир. Сждопроизводство, потвърдилъ постановлението на Ловчанский Окр. Управитель отъ 16 Августъ 1896 год., а въззивната жалба на Вълчо Колевъ, отъ с. Радювени, оставилъ безъ послѣдствие, като неоснователна.—Срѣщу тая присжда, Вълчо Колевъ съ кассационна жалба се оплаква за нарушение чл. 55 забѣлѣжката му, чл. чл. 65 и 78 отъ закона за Бериитѣ върху Питиетата и то по слѣдующитѣ причини: защото виното 20 ведра, произведение отъ 1895 год., което продалъ кассатора, било на малолѣтното Вълчо Цоневъ, имотитѣ на когото той управлявалъ и доходитѣ получавалъ; защото отъ свидѣтелитѣ се установило, че продаденото вино е на малолѣтния, който като винопроизводитель не е отговоренъ съгласно забѣлѣжката на чл. 55, широко истълкувана отъ Окр. Сждъ, че трѣбвало общинско свидѣтелство въ момента на продажбата, каквото свидѣтелство се изисква отъ ония лозари, които разнасятъ за продань питиета, и защото щомъ Окр. Сждъ приема и неприема за доказано, че виното не е на кассатора, то по съмнѣние трѣбвало да бжде оправданъ.—

Върховний Кассационенъ Сждъ, слѣдъ доклада и заключението на Прокурора, взе прѣдъ видъ: I. Акта, съ дата 22 Августъ 1895 год., констатира, че кассатора продалъ изъ кръчмата си 20 ведра вино на Павелъ Гечевъ, безъ да е ималъ патентъ за продаване на едро, което вино купувалъ на гроздье отъ трети лица. При съставлението му, като е признатъ билъ факта на продажбата, кассатора се оправдавалъ, че продаденото вино принадлѣжало на наслѣдницитѣ на Цано Върбановъ, а съ въззива си искалъ да установи съ свидѣтели, че въ качеството си на настойникъ продалъ въпросното вино на малолѣтния Вълчо Цоневъ, като прѣдставилъ и общинско свидѣтелство, за че този послѣдний ималъ лозье. II. Ловчанский Окр. Сждъ като анализира въ присждата си показанията на свидѣтелитѣ, които сж установили, че въ кръчмата на кассатора при нѣговото вино отъ 200 — 300 ведра се държало и бъчевчето съ виното отъ 20 ведра на малолѣгния, за което вино на малолѣтния едни свидѣтели знаятъ отъ самия кассаторъ за извършената продажба, а други видѣли, че въ сжщото бъчевче се наливало вино отъ лозето на малолѣтния,—признялъ за неположително установено домогването по забѣлѣжката на чл. 55 отъ закона за Акциза върху Питиетата, по силата на който кассатора не е ималъ въ момента на продажбата общинско свидѣтелство, вслѣдствие на което билъ осжденъ на наказанието прѣдвидено въ чл. 67 отъ сжщия законъ. III. Понеже Сждътъ по сжщество при оцѣнката на свидѣтелскитѣ показания е ималъ прѣдъ видъ факта ,че кассатора е кръчмарь, държи свое 200—300 ведра вино заедно съ това на малолѣтния лозаръ Вълчо Цоневъ, правилно е призналъ при отсжтствието на общинско свидѣтелство, че въ момента

Digitized by Google

на продажбата на виното отъ 20 ведра не е принадлѣжало на малолѣтния и за това кассатора подлѣжи на наказание. Отъ распорѣжданията на забѣл. къмъ чл. 55 отъ закона за Акциза върху Питиетата се вижда, че правото на продавание на едро спиртни питиета безъ патентъ, е позволено само тогава, когато производителя притѣжава свидѣтелство въ момента на продажбата и когато въ дѣйствителность продаваемото питие е собственно произведние. Доказателствата по настоящето дѣло (свидѣтелски показания и свидѣтелство, удостовѣряюще, че малолѣтния има лозье), не сж могли да убѣдѣтъ Сждътъ, че кассатора—кръчмарь на дрѣбно, само единъ пжть е продалъ съ бъчевчето на малолѣтния вино, принадлѣжаще на този послѣдния. Ако законодателя изисква прѣди да се продава собственно произведение общинско свидѣтелство, въ което ще бжде означено и количеството му, то въ момента на продажбата, продавеца—лозарь, който сжщеврѣменно прѣкупува отъ трети лица вино и търгува съ него, длъженъ е да констатира върху самото свидѣтелство чрѣзъ общинскитѣ власти, колко и отъ кое вино продава на едро. Такъвъ е духътъ и разумътъ на забѣлѣж. отъ чл. 55 въ свързска съ чл. 67 отъ закона за Акциза върху Питиетата, по силата на който кассатора Вълчо Колевъ, по занятие кръчмарь, безъ да бжде контролиранъ отъ властьта, не е ималъ право да заобикаля закона, като държи вѣчно 20 ведра вино на малолѣтния лозаръ при своето отъ 200—300 ведра и да се оправдава, че само първото продалъ на едро. Ето защо при наличностьта на правилно оцѣненитѣ данни, Окр. Сждъ се е съобразилъ точно съ распорѣжданията на чл. чл. 55, 67 и 78, безъ да бждѣтъ тѣ нарушени, като осждилъ на съотвѣтствующето наказание Вълчо Колевъ. Наведения въ кассационната жалба мѣстенъ обичай, че лозаритѣ безъ общински свидѣтелства продавали произведенията си, неможе да отмѣни распорѣжданията на закона, задължителенъ за всѣкиго въ страната.—

Възъ основание горѣизложеното, Върховний Кассац. Сждъ, **Опрѣдѣлява**: Кассационната жалба на Вълчо Колевъ, отъ с. Радювени, противъ присждата на Ловчанский Окр. Сждъ № 51 отъ 11 Априлий 1897 год., съ силата на чл. 137 отъ Углавного Мирово Сждопроизводство, като неоснователна, да се остави безъ послѣдствие.

№ 4 –(98) – *5-ий Февруарий 1898 година. Въ името на Негово Царско Височество Българский Князь Фердинандъ I-ий. Върховний Касационенъ Сждъ Второ Углавно Отдѣление, на двадесеть и второй Януарий хилядо осемстотинъ деведесеть и осма година, въ открито сждебно засѣдание, въ слѣдующий съставъ: Подпрѣдсѣдатель: Филипъ Филчевъ, членове: Иванъ Иановъ и Савва Кисьовъ, при Секретаря: Петръ А. Макавѣевъ и въ присжтствието на Помощникъ Прокурора Г. Тошковъ, слуша доложението отъ членьтъ Савва Кисьовъ, углавно дѣло № 724 по описътъ за 1897 г., на Софийский Окр Управитель, противъ присждата на Софийский Окр. Сждъ, № 264, отъ 31-й Май 1897 год., съ която е оправданъ по сждъ Дено Ивановъ, отъ с. Радотина, въ нарушение Закони за Тютюня.* — Въ сждебного засѣдание странитѣ не се явихж.

Digitized by Google

Обстоятелствата на дѣлото сж: На 15-й Мартъ 1896 година, при разглѣждането на углавното дѣло № 1163/95 година, заведено при Софийский Окр. Сждъ по постановление № 1724 отъ 20-й Юний 1895 година, противъ Иовко Стойчковъ, отъ село Момино, за гдѣто се намѣрило въ лозето му въ единъ заключенъ сандъкъ 500 грамма контрабанда тютюнь. Обаче отъ показанията на свидѣтелитѣ, при разглѣждание на дѣлото се установило, че сандъка, въ който е билъ намѣренъ тютюня, е билъ собственность на нѣкой си Дано Ивановъ отъ село Радотино, който е билъ оставенъ на съхранение на Ив. Стойчковъ, вслѣдствие на което Сждътъ призналъ за невиновенъ Ив. Стойчковъ и го освободилъ отъ всѣка углавна отговорность. Софийскмй Окр. Управитель съ друго постановление глобилъ Дано Ивановъ, да заплати 200 лева глоба за въ полза на хазната и 12 лева бандеролъ за намѣрения тютюнъ. Вслѣдствие въззива на Дано Ивановъ, Софийский Окр. Сждъ съ присждата си отъ 31-й Май 1897 година подъ № 264, взелъ прѣдъ видъ: „1-о) Че за да има нарушение, то необходимо е, това да се констатира съ актъ, приподписанъ понѣ отъ единъ свидѣтель, а така сжщо трѣбва да присжтствува и самия нарушитель. Такова нѣщо обаче при дѣлото несжществува. 2-о) Ако единъ актъ се опровергне съ свидѣтелски показания, то това още не доказва, че тѣ констатиратъ друго нарушение, така щото постановлението на Окр. Управитель е неоснователно, защото случая не подпада подъ ударитѣ на чл. чл. 64 и 77 отъ закона за Тютюня. Пита се, отъ кждѣ свидѣтелитѣ знаятъ, че този тютюнь, който е намѣренъ въ *кръчмата* на Иовко Стойчковъ е билъ на Доно Ивановъ. Знае се, че Доно Ивановъ е билъ простъ работникъ, а Иовко Стойчковъ кръчмаръ, именно той е заинтересованото лице, което има нужда да държи тютюнъ и продава на работницитѣ". — По тия съображения Сждътъ отмѣнилъ постановлението на Окр. Управитель. Софийский Окр. Управитель съ кассационната си жалба се оплаква: 1-о) За нарушени чл.чл. 64 и 77 отъ закона за Тютюня, защото Окр. Сждъ отмѣнилъ постановлението на Окр. Управитель, издадена на законно основание; 2-о) чл. 78 отъ сжщий законъ е нарушенъ, защото при всичко, що нѣма актъ съставенъ по настоящето дѣло, нъ нарушението е констатирано съ присжда, № 332, отъ 15-ий Май 1896 година, която присжда може да замѣстя акта изискуемъ по чл. 78, понеже констатира, че намѣрения въ сандъка тютюнъ билъ на обвиняемия по настоящето дѣло, а не на оправдания съ горнята присжда Иовко Стойчковъ.

Върховний Кассационенъ Сждъ, слѣдъ заключението на Помощ. Прокурора, взе прѣдъ видъ: Съгласно распорѣжданията на чл. чл. 76 и 78 отъ закона за Тютюня, всѣко нарушение на този законъ се констатира чрѣзъ съставенъ актъ веднага слѣдъ откриването на дѣянието, който актъ подписанъ отъ органа на властьта, свидѣтели и присжтствующия обвиняемъ, служи прѣдъ Сждътъ за неоспоримо доказателство, до като не бжде доказана неговата несъстоятелность, невѣрность или фалшивость. Безъ сжществуванието на подобенъ актъ, нарушението се сматря за неустановено и Сждътъ е длъженъ да оправдае лицето, което се обвинява възъ основание други данни, които кос-

Digitized by Google

венно констатиратъ сѫщото нарушение. Въ дадения случай Софийский Окр. Сѫдъ при отсѫтствието на актъ, съставенъ противъ Дено Ивановъ, за че намѣрения тютюнъ въ кръчмата на Иовко Стойчковъ, оправданъ съ присѫда, № 332, отъ 15-ий Май 1896 година, непринадлѣжалъ на този послѣдний, а на първий, правилно е оправдалъ казаний Дено Ивановъ, тъй като Окр. Управитель, слѣдъ откриването на нарушението въ 1895 год., не е ималъ законно основание да осѫжда на 7-ий Декемврий 1896 година, слѣдъ изтичането давностния срокъ, второто лице и безъ съставенъ актъ. Присѫдата ако и да констатира, че тютюня билъ на Дено Ивановъ, не съставлява доказателство противъ послѣдний, тъй като той не е билъ страна по дѣлото, за да обори не съставения противъ него актъ. Отъ изложеното слѣдва да се признае за неоснователно оплакването на кассатора, защото вмѣсто извършено нарушение Сѫдътъ точно се е съобразилъ съ прѣдписанията на чл. чл. 64, 77 и 78 отъ закона за Тютюня. Заради това Върховний Кассационенъ Сѫдъ, **Опрѣдѣлява**: Кассационната жалба на Софийский Окр. Управитель, противъ присѫдата на Софийский Окр. Сѫдъ, № 264, отъ 31-й Май 1897 год., съ силата на чл. 137 отъ Углавното Мирово Сѫдопроизводство, като неоснователна, да се остави безъ послѣдствие.

№ 5—(113)—10-ий Февруарий 1898 година. *Въ името на Негово Царско Височество Българский Князь Фердинандъ I-ий. Върховний Кассационенъ Сѫдъ Второ Углав. Отдѣление, на двадесеть и седмий Януарий хилядо осемстотинъ деветдесеть и осма година, въ открито сѫдебно засѣдание, въ слѣдующий съставъ: Подпрѣдсѣдатель: Филиппъ Филчевъ, членове: Ив. Каранджуловъ и С. Кисьовъ, при Секретаря: П. А. Макавѣевъ и въ присѫтствието на Прокурора Д-ръ П. Данчевъ, слуша доложеното отъ Подпрѣдсѣдателя, углавно дѣло № 783, по описътъ за 1897 год., по касац. жалба на Руссенский Окр. Управитель, противъ присѫдата на Руссенский Окр. Сѫдъ отъ 14-й Май 1897 год. подъ № 269, съ която е оправданъ Мюрселъ Хасановъ, по обвинение въ нарушение закона за Тютюня.* Въ сѫдебното засѣдание странитѣ не се явихх.

Обстоятелства на дѣлото: Възъ основание на единъ актъ, съставенъ на 30-ий Августъ 1895 год. отъ Киро Пейчовъ, акцизенъ агентъ, се констатирало, че подсѫдимий злоупотрѣбилъ отъ тютюня си, произведенъ на 1894 год., 44 килограмма, като е нарушилъ Закона за Тютюня. Руссенский Окр. Управитель, съгласно съ членове 71, 77, 78 и 79 отъ Закона за Тютюня, съ постановление № 3653 отъ 14-ий Августъ 1896 год., постановилъ да плати аппелатора за 44 килограмма злоупотрѣбенъ на листе тютюнъ, произведенъ отъ 1894 г., въ полза на хазната 1054 лева за глоба и бандеролно право отъ I-во качество. Недоволенъ отъ казанното постановление, осѫдений Мюрселъ Хасановъ, отъ с. Канипе, подалъ противъ него аппелативна жалба, съ която молилъ Руссенский Окр. Сѫдъ да го отмѣни по слѣдующитѣ причини: защото въпросния тютюнъ той го е продалъ на търговецъ и получилъ за изнасянето му разрѣшение, като прѣдстави за това и надлѣжнитѣ свидѣтелства. Подиръ доклада и отъ какъ изслушалъ обясненията на странитѣ и заключението на Прѣдставителя на Прокурорский Надзоръ, Окр. Сѫдъ взелъ въ съображение: Отъ актътъ

Digitized by Google

съставенъ на 30-ий Августъ 1895 год., се вижда какво у аппелатора липсвалъ 44 килограмма на листе тютюнъ, произведенъ прѣзъ 1894 г., че аппелатора оправдава тази липса съ обстоятелствата, че той го е продалъ и вземалъ за това разрѣшение, както и търговеца, за утвърждение това, прѣдстави свидѣтелства, които напълно доказватъ, че подсѫдимия не го е злоупотрѣбилъ, тютюня, а продалъ съ знанието на властитѣ; че отъ тукъ слѣдва да се признае неговата невинность и оправдай и освободи отъ наказание по дѣлото. По тия съображения Руссенский Окр. Сѫдъ съ присѫдата си отъ 14-ий Май 1897 година подъ № 269, оправдалъ подсѫдимия Мюрселъ Хасановъ. Съ кассационна жалба, Руссенский Окр. Управитель се оплаква, че Окр. Сѫдъ нарушилъ чл. 24 отъ Закона за Тютюня и чл. чл. 30, 31, 48, 49 и 50 отъ Правилника за приспособлението на сѫщий законъ, защото Окр. Сѫдъ е основалъ присѫдата си на свидѣтелство, отъ което не слѣдва никакъ, че тютюня е прѣдаденъ въ Тютюнева Фабрика, а не злоупотрѣбенъ, за която цѣль трѣбваше да бѫде прѣдставено контра свидѣтелство.

Върховний Кассационенъ Сѫдъ, слѣдъ като изслуша заключението на Прокурора, взе прѣдъ видъ: Отъ съдържанието на чл. 67 отъ Закона за Тютюня и чл. чл. 30, 31, 48, 49, 50 отъ Правилника за приспособлението му, се заключава, че продажбата на тютюнъ, трѣбва да става съ знанието на надлѣжната Административна властъ и съ съблюдението на установенитѣ формалности, че безъ да сѫ спазени тия законни условия, продажба въ очитѣ на закона не сѫществува, или съ други думи не се признава станалата продажба за дѣйствителна и продадения тютюнъ за оправданъ. По настоящето дѣло отъ страна на подсѫдимия, се е прѣдставилъ прѣписъ отъ свидѣтелство, дадено на нѣкой си Ованесъ Хазаровъ, отъ гр. Шуменъ, да изнесе 44 килограмма тютюнъ, който той купилъ отъ подсѫдимия Мюрселъ Хасановъ и да го внесе въ тютюневата си фабрика, като се съобрази по нататъкъ съ закона. Отъ съдържанието на туй свидѣтелство не слѣдва друго, освѣнъ, че на Ованеса е дадено право да изнесе тютюнъ 44 килограмма, за който той се е спазарилъ съ тютюнопроизводителя Мюрселъ Хасановъ и купува отъ нѣго, но дали този тютюнъ е билъ дѣйствително изнесенъ отъ с. Канипе, мѣстожителството на Мюрселъ, и да ли е внесенъ въ фабриката на Ованеса, свидѣтелството това не удостовѣрява, а и подсѫдимия Мюрселъ Хасановъ съ нищо не удостовѣрилъ това прѣдъ Сѫда. Понеже въ книжката обр. № 3, спорѣдъ сключения актъ, тютюна на подсѫдимия не е отбѣлѣженъ като продаденъ, защото, за отбѣлѣзването на продажбата, трѣбва продадения тютюнъ да се е дѣйствително внесалъ въ фабриката и този фактъ да е удостовѣренъ съ едно контра—свидѣтелство, прѣдставено на кмета на общината, отъ гдѣто е купенъ тютюна, а подобно нѣщо не се удостовѣрява по дѣлото да е станало, то Руссенский Окр. Сѫдъ въ случая неправилно е оправдалъ подсѫдимия, само на основание прѣписа отъ свидѣтелството, дадено на Ованесъ Хазаровъ, безъ да се е удостовѣрилъ, че тютюня на подсѫдимия е билъ дѣйствително дигнатъ отъ селото и внесенъ въ фабриката на Ованеса, и че въпросния тютюнъ не е злоупотрѣбенъ по споразумѣние между подсѫдимия и

Digitized by Google

Ованеса, слѣдъ издаванието на прѣдставеното въ прѣписъ по дѣлото свидѣтелство. Прочее Окр. Сждъ като не е обсждилъ обстоятелството, че въ книгата обр. № 3, тютюня на подсждимия стои отбѣлѣзанъ, че трѣбва да бжде на лице, а не продаденъ, въ свързска съ обстоятелството, че по дѣлото отсжтствува удостовѣрение, че тютюня е дѣйствително дигнатъ като продаденъ и внесенъ въ фабриката на Ованеса, нарушилъ е чл. 85 отъ Углав. Мир. Сждопроизводство, чл. 78 отъ Закона за Тютюня и чл. чл. 30, 31, 48, 49, 50 отъ Правилника за приспособлението му. Заради това Вархов. Кассац. Сждъ **опрѣдѣлява:** Присждата на Руссенский Окр. Сждъ отъ 14-ий Май 1897 г. подъ № 269, защото е нарушенъ чл. 78 отъ Закона за тютюня, въ свързка съ членове: 30, 31, 48, 49, 50 отъ Правилника за приспособлението му и чл. 85 отъ Угл. Мир. Сждопроизводство, съ силата на чл. 137 отъ сжщото Сждопроизводство, да се отмѣни, за ново разглѣждание, по сжщество, да се испрати въ сжщий Окр. Сждъ.

№ 6 – (120) 12-ий Февруарий 1898 година. Въ името на Негово Царско Високество Българский Князъ Фердинандъ I-ий Върховний Касационенъ Сждъ, Второ Углав. Отдѣление, на двадесетъ и деветий Януарий хилядо осемстотинъ деветдесетъ и осма година, въ открито сждебно засѣдание въ слѣдующий съставъ: Подпрѣдсѣдатель: Филипъ Филчевъ, членове: Д-ръ Георги Каракулаковъ и Савва Кисьсовъ, при Секретарь: Петръ А. Макавѣевъ и въ присжтствието на Помощ. Прокурора: *Д. Тошковъ, слуша доложеното отъ Подпрѣдсѣдателя, углавно дѣло № 802 по описътъ за 1897 год. по кассац. жалба на Варненский Окрѫженъ Управитель, противъ присждата на Варненский Окр. Сждъ, отъ 21-ий Май 1897 год. № 1020, съ която е оправданъ Хрюстемъ Османовъ, по нарушение закона за Тютюня.* — Въ сждебното засѣдание сранитѣ не се явихж.

Обстоятелства на дѣлото: Вслѣдствие на единъ актъ съставенъ отъ акц. агентъ Я. Даневъ на 29-ий Юний 1896 год. въ с. Хайрянъ Кьой, Варн. Околия, срѣщу Хрюстемъ Османовъ, за гдѣто при тѣглението на старий му тютюнъ, не се е указало осемдесетъ к.гр. тютюнъ. Варненский Окр. Управитель съ постановлението си отъ 2-й Декемврий 1896 год. подъ № 593, възъ основание чл. чл. 70, 67 и 77 отъ закона за Тютюна го осждилъ да заплати за 80 к. гр. на листове тютюнъ, стойностьта на бандеролното му право отъ първо качество — хилядо деветстотинъ и двадесетъ (1920) лева. — Осждений Хрюстемъ Османовъ, останжлъ недоволенъ отъ постановлението № 593 на Варненский Окр. Управитель, срѣщу което подалъ аппелативна жалба въ Окр. Сждъ и молилъ за отмѣнението му по причинитѣ и основанията, изложени въ жалбата. Варненский Окр. Сждъ разглѣдалъ дѣлото на 21-й Май 1897 год., когато слѣдъ доклада показанията на свидѣтелитѣ, обясненията на странитѣ и заключението на Пом. Прокурора, за рѣшението му взелъ прѣдъ видъ: Че съгласно чл. 78 отъ закона за Тютюна, актоветѣ чрѣзъ които се констатиратъ закононарушенията, служатъ прѣдъ Сжда за неоспоримо доказателство, догдѣто не се установи тѣхната невѣрность или неоснователность; че отъ даннитѣ раскрити въ сждебното засѣдание, а именно отъ подклѣтвеннитѣ показания на свидѣтелитѣ се установява, че тютюна не е билъ на аппелатора, а на едно друго лице Халилъ Мустафовъ, който билъ го оставилъ въ дома на Салимъ Халиловъ при заминуванието си за гр. Варна, за произвеждането на

Digitized by Google

който послѣдний наелъ нивата на Халилъ Азжова, а понеже му било запрѣтено сѣението на тютюнь, то като обработвачъ на послѣдния фигуриралъ аппелатора, въ общинскитѣ списъци; че отъ тия слѣдователно данни става явно какво аппелатора не може да бжде отговорното лице за личнитѣ дѣйствия на самия тютюнопроизводитель—Халила Мустафовъ. По тия съображения Варненский Окр. Сждъ съ присждата си отъ 21-й Май 1897 год., подъ № 1020, оправдалъ подсждимия Хрюстемъ Османовъ. Съ кассационна жалба Варненский Окр. Управитель се оплаква, че Окр. Сждъ нарушилъ чл. 7 отъ закона за Тютюна, защото оправдалъ подсждимия, който по закона е отговорното лице за произвѣдения тютюнъ, понеже той е заявилъ, че ще сѣе и той е записанъ въ официалнитѣ списъци, като тютюнопроизводитель.

Върховний Кассационенъ Сждъ, слѣдъ като изслуша закючението на Помощ. Прокурора, взе прѣдъ видъ: Въ съобразителната часть на издадената по дѣлото присжда, Варненский Окр Сждъ, констатирва, че подсждимия Хрюстемъ Османовъ е заявилъ на общинския кметъ, че ще посѣе тютюнъ и е записалъ себе си въ общинскитѣ списъци като тютюнопроизводитель, както и произвѣдения, т. е. набрания отъ сѣйдбата тютюнъ е прѣдставлявалъ за свой прѣдъ властьта, вслѣдствие на което и набрания произведенъ тютюнъ е записанъ, въ официалнитѣ книги, като нѣговъ. При туй положение лицето, на довѣрието на което е допустнжто посѣйванието на тютюна и което властьта държи отговорно за произвѣдения тютюнъ, е подсждимия Хрюстемъ Османовъ това прочее лице по закона е и отговорното за произвѣдения на него разрѣшение тютюнъ, който се е оказалъ при провѣрката въ недостигъ. Обстоятелството, че друго нѣкое лице било въ сжщность сѣяло и набрало тютюня, на което властьта запрѣтила сѣянието на тютюнъ, не е могло да послужи никакъ за основание да се освободи отъ отговорность подсждимия, тъй като по този начинъ Сжда легализирва обхождането (заобикалянието) на закона и съзнателно допуща неговото нарушение. Ако сжщинското лице, което било сѣяло и събрало тютюня, не е имало право да сѣе, фактическото посѣйване и събирание на тютюна отъ това лице, е могло да стане само на отговорностьта на подсждимия, който е получилъ разрѣшението отъ властьта, като е прѣдставилъ лично себѣ си за производитель и на своя отговорность поелъ посѣйванието му, слѣдователно Варненский Окр. Сждъ съ оправданието на подсждимия при горѣнаведенитѣ факти, констатирани въ присждата му постъпилъ е въпрѣки истинския смисълъ на чл. 7 отъ закона за Тютюна и нарушилъ чл. 78 отъ сжщия законъ, понеже акта основателно е сключенъ противъ подсждимия, а пъкъ Сжда е приелъ обратното. Прѣдъ видъ изложеното, Върховний Кассационенъ Сждъ **опрѣдѣлява**: Присждата на Варненский Окр. Сждъ отъ 21 Май 1897 г. подъ № 1020, защото сж нарушени чл. чл. 7 и 78 отъ закона за Тютюна, съ силата на чл. 137 отъ Углавното Мирово Сждопроизводство, да се отмѣни и дѣлото за ново разглѣждание по сжщество, да се испрати въ сжщий Сждъ.

Digitized by Google

№ 7—(121)—12-ий Февруарий 1898 година. Въ името на Негово Царско Височество Българский Князь Фердинандъ I-ий. Върховний Кассационенъ Сждъ Второ Углавно Отдѣл., на двадесетъ и деветій Януарий, хилядо осемстотинъ деветдесетъ и осма година, въ открито сждебно засѣдание, въ слѣдующий съставъ: Предсѣдатель: Филипъ Филиповъ, членове: Д-ръ Г. Каракулаковъ и Савва Бисъовъ, при Секретаря: Петръ А. Макавѣевъ и въ присжтствието на Помощникъ Прокурора Д. Тошковъ слуша доложеното отъ Подпрѣд. углавно дѣло № 803 по описъть за 1897 г., по кассационната жалба на Видѣнский Окр. Управитель, противъ присѣдата на Видинский Окр. Сждъ отъ 28-й Мартъ 1897 г. № 97 и кассационната жалба на Юрданъ Х. Ивановъ, противъ сѫщата присѣда, издадена по нарушение закона за Тютюня. — Въ сждебного засѣдание странитѣ не се явихж.

Обстоятелствата на дѣлото сж: На основание на единъ актъ, надлѣжно съставенъ, съ дата 30-ий Октомврий 1895 год., отъ който се вижда, че у Юрданъ Х. Ивановъ, ж. отъ с. Буковецъ, се е намѣрило 500 грамма тютюнъ, рѣзанъ вънъ отъ фабрикитѣ и че продалъ едно кило такъвъ на листье на Лило Миковъ, ж. отъ с. Грамада, Видинский Окр. Управитель издалъ постановление № 844, съ което I-во) осждилъ Юрданъ Х. Ивановъ да заплати за въ полза на хазната за 500 грамма дробенъ вънъ отъ фабрикитѣ тютюнъ 50 лева глоба, бандеролно право за сжщия тютюнъ отъ първо качество 12 лева и за едно кило на листье тютюнъ, продаденъ отъ него на Лила Миковъ, двойно бандеролно право 48 лева, а всичко 110 лева; II-о) осждилъ Лило Миковъ да заплати сжщо за въ полза на Хазната 48 лева двойно бандеролно право за купения му отъ Юрданъ Х. Ивановъ едно кило на листье тютюнь, и III-о) постановилъ да се конфискува хванатия тютюнъ. Недоволни отъ това постановление на Окржжний Управитель Юрданъ Х. Ивановъ и Лило Миковъ подали въ срокъ аппелационна жалба всѣкой по отдѣлно, въ Видинский Окр, Сждъ и молили за оправданието си. Окр. Сждъ слѣдъ изслушване доклада, свидѣтелитѣ и странитѣ, за да разрѣши дѣлото взелъ прѣдъ видъ: I-о) По закона актоветѣ служатъ за пълно доказателство на нарушението, освѣнъ ако бжде доказана тѣхната невѣрность и неоснователность. Въ днешното сждебно засѣдание съ нищо и въ нищо не се опроверга съдьржанието на акта съ дата 30-ий Октомврий 1895 год., отъ това слѣдва, че той е основателенъ и като обвинението на Юрданъ Х. Ивановъ е основано на него, то и то е основателно, така щото постановлението на Окр. Управитель по отношение на него слѣдва да се потвърди напълно. II-о) Прѣдъ видъ че съ постановлението на Управителя, Юрданъ Х. Ивановъ, между другото, е осжденъ да заплати и слѣдуемото се двойно бандеролно право за тютюня, продаденъ отъ него на Лило Миковъ, което е право, понеже тютюня е негово произведение (спорѣдъ постановлението), той го продава по начинъ забраненъ отъ закона, той ощѣтява съ това хазната и той слѣдователно е отговорния прѣдъ закона; че на сжщото бандеролно право е осжденъ и Лило Миковъ (на друго не е осжденъ); че бандеролното право не е глоба, а косвенно даждие и като такова, то неможе да се вземе освѣнъ единъ пѫть; че купуването на тютюнъ не е забранено отъ закона, а неговото употрѣбяване и разпродаване въпрѣки закона, което не е въ случая съ Лило Миковъ; че съ купуването на тютюня

Digitized by Google

Лило Миковъ е далечъ отъ да е ималъ намѣрение да извърши нарушение, както за това най ясно свидѣтелствува неговото доброволно съобщаване на властьта за купения му тютюнъ; че по закона откривачитѣ на нарушителитѣ не се наказватъ, даже се възнаграждаватъ. Прѣдъ видъ на всичко това Сждътъ идва до убѣждение, че възведеното противъ Лило Миковъ, обвинение — нарушение закона за Тютюня е неоснователно.' По тия съображения Видинский Окр. Сждъ съ присждата си отъ 28-ий Мартъ 1897 г. подъ № 97, измѣнилъ постановлението на Окр. Управитель, като оправдалъ подсждимия Лило Миковъ. Противъ тая присжда сж подали кассационни жалби Видинский Окр. Управитель и Юрданъ Х. Ивановъ. Управителя се оплаква за нарушение чл. 56 отъ закона за Тютюня, защото Окр. Сждъ констатирва, че Лило Миковъ е купилъ тютюнъ по мимо властьта, а пъкъ го оправдава. Юрданъ Х. Ивановъ се оплаква, че Окр, Сждъ го осждилъ не съгласно съ закона и че нарушилъ чл. 131 отъ Углавното Мирово Сждопроизводство, защото не призовалъ исканитѣ отъ него свидѣтели,

Върховний Кассационенъ Сждъ, слѣдъ като изслуша заключението на Помощ. Прокурора, взе прѣдъ видъ: Отъ съобразителната часть на издадената по настоящето дѣло присжда на Окр. Сждъ става явно, че подсждимия Лило Миковъ е оправданъ, при всичко, че Сжда приема за установено, че той е купилъ тютюнъ, безъ знанието на Финансовия надзоръ, като неправилно съображава, че бандеролното право, съ заплащанието на което трѣбва да се обложи, било не глоба, а косвенно даждие, което се плаща само вѣднжжь, а пъкъ то било вече взето отъ продавача; че купуванието на тютюнъ не било забранено отъ закона; че Лило Миковъ нѣмалъ намѣрение да извърши нарушение; че той най-сетне, доброволно съобщилъ на властьта за купения тютюнъ. Отъ съдържанието на чл. 56 отъ закона за Тютюна, въ свърска съ чл. чл. 50—57 отъ Правилника за приспособлението му, се вижда, че купуванието на тютюнъ не е дозволено всѣкиму, а само на онѣзи лица, които удовлѣтворяватъ изискуемитѣ отъ закона условия и сж снабдени съ разрѣшение отъ надлѣжния Окр. Управитель, тъй щото покупката на тютюнъ безъ съблюдение на тия законни условия, съставлява нарушение на чл. 56 и това нарушение се облага съ двойно бандеролно право отъ първо качество. По настоящето дѣло Окр. Сждъ констатирва само това, че подсждимия Лило Миковъ купилъ тютюнъ, но не констатирва, че той е ималъ разрѣшение да купува тютюнъ и че тютюнътъ е купенъ съ знанието на властьта, отъ което слѣдва, че е купенъ по мимо властьта, а такава една покупка не е дозволена, както неправилно мисли Окр. Сждъ, а е забранена и е наказуема по горѣцитирания чл. 56 отъ закона за Тютюня съ двойното бандеролно право отъ първо качество. Самия фактъ, че подсждимия Миковъ е купилъ тютюнъ, безъ да съобщи на властьта и вземе разрѣшение, съставлява нарушение на закона, безразлично какво е било при туй намѣрението му и съобщилъ ли е или не по сѣтнѣ за извършената вече покупка. Прочее, Видинский Окр. Сждъ съ оправданието на Микова е нарушилъ чл. 65 отъ закона за Тютюня, въ свърска съ чл. 86 отъ Углавното Мирово Сждопроизводство. Въ отношение подсждимия Юрданъ Х. Ивановъ, Окр. Сждъ никакво закононарушение не е сторилъ, ни

Digitized by Google

въ приложението на материялния законъ, ни при производството на дѣлото. Свидѣтелитѣ, които кассатора Юрданъ Х. Ивачовъ е молилъ да се призовѫтъ, сѫ биле призовани и распитани, тъй щото жалбата му се явява лишена отъ всѣко основание. Прѣдъ видъ на изложеното Върховний Кассационенъ Сѫдъ, **опрѣдѣлява**: Присѫдата на Видинский Окр. Сѫдъ отъ 28-й Мартъ 1897 год., подъ № 97, защото въ отношение подсѫдимия Лило Миковъ е нарушенъ чл. 65 отъ закона за Тютюня и чл. 86 отъ Углавното Мирово Сѫдопроизводство, съ силата на чл. 137 отъ сѫщото Сѫдопроизводство, да се отмѣни и въ отношение Микова дѣлото да се испрати за ново разглѣждание по сѫщество, при другъ съставъ въ сѫщия Окрѫженъ Сѫдъ. Кассационната жалба на Юрданъ Х. Ивановъ, срѣщу сѫщата присѫда на Видинский Окр. Сѫдъ, да се остави безъ послѣдствие.

№ 8 (122) 12-ий Февруарий 1898 година. Въ името на Негово Царско Височество Българский Князъ Фердинандъ I-ий. Върховний Кассационенъ Сѫдъ, Второ Углавно Отдѣление, на двадесеть и деветий Януарий хилядо осемстотинъ девет-десеть и осма година, въ закрито сѫдебно засѣдание, въ слѣдующий съставъ: Подпрѣдсѣдатель: Филипъ Фичевъ, членове: Г-ръ Г. Гарванджаковъ и Савва Кисьовъ, при Секретаря: Петръ А. Макаджиевъ и въ присѫтствието на Помощникъ Прокурора Г. Тошковъ, слуша доложеното отъ Подпрѣдсѣдателя, углавно дѣло № 807 по описѫтъ за 1897 г., на Костадинъ Кукураки, отъ гр. Станимака, осѫденъ съ присѫда на Пловдивский Окр. Сѫдъ отъ 7-ий Априлий 1897 г. № 358, за нарушение закона за Бериитѣ върху Питиетата. Въ засѣданието кассатора не се яви.

Обстоятелствата на дѣлото сѫ: Съ постановление № 93, отъ 9-й Септемврий 1896 година, Пловдивский Окр. Управитель, осѫдилъ Костадинъ Кукураки и Власю Хубеновъ, отъ гр. Станимака, да заплатятъ за въ полза на хазната 380 лева патентна стойность и глоба, за гдѣто търгували съ спиртни питиета, на разносъ, безъ да сѫ имали нуждния патентъ, за което има съставенъ актъ отъ 22 й Августъ 1896 година. Неблагодарни отъ това постановление на Пловдивский Окр. Управитель, осѫденитѣ въ установений отъ закона срокъ сѫ подали въ Пловдивский Окр. Сѫдъ въззивна жалба, съ която искали отмѣнението на сѫщото постановление на основание на туй, че намѣрената у тѣхъ ракия била притежание на Х. Никола Сефалера, а не тѣхна. Заведеното по поводъ на тая въззивна жалба углавно дѣло се разглѣдало въ сѫдебно засѣдание на 7 ий Априлий 1897 година, въ което Сѫдътъ слѣдъ като изслушалъ явившитѣ се страни и заключението на Помощ. Прокурора, взелъ прѣдъ видъ: „Че съдържанието на акта не е оборено, нито пъкъ е доказана неговата невѣрность; че отъ свидѣтелството № 2104 отъ 20-й Май 1896 година, издадено отъ Станимашкото Общ. Управление, се вижда, какво обвиняемитѣ не сѫ продавали свои произведения, а купени отъ Х. Н. Сефалера, както туй става ясно отъ забѣлѣжката на гърба на сѫщото, на която забѣлѣжка не може да не се даде пълна вѣра, тъй като е скрѣпена и направена отъ Общинския Кметъ; че въ такъвъ случай, извършеното отъ обвиняемитѣ съставлява нарушение на закона за Бериитѣ върху Питиетата“.— По

Digitized by Google

тия съображения Пловдивский Окр. Сждъ съ присждата си отъ 7-ий Априлий 1897 година подъ № 358, потвърдилъ постановлението на Окр. Управитель. Съ кассационна жалба Костадинъ Кукураки се оплаква, че Окр. Сждъ не му допустналъ да установи съ свидѣтели, че хванатата ракия той е разнасялъ като кираджия по селата, за да продаде за смѣтка на Х. Никола Сефалера, на когото е била ракията.—

Върховний Кассационенъ Сждъ, слѣдъ като изслуша заключението на Помощ. Прокурора, взе прѣдъ видъ: Още при залавянието на ракията и сключване акта, кассатора е обяснилъ, че тая ракия е на Сефалери, за удостовѣрение на което обстоятелство е прѣдявилъ общинското свидѣтелство, издадено на Сефалери, че като собственникъ на лозя въ Станимашко, притежава вино и ракия, като е обяснилъ, че ракията разнася въ качеството си на кираджия, за продаването ѝ въ селата, за смѣтка на Сефалери, който останалъ надирѣ и щѣлъ да пристигне. Тия сжщитѣ обстоятелства, изложени въ сключения актъ кассатора е молилъ да установи прѣдъ Окр. Сждъ, като е обяснилъ въ допълнение, че сжщата ракия той, заедно съ други още, купили отъ Сефалери, но като не могли да прѣдставятъ гаранция за исплащание на стойностьта ѝ, продажбата се развалила и съ Сефалери направено било условие да се закара ракията изъ селата за продаването ѝ въ името и за смѣтка на Сефалери. Окр. Сждъ недопустналъ да се установяватъ тия обстоятелства, защото отъ направената бѣлѣжка върху гърба на Общинското свидѣтелство на Сефалери се вижда, че ракията е била продадена на кассатора и други още, тъй щото противното на това, Сжда е счелъ недопустимо да се доказва. Отказването обаче на Сжда по сжщество е неправилно, защото кассатора се е домогвалъ да установи, не че продажбата, за която е дума въ забѣлѣжката, не е станала, а че станалата продажба отъ сѣтнѣ се е развалила, — да установи единъ послѣдвалъ слѣдъ забѣлѣжката фактъ, че ракията, която кассатора е каралъ по селата, е била пакъ на Сефалери, *вслѣдствие на развалянието на продажбата* и че е била карана за негова смѣтка; въ случая се е искало, не да се обарва забѣлѣжката върху гърбътъ на свидѣтелството, а да се установятъ събития послѣдовали слѣдъ забѣлѣжката, доказването на които не е запретено отъ закона, нито пъкъ се изисква за това писменни доказателства. Прочее, Окр. Сждъ е билъ длъженъ да допустне исканитѣ отъ кассатора свидѣтели, за да се разяснятъ навѣденитѣ отъ него обстоятелства, които сж не безъ значение за правилното разрѣшение на дѣлото, а като не ги е допустналъ, по съображения съвсѣмъ неправилни и неотговаряющи на искането на кассатора, нарушилъ е чл. 123 отъ Углавного Мирово Сждопроизводство и това нарушение е сжществено. За туй Вирховний Кассационенъ Сждъ, **опрѣдѣлява**: Присждата на Пловдивский Окр. Сждъ отъ 7-ий Априлий 1897 година подъ № 358, защото е нарушенъ чл. 123 отъ Углавното Мирово Сждопроизводство, съ силата на чл. 137 отъ сжщото Сждопроизводство, да се отмѣни и дѣлото за ново разглѣждание, по сжществo, да се испрати въ сжщия Окр. Сждъ.

Digitized by Google

№ 9—(133)—13-ий Февруарий 1898 година. *Въ името на Негово Царско Височество Българский Князь Фердинандъ I-ий. Върховний Кассационенъ Сѫдъ, Втори Углавно Отдѣление, на трудесетъ и първий Януарий, хилядо осемстотинъ деветдесетъ и осма година, въ открито сѫдебно засѣдание, въ слѣдующий съставъ: Подпредсѣдатель: Филипъ Филиповъ, членове: Савва Кисьовъ и Влад. Ив. Петковъ, при Секретаря: Петръ А. Макавѣевъ и въ присѫтствието на Прокурора Д-ръ П. Ив. Данчевъ, слуша доложеното отъ Подпрѣдс. углавно дѣло № 834 по описътъ за 1897 г., по кассационната жалба на Шуменский Окр. Управитель, противъ присѫдата на Шуменский Окр. Сѫдъ отъ 21 Май 1897 г. подъ № 190, съ която е оправданъ Гафаръ Керимъ, по нарушение закона за Тютюна.* Въ сѫдебното засѣдание странитѣ не се явихѫ.

Обстоятелства на дѣлото: На 30 Августъ 1895 год. въ с. Байково, Шуменско Окрѫжие е сключенъ актъ, съ който е констатирано, че у тютюнопроизводителя Гафаръ Керимъ липсоватъ 23 кгр. 350 гр. тютюнъ Този актъ е подписанъ отъ свидѣтели турци на турски языкъ и възъ основание него Шуменский Окр. Управитель съ постановление отъ 20 Септемврий 1895 год. № 178, наложилъ на Гафаръ Керимъ глоба 560 лева 40 ст. Срѣщу това постановление глобения подалъ жалба въ Шуменский Окр. Сѫдъ, въ която навелъ, че тютяна му билъ боклукъ, нищо не струвалъ и даже молилъ да бѫде уничтоженъ, но не го уничтожили. Окр. Сѫдъ като разглѣдалъ дѣлото, съ издадената си присѫда отъ 21 Май 1897 год. № 190, оправдалъ подсѫдимия, на единственно основание, че акта не билъ подписанъ отъ свидѣтели, понеже върху му имало нѣщо писано на турски, което Сѫда незнаялъ, подписъ лие или нѣкои бѣлѣжки, а такъвъ актъ нѣмалъ сила на доказателство.

Върховний Кассационенъ Сѫдъ, слѣдъ като изслуша заключението на Прокурора, взе прѣдъ видъ: Спорѣдъ чл. 76 отъ закона за Тютюна, актоветѣ, чрѣзъ които се константирватъ нарушенията на тоя законъ, за да иматъ сила трѣбва да сѫ подписани и отъ двама души свидѣтели.—Това изискуемо отъ закона условие не може да се каже, че не е спазено, защото въ самия актъ на опрѣдѣленото мѣсто за подписитѣ на свидѣтели се значи на български языкъ „Старѣйши“ и срѣщу тая дума слѣдватъ на турски языкъ подписи. Ако обаче Сѫда се е съмнявалъ, че писаното на турски языкъ срѣщу думата „Старѣйши“, сѫ подписи на лица турци, не оставаше освѣнъ да си послужи съ вѣщо лице и да узнае писаното подписи ли е, или бѣлѣжки и слѣдъ това вече да сѫди за законната сила на акта отъ формална страна, но безъ да стори това Окр. Сѫдъ не е ималъ *законнно* основание да отхвърля акта като доказателство по дѣлото, най паче тогава, когато самъ подсѫдимия не само че не го оспорява никакъ, нъ още признава съдържанието му, т. е., че тютюна му не се намиралъ на лице, както се значи въ акта, но възразява, че този тютюнъ, който се дири отъ него билъ боклукъ и негоденъ. Окр. Сѫдъ би могѫлъ да отхвърли акта, като доказателство само въ такъвъ случай, ако въ закона се съдържаше изрично постановление, че актъ носящъ подписи на чуждъ языкъ, нѣма законна сила, а подобно постановление закона за Тютюна не съдържа, нито пъкъ подобно послѣдствие за тия актове, носящи подписи на свидѣтели на чуждъ языкъ може да настѫпи по силата на дѣйствующето

Digitized by Google

у насъ законодателство. Подписи на чуждъ языкъ напротивъ дѣйствующитѣ закони допущатъ при условие да се обозначи и на български какъвъ е положения подпись, не спазванието обаче на това условие не поражава съ недѣйствителность самия актъ, ако подписътъ е дѣйствителенъ (чл. 194 отъ Гражд. Сждопр., въ свърска съ чл. чл 199, и 201 отъ сжщото Сждопр.); обозначението и на български какъвъ е положения на чуждъ языкъ подписъ не е освѣнъ едно пояснение на официялния языкъ, че това е подписъ на чуждъ языкъ и еди какъвъ именно. Прочее по настоящето дѣло Шуменский Окр. Сждъ, като е незачелъ сключения актъ за доказателство по дѣлото на това основание, че той не носи подписитѣ на свидѣтелитѣ и на българский языкъ като е обявилъ сключения така актъ за недѣйствителенъ, нарушилъ е чл. чл. 76 и 78 отъ закона за Тютюна и допустнатото нарушение е сжществено. Заради това Върховний Касац. Сждъ **опрѣдѣлява**: Присждата на Шуменский Окр. Сждъ отъ 21 ий Май 1897 год. подъ № 190, защото сж нарушени чл. чл. 76 и 78 отъ закона за Тютюна, съ силата на чл. 137 отъ Углавного Мирово Сждопроизводство, да се отмѣни и дѣлого за ново разглѣждание по сжщество, да се испрати въ сжщия Окр. Сждъ.

№ 10 — (144) — 17-ий Февруарий 1898 година. *Въ името на Негово Царско Величество* Българский Князъ Фердинандъ I-ий *Върховний Кассационенъ Сждъ, второ углавно отдѣление, на третий Февруарий хилядо осемстотинъ деветдесетъ и осма година, въ открито сждебно засѣдание, въ слѣдующий съставъ: Подпрѣдсѣдатель:Филипъ Филчевъ, членове:* Савва Кисьовъ *и* Владимиръ Пешковъ, *при Секретаря:* Петръ Макавѣевъ *и въ присжтствието на Прокурора* Д-ръ Петръ Данчевъ, *слуша доложеного отъ* Подпрѣдсѣдателя, *углавно дѣло № 864, по описътъ за 1897 година, по кассационната жалба на Пловдивский Окр. Управитель, противъ присждата на* Пловдивский Окр. *Сждъ отъ 15 ий Февруарий 1897 година № 118, съ която е оправдана Хатидже Дели Хюсеинова, отъ с. Кукленъ, по нарушение закона за Тютюна.* — Въ сждебного засѣдание странитѣ не се явихх.

Обстоятелства на дѣлото: Съ постановление № 22 отъ 5-й Февруарий 1896 год., Пловдивский Окр. Управитель, осждилъ Хатидже Дели Хюсеинова, отъ с. Кукленъ да заплати за въ полза на хазната 545 лева и 69 ст. глоба, за цѣто тя злоупотрѣбила 22 к. гр. и 737 гр. тютюнъ, произведенъ отъ нея прѣзъ 1895 год. Неблагодарна отъ това постановление на Пловдивский Окр. Управитель, осждената въ установений отъ закона срокъ, подала въ Пловдивский Окр. Сждъ въззивна жалба, съ която искала отмѣнението на сжщото постановление, на основание това, че тютюна билъ злоупотрѣбенъ че отъ нея, а отъ зетъ ѝ Османъ Мехмедовъ. Завѣденого по поводъ на тая въззивна жалба углавно дѣло се разглѣдало въ сждебно засѣдание на 15 й Февруарий 1897 год., въ което Сждътъ слѣдъ като изслушалъ обясненията на странитѣ заключенего на Помощ. Прокурора, и като взелѣ прѣдъ видъ: че отъ показанията на изслушанитѣ въ сжда свидѣтели Юмеръ Ахмедолу и Халилъ Ахмедолу се установява, какво зетътъ на взивепинта, който живѣялъ въ една кжща съ нея, една вечерь прѣзъ 1895

Digitized by Google

год., като се завърналъ дома си пиянъ истрошилъ съ крака една частъ отъ тютюна на въззивницата; че въ такъвъ случай неможе да се вмѣни въ вина на въззивницата, ако едно друго лице е опропастило тютюна, за който е въпроса, толкова повече, че тя още тогава заявила за това на властьта, тъй щото Окр. Управитель неправилно ѝ е наложилъ глоба. По тия съображения, Пловдивский Окр. Сждъ съ присждата си отъ 15-и Февруарий 1897 год. подъ № 118, оправдалъ подсждимата Хатидже Дели Хюсеинова. Съ кассационна жалба Пловдивский Окр. Управитель се оплаква, че Окр. Сждъ нарушилъ чл. чл. 55, 67, 76 и 78 отъ закона за Тютюна, защото оправдалъ подсждимата при явно злоупотрѣбление отъ нея липсалия тютюнъ, който ако е билъ развалѣнъ, трѣбвало е да се съобщи на врѣме на властьта, за да се установи повреждането му.

Върховний Кассационенъ Сждъ, слѣдъ като изслуша заключението на Прокурора, взе прѣдъ видъ: Отъ цѣлокупното съдържание на Закона за Тютюна, въ свързска съ правилника за приспособлението му се вижда, че както сѣянието на тютюнъ, така и произвѣдения тютюнъ, сж поставени подъ контролата на органитѣ на финансовата власть, безъ знанието на която неможе нито да се сѣе тютюнъ, нито пъкъ произвѣдения тютюнъ да се продаде или уничтожи,—несъобразяването съ постановлението на закона било при сѣянието на тютюна, било при събирането му, продаването му, или уничтожението му, съставлява нарушение, наказуемо по съотвѣтствующий членъ отъ закона. Въ дадения случай, по даденото дѣло съ актъ е констатиранъ недостигъ въ тютюна на подсждимата, за който тя е заявила, че билъ злоупотрѣбенъ отъ нейния зетъ, а за установление на това обстоятелство посочила на свидѣтели, които Окр. Сждъ допустналъ и распиталъ. Отъ показанията на свидѣтелитѣ Окр. Сждъ установява въ присждата си, че подсждимата живѣела въ една кжща съ зетя си и че този послѣдния пиѣлъ и една вечерь, като билъ пиянъ истрошилъ една часть отъ тютюна, а отъ тукъ Сжда заключава, че подсждимата не била отговорна, за недостига, констатиранъ съ акта, толкова повече, че тя още тогава заявила за това на властьта. Туй обаче заключение на Окр. Сждъ е неправилно, защото, ако зетя на подсждимата е испотрошилъ една частъ отъ тютюна и този изпотрошенъ тютюнъ е станалъ вече негоденъ трѣбвало е да се заяви на властьта и уничтожи съгласно чл. 14 отъ Закона за Тютюна и чл. чл. 9, 10 отъ Правилника за приспособлението му, нъ подсждимата на властьта не е заявила за испотрошването, нито изпотрошения тютюнъ е показала, нито пъкъ прѣдъ Сжда по сжщество е установила нѣщо повече отъ факта, че частъ отъ тютюна билъ изпотрошенъ. — При туй положение Окр. Сждъ не е ималъ законно основание да я оправдава, тъй като тя е длъжна била да прѣдстави при провѣрката тютюня въ изпотрошенъ видъ, или да обясни какво е станалъ изпотрошения тютюнъ, кои сж оправдателнитѣ ѝ причини да не може да го прѣдстави. Обстоятелството, че тя сама заявила да се провѣри тютюна ѝ, защото зетъ ѝ го билъ злоупотрѣбявалъ, както гласи сключения актъ, само по себѣ си не е отъ естество да освободи подсждимата отъ отговорность, щомъ тя не е могла да прѣдстави изпотрошения

Digitized by Google

тютюнъ, нито пъкъ нѣкои законни причини за неналичностьта на тютюна. —

Прѣдъ видъ изложеното, Върховний Кассационенъ Сждъ **опрѣдѣлява**: Присждата на Пловдивский Окр. Сждъ отъ 15 ий Февруарий, 1897 год. № 118, защото е нарушенъ чл. 14 отъ Закона за Тютюна въ свърска съ чл. 9 и 10 отъ Правилника за приспособлението му и чл. 86 отъ Углавното Мирово Сждопроизводство, съ силата на чл. 137 отъ сжщото Сждопроизводство, да се отмѣни и дѣлото за ново разглѣждание по сжщество, да се испрати въ Сжщий Окр. Сждъ.—

№ *11—(156) 18-ий Февруарий 1898 година. Въ името на Негово Царско Височество Българский Князь Фердинандъ I-ий Върховний Кассационенъ Сждъ Второ Углав. Отдѣление, на петий Февруарий хилядо осемстотинъ деветдесеть и осма година, въ открито сждебно засѣдание въ слѣдующий съставъ: Подпрѣдсѣдатель: Флипъ Филчевъ, членове: Гавва Кисьовъ и Влад. Ив. Петковъ, при Секретаря: П. А. Макавѣевъ, и въ присжтствието на Помощ. Прокурора Д. Тошковъ, слуша доложеното отъ Подпрѣдсѣдателя, углавно дѣло № 879, по описътъ за 1897 год., по касац. жалба на Бургазский Окр. Управитель, противъ присждата на Бургазский Окр. Сждъ, съ която е оправданъ Тодоръ С. Филовъ, по обвинение въ нарушение закона за Бериитѣ върху Питиетата.* Въ сждебного засѣдание странитѣ не се явихж.

Обстоятелства на дѣлото: Бургазский Окр. Управитель съ постановлението си отъ 17-ий Юлий 1896 г. подъ № 247, възъ основание на единъ актъ съ дата 3-ий Юний с. г. и съгласно чл. чл. 48, 67 и 72 отъ закона за Бериитѣ върху Питиетата, осждилъ Тодоръ С. Филовъ, отъ гр. Айтосъ, да заплати въ полза на Хазната патентната стойность 100 л. и глоба 200 лева — всичко 300 л., за гдѣто прѣзъ второто полугодие на 1896 год. е търгувалъ съ мѣстни спиртни питиета на едро, безъ да е ималъ за това патентъ. — Тодоръ С. Филовъ останалъ недоволенъ отъ постановлението, срѣщу което подалъ въ Бургазский Окр. Сждъ апелативна жалба и искалъ отмѣнението му, по причинитѣ, които устно щѣлъ да изложи при въззивното разбирателство на дѣлото, като молилъ Сжда да призове въ качество на свидѣтель, Щерю Д. Х. Маджо, ж. отъ гр. Сейменъ, съ показанията на който щѣлъ да установи обстоятелството, че той е продалъ виного за негова смѣтка, като неговъ пълномощникъ. Бургазский Окр. Сждъ въ сждебно засѣдание на 30-ий Май 1897 год., слѣдъ като изслушалъ доклада на дѣлото, показанията на свидѣтелътъ, обясненията на странитѣ и заключението на Прокурора, за разрѣшение на дѣлото, взелъ прѣдъ видъ:„ 1·) Актътъ съ дата 3 й Юний 1896 год., съставенъ отъ Финансовий агентъ при Айтоското Окол. Управление, Атанасъ Д. Топалевъ, констатирва, че дѣйствително апелатора Тодоръ С. Филевъ въ сжщий день е продалъ на Айтоскитѣ жители Димо Пеневъ Божиловъ и Вълко Фотевъ два варела съ вино отъ по 90 литри и като е билъ запитанъ апелатора дали е билъ снабденъ съ патентъ за търгувание съ спиртни питиета на-едро, отговорилъ, че такъвъ патентъ нѣмалъ като и добавилъ, че двѣтѣ бъчви съ вино биле му испратени отъ нѣкой си търговецъ подъ фирмата Щерю Д. Х. Маджо отъ станцията Тър-

Digitized by Google

ново-Сейменъ, за да ги продаде на други търговци и за която цѣль щѣлъ билъ да му заплати извѣстно възнаграждение, т. е. комиссионна; 2) че отъ показанията на свидѣтелътъ Щерю Д. Х. Маджо, распитанъ подъ клѣтва въ сждебното засѣдание на 30-ий Май 1897 година се доказва, че дѣйствително виното, което апеллатора продалъ въ двѣтѣ бъчви отъ по 90 литри, е било испратено отъ свидѣтелътъ, за да го продаде апеллатора за негова смѣтка, ако не иска да го задържи за себе си и за тая услуга той нему е платилъ нищо, а само продаденото нему вино около една бъчва (бомба), му го далъ една-двѣ пари подолу оката. Свидѣтельтъ добави още, че слѣдъ испратенитѣ на аппеллатора двѣ бъчви вино му билъ испратилъ още единъ вагонъ съ нѣколко бонби вино, като му писалъ да го продаде пакъ за негова смѣтка, обаче аппелатора се отказалъ да му направи тая услуга, по причина, че за първитѣ двѣ бъчви властьта му съставила актъ, за което му писалъ, че не може да ги продаде, до като не му испрати пълномощно за това и съ каквото пълномощно той (аппеллатора) се е снабдилъ; 3) че отъ показанията на тоя свидѣтель като се доказва неоснователностьта на съставения противъ аппелатора актъ, то и обжалваного постановление основано на него подлѣжи да се отмѣни, тъй като съ нищо не е констатирано, че аппелатора Тодоръ С. Филевъ е търгувалъ самостоятелно съ спиртни питиета на едро безъ патентъ прѣзъ второто полугодие на 1896 год.“ По тия съображения Бургазский Окр. Сждъ съ присждата си отъ 13-ий Юний 1897 година подъ № 193, оправдалъ подсждимия, Тодоръ С. Филовъ. Съ кассационна жалба Бургазский Окр. Управитель се оплаква, че Окр. Сждъ нарушилъ чл. 65 отъ закона за Бериитѣ върху Питиетата, защото оправдалъ подсждимия, при всичко, че той е продалъ на едро безъ патентъ.

Върховний Кассационенъ Сждъ, слѣдъ като изслуша заключението на Пом. Прокурора, взе прѣдъ видъ: Отъ мотивитѣ на издадената по дѣлото присжда, става явно, че Бургазский Окр. Сждъ е оправдалъ подсждимия Филовъ по съображение, че отъ показанията на распитания свидѣтель Щерю Д. Х. Маджовъ се установило какво подсждимия продалъ на едро не свое вино, а вино на свидѣтеля, което послѣдния му испратилъ подъ условие, ако не го задьржи за себе си, да го продаде за негова на свидѣтеля смѣтка; подсждимия не задьржалъ виното за себе си, а го продалъ, на едро за смѣтка на свидѣтеля Щерю Д. Х. Маджовъ, въ какъвто случай Окр. Сждъ намира, че подсждимия не извьршилъ никакво нарушение на закона, защото не продалъ на едро за себе си, а за смѣтка на едно трето лице. Това съображение на Окр. Сждъ не е съгласно съ общия смисълъ наЗакона за Бериитѣ върху Питиетата, който допуща продавание на спиртни питиета на едро, на дрѣбно и на разносъ, но съ опазвание на прѣдвиденитѣ въ него условия.: (Чл. чл. 5 забѣлѣжка I, 48, 49, 51, 52, 53, 55 забѣлѣжката, 56:): Патента за продавание питиета е имененъ и съ него неможе да търгува друго лице, освѣнъ онова на името на което е издаденъ (чл. чл. 48, 53,), а отъ това постановление на закона слѣдва, че сь вземения патентъ не може да се продава освѣнъ за собственна смѣтка, но не и за смѣтка на трето лице, което, ако иска да продава, трѣбва да се снабди съ патентъ на името си, а

Digitized by Google

не да заобикаля закона и да продава стоката си чрѣзъ лице, снабдено съ патентъ или съ други думи да продава прикрито съ чуждъ патентъ. Сѫщо съ патентъ, вземенъ за дрѣбно, не може да се продава на едро и обратно, нито пъкъ, ако е вземенъ за едно мѣсто, може съ него сѫщия да се продава на друго мѣсто (чл. чл. 5 забѣлѣжка I, 49 53,). Слѣдователно съ патентъ за дрѣбно неможе да се продава на едро, ни за своя, ни за чужда смѣтка, на това пакъ основание, че се дава възможность да се заобикаля закона и да се продава съ патентъ за дрѣбно и на едро. По настоящето дѣло спорѣдъ сключения актъ, подсѫдимия Филовъ е билъ кръчмарь, снабденъ съ патентъ за продаване на дрѣбно и въ това си качество той продалъ вино и на едро, като е оправдавалъ тая продажба прѣдъ Сѫда съ продаване виното, не за своя смѣтка, а за смѣтка на едно трето лице, което за тая цѣль му било испратило виното; това му обаче оправдание не може да се вземе въ внимание, защото веднѫжъ, той кръчмува, продава на дрѣбно, не може да приема вино, за да го продава на едро, па било това и за чужда смѣтка, тъй като нему, като кръчмарь, снабденъ съ патентъ за дрѣбно, не е позволено да продава и на едро, безразлично за чия смѣтка, понеже закона е изриченъ и не прави въ това отношение никаква разлика. Прочее, щомъ Окр. Сѫдъ константирва съ присѫдата си, че подсѫдимия продалъ вино на едро безъ патентъ, когато той е кръчмарь и снабденъ съ патентъ, само за дрѣбно, неправилно тогава го е призналъ за невиновенъ и оправдалъ по съображение, че билъ продалъ за чужда смѣтка, каквато, продажба на лица по занятие кръчмари закона не позволява, ако тѣ не сѫ снабдени и съ патенти за едро, а съ това си дѣйствие Сѫда е нарушилъ чл чл. 48 и 65 отъ Закона за Бериитѣ върху Питиетата. — Прѣдъ видъ изложеното, Върхов. Кассац. Сѫдъ **опрѣдѣлява**: Присѫдата на Бургазский Окр. Сѫдъ отъ 13 й Юний 1897 год. подъ № 193, защото сѫ нарушени чл. чл. 48 и 65 отъ закона за Бериитѣ върху Питиетата, съ силата на чл. 137 отъ Углавното Мир. Сѫдопроизводство, да се отмѣни и дѣлото за ново разглѣждание по сѫщество, да се испрати въ сѫщий Окр. Сѫдъ.

№ 12 — (195) — 26-ий Февруарий 1898 година *Въ името на Негово Царско Височество Българский Князъ Фердинандъ I-ий. Върховний Кассационенъ Сѫдъ, второ углавно отдѣление, на дванадесетий Февруарий хилядо осемстотинъ деветдесетъ и осма година, въ открито сѫдебно засѣдание, въ слѣдующий съставъ: Подпрѣдсѣдатель: Филипъ Филчевъ, членове: Савва Кисьовъ и Владимиръ Петковъ, при Секретаря: Петръ Макавѣевъ и въ присѫтствието на Пом. Прокурора Д. Тошковъ, слуша доложеното отъ члена Савва Кисьовъ углавно дѣло № 388 по описътъ за 1897 година, на Иванъ Димитровъ, отъ с. Долний-Криводолъ Царибродска околия, срѣщу присѫдата на Софийский Апелат. Сѫдъ № 293 отъ 2 Януарий 1897, съ която е осѫденъ на единъ мѣсеченъ тъмниченъ затворъ.* Въ сѫдебното засѣдание кассатора и защитника му присѫтствуваха. —

Обстоятелствата на дѣлото сѫ: Трънский Окр. Сѫдъ съ присѫдата си отъ 14 Юний 1896 год. е призналъ подсѫдимийтъ Ив. Димитровъ за виновенъ въ това, че е лѫжесвидѣтелствувалъ прѣдъ Цари-

Digitized by Google

бродский Мир. Сждия, вслѣдствие на което го е осждилъ да издържи три мѣсеченъ затворъ. Вслѣдствие подадений въззивъ, Софийский Апелат. Сждъ за да разрѣши това дѣло, взелъ прѣдъ видъ: 1) Отъ протокола на Царибродский Мир. Сждия, държанъ въ сждебното засѣдание на 21 Септемврий 1892 г., по гражданското дѣло подъ № 605|92 г. се вижда, какво подсждимий Иванъ Димитровъ въ качество на свидѣтель е твърдилъ безъ клѣтва, че ималъ сждба съ една отъ странитѣ по гражданското дѣло подъ № 605, именно съ отвѣтника по това дѣло Илия Мадовъ, която сждба се е състояла въ това, че свидѣтеля Ив. Димитровъ ималъ да дава на сжщий отвѣтникъ — Илия Мадовъ 50 лева, за което имало заведено даже дѣло прѣдъ Общинския Сждъ, вслѣдствие на което той е билъ отстраненъ отъ да бжде свидѣтель по сжщото гражданско дѣло. 2) Отъ удостовѣрението подъ № 765 съ дата 28 Октомврий 1892 г., издадено отъ Комщичкото Общ. Управление се вижда, че такова гражданско дѣло прѣдъ тоя Общ. Сждъ, за което твърдилъ Ив. Димитровъ, че било завѣдено прѣди 21 Септемврий 1892 г., не е имало, а е имало завѣдено гражд. дѣло отъ страна на самийтъ Ив. Димитровъ противъ Илия Мадовъ за 50 л., чакъ на 5 Октомврий с. г., т. е. около 15 дни по кжсно и то не отъ Илия Мадовъ противъ Ив. Димитровъ, а на противъ отъ страна на подсждимий като ищещъ противъ първия — като отвѣтникъ. Това обстоятелство се подкрѣпя и отъ книгитѣ на сжщата община по завѣждането на дѣла прѣдъ Общинския Сждъ; въ такъвъ случай излиза, че подсждимийтъ Ив. Димитровъ невѣрно е твърдилъ безъ клѣтва прѣдъ Царибродский Мир. Сждия на 21 Септемврий 4892 г., че противъ него е имало заведено дѣло отъ страна на отвѣтника Илия Мадовъ и съ това той като е далъ лъжливи показания, успѣлъ да се отстрани отъ да бжде понататъкъ свидѣтель по гражданското дѣло, подъ № 605|92 г. и е лишилъ ищеца Никола Сотировъ отъ едно сжществено по дѣлото му доказателство. За това подсждимия Ив. Димитровъ е ималъ извѣстенъ интересъ, който се състоялъ въ това, че той като е ималъ тоже да взима отъ сжщий отвѣтникъ, искалъ е като се отстрани отъ свидѣтелствувание, да улѣсни положението на длъжникътъ си Илия Мадовъ, за да може подиръ по-лѣсно да си прибере отъ него паритѣ. Щомъ е така работата, то той слѣдва да се признае за виновенъ въ лжжесвидѣтелствувание безъ клѣтва прѣдъ Царибродското Мир. Сждилище, — прѣстжпно дѣяние, което се прѣдвижда подъ страхъ на наказание въ чл. 193 отъ Наказател. Законъ. 3) Твърдението на подсждимия, че той прѣди 5 Октомврий 1892 год. билъ казалъ на кмета на сжщото село, да заведе дѣло противъ Илия Мадовъ, за 50 лева, не се подкрѣпя отъ показанията на расспитанитѣ по дѣлото прѣдъ тоя Сждъ свидѣтели; отъ тѣхъ самий Кметъ—Герасимъ неможи положително да потвърди, че наистина Ив. Димитровъ му е казалъ устно да заведе дѣло отъ негова страна, противъ Илия Мадовъ прѣди 5 Октомврий 1892 г., нито пъкъ другитѣ двама свидѣтели сж могли положително да потвърдятъ твърдението на подсждимия, че той на 21 Септемврий 1892 г., е ималъ заведено дѣло противъ Илия Мадовъ, защото свидѣтелитѣ не помнятъ добрѣ и точно врѣмето на завеждането на дѣлото, тогазъ, когато горѣспомѣнатитѣ удостовѣрения установяватъ положително, че на 21 Септемврий 1892 г. такова

Digitized by Google

дѣло не е имало заведено отъ Илия Мадовъ, противъ Ив. Димитровъ, както е твърдилъ послѣдния прѣдъ Царибродский Мировий Сждия. Не е основателно така сжщо възражението на защитата, че Иванъ Димитровъ, като не битъ още свидѣтель по гражданското дѣло подъ № 605|92 г., то той не могжлъ да бжде виновенъ въ лжжесвидѣтелствувание, защото съзнателно лъгание отъ страна на нѣкого, който се призовава като свидѣтель, както Ив. Димитровъ прѣдъ Царибродский Мир. Сждия, относително самоличностьта му и другитѣ отношения спрямо странитѣ даже безъ клѣтва, тоже се счита отъ закона за лжжесвидѣтелствувание и се наказва отъ чл. 193 отъ Наказател. Законъ и съгласно ст. ст. 811, 815 п. 3 отъ Врѣм. Сждеб. Правила и чл. 193 отъ Наказат. Законъ. Софийский Аппелат. Сждъ съ присждата си отъ 2 Януарий 1897 г. № 293 измѣнилъ присждата на Трънский Окр. Сждъ №296 отъ 2 8 Юний 1896 г. така: Признава Ив. Димитровъ отъ с. Долни-Криводолъ 28 годишенъ неосжданъ, за виновенъ въ това, че на 21 Септемврий 1892 г. въ сждебното засѣдание прѣдъ Царибродский Мир. Сждия по гражд. дѣло. № 605|92 г., е далъ лжливи показания въ качеството си на свидѣтель, въ врѣда на Никола Сотировъ и го осждилъ да издържи единъ мѣсеченъ тъмниченъ затворъ. Недоволенъ отъ тая присжда Ив. Димитровъ, отъ с. Долни-Криводолъ, Царибродска Околия, съ кассационната си жалба се оплаква за нарушение и неправилно приложение чл. 193 отъ Наказателния Законъ, защото по силата на този членъ, неможе да се наказва лице за лжжесвидѣтелствуваниё, което недавало показания по сжщестото на дѣлото, а само относително опрѣдѣление самоличностьта си. Въ днешното засѣдание защитата посочи за нарушенъ чл. 486 п. 2 отъ Углавното Сждопроизвод., защото отъ свидѣтелитѣ било установено устното заявление на кассатора прѣдъ кмета да заведе дѣло по искътъ му отъ 50 л., срѣщу Илия Мадовъ.

Върховний Кассац. Сждъ, слѣдъ доклада и заключението на Помощ. Прокурора, взе въ съображение: 1) Кассатора по настоящето дѣло Ив. Димитровъ, отъ с. Криводолъ е осжденъ по чл. 193 отъ дѣйствующий Нак. Законъ на единъ мѣсеченъ затворъ, за това, че на 21-ий Септемврий 1892 г., е далъ въ качеството си на свидѣтель лжжливи показания въ врѣда на истеца Никола Сотировъ по гражданското дѣло № 605|92 г., по описа на Царибродский Мир. Сждия. Въ обтжжената присжда е констатирано слѣдующето дѣяние на кассатора: че този послѣдний при опрѣдѣление самоличностьта си като свидѣтель съзнателно и невѣрно твърдилъ безъ клѣтва прѣдъ гражданския Сждъ, какво отвѣтника Илия Мадовъ по гражданското дѣло, заведено отъ Н. Сотировъ ималъ срѣщу него (кассатора) заведенъ процесъ, за 50 лева, когато отъ общинското удостовѣрение № 765, отъ 28 Октомврий 1892 г., свидѣтелскитѣ показания и общинскитѣ книги се виждало, че много по кжсно самъ кассатора е ималъ подобно дѣло за сжщата сумма противъ казания отвѣтникъ. Понеже Ив. Димитровъ съ лжжливото си показание за своята самоличность, отстранилъ себе си като свидѣтель въ полза на длъжника си Илия Мадовъ и лишилъ отъ доказателство ищеца Никола Сотировъ, Софийский Аппел. Сждъ признава едно такова дѣяние за лжжесвидѣтелствуване безъ клѣтва, прѣдвидено подъ страхъ на наказание подъ втората

Digitized by Google

алинея на чл. 193 отъ Наказателния Законъ. II-о) Отъ гражданското дѣло № 605|92 г. на Царибродский Мир. Сждия се вижда, че ищеца Н. Сотировъ слѣдъ като кассатора — свидѣтель опрѣдѣлилъ самоличностьта си, безъ да дава показания по сжществото, не е възразявалъ по заявений отъ противната страна отводъ, а е искалъ да прѣдстави други свидѣтели по искътъ си, които били распитани въ слѣдующето засѣдание и възъ основание тия тѣхни показания искътъ билъ, отхвърленъ. Отъ изложеното въ свързска констатиранитѣ отъ Софийский Аппелат. Сждъ данни по настоящето углавно дѣло, заведено срѣщу кассатора става явно, че дѣянието на този послѣдний се състои въ това, че той за да несвидѣтелствува по гражданския процессъ, прибѣгналъ е къмъ лжжливата декларация, че ималъ сждба съ отвѣтника, вслѣдствие на което билъ отстраненъ, безъ да е давалъ показания по сжществото на работата, които да сж послужили на гражданския Сждъ за основа на едно несправедливо рѣшение. Такова едно дѣяние на свидѣтель, който подъ, или безъ клѣтва не е твърдилъ една неистина, или не е укрилъ прѣдъ сждебна или друга власть истината кассателно сжществото на въпросъ, подлѣжащъ на разрѣшение мѣжду спорящи страни, неможе въ никой случай да се признае, както е сторилъ Софийский Аппелат. Сждъ за лжжесвидѣтелствувание безъ клѣтва, което да се наказва по чл. 193, отъ Дѣйствующий Наказателенъ Законъ. Въ този и въ послѣдующитѣ членове се прѣдвиждатъ случаитѣ да има извършено прѣстжпно дѣяние, когато свидѣтеля слѣдъ като бжде опрѣдѣлена самоличностьта му, даде лжжливи показания по сжщностьта на работата и отъ тия показания послѣдва едно незаконно и несправедливо рѣшение въ врѣда на заинтересованата страна. Отъ духътъ и разумътъ на чл. 193 не може да се извади тълкуванието, че подлежатъ на наказание и тия свидѣтели, които съ цѣль за да не бждатъ распитвани, лжжатъ прѣдъ Сждътъ за отношенията си съ една отъ сждящитѣ се страни. Тъй като по настоящего дѣло приписуемото се на кассатора дѣяние не съдържа сжщественнитѣ елементи на прѣстжплението „лжжесвидѣтелствувание," което дѣяние не подпада подъ ударътъ на чл. 193 отъ Наказат. Законъ; отъ друга страна Софийский Аппелативенъ Сждъ, като неправилно и въпрѣки распорѣжданията на чл. 465 п. 1 отъ Углавното Сждопроизводство е наложилъ наказание на кассатора, той е нарушилъ казанний чл. 193, — прѣдъ видъ на това обтжжената присжда по силата на чл. 569 п. 1, въ свързска съ чл. 465 п. 1 отъ Углавното Сждопр., подлѣжи на отмѣнение и производствата на двѣтѣ инстанции трѣбва да се уничтожатъ. III.) Относително посоченото отъ защитата нарушение на чл. 486 п. 2 отъ Углавното Сждопроизводство, защото Аппелативний Сждъ неправилно оцѣнилъ свидѣтелскитѣ показания, отъ които се установило, че дѣйствително кассатора билъ завелъ дѣло за 50 л., противъ Илия Мадовъ прѣди датата, когато е давалъ показания за своята самоличность като свидѣтель, — това оплакване е неоснователно, защото не се оправдава отъ правилно оцѣненитѣ показания на свидѣтелитѣ, които положително не установяватъ тая дата, а независимо отъ това Сждътъ по сжщество правилно е призналъ, че кассатора въ сждебното

Digitized by Google

засѣдание на 21 Септемврий 1892 г. е направилъ лжжлива декларация, какво противъ нѣго има процессъ за 50 л., за която лжжлива декларация, както се изложи по-горѣ, наказанието по чл. 193 е неприложимо.

Възъ основание изложеното, Върховнйи Кассац. Сждъ **опрѣдѣлява**: Присждата на Софийский Аппел. Сждъ № 293 отъ 2 Януарий 1897 г., защото е нарушенъ чл. 193 отъ Наказ. Законъ, съ силата на чл. 569 п. 1 въ свръзка на чл. 465 п. 1 отъ Углав. Сждопр., да се отмѣни и производствата на Софийский Аппелат. Сждъ и на Трънский Окр. Сждъ да сж уничтожатъ.

№ 13 — (231) — 10-ий Мартъ 1898 година. Въ името на Негово Царско Височество Българский Князъ Фердинандъ I-ий Върховний Кассационенъ Сждъ, второ углавно отдѣление, на двадесетъ и четвъртий Февруарий хилядо осемстотинъ девѣтдесетъ и осма година, въ открито сждебно засѣдание, въ слѣдующий съставъ: Подпрѣдсѣдатель: Филипъ Филчевъ, членове: Савва Кисьовъ и Владимиръ Петковъ, при Секретаря: Петръ Макавѣевъ и въ присжтствието на Прокурора Д-ръ П. Данчевъ, слуша доложеното отъ Подпрѣдсѣдателя, углавно дѣло № 418, по описътъ за 1897 год., на Георги Гавазовъ, отъ село Алфатаръ, признатъ виновенъ за укриватель на извършено прѣстжпление, но освободенъ отъ наказание съ присжда на Руссенский Аппелативенъ Сждъ отъ 2-ий Априлий 1897 год. подъ № 111. Въ сждебното засѣдание отъ страна на кассатора Георги Гавазовъ, се яви неговъ повѣренникъ Софийский адвокатъ Ив. Славовъ.

Обстоятелства на дѣлото: Силистренский Окр. Прокуроръ, съ обвинителния си актъ отъ 21-ий Май 1896 год., прѣдалъ на Силистренский Окр. Сждъ за сждение, съ участие на сждебни засѣдатели, Георги Гавазовъ, отъ с. Алфатаръ, когото обвинява въ това, че той въ качеството на селски общински кметъ, укрилъ кражбата, извършена въ кжщата на Димка Начева, въ с. Алфатаръ, като не съобщилъ за това на надлѣжнитѣ власти въ ущърбъ на пострадалата, а за въ своя полза, и искалъ наказанието му съгласно чл. чл. 2,340 и 431 отъ Наказателния законъ, като по-мегкъ отъ Отоманския. Силистренский Окр. Сждъ, разглѣдалъ образуваното по тоя обвинителенъ актъ углавно дѣло и съ присждата си отъ 21-ий Октомврий 1896 год., подъ № 270, призналъ подсждимия Георги Гавазовъ за виновенъ въ това, че той въ битностьта си кметъ на с. Алфатаръ е искалъ да скрие прѣстжпното дѣяние — кражба чрѣзъ взломъ — въ кжщата на Димка Начева, отъ с. село, нъ прѣдъ видъ на отсжтствие на наказание въ Оттоман. Наказат. Законъ, за това му прѣстжпно дѣяние, не му наложилъ такъво. Призналъ сжщия подсждимъ за невиновенъ въ това, че е искалъ да прикрие прѣдмѣтното прѣстжпление, съ цѣль да извлече полза за себе си, вслѣдствие на което го оправдалъ по това му обвинение. Станалитѣ по дѣлото разноски въ размѣръ 18 лева, възложилъ върху подсждимия. — Послѣдния, недоволенъ отъ тая присжда подалъ противъ нея въззивна жалба прѣдъ Руссенский Аппелативенъ Сждъ, съ която искалъ да бжде освободенъ отъ наложенитѣ му разноски, а освѣнъ това да се признае за невиновенъ, щомъ приписаното му дѣяние не съставлявало прѣстжпление, не се наказвало спорѣдъ тога-

Digitized by Google

ва дѣйствующия Наказателенъ Законъ. Аппелативното дѣло се разглѣдало на 19-ий Мартъ 1897 год., въ отсжтствието на подсждимия. Руссенский Аппелативенъ Сждъ, слѣдъ изслушванието докладътъ на дѣлото и речьта на Помощ. Прокурора, за да се произнесе по туй дѣло, взелъ прѣдъ видъ: 1) Че отъ даннитѣ по дѣлото става явно, какво Георги Гавазовъ въ качеството си кметски намѣстникъ на с. Алфатаръ укрилъ кражбата, която е станала въ кжщата на Димка Начева, отъ с. село, като не е съобщилъ на висшитѣ административни или сждебни власти за нея, която самъ я открилъ, което дѣяние е прѣстжпно, прѣдвидено и наказуемо по чл. 230, I-а притурка отъ Отоманский Наказат. Законъ. 2) Че първостепенний Сждъ щомъ призналъ Гавазова за виновенъ въ горѣизложеното му дѣяние, трѣбваше да го осжди съгласно цитирания по-горѣ членъ отъ Отоман. Наказателенъ Законъ, а не да го освободи отъ всѣко наказание. Освѣнъ това въ разсжжденията на Силистренский Окр. Сждъ се съглѣжда една непослѣдователность; щомъ той е намѣрилъ, че дѣяниего на Гавазова не се наказвало отъ Оттоман. Наказателенъ законъ, трѣбвало е да го признае за невиновенъ. Неможеще да го признае за виновенъ за едно дѣяние, което спорѣдъ закона, не е прѣстжпно и слѣдователно и ненаказуемо, нито разноситѣ е слѣдвало да му се възложатъ. 3-о) Че понеже нѣма протесть отъ страна на Прокурорския Надзоръ при Силистренский Окр. Сждъ, противъ спомѣнатата му присжда, то Аппелативний Сждъ, макаръ и да признава Георги Гавазовъ за виновенъ въ незаконното дѣяние, нъ неможе да му наложи никакво наказание, нъ отъ друга страна може да му възложи станалитѣ въ първата инстанция сждебни разноски, които му били възложени и отъ първостепенний Сждъ. По тия съображения Руссенский Аппелативенъ Сждъ, съ присждата си отъ 2-ий Априлий 1897 год. подъ № 111, потвърдилъ присждата на Силистренский Окр. Сждъ. Съ кассационна жалба и устно чрѣзъ повѣренника си Гавазовъ се оплаква, че Руссенский Аппелативенъ Сждъ нарушилъ ст. ст. 804, 881 отъ Врѣменнитѣ Сждебни Правила (чл. чл. 449, 545 Углав. Сждопроизв.), защото е излѣзълъ отъ рамкитѣ на аппелативната жалба и измѣнилъ обвинението, като го е призналъ виновенъ, че дѣйствувалъ като кметски намѣстникъ, когато не е даденъ подъ Сждъ за дѣйствувание въ това качество и не е признатъ тъй отъ Окр. Сждъ; нарушилъ и ст. 834 п. 2 отъ Врѣменнитѣ Сждебни Правила (чл. 486 п. 2 отъ Углавното Сждопроизводство), защото не посочва въ мотивитѣ на присждата си отъ дѣ е почерпналъ данни, че той — кассатора — е билъ кметски намѣстникъ ,когато се е извършило дѣянието, за което се сжди, на какви данни се основава, за да го признае виновенъ въ укривателство и още безъ да констатирва, че се е дѣйствувало съзнателно, за да се укрие прѣстжплението.

Върховний Кассационенъ Сждъ, слѣдъ като изслуша обясненията на повѣренника на кассатора и заключението на Прокурора, взе прѣдъ видъ: Руссенский Аппелативенъ Сждъ е сезиранъ съ настоящето дѣло по жалбата на кассатора Гавазовъ, който е останалъ недоволенъ отъ присждата на Силистренский Окр. Сждъ, защото рѣченния Сждъ, като е приелъ извършеното му дѣяние ненаказуемо по Оттоманский Наказате-

Digitized by Google

ленъ Законъ, неправилно го е призналъ виновенъ въ сѫщото дѣяние и възложилъ разноскитѣ по дѣлото върху му. Аппелативния Сѫдъ въ 2-ий мотивъ на присѫдата си намира, че Силистренский Окр. Сѫдъ при рѣшаванието на настоящето дѣло е извършилъ една непослѣдователность, състояща се въ това, че веднажъ приелъ дѣянието на Гавазова не наказуемо по Оттоманский Наказателенъ законъ, трѣбвало е да го признае невиновенъ, защото неможе да се признава виновность въ дѣяние, което спорѣдъ закона, е непрѣстѫпно и слѣдователно, не наказуемо, нито пъкъ е трѣбвало да му се възлагатъ разноскитѣ по дѣлото. Съ този мотивъ въ присѫдата си Аппелативний Сѫдъ иде да признае жалбата на Гавазова за основателна, а при това върши сѫщата непослѣдователность, сторена отъ Окр. Сѫдъ, като потвърдява напълно присѫдата му. Аппелативния Сѫдъ по такъвъ начинъ е излѣзалъ изъ прѣдѣлитѣ на аппелативната жалба, като е призналъ Гавазова виновенъ и възложилъ върху му станалитѣ по дѣлого разноски. Въ качеството на ревизионна инстанция при даденото положение на дѣлото, Аппелативний Сѫдъ е билъ длъженъ само това да стори, да разглѣда, дали дѣянието на Гавазова е прѣстѫпно, или не спорѣдъ Оттоманский Наказателенъ Законъ, който е билъ въ дѣйствие по врѣмето на извьршванието му и ако намира, че е прѣстѫпно да го декларира за такова и съ това укаже на сторената неправилность отъ страна на Силистренский Окр. Сѫдъ, но не и да признава Гавазова за виновенъ и да възлага върху му разноскитѣ по дѣлого, понеже въ отношение факта, че дѣянието на Гавазова е непрѣстѫпно, присѫдата на Окр. Сѫдъ е влѣзла въ законна сила, вслѣдствие необтѫжванието и отъ Прокурора, още повече, когато и самъ Аппелативния Сѫдъ съзнава въ присѫдата си, че Силистренский Окр. Сѫдъ е сторилъ една непослѣдователность, а слѣдователно и неправилность, като е призналъ Гавазова виновенъ и възложилъ върху му сѫдебнитѣ разноски, щомъ е намѣрилъ, че дѣянието му е ненаказуемо, непрѣстѫпно по Оттоманский Наказателенъ Законъ. Но Аппелативния Сѫдъ, като приема въ присѫдата си, че Гавазовъ е извършилъ дѣянието, въ което се обвинява, че то е прѣстѫпно и наказуемо по чл. 230, притурка първа отъ Оттоманский Наказателенъ Законъ, не излага въ присѫдата си ония данни, на които се основава, за да признае, че Гавазовъ дѣйствително е извършилъ това дѣяние и то въ качество на длъжностно лице, че го е извьршилъ съ умисълъ, т. е. съ съзнание да укрие едно извьршено прѣстѫпление, за да остане ненаказано, а не по проста една небрѣжность, и че най сетнѣ въ това дѣяние се съдържатъ елементитѣ на прѣстѫплението, наказуемо по чл. 230 пьрва притурка отъ Оттоманский Наказателенъ законъ. — Прѣдъ видъ на всичко изложено по-горѣ Върховний Кассационенъ Сѫдъ намира, че Руссенский Аппелативенъ Сѫдъ по настоящето дѣло е нарушилъ ст. ст. 804, 881, 834 п. 2 отъ Врѣменнитѣ Сѫдебни Правила (чл. чл. 449, 545, 486 п. 2 отъ Углавното Сѫдопроизводство) и чл. 230 притурка I-ва отъ Оттоманский Наказателенъ Законъ, че това нарушение на закона е сѫщественно, а вслѣдствие на това, като приема кассационната жалба на Гавазова въ уважение, **опрѣдѣлява**: Присѫдата на Рус-

Digitized by Google

сенский Апелативенъ Сждъ отъ 2-ий Априлий 1897 год. подъ № 111, защото сж нарушени ст. ст. 804, 881, 834 п. 2 отъ Врѣменнитѣ Сждебни Правила (чл. чл. 449, 486 п. 2,545 отъ Углавното Сждопроизводство) и чл. 230 притурка I-ва отъ Оттоманский Наказателенъ Законъ, съ силата на чл. 569 отъ Углавното Сждопроизводство, да се отмѣни и дѣлото за ново разглѣждание, по сжщество, да се испрати въ сжщия Апелативенъ Сждъ.

№ 14 — (232) — 10 Мартъ 1898 година *Въ името на Негово Царско Височество Българский Князъ Фердинандъ I-ий. Върховний Касационенъ Сждъ, второ углавно отдѣление, на 24 Февруарий прѣзъ хилядо осемстотинъ деветдесетъ и осма година, въ открито сждебно засѣдание, въ слѣдующий съставъ:* Подпрѣдсѣдатель: *Ф. Филчевъ, членове: С Кисьовъ и Влад. Ив. Петковъ, при Секретаря: Петръ А. Макавѣевъ и въ присжтствието на* Прокурора Д-ръ П. *Данчевъ, слуша доложеното отъ* Подпрѣдсѣдателя, *углавно дѣло № 971 по описътъ за 1897 година, на Мухаремъ Халиловъ, отъ с. Саладенъ, осѫденъ съ присѫда на Разградский Окр. Сѫдъ отъ 28 Августъ 1897 г. подъ № 390, за нарушение закона за Тютюня.* Въ сждебното засѣдание странитѣ не се явихж.

Обстоятелства на дѣлото: Разградский Окр. Управитель, съ постановление издадено ,на 26 Августъ 1896 г. подъ № 605, осждилъ Мухаремъ Халиловъ и др. ж. ж. отъ с. Саладенъ, да заплатятъ въ полза на правителството глоба 300 лева солидарно и 472 л. 32 ст. бандеролно право отъ първо качество, за гдѣто въпрѣки прѣдписанието на закона за Тютюня, съ хаванъ сж дробили тютюнъ, заловенъ у тѣхъ 19 кгр. и 680 гр. — Отъ това постановление останалъ неблагодаренъ Мухаремъ Халиловъ и съ подадената си въ срокъ апелативна жалба молилъ отмѣнението, му на това основание, че той не живѣлъ въ кжщата и не е негова плѣвнята, гдѣто сж били заловили тютюня и хавана. Разградский Окр. Сждъ слѣдъ доклада на дѣлото, изслушвание обясненията на участвующитѣ по дѣлого страни и заключението на Помощ. Прокурора, за да разрѣши това дѣло, взелъ прѣдъ видъ :„ че отъ съставенитѣ актове на 20|VII 96 г. и 16|VII 96 г., напълно се доказва нарушението, извършено отъ Мухаремъ Халиловъ, актове, които служатъ прѣдъ Сждътъ за доказателство до като не се докаже тѣхната невѣрность; че отъ показанията на свидѣтелитѣ не се опроверґава съдържанието на акта, а напротивъ се установява, каквo че въ плѣвнята на апелатора билъ намѣренъ хавана, а тютюня, който билъ намѣренъ на дървото окаченъ, билъ тоже неговъ, както и хавана". По тия съображения Разградский Окр. Сждъ съ присждата си отъ 28-ий Августъ 1897 г. подъ № 390, потвърдилъ постановлението на Окр. Управитель. — Съ кассационна жалба Мухаремъ Халиловъ се оплаква: 1) За нарушение чл. 123 отъ Углавното Мир. Сждопр., защото Окр. Сждъ не распиталъ свидѣтелитѣ, подписавши акта отъ 16-ий Юлий 1896 год. и не мотивиралъ защо не ги е призовалъ за распитване; 2) За нарушение чл. 94 отъ Углавното Мирово Сждопр. (чл. 448 Углав. Сждопр.), защото произнесалъ резолюцията си слѣдъ раз-

Digitized by Google

глѣжданието и на други дѣла; 3) За нарушение чл. чл. 85, 86 отъ Углавното Мир. Сждопр. и чл. 64 отъ закона за Тютюня, защото не направилъ анализъ на свидѣтелскитѣ показания и не указалъ въ присѫдата си отъ гдѣ е почерпналъ данни за признавание виновностьта и защо прилага чл. 64. —

Върховний Кассац. Сждъ, слѣдъ като изслуша заключението на Прокурора, взе прѣдъ видъ: I-о Оплакванието на кассатора, че Окр. Сждъ непризовалъ свидѣтелитѣ по акта отъ 16 Юлий 1896 г., неможе да се признае за основателно, защото отъ производството на дѣлото не се вижда кассатора да е молилъ за призоваванието на тия свидѣтели, а пъкъ за това, че Окр. Сждъ отъ себѣ си не ги призовалъ, той нѣма законно основание да се оплаква, защото призованието имъ въ такъвъ случай е зависело отъ усмотрѣнието на Сжда. — II) Отъ сждебния протоколъ държанъ по настоящето дѣло, се вижда, че Окр. Сждъ е прочелъ резолюцията си не непосрѣдствания слѣдъ неговото разглѣждание, а слѣдъ като сѫ били разглѣдани и други дѣла, въпрѣки постановлениего на чл. 85 отъ Углавното Мир. Сждопроизводство, въ свързска съ чл. 448 отъ общото Углавно Сждопр., което изискова дѣлото да се разрѣшава веднага послѣ изслушванието на странитѣ и подъ прѣснитѣ впечатления на изслушанитѣ въ сждебното засѣдание обстоятелства на дѣлото, които могѫтъ да се заличатъ или забъркатъ съ обстоятелства почерпнати изъ другитѣ разглѣдани дѣла до произнасянието на резолюцията, а при тия условия издадената присѫда не може да има сила на правилно сждебно рѣшение. Слѣдователно оплакванието на кассатора по това нарушение е основателно. III) Въ свързска съ това нарушение трѣбва да се признае за основателно и оплакванието на кассатора, че Окр. Сждъ не е направилъ обстоятелственно обсѫждание на свидѣтелскитѣ показания, а се е ограничилъ да каже по тѣхъ само едни общи думи, че актоветѣ не се опровергнали и че се установило за хавана и тютюня, че били на кассатора, безъ да укаже кои данни изъ свидѣтелскитѣ показания сѫ го довели до това заключение. Прѣдъ видъ изложеното, Върховний Касационенъ Сждъ, **опрѣдѣлява**: Присѫдата на Разградский Окр. Сждъ отъ 28 Августъ 1897 г. подъ № 390, за нарушение чл. 85 отъ Углавното Мир. Сждопр., въ свързска съ чл. 448 отъ Углавното Сждопроизвод., съ силата на чл. 137 отъ Углав. Мир. Сждопроизводство, да се отмѣни и дѣлото за ново разглѣждание по сѫществото, да се испрати въ сѫщий Окр. Сждъ.

№ 15 — (233) — 10-ий Мартъ 1898 година. Въ името на Негово Царско Високочество Българский Князь Фердинандъ I-ий. Въ ховний Кассационенъ Сждъ, Второ Углавно Отдѣление, на двадесетъ и четвъртий Февруарий, хилядо осемстотинъ девет-десетъ и осма година, въ открито сждебно засѣдание, въ слѣдующий составъ: Подпрѣдсѣдатель: Филипъ Филиповъ, членове: Савва Кисьовъ и Влад. Ив. Петковъ, при Секретаря: Петръ Макавѣевъ и въ присѫтствието на Прокурора Д-ръ П. Данчевъ, слуша доложеното отъ Подпрѣдс. углавно дѣло № 976 по описътъ за 1897 г., по кассационната жалба на Варненский Окр. Управитель, противъ присѫдата на Варненский Окр. Сждъ отъ 19 Априлий 1897 г. подъ № 790, за нарушение закона за Тютюна. Въ сждебното засѣдание страницѣ не се явихѫ.

Digitized by Google

Обстоятелства на дѣлото: На основание съставений актъ на 10 Августъ 1894 г., противъ Хюсеинъ Акъ Алиевъ, отъ с. Кечи-Дереси, Варненский Окр. Управитель съ постановление отъ 2 Априлий 1896 год. № 33, е осждилъ Хюсеинъ Акъ Алиевъ, да заплати въ полза на хазната 5760 лева глоба, за гдѣто той е нарушилъ чл. чл. 67 и 77 отъ закона за Тютюня, като е злоупотрѣбилъ 240 кгр. тютюнъ на листе. Недоволенъ отъ постановлението, Хюсеинъ Акъ Алиевъ го обжалвалъ прѣдъ Окр. Сждъ, който разглѣдалъ дѣлото по въззивенъ редъ въ сждебното си засѣдание на 19 Априлий 1897 год., когато за да се произнесе по това дѣло, взелъ прѣдъ видъ: „1) отъ съставения актъ на 10 Августъ 1894 г. се вижда какво, когато прѣтеглили тютюня на аппелатора, излѣзалъ единъ недостигъ отъ 240 килограмма; 2) че отъ распитанитѣ по дѣлото свидѣтели, а именно: Ибрахимъ Хюсеиновъ, Гьочъ Ахмедъ Ибраимовъ, Ибрямъ Алиевъ и Молла Исмаилъ Ибрямовъ се установява, какво аппелатора веднага слѣдъ изгубването на тютюня му (той билъ откраднатъ), заявилъ на съсѣдитѣ си, горнитѣ свидѣтели, за станалата кражба. Свидѣтелитѣ отишле въ кѫщата му и дѣйствително намѣрили прозореца на стаята, гдѣто е билъ тютюня, счупенъ, слѣди отъ респилянъ тютюнъ на двора и по пѫтя на растояние до 200 крачки; че отъ тия данни Сждътъ дойде до заключение, какво тютюня на аппелатора е откраднатъ, понеже има всичкитѣ признаци на кражба; че щомъ е така аппелатора не е нарушилъ закона за тютюня, нито пъкъ го е злоупотрѣбилъ, а излѣзлия недостигъ е станалъ по мимо знанието му, за което той не може да бѫде отговоренъ“.—По тия съображения, Варненский Окр. Сждъ съ присждата си отъ 19 Априлий 1897 год. подъ № 790, оправдалъ подсждимия. Съ кассационна жалба Варненский Окр. Управитель се оплаква, че Окр. Сждъ нарушилъ чл. 78 отъ закона за Тютюня, защото е оправдалъ подсждимия, безъ да е опровергнатъ акта отъ свидѣтелскитѣ показания и безъ да е подкрѣпено възражението на подсждимия, че тютюня му билъ откраднатъ.

Върховний Кассационенъ Сждъ, слѣдъ като изслуша заключението на Прокурора, взе прѣдъ видъ: Отъ мотивитѣ на издадената по дѣлото присжда става явно, че Варненский Окр. Сждъ е оправдалъ подсждимия на това основание, че тютюня, който не се е намиралъ у него на лице при направената му ревизия, билъ откраднатъ, като е приелъ факта на открадването за установенъ отъ показанията на распитанитѣ свидѣтели, които били видѣли, че прозореца на стаята, гдѣто е билъ държанъ тютюня, билъ счупенъ и че имало распилянъ тютюнъ на растояние 200 крачки. Тѣзи обаче свидѣтелски показания не сѫ могли да послужатъ за доказателство, че тютюня е откраднатъ, защото закона за Тютюня изисква формални доказателства за установление, че констатирания недостигъ въ произведения тютюнъ на единъ тютюнопроизводитель, происхожда отъ оправдателна причина. Въ случая, ако недостига въ тютюня на подсждимия е дѣйствително произлѣзълъ отъ кражба, за тая кражба трѣбва да е било заявено на властьта, да е станало слѣдствие по нея и да се е сждебно установила, че дѣйстви-

Digitized by Google

телно е била извършена кражба на тютюня; въ такъвъ само случай недостига би могжлъ да се оправдава съ открадване. — Варненский Окр. Сждъ нищо подобно не констатирва въ присждата си. А ако подсждимия никакъ не е заявявалъ за станала кражба на тютюня му, ако властьта нищо не знае за нея, доказванието при това положение съ свидѣтели, че тютюня се билъ откраднлъ, е недопустимо, като противно на распорѣжданията на закона за Тютюня. Слѣдователно Варненский Окр. Сждъ е нарушилъ чл. 78 отъ тоя законъ, защото е отхвърлилъ сключения актъ като доказателство по дѣлото, основанъ на показания на свидѣтели, които не сж могли да служатъ за доказателство по факта, че консатирания недостигъ въ тютюня на подсждимия, се билъ откраднлъ. Заради това Върховний Кассационенъ Сждъ **опрѣдѣлява**: Присждата на Варненский Окр. Сждъ отъ 19 Априлий 1897 г. № 790, защото сж нарушени чл. 78 отъ закона за Тютюня и чл. 85 отъ Углавното Мир. Сждопроизводство, съ силата на чл. 137 отъ сжщото Сждопроизводство, да се отмѣни и дѣлото за ново разглѣждание по сжщество, да се испрати въ сжщия Окр. Сждъ.

№ *16 — (295) — 19-ий Мартъ 1898 година. Въ името на Негово Царско Височество Българский Князь Фердинандъ I-ий. Върховний Кассационенъ Сждъ Второ Углав. Отдѣление, на петий Мартъ хилядо осемстотинъ деветдесеть и осма година, въ открито сждебно засѣдание въ слѣдующий съставъ: Подпрѣдсѣдатель: Ф. Филчевъ, членове: Савва Кисьовъ и Влад. Ив. Петковъ, при Секретаря: Петръ А Макавѣевъ и въ присжтствието на Помощ. Прокурора Димитръ Тошковъ, слуша доложното отъ члена Петкова углавно дѣло № 745, по описътъ за 1897 год., на Видинский Окр. Управитель, срѣщу присждата на Видинский Окр. Сждъ, отъ 14 Априлий 1897 г. подъ № 117, за нарушение закона за Бирчитѣ върху Питиетата.* Въ засѣданието странитѣ не се явихж.

Обстоятелствата на дѣлото сж: На основание единъ актъ съставенъ на 18 Юлий 1896 г., съ който е констатирано, че Петко Ванковъ, отъ с. Видболъ е хванатъ въ търгувание безъ патентъ на едро съ спиртни питиета, Видинский Окр. Управитель съ постановлението си № 2002 отъ 1896 год., съгласно чл. 65 и 72 отъ закона за Акциза, осждилъ Петко Ванковъ да заплати за въ полза на казната една глоба отъ 300 л. и 75 лева стойностьта на патента, за гдѣто прѣзъ 1896 година е търгувалъ на едро съ спиртни питиета, безъ да се е снабдилъ съ надлѣжния патентъ. По въззивна жалба отъ Петко Ванковъ дѣлото е било разглѣдано отъ Видинский Окр. Сждъ, който съ присждата си отъ 14 Априлий 1897 г. подъ № 117, отмѣнилъ постановлението на Видинский Окр. Управитель отъ 27 Юлий 1896 год. подъ № 2002 и призналъ Петко Ванковъ за невиновенъ по обвинението му въ търгувание прѣзъ 1896 г. безъ патентъ на едро съ спиртни питиета и го освободилъ отъ всѣка отговорность по това му обвинение. Срѣщу тая присжда Видинский Окр. Управитель е подалъ въ Върховний Кассац. Сждъ кассационна жалба, съ която се оплаква за нарушение: 1) чл. 75 отъ закона за Акциза върху Питиета, защото акта съ нищо не билъ оборенъ, и 2) чл. 48 и забѣлѣжката къмъ чл. 55 отъ сжщий законъ,

Digitized by Google

защото отъ прѣдставеното отъ обвиняемия общинско свидѣтелство, не се виждало, колко ракия е произвелъ обвиняемия и дали продадената отъ него 12 оки ракия, за която е съставенъ акта, е отъ негово произвѣдение.

Върховний Кассац. Сждъ, слѣдъ като излуша заключението на Помощ. Прокурора взе прѣдъ видъ: Видинский Окр. Сждъ за да оправдае подсждимия по това дѣло взелъ прѣдъ видъ, че отъ прѣдставеното отъ обвиняемия свидѣтелство подъ № 299, издадено отъ Видболското Сел. Общ. Управление, напълно се установила невѣрностьта на акта съ дата 18 Юлий 1896 г., на който актъ е основано постановлението на Видинский Окр. Управитель. Въ това си съображение, обаче, Сждътъ не е изложилъ никакви фактически данни, отъ които да може да се види, по какъвъ начинъ се е установила невѣрностьта на акта. Съ акта отъ 18 Юлий 1896 г. се констатира, че обвиняемия Петко Ванковъ е продавалъ въ кръчмарския си дюкянъ ракия на едро безъ патентъ. Отъ направената къмъ акта втора забѣлѣжка се вижда, че обвиняемия е призналъ, че е продавалъ ракия на едро, безъ да има за това патентъ. При разглѣждането на дѣлото въ Сждътъ, обвиняемий се е домогвалъ, че продавалъ ракия отъ свое собственно произведение, за установяване на което и прѣдставилъ общинското свидѣтелство № 299 съ дата 25 Февруарий 1897 г. Съ това свидѣтелство се удостовѣрява, че Петко Ванковъ притежавалъ лозе отъ три декара и че добиваемото вино прѣзъ 1896 г., какго и прѣдидущитѣ години, е наливалъ въ бъчвитѣ си и го е продавалъ на едро въ собствената си кръчма въ с. Видболъ. — Съгласно съ забѣлѣжката къмъ чл. 55 отъ закона за Акциза върху Питиетата, лозаритѣ и сливаритѣ могжтъ дѣйствително да продаватъ изцѣло безъ патентъ само ония питиета, които тѣ сами сж изработили, но за да иматъ това право, тѣ трѣбва да иматъ отъ надлѣжнитѣ кметове и нуждитѣ свидѣтелства, въ които да се удостовѣрява, че тѣ дѣйствително отъ свои собственни произведения сж приготвили извѣстно количество питиета, които само и могжтъ да продаватъ на едро безъ патентъ. За установяване правото на единъ лозаръ да продава на едро безъ патентъ питиета отъ свое собственно произведение, не е достатъчно едно удостовѣрение, само за това, че извѣстно лице има лозе и че добиваемото отъ него вино е продавалъ на едро въ собствената си кръчма, на каквото удостовѣрение се е основалъ въ случая Сждътъ, за да признае акта невѣренъ и да оправдае обвиняемия, безъ да вземе при това въ съображение обстоятелството, че нарушението на обвиняемий се състои въ продаване ракия на едро безъ патентъ, а въ свидѣтелството се говори за продаване вино на едро безъ патентъ. Отъ казаното явно става, че Видинский Окр. Сждъ, като е основалъ присждата си на общинското удостовѣрение подъ № 299, прѣдставено отъ обвиняемия, е нарушилъ забѣлѣжката къмъ чл. 55 отъ Закона за Акциза върху Питиетата и това нарушение е сжществено. Слѣдователно оплакването на Видинский Окр. Управитель за това нарушение, е основателно.

Водимъ отъ това съображение, Върховний Кассац. Сждъ **опрѣдѣлява:** Присждата на Видинский Окр. Сждъ отъ 14 Априлий 1897 год. подъ № 117, защото е нарушена забѣбѣжката къмъ чл. 55 отъ закона за Акци-

Digitized by Google

за върху Питиетата, съ силата на чл. 137 отъ Углавното Мир. Сждопр., да се отмѣни и дѣлото за ново разглѣждание, отъ другъ съставъ, да се испрати въ сжщий Окр. Сждъ.

№ 17 — (301) — 21-ий Мартъ 1898 година. *Въ името на Негово Царско Височество Българский Князъ Фердинандъ I-ий. Върховний Кассационенъ Сждъ, Второ Углавно Отдѣление, на седмий Мартъ хилядо осемстотинъ деветдесетъ и осма година, въ открито сждебно засѣдание, въ слѣдующий съставъ: Подпрѣдсѣдатель: Филипъ Филчевъ, членове: Савва Кисьовъ, и Владимиръ Ив. Петковъ, при Подсекретаря: М. Христовъ, и въ присжтствието на Прокурора Д-ръ П. Данчевъ слуша доложеното отъ Подпрѣдсѣдателя, углавно дѣло № 787 по описътъ за 1897 г., по кассационната жалба на Севлиевский Окр. Управитель, противъ присждата на Севлиевский Окр. Сждъ отъ 12-ий Май 1897 година подъ № 106, съ която е оправданъ Нено Куневъ, по нарутение закона за Тютюня.* Въ сждебното засѣдание странитѣ не се явихж.

Обстоятелства на дѣлото: Съставенъ е актъ на 20-ий Септемврий 1896 година, въ с. Сухиндолъ, противъ Нено Куневъ, отъ сжщото село, че при провѣряването на тютюна му, оказалъ се е недостигъ 22 кила и 550 грама. Попитанъ Нено Куневъ, какво е сторилъ съ тютюня, той е отговорилъ, че му били откраднали тютюнь отъ домътъ му на 29-ий Мартъ 1896 година. На основание този актъ Севлиевский Окр. Управитель издалъ постановление на 24 Септемврий 1896 година подъ № 271, съ което е осждилъ Нено Куневъ да заплати на хазната бандеролно право отъ I-во качество, за злоупотрѣбения отъ него тютюнь 541 лева и 20 стотинки. Нено Куневъ недоволенъ отъ това постановление, е подалъ аппелативна жалба до Севлиевский Окр. Сждъ, съ която го е молилъ да отмѣни въпросното постановление, понеже липсването на тютюня не било станало по негова вина, а го били откраднали отъ кжщата му, като за подкрѣпление на това обстоятелство, е молилъ Сжда да призове нѣколко лица за свидѣтели. Окр. Сждъ слѣдъ като изслушалъ обясненията на странитѣ, показанията на свидѣтелитѣ и заключението на Прокурора, взелъ прѣдъ видъ: „Че Нено Куневъ, отъ с. Сухиндолъ, е подалъ аппелативна жалба до Сжда, съ която е молилъ да отмѣни постановлението на Севлиевский Окр. Управитель, съ което си постановление го е билъ осждилъ да заплати на хазната бандеролно право отъ първо качество на злоупотрѣбения отъ него тютюнь 541 лева и 20 стот., понеже липсването на тютюнътъ му било станало по независящи отъ него причини, като за доказателство е молилъ Сжда да призове нѣколко лица за свидѣтели; че прѣдставительтъ на хазната възразява какво, че отъ показанията на свидѣтелитѣ не се установявало, дали тютюна на аппелатора е билъ откраднжтъ, за това моли Сжда да остави аппелативната жалба на аппелатора безъ послѣдствие и потвърди постановлението на Окр. Управитель; че отъ показанията на свидѣтелитѣ: Стефанъ Доневъ, Анастасъ Ил. Алтжновъ и Атанасъ Мариновъ, които показания дадохж, слѣдъ като положиха установената отъ закона клѣтва, се установява, какво че куфарътъ на мазата на аппелатора, въ която се е намѣрвалъ тютюнътъ му, билъ счупенъ и по голѣмата часть отъ тютюнътъ му билъ откраднжтъ, а останжлата часть билъ распилянъ

Digitized by Google

изъ мазата, за което е билъ съставенъ актъ отъ пом. кмета на с. Сухиндолъ и е било завѣдено слѣдственно дѣло подъ № 69|96 г. отъ сждебний слѣдователь при Севлиевский Окр. Сждъ, тъй щото, щомъ като това е така, то съгласно чл. 71 отъ закона за Тютюна, аппелатора не може да бжде отговоренъ за недостигътъ на тютюна, понеже този недостигъ е станжлъ по независящи отъ него причини". — По тия съображения Севлиевский Окр. Сждъ съ присждата си отъ 12-ий Май 1897 г. подъ № 106, оправдалъ подсждимия Нено Куневъ. Съ кассационна жалба Севлиевский Окр. Управитель се оплаква, че Окр. Сждъ е нарушилъ чл. 71 и 78 отъ закона за Тютюна, като е оправдалъ подсждимия по мотивъ, че имало извършена кражба на тютюна му, като се основалъ на показания на свидѣтели, че тѣ били видѣли счупенъ куфара на стаята, гдѣто се държалъ тютюна и распилянъ тютюнъ, което може и самъ подсждимия да е извършилъ.

Върховний Кассационенъ Сждъ, слѣдъ като изслуша заключението на Прокурора, все прѣдъ видъ: Отъ съобразителната часть на изложената по дѣлото присжда става явно, че Окр. Сждъ, за да признае, че тютюна на подсждимия билъ откраднжтъ, основалъ се исключително на показания на свидѣтели, които собственно не установяватъ факта на самата кражба, а обстоятелства които прѣдполагатъ, че такава може да се е извършила, защото тия свидѣтели не сж били очевидци на извършването кражбата. Подобни обаче свидѣтелски показания не сж отъ естество да служатъ за доказателство на станжла кражба на тютюнъ, защото закона за Тютюна изисква формални доказателства, за установление на всѣко липсване тютюнъ у тютюнопроизводителя, каквито въ случая могжтъ да бждатъ официалнитѣ удостовѣрения отъ надлѣжнитѣ власти, за започнато слѣдствие по станжла кражба на тютюна и за резултата на слѣдствието, а не показания на свидѣтели, които не сж били очевидци на кражбата. По настоящето дѣло Окр. Сждъ не се е основалъ на формални доказателства, а пъкъ въ присждата си е приелъ, че имало слѣдственно дѣло завѣдено, на което и № е показалъ и безъ да знае даже, какво е раскрило слѣдствието, дали кражбата не е измислена отъ подсждимия, — приелъ за установено, че такава е извършена и че липсалия тютюнъ е оправданъ, като по такъвъ начинъ, той се е основалъ *не налични данни* въ дѣлото, а на прѣдполагаеми, че понеже подсждимия билъ заявилъ за открадване на тютюна и спорѣдъ показанията на свидѣтелитѣ било и слѣдствие завѣдено, то значи, че тютюна е откраднжтъ и че подсждимия е оправдалъ липсването му, а съ това си дѣйствие Сжда е нарушилъ чл. 85 отъ Углавното Мирово Сждопроизводство, понеже се е ржководилъ по данни извънъ дѣлото. Заради това, Върховний Кассационенъ Сждъ признава жалбата на Севлиевский Окр. Управитель за основателна и **опрѣдѣлява**: Присждата на Севлиевский Окр. Сждъ отъ 12 Май|1897 г. подъ № 106, защото е нарушенъ чл. 85 отъ Углавното Мирово Сждопроизводство, съ силата на чл. 137 отъ сжщото Сждопроизводство, да се отмѣни и дѣлото за ново разглѣждание по сжщество, да се испрати въ сжщия Окр. Сждъ.

Digitized by Google

№ 18 — (332) — 26-ий Мартъ 1898 година. Въ името на Негово Царско Всочество Българский Князь Фердинандъ I-ий. Върховний Кассационенъ Сждъ, Второ Уъглавно Отдѣление, на дванадесетий Мартъ, хилядо осемстотинъ деветдесетъ и осма година, въ открито сждебно засѣдание, въ слѣдующий съставъ: Предсѣдатель: Филипъ Филиповъ, членове: Кирилъ Кириловъ и Влад. Ив. Петковъ, при Секретаря: Петръ А. Макавѣевъ и въ присжтствието на Пом. Прокурора Д Тошковъ, слуша доложението отъ члена Петковъ, углавно дѣло № 796 по описъть за 1897 г., на Пловдивский Окр Управитель, противъ присѣдати на Пловдивский Окр. Сждъ отъ 24 Мартъ 1895 год., подъ № 128, за нарушение закона за Бериитѣ върху Питиетата.

Въ засѣданието странитѣ не се явихж.

Обстоятелствата на дѣлото сж: Христо Ивановъ, старший стражаръ при II Пловдивский полиц. участъкъ на 26 Февруарий 1894 г., съставилъ актъ, противъ Милю Николовъ, отъ гр. Пловдивъ, за това, че билъ търгувалъ съ мѣстни спиртни питиета на дрѣбно безъ патентъ, прѣзъ първото полугодие на 1894 година. На основание на този актъ, Пловдивский Окр. Управитель, съ постановлението си подъ № 72 отъ 8-ий Юлий 1894 год., осждилъ Милю Николовъ да заплати 100 л. глоба, за въ полза на хазната и патентовата стойность 75 лева, всичко 175 лева. По въззивна жалба отъ Милю Николовъ, дѣлото е било разглѣдано отъ Пловдивский Окр. Сждъ, който съ присждата си отъ 24-ий Мартъ 1895 год., подъ № 128, отмѣнилъ постановлението на Пловдивский Окр. Управитель, отъ 8 Юлий 1894 год. подъ № 72 и освободилъ Миля Николовъ отъ отговорность по обвинението му въ търгувание съ мѣстни спиртни питиета на дрѣбно въ завѣдението си безъ патентъ, прѣзъ I полугодие на 1894 год. Срѣщу тая присжда Пловдивский Окр. Управитель е подалъ въ Върховний Кассационенъ Сждъ кассационна жалба, съ която се оплаква за нарушение чл. чл. 48, 65 и 75 отъ закона за Бериитѣ върху Питиетата и чл. чл. 85 и 137 отъ Углавното Мирово Сждопроизводство, защото Сждътъ неправилно е изтълкувалъ, че патента на обвиняемий е билъ исплатенъ въ срока, прѣдвиденъ въ чл. 6 отъ закона за Бирницитѣ, който законъ нѣма нищо общо съ закона за Акциза върху Питиетата.

Върховний Кассационенъ Сждъ, слѣдъ като изслуша заключението на Пом. Прокурора, взе прѣдъ видъ: Единственного съображение на Пловдивский Окр. Сждъ, за да оправдае Милю Николовъ, по обвинението му въ продавание на мѣстни спиртни питиета на дрѣбно безъ патентъ, прѣзъ I полугодие на 1894 г., както това се вижда отъ съобразителната часть на присждата му, е слѣдующето:„ Че отъ прѣдставения патентъ №302, издаденъ на 3 Мартъ 1894 год., се установява, че е заплатева стойностьта му въ срока, прѣдвиденъ въ чл. 6 отъ закона за измѣнението и допълнението на Закона за Бирницитѣ.“ Това съображение, обаче, на Пловдивский Окр. Сждъ е неправилно и погрѣшно. Закона за Бирницитѣ отъ 1891 год., заедно съ послѣдующитѣ измѣнения, нѣма нищо общо съ Закона за Акциза върху Питиетата отъ 1885 год., както и съ измѣненията и допълненията му отъ 1890, 1895 и 1896 год., нито пъкъ отмѣнява този послѣдния законъ.—И дѣйствително, патента за търгувание съ спиртни Питиета, е единъ косвенъ налогъ, за исплащанието на който

Digitized by Google

Закона за Акциза върху Питиетата не опрѣдѣля никакъвъ срокъ.—Чл. 6 отъ Закона за Бирницитѣ, който Сждътъ цитира въ мотивитѣ на присждата си, прѣдвижда извѣстни срокове, за исплащанието само на прѣкитѣ данъци. — Съгласно пъкъ чл. чл. 45 и 48 отъ Закона за Акциза върху Питиетата, лицето, което иска да търгува съ спиртни питиета, длъжно е *прѣдварително* да се снабди съ надлѣжния патентъ, защото ако търгува безъ патентъ, или даже и съ патентъ, срока на който вече се е свършилъ, или пъкъ съ патентъ издаденъ на чуждо име, счита се за нарушителъ на закона и съгласно чл. 65 отъ сжщий законъ подлѣжи на наказание.— Чл. 48 отъ този законъ ясно казва: „не се дозволява никому да продава пития, безъ да се взематъ опрѣдѣленитѣ патенти.“— Независимо отъ това, събиранието на прѣкитѣ данъци, съгласно чл. 1 отъ закона за Бирницитѣ, е възложено на особни бирници, а между това съгласно съ распорѣжданията на чл чл. 7, 48 и 52 отъ закона за Акциза върху Питиетата, всичкитѣ питейни берии, въ това число и патентовата стойность, се внасятъ направо въ надлѣжното ковчежничество, а никакъ не е прѣдоставено събиранието на тѣзи берии на финансовитѣ чиновници и тѣхнитѣ помощници, а, още повече на бирницитѣ.—Отъ изложеното явно става, че Пловдивский Окр. Сждъ съвършенно неправилно е основалъ присждата си на чл. 6 отъ закона за Бирницитѣ, като е призналъ, че прѣдставения отъ обвиняемия патентъ съ дата 3 Мартъ 1894 год. е билъ исплатенъ въ срокъ, когато съ акта по това дѣло е констатирано, че обвиняемия на 26 Февруарий с. г. се е занимавалъ съ търгувание съ спиртни питиета безъ патентъ,—нарушение прѣдвидено и наказуемо по чл. 65 отъ Закона за Акциза върху Питиетата и веднага при откриванието на това нарушение самъ обвиняемия, както се вижда това отъ акта, е призналъ, че закжснялъ да се снабди до опрѣдѣления срокъ съ патентъ, по причина на праздницитѣ въ послѣднитѣ два дена. — Слѣдователно Пловдивский Окр. Сждъ по настоящето дѣло е нарушилъ чл. чл. 48, 65 и 75 отъ Закона за Акциза върху Питиетата и това нарушение, за което се оплаква Пловдивский Окр. Управитель въ кассационната си жалба, е сжществено.

Водимъ отъ това съображение, Върховний Кассационенъ Сждъ **опрѣдѣлява:** Присждата на Пловдивский Окр. Сждъ, отъ 24 Мартъ 1895 г., подъ № 128, защото сж нарушени чл. чл. 48, 65 и 75 отъ закона за Бериитѣ върху Питиетата, съ силата на чл. 137 отъ углавното Мир. Сждопроизводство, да се отмѣни, и дѣлото за ново разглѣждание, отъ другъ съставъ, да се испрати въ сжщий Окр. Сждъ.

№ 19 - (408) — 10 Априлий 1898 година *Въ името на Негово Царско Височество* Българский Князъ Фердинандъ I-ий. Върховний Кассационенъ Сждъ, *второ углавно отдѣление, на* 28-ий Мартъ, *хилядо осемстотинъ дветдесетъ и осма година, въ открито сждебно засѣдание, въ слѣдующий съставъ:* Подпрѣдсѣдатель: *Филипъ Филчевъ, членове: Сиса* Кисьовъ *и* Владимиръ Ив. Петковъ *при Секретаря: Петръ* Макавѣевъ *и въ присжтствието на* Помощникъ Прокурора Д. М.

Digitized by Google

Тошковъ, слуша доложеното на 26-ий Мартъ 1898 г. отъ Подпрѣдсѣдателя, Углавно дѣло № 1138 по описатъ за 1897 година, по кассационната жалба на Сливенскій Окр. Управитель, противъ присѣдата на Сливенскій Окр. Сѫдъ, отъ 8-ий Юлий 1896 год. подъ № 520, съ която е оправданъ Бекиръ Ходжовъ, по нарушение Закона за Тютюня. Въ сѫдебното засѣдание страните не се явихѫ.

Обстоятеството на дѣлото сѫ: Вслѣдствие на единъ актъ, съставенъ на 12-ий Декемврий 1893 год., съ който актъ е констатирано, че отъ тютюня на Бекиръ Ходжовъ липсувало 750 грамма, който билъ продаденъ на Никола Ивановъ, въ когото се и намѣрили четири елпезета отъ сѫщия тютюнъ, Сливенский Окр. Управитель, издалъ постановление на 31-ий Мартъ 1894 год., № 458, съ което призналъ, че Бекиръ Ходжовъ е продалъ 750 грамма тютюнъ, безъ бандеролно право и го осѫдилъ да заплати: 1) глоба бандеролното право на 750 гр. тютюнъ — 9 лева; 2) патентъ за правo продавание тютюнь прѣзъ II-то полугодие на 1893 год., 47 лева 50 стот. и 3) тройна глоба отъ стойностьта на патента 237 л. и 50 ст., а всичко 294 лева, или въ случай на несъстоятелность, да се замѣни съ затворъ. Противъ това постановление, Бекиръ Ходжовъ подава въззивна жалба и молилъ за отмѣнението му по причинитѣ, които щѣлъ да изложи въ Сѫда и съ свидѣтелитѣ, които сѫ подписали самия актъ. Сливенский Окр. Сѫдъ, като изслушалъ подсѫдимия и заключението на Прокурора, за рѣшение на дѣлото, взелъ прѣдъ видъ: 1) Съ постановлението си отъ 31-й Мартъ 1894 год., № 458, Сливенский Окр. Управитель, е осѫдилъ Бекиръ Ходжовъ на 294 л. — глоба и патентъ за продавание тютюнъ безъ разрѣшение; 2) Осѫдения Бекиръ Ходжовъ непризнава да е продавалъ тютюнъ, а обяснява, че отъ тютюна си само 4 елпезата далъ и то безъ пари на Никола Ивановъ, защото послѣдния ималъ нужда за овцѣтѣ си; 3) Че отъ акта, както и отъ распитанитѣ днесь свидѣтели се установява факта, че отъ тютюня на Бекиръ Ходжовъ имало недостигъ отъ 750 грамма и че отъ този тютюнъ Ходжовъ билъ далъ на Никола Ивановъ 4 елпезата, нъ не се установява щото тѣзи четири елпезата да сѫ биле продадени; 4) Че отъ акта, както и отъ свидѣтелитѣ не се установява, щото съставителитѣ му, при измѣрвание тютюна да сѫ спаднали за изсъхвание, а безъ това намѣрение недостигъ отъ 750 грамма, трѣбва да се вземе за изсушвание на 13-тѣхъ килограмма тютюнъ, който е ималъ Ходжовъ и слѣдователно, освѣнъ четиритѣхъ елпезата, които сѫ дадени на Ивановъ и то безъ пари, другъ недостигъ въ тютюня не е имало; 5) Че даването само на такова незначително количество — 4 елпезета — безъ пари и за нужда, не е продажба, нито пъкъ особенно нарушение на закона, та да послужи за мотивъ на наложеното му въ постановлението № 458 наказание, отъ което слѣдва, че послѣдното трѣбва да се отмѣни. По тия съображения, Сливенский Окр. Сѫдъ съ присѫдата си отъ 8-ий Юлий 1896 год. подъ № 520, оправдалъ подсѫдимия. Съ кассационна жалба Сливенский Окр. Управитель се оплаква, че Окр. Сѫдъ неправилно е оправдалъ подсѫдимия, който е продалъ отъ тютюна си, както е констатирано съ акта, безъ обаче да е опровѣргнатъ този актъ,

Digitized by Google

Върховний Кассационенъ Сждъ, слѣдъ като изслуша заключението на Помощ. Прокурора, взе прѣдъ видъ: Отъ мотивитѣ на издадената по дѣлото присжда на Сливенский Окр. Сждъ става явно, че подсждимия Бекиръ Ходжовъ е оправданъ, защото отъ показанията на распитанитѣ свидѣтели се установило, че той 750 гр. отъ тютюня си не продалъ на Никола Ивановъ, а му го далъ безплатно, за да си лѣкува овцетѣ, слѣдователно Окр. Сждъ констатирза въ тютюна на подсждимия 750 грамма недостигъ, но счита този недостигъ оправданъ съ факта, че подсждимия не продалъ, а далъ безплатно тютюня на Никола Ивановъ, за да си послужи за цѣрь на овцетѣ; но щомъ Сжда констатирва недостигъ въ тютюня на подсждимия, освобождението на послѣдния отъ отговорность, неможе да стане вънъ отъ случаитѣ прѣдвидени въ Закона за Тютюня; констатирания недостигъ се оправдава или съ унищожението му (чл. 14), или съ продаването му (чл. 67), извършени съ знанието на властьта, или съ изсъхвание (чл. 31), — никакви други оправдания закона не признава. Ако съ произвѣдения тютюнъ, производителя нѣма право даже и самъ да си служи, напр. да го испуши или употрѣби на нѣщо друго, то той още повече неможе да има право да го дава на други да си служитъ съ него, т. е. да го употрѣбяватъ за каквото и да е. — Прочее, въ даденея случай Окр. Сждъ, като констатирва у подсждимия 750 грамма тютюнъ въ недостигъ, който тютюнъ той далъ на нѣкой си Никола Ивановъ да си послужи за цѣрение на овци, неправилно е постжпилъ, като го е оправдалъ, понеже подсждимия не е прѣдставилъ никаква законна причина за оправдание на недостига, за оправдание на своето право, да раздава произвѣдения си тютюнъ на посторонни лица. Въ случая Закона прѣдполага продажба на тютюнътъ безъ знанието на властьта, тъй щото сключения актъ противъ подсждимия се явява неопровергнатъ, а съ оправдаването на подсждимия въпрѣки това, Окр. Сждъ е нарушилъ чл. 78 отъ закона за Тютюня.

Прѣдъ видъ изложеното, Върховний Касац. Сждъ **опрѣдѣлява** Присждата на Сливенский Окр. Сждъ отъ 8-ий Юлий 1896 год. подъ № 520, защото е нарушенъ чл. 78 отъ Закона за Тютюня и чл. 86 отъ Углавното Мирово Сждопроизводство, съ силата на чл. 137 отъ сжщото Сждопроизводство, да се отмѣни и дѣлото за ново разглѣждание по сжщество, да се испрати въ сжщия Сждъ.

№ 20 — (411) - 11-ий Априлий 1898 година. Въ името на Негово Царско Височество Българский Князь Фердинандъ I-ий Върховний Кассационенъ Сждъ Второ Углав. Отдѣление, на двадесетъ и шестий Мартъ хилядо осемстотинъ деветдесеть и осма година, въ открито сждебно засѣдание въ слѣдующий съставъ: Подпрѣдсѣдатель: Ф. Филчевъ, членове: Савва Кисьовъ и Влад. Ив. Петковъ, при Секретаря: Петръ А. Макаевъ и въ присжтствието на Помощ. Прокурора Димитръ Точиковъ, слуша доложеното отъ Подпрѣдсѣдателя углавно дѣло № 1141, по описъть за 1897 год., по кассационната жалба на Ловчанский Окр. Управитель, противъ присждата на Ловчанский Окр. Сждъ, отъ 27-ий Априлий 1896 г. подъ № 190, съ която е оправданъ Кънчо Цановъ, по нарушение закона за тютюня. Въ сждебното засѣдание странитѣ не се явихж.

Digitized by Google

Обетоятелствата на дѣлото сж: Съ актъ отъ 11-ий Май 1895 год. е констатирано, че жителя на с. Турски Изворъ Кънчо Цановъ, пушилъ тютюнъ дробенъ вънъ отъ фабрикитѣ и укрилъ отъ да запише 6 килограмма тютюнъ при провѣрката на стария му тютюнъ. На основание този актъ Ловчанский Окр. Управитель съ постановлението си отъ 31-ий Май 1895 год. подъ № 1735, осждилъ Кънчо Цановъ да заплати за въ полза на хазната: а) 50 лева за намѣрения у него дробенъ тютюнъ вънъ отъ фабрикитѣ; в) за злоупотрѣбений му (испушенъ) 6 килограмма недостигъ, указавши се при провѣрката на старий му тютюнъ, слѣдуемото му се бандеролно право отъ първо качество 144 лева, а всичко 194 лева. Осждения, недоволенъ отъ рѣченото постановление, обжалвалъ го въ Ловчанский Окр. Сждъ и молилъ за отмѣнението му. Окржжний Сждъ за разрѣшение на настоящето дѣло между друго взелъ прѣдъ видъ: „че акта на Държавний бирникъ А. Ратковъ, на който е основано обжалваното постановление констатира, че обвиняемия Кънчо Цановъ е пушилъ тютюнъ дробенъ вънъ отъ фабрикитѣ и че не е указалъ на лице 6 килограмма тютюнъ при провѣрката на стария му тютюнъ; че повѣренника на аппелатора Ст. Георгиевъ счита довѣрителя си за невиновенъ въ приписуемитѣ му се двѣ нарушения на закона за Тютюня, а именно, че той е пушилъ тютюнъ дробенъ вънъ отъ фабрикитѣ и че не е указалъ на лице 6 килограмма отъ стария му тютюнъ, понеже нѣма на лице тютюня, който клиента му е пушилъ за да се види какъвъ е билъ, т. е. вънъ отъ фабрикитѣ ли е дробенъ или не, а щомъ това е така, то и клиента му немогжлъ да се признае за виновенъ въ пушение на тютюнъ дробенъ вънъ отъ фабрикитѣ и че не е могжлъ да се счита клиента му за виновенъ и по второто му обвинение (за не указвание на лице 6 килограмма тютюнъ), понеже отъ записката, която акц. стражаръ П. Мирчевъ, а сега свидѣтель, е далъ на клиента му явствувало, че той (клиента му) прѣдставилъ толкова тютюнъ, колкото и трѣбвало да бжде; че отъ показанията на распитанитѣ въ днешното сждебно засѣдание свидѣтели, а именно: П. Мирчевъ, А. Ратковъ, Ив. Искровъ, Т. Нешовъ, Мустафа Алчовъ и Ст. Гачовъ, прѣдставени отъ аппелатора, не се вижда щото той (аппелатора) да е пушилъ тютюнъ дробенъ вънъ отъ фабрикитѣ, защото всички свидѣтели казватъ, че не сж го виждали да е пушилъ такъвъ тютюнъ, съ исключение само на свидѣтеля А. Ратковъ, който твърди противното, че пушилъ, показанията на който прѣдъ тия останалитѣ 5 души неможе да иматъ никакво значение, а показанията на свидѣтелитѣ относително недостига, могжтъ да се раздѣлятъ на двѣ категории: трима отъ тѣхъ (отъ свидѣтелитѣ) а именно: А. Радковъ, Ив. Искровъ и М. Алчовъ твърдятъ, че сж видѣли каманитѣ въ тютюня на аппелатора, нъ другитѣ трима свидѣтели, именно: Т. Нешовъ, П. Мирчовъ и Ст. Гачовъ твърдятъ тъкмо противното, т. е. че не сж виждали каквито и да сж камъни въ тютюня на аппелатора; малко това, нъ и отъ една записка, която се намира при дѣлото и която е била дадена на аппелатора при прѣтѣглюванието на този му тютюнъ отъ единъ отъ сжщитѣ тия свидѣтели — Петръ Мирчевъ (акц. стражаръ) се вижда, че тютюня на аппелатора е билъ 42 килогр.+4 килогр., като се прѣдвиди за спаднатото отъ изсъхвание съгласно чл. 31 отъ закона

Digitized by Google

за Тютюня, става всичко 46 килограмма, значи толкова, колкто се и дири отъ него, а щомъ това е така, то не може и да се допустне, че аппелатора ще отиде да туря камъкъ въ тютюня си, когато не е ималъ нужда да прави такава фалшификация". По тия съображения Ловчанский Окр. Сждъ съ присждата си отъ 27-ий Априлий 1896 год. подъ № 190, оправдалъ подсждимия. Съ кассационна жалба Ловчанский Окр. Управатель се оплаква, че Окржжний Сждъ нарушилъ чл. 78 отъ закона за Тютюня, защото отъ показанията на свидѣтелитѣ не се е оборилъ акта, че въ денковитѣ сж се намѣрили камани и че Сжда далъ значение на показанията на такива свидѣтели, които не сж видели факта на намирването каманитѣ, понеже не сж били при откриването имъ, а прѣнебрегналъ показанията на свидѣтелитѣ очевидци.

Върховний Кассационенъ Сждъ, слѣдъ като изслуша заключението на Помощ. Прокурора, взе прѣдъ видъ: Отъ съобразителната часть на издадената по дѣлото присжда става явно, че Окржжний Сждъ отъ факта, показанъ отъ распитанитѣ свидѣтели, че подсждимия не пушилъ, е приелъ за опровергнатъ акта въ тая му часть, която гласи, че у подсждимия е намѣренъ тютюнъ дробенъ вънъ отъ фабрикитѣ, а отъ факта, че двама отъ свидѣтелитѣ показали, че не видѣли камани въ тютюня на аппелатора, приелъ за опровѣргнатъ акта въ останалата му часть, която гласи, че у подсждимия е намѣренъ недостигъ въ тютюня му, замѣстенъ съ камъни, вложени въ денковитѣ. Тия обане два факта, влѣзли въ основа на присждата на Окржжния Сждъ, сами по себе си сж недостатъчни за приемание акта опровѣргнатъ, защото ако подсждимия не пуши, отъ това още не слѣдва, че у него не е могжлъ да бжде хванатъ тютюнъ, рѣзанъ вънъ отъ фабрикитѣ, а пъкъ ако двама отъ свидѣтелитѣ не видѣли камънитѣ, за които другитѣ утвърдяватъ да сж ги видѣли въ дѣнковитѣ, отъ това сжщо не слѣдва, че камани не е имало въ денковитѣ. Не е достатъчно да се каже само, че подсждимия не пуши и че двама отъ свидѣтелитѣ не видѣли камани, за да се признае, че акта е опровергнатъ, а необходимо е още да се мотивира, да се обясни, защо отъ факта, че подсждимия не пуши, се вади заключение, че у него не е хванатъ тютюнъ, дробенъ вънъ отъ фабрикитѣ, а сжщо защо отъ факта, че двама свидѣтели не видѣли каманитѣ въ тютюня, се вади заключението, че каманитѣ не сж извадени отъ денковетѣ, — независимо отъ това Сжда е далъ доказателно значение на една съвършенно частна записка, написана на единъ разжжсанъ пликъ, за да признае, че тютюня на подсждимия е билъ толкова, колкото е записано по книгитѣ, когато този фактъ може да бжде само по официаленъ редъ установенъ, а не съ частна записка. Прочее, Окр. Сждъ като не е обсждилъ както трѣбва свидѣтелскитѣ показания, като е испустналъ изъ прѣдъ видъ обстоятелствата, които трѣбваше да обсжди и навѣде въ присждата си и като е приелъ такива данни за доказателство, които нѣматъ никакъвъ доказателственъ характеръ, нарушилъ е чл. 85 отъ Углавното Мирово Сждопроизводство. Заради това Върховний Кассационенъ Сждъ **опрѣдѣлява**: Присждата на Ловчанский Окр. Сждъ, отъ 27-ий Априлий 1896 год. подъ № 190, защото е нарушенъ чл. 85 отъ Углавното Мирово Сждопроизводство, съ силата на чл. 137 отъ сжщото Сждопроизводство, да се

Digitized by Google

отмѣни и дѣлото за ново разглѣждание по сѫщество, да се испрати въ сѫщий Окрѫженъ Сѫдъ.

№ 21 — (451) — 25 Априлий 1898 година. *Въ името на Негово Царско Височество Българский Князь Фердинандъ I-ий Върховний Кассационенъ Сѫдъ, второ углавно отдѣление, на единадесетий Априлий хилядо осемстотинъ деветдесетъ и осма година, въ открито сѫдебно засѣдание, въ слѣдующий съставъ: Подпрѣдсѣдатель: Ф. Филчевъ, членове: Савва Киссьовъ и Владимиръ Ив. Петковъ, при Секретаря: Петръ А. Маклѣевъ и въ присѫтствието на Прокурора Д-ръ П. Дичевъ, слуша доложеното отъ Подпрѣдсѣдателя углавно дѣло № 1181, по описъть за 1897 год., по кассационната жалба на Вратчанский Окр. Управитель, противъ присѫдата на Вратчанский Окр. Сѫдъ, отъ 17 Октомврий 1896 год., подъ № 1212, съ която е оправданъ Коцо Тодоровъ, по нарушение закона за Тютюня.* — Въ сѫдебното засѣдание странитѣ не се явихѫ.

Обстоятелства на дѣлото: Вратчанский Окр. Управитель, съ постановлението си отъ 16 Декемврий 1894 г. подъ № 1460, на основание чл. чл. 67 и 71 отъ Закона за Тютюня е осѫдилъ Коцо Тодоровъ, да заплати за въ полза на Държавното Съкровище глоба 122 л. и 90 ст. бандеролно право отъ първо качество, за злоупотрѣбения отъ него 5 кгр. и 120 гр. тютюнъ отъ 1880 год. Срѣщу това постановление Коцо Тодоровъ подалъ въззивна жалба, съ която молилъ Вратчанский Окр. Сѫдъ да отмѣни постановлението и да го освободи отъ всѣка отговорность по дѣлото. Вратчанский Окр. Сѫдъ като разглѣдалъ углавното дѣло, заведено по тая въззивна жалба за разрѣшението му, взелъ прѣдъ видъ: „1) че нарушението е констатирано съ единъ актъ отъ 14 Ноемврий 1894 г. и се състои въ злоупотрѣбление на 5 гкр и 120 гр. тютюнъ, произведение отъ 1880 год.; 2) че този актъ прѣдставя прѣдъ сѫда неоспоримъ документъ, до като не се докеже неговата невѣрность; 3) че отъ сѫщия се вижда, какво тютюнопроизводительтъ не се подписалъ, нито е направена нѣкаква забѣлѣжка за това; 4) Въ такъвъ случай акта не може да се счита за валиденъ, тъй като съставительтъ му не се е съобразилъ съ чл. 76 отъ Закона за Тютюня и слѣдва базираното върху него постановление на Вратчанский Окр. Управитель да се отмѣни напълно“.—По тия съображения Вратчанский Окр. Сѫдъ съ присѫдата си отъ 17 Октомврий 1896 г. подъ № 1212, оправдалъ подсѫдимия Коцо Тодоровъ. Съ кассационна жалба Вратчанский Окр. Управитель се оплаква, че Окр. Сѫдъ нарушилъ чл. чл. 76 и 78 отъ Закона за Тютюня, защото оправдалъ подсѫдимия, безъ да е опровергнатъ акта, редовно съставенъ, ако и да е пропустнато да се отбѣлѣжи неподписването му отъ подсѫдимия.

Върховний Кассационенъ Сѫдъ, слѣдъ като изслуша заключението на Прокурора, взе прѣдъ видъ: Отъ присѫдата на Окр. Сѫдъ се вижда, че подсѫдимия е оправданъ защото Сѫда не прѣдалъ доказателно значение на сключения актъ, който, като неподписанъ отъ подсѫдимия, безъ всѣка забѣлѣжка за причината на неподписването, не можалъ да се счете за валиденъ спорѣдъ чл. 76 отъ Закона за Тютюня. Това тълкувание на чк. 76 е неправилно, понеже тоя членъ

Digitized by Google

не отнима силата на акта, ако и неподписанъ отъ подсѫдимия, когато акта е съставенъ при откриванието на нарушението, подписанъ отъ съставителя му и двама свидѣтели. Не отбѣлѣжванието въ акта причината, по която подсѫдимия не го е подписалъ, не се счита отъ закона за такъвъ недостатъкъ, който самъ по себе си да прави акта ничтоженъ. Понеже подобно постановление не се съдържа въ чл. 76, Окр. Сѫдъ не е могжлъ съ силата на този членъ да приеме акта недѣйствителенъ, да не му даде доказателно значение, слѣдовагално, въ случая Окр. Сѫдъ е нарушилъ чл. 76, както и чл. 78 отъ Закона за Тютюня. Заради това Върховний Кассационенъ Сѫдъ **опрѣдѣлява**: Присѫдата на Враттчанский Окр. Сѫдъ отъ 17 Октомврий 1896 год. подъ №1212, защото сѫ нарушени чл. чл. 76 и 78 отъ Закона за Тютюня, съ силата на чл. 137 отъ Углавното Мир Сѫдопроизводство, да се отмѣни и дѣлото за ново разглѣждание по сѫщество, да се испрати въ сѫщия Окр. Сѫдъ.

№ 22 — (473) — *30-ий Априлий 1898 год. Въ името на Негово Царско Височество Българский Князъ Фердинандъ I-ий. Върховний Кассационенъ Сѫдъ, Второ Углавно Отдѣление, на шестнадесетий Априлий хилядо осемстотинъ деветдесетъ и осма година, въ открито сѫдебно засѣдание, въ слѣдующий съставъ: Подпрѣдсѣдатель: Филипъ Филчевъ, членове: Атанасъ Хитовъ и Владимиръ Петковъ, при Секретаря: Петръ А. Макавѣевъ и въ присѫтствието на Пом. Прокурора Д. Тошковъ, слуша доложеното отъ Подпрѣдсѣдателя углавно дѣло № 145 по описътъ за 1898 г., на Лаза Младенова, отъ с. Смоляновци, осѫдена съ присѫда на Ломский Окр. Сѫдъ отъ 18 Декемврий 1897 год., подъ № 491, за биение и отнимание съ сила 11 лева отъ Петра Младенова.* Въ сѫдебното засѣдание кассаторката не се яви.

Обстоятелствата на дѣлото сѫ: Прѣзъ м. Августъ 1896 год., обвиняемата Лаца Младенова заедно съ селенката си Петра Младенова ходили да работятъ на Ломскитѣ села, като се връщали отъ Ломъ за селото си Смоляновци, по пѫтя тѣ се събрали съ селенитѣ си Петръ и Елена Тончеви и вървѣли заедно. До с. Славотинъ, кѫдѣто биле спрѣли за почивка, обвиняемата Лаца поискала отъ Петра Младенова 20 пари, които послѣднята ѝ дължала и понеже Петра отказала да ѝ ги даде, станало скарвание и сбивание между тѣхъ, слѣдъ което се раздѣлили. Обаче, когато Петра Младенова продължила пѫтътъ си съ Петръ и Елена Тончеви, обвиняемата Лаца Младенова испрѣварила на пѫтя Петра Младенова съ едно дърво, била я и я накарала да хвърли изъ пазвата си кърпата, въ която си била вързала паритѣ 11 лева, които ѝ останали отъ работата по Ломскитѣ села и послѣ взела тия пари и си заминала за селото. Бащата на Петра Младенова заявилъ за това своеврѣменно на Фердинадский Мировий Сѫдия, а послѣдния, като неподсѫдно това дѣло нему, го е испратилъ въ Прокурорский паркетъ, послѣ което е направено нуждното прѣдварително дирение. Слѣдъ прѣдварителното дирение, Прокурорский Надзоръ при Ломский Окрѫженъ Сѫдъ, съ прѣдложение отъ 30-й Априлий 1897 год. № 952, внесълъ дѣлото въ Сѫда, заедно съ съставения по него обвинителенъ актъ, за да му се даде далнейши ходъ и наложи на подсѫдимата наказанието прѣдвидено въ чл. 324 отъ Наказателний

Digitized by Google

Законъ. Окржжний Сждъ разглѣдалъ дѣлото съ участие на сждебни засѣдатели и слѣдъ като изслушалъ доклада, обясненията на подсждимата, показанията на свидѣтелитѣ, обвинителната рѣчь на Пом. Прокурора, за рѣшение на това дѣло, взелъ прѣдъ видъ: 1) Лаца Младенова се обвинява въ грабежъ, а именно, че прѣзъ м-цъ Августъ 1896 год. съ заплашване, бой и насилие е обрала отъ потърпѣвшата Петра Младенова една кърпа съ 11 лева; 2) че подсждимата дѣйствително по такъвъ начинъ е обрала потърпѣвшата, това напълно се доказва отъ показанията на потърпѣвшата и другитѣ распитани по дѣлото свидѣтели; 3) Възраженията на подсждимата, че не е била вземала никакви пари отъ тжжителката, защото послѣдната била си похарчила всичкитѣ пари и че никакъвъ побой не била ѝ нанесла, а напротивъ тя на — нея, — сж възражения неоснователни, недоказани и невѣрни и като такива трѣбва да се оставятъ безъ послѣдствие, защото свидѣтелитѣ твърдятъ противното. Вѣрно е, че тжжителката имала да дава 20 пари на обвиняемата; че обвиняемата за тия пари била взела единъ калъпъ сапунъ; че за това се сбили двѣтѣ и тжжителката съ едно дърво пробила главата на обвиняемата. Но това като е вѣрно и като нищо не може да послужи на обвиняемата освѣнъ за смегчающи вината ѝ обстоятелства, то още по вѣрно е обстоятелството, че обвиняемата прѣдварила въ пжтуванието си тжжителката, дочакала я до една гора и като пристигнала тжжителката тамъ, обвиняемата, като единъ разбойникъ е искочила изъ шумака съ едно дърво налѣтяла върху нея, която се придружавала отъ дѣвойката Елена Тончева и като ѝ нанесла нѣколко удара съ дърво, викала ѝ да си хвърли кърпата и тя отъ страхъ раздрала пазвата си извадила кърпичката, въ която биле ѝ останали 11 лева и я хвърлилила на обвиняемата да се спаси отъ нея, а тя послѣдната, ги присвоила по такъвъ насилственъ начинъ. Така констатирано дѣянието на подсждимата, то напълно подхожда на дѣянието прѣдвидено и наказуемо по чл. 234 отъ Наказателний Законъ. По тия съображения Ломский Окржженъ Сждъ съ присждата си отъ 18-й Декемврий 1897 год. подъ № 491, осждилъ подсждимата Лаца Младенова на петь години строгъ тъмненъ затворъ и да заплати станалитѣ по дѣлото сждебни разноски. Съ касационната жалба тя се оплаква нѣжду друго: 1-о) че Окржжний Сждъ нарушилъ чл. 463 отъ Углавното сждопроизводство, защото трима отъ Сждиитѣ дали мнѣние за оправданието ѝ, а при все това Сжда я призналъ виновна и осждилъ; 2-о) че Окр. Сждъ нарушилъ чл. 324 отъ Наказателний Законъ, защото извършеното отъ нея дѣяние е наказуемо не по тови членъ, а по чл. 314 и 3-о) че Окр. Сждъ нарушилъ чл. чл. 20 и 21 отъ Закона за Адвокатитѣ, защото не ѝ назначилъ безплатенъ защитникъ, при всичко, че молила и прѣдставила свидѣтелство за бѣдность, като я оставилъ безъ защита.

Върховний Кассационенъ Сждъ, слѣдъ като изслуша заключението на Помощ. Прокурора, взе прѣдъ видъ: I-о) Отъ въпросния листъ по дѣлото се вижда, че двама отъ сждебнитѣ засѣдатели и единъ отъ Сждиитѣ сж останали на особно мнѣние, само по въпроса, дали има обстоятелства, които намаляватъ вината на подсждимата, а не по въпроса за виновностьта, който въпросъ е разрѣшенъ едногласно, тъй

Digitized by Google

щото никакво мнѣние за оправдание не е давано. Слѣдователно оплакванието на кассаторката за нарушение на чл. 463 отъ Углавното Сждопроизводство, е необнователно. II-о) Отъ въпросния листъ по дѣлото, съ който е съгласна и издадената присжда, се вижда, че подсждимата се признава за виновна въ зимание на пари чрѣзъ насилие, а това дѣяние е не кражба, а грабежъ, наказуемъ по чл. 324 отъ Наказателния Законъ. Слѣдователно оплакванието на кассаторката за нарушение на този членъ отъ Наказателний Законъ, е сжщо неоснователно. III-о) Отъ сждебния протоколъ, държанъ по дѣлото, съ дата 4 й Декемврий 1897 г., се вижда, че кассаторката Лаца Младенова е молила да и се назначи безплатенъ защитникъ, понеже е бѣдна и за тая цѣль е молила да се отложи дѣлото, но Сжда отказалъ въ молбата и по мотивъ, че молбата за защитникъ е заявена укѣснително. Това дѣйствие на Сжда неможе да бжде признато за правилно. Назначението защитникъ на едно подсждимо лице съставлява една отъ най важнитѣ гаранции за правилностьта на сждебната присжда, заради това и назначението на защитникъ влиза въ грижитѣ на Прѣдсѣдателя, въ длъжность на който е вмѣнено да назначава на бѣдни подсждими защитници изъ мѣжду находящитѣ се при Сжда адвокати, щомъ тѣ помолятъ за това (чл. чл. 319, 350 отъ Углавното Сждопроизводство), като по такъвъ начинъ имъ дава възможность да се защищаватъ прѣдъ Сжда. Оставянието на подсждимото лице безъ защитникъ, тогава когато е имало възможность да му се назначи такъвъ, е противно на публичния интересъ, а сжщеврѣменно и на интереситѣ на углавното правосждие, които изискватъ да бжде наказанъ само дѣйствително виновниятъ, а не и оня, който прѣдоставенъ на себе си, не е съумѣлъ да докаже своята невинность, заради това и неназначението на защитникъ при заявена молба за такъвъ, безъ да е имало нѣкой законни за това причини, съставлява сжществено нарушение на правилата на Углавното Сждопроизводство. Въ случая по настоящето дѣло Окржжний Сждъ не е ималъ никакви законни причини, за да откаже въ молбата на кассаторката Лаца Младенова да и назначи защитникъ, понеже мотивътъ за отказванието, че молбата била несвоврѣменно заявена, е незаконенъ и не се упира на никаква силка на закона. Въ врѣме на приготовителнитѣ дѣйствия за сждебното слѣдствие мѣжду другитѣ распорѣждания, които иматъ за цѣлъ да ускорятъ исхода на дѣлото въ Сжда, неговото по скоро разглѣждание и разрѣщение, стои и распорѣждението, че на подсждимото лице трѣбва да се обяви, че то е длъжно въ седмодневенъ срокъ да яви дали е избрало нѣкого за свой защитникъ (чл. 306 отъ Углавното Сждопроизводство), т. е. на подсждимото лице се прѣдоставя седмодневенъ срокъ, за да направи потрѣбното за снабдяване себе си съ защитникъ, но съ истичанието на срокътъ безъ да е била направена по-тжпка за назначение на защитникъ, не се губи никакъ правото на подсждимото лице да се ползува съ такъвъ по назначение и по сетнѣ, защото въ отношение назначението на защитникъ този срокъ не е рѣшителтнъ, какъвто е за призоване на свидѣтели (чл. 318 отъ Углавното Сждопроизводство), тъй щото молба за назначение защитникъ, заявена даже и въ самото сждебно засѣдание, назначено за разглѣждание на дѣлото, не може да бжде оставена

Digitized by Google

безъ уважение по укъснителность, защото тия молби закона не ограничава съ никакъвъ срокъ и до като още дѣлото не е разглѣдано никаква укъснителность за назначение на защитникъ не сѫществува. Прочее, по настоящето дѣло кассаторката, като е молила да ѝ се назначи защитникъ прѣди да е било разглѣдано дѣлото, т. е. прѣди да сѫ изслушани свидѣтели и страни, Окрѫжний Сѫдъ е билъ дължженъ да се съобрази съ постановленията на чл. чл. 310, 329 и 350 отъ Углавното Сѫдопроиводство, да отложи дѣлото и да ѝ даде възможность на защита прѣдъ Сѫда, чрѣзъ посрѣдсвото на назначени нѣ безплатенъ защитникъ, ако тя е удостовѣрила своята бѣдность, а Сѫда, като не е сторилъ това, нарушилъ е цитиранитѣ членове отъ Углавното Сѫдопроизводство и допустнатото нарушение е сѫщесвенно.

Заради това Върховний Кассационенъ Сѫдъ **опрѣдѣлява**: Присѫдата на Ломский Окр. Сѫдъ отъ 18-й Декемврий 1897 год. подъ № 491, защото сѫ нарушени чл. чл. 310, 329 и 350 отъ Углавното Сѫдопроизводство, съ силата на чл. 569 отъ сѫщото Сѫдопроизводство, да се отмѣни и дѣлото за ново разглѣждание по сѫщество, да се испрати въ сѫщий Окр. Сѫдъ.

№ 23 — (486) — 1-ий Май 1898 година. Въ името на Негово Царско Височество Българский Князъ Фердинандъ I-ий. Върховний Кассационенъ Сѫдъ, Второ Углавно Отдѣление, на осемнадесетий Априлий хилядо осемстотинъ деветдесеть и осма година, въ открито сѫдебно засѣдание, въ слѣдующий съставъ: Подпрѣдсѣдатель: Филипъ Филчевъ, членове: Иванъ Каранджуловъ и Владимиръ Петковъ, при Секретаря: Петръ А. Макавѣевъ и въ присѫтствието на Прокурора Д-ръ П. Данчевъ, слуша доложеното отъ Подпрѣдсѣдателя, углавно дѣло № 1239 по описътъ за 1897 г., по кассационната жалба на Старо-Загорский Окр. Управитель, противъ присѫдата на Ст. Загорский Окр. Сѫдъ отъ 28-ий Ноемврий 1896 година подъ № 552, съ която е оправданъ Боню Ивановъ, по обвинение въ нарушение закона за Бериитѣ върху Питиетата. Въ сѫдебното засѣдание странитѣ не се явихѫ.

Обстоятелства на дѣлото: Вслѣдствие на едно дознание, съставено на 2 Май 1895 год., съ което е константирано, че ж. отъ гр. Казанлѫкъ Боню Ивановъ е нарушилъ закона за Бериитѣ върху Питиетата, Старо-Загорский Окр. Управитель съ постановлението си отъ 16 Ноемврий 1895 год. подъ № 1745 е постановилъ, щото Боню Ивановъ да плати 200 л. глоба и 16 л. за патентна стойность. Недоволенъ отъ това постановление, осѫдения подалъ противъ него аппелационна жалба въ Ст. Загорский Окр. Сѫдъ, съ която молилъ да се отмѣни горньото постановление и да се освободи отъ всѣка отговорность по това дѣло. Окр. Сѫдъ, слѣдъ като изслушалъ доклада, обяснения на странитѣ и заключението на Пом. Прокурора, за рѣшение на дѣлото, взелъ прѣдъ видъ: „Че за нарушението на закона за Акциза върху Питиетата, по което е издадено постановление на Ст. Загорский Окр. Управитель, нѣма съставляно другъ актъ, по начинътъ указанъ въ чл. 72 на тоя законъ; че тоя членъ (72), отмѣнява чл. 5 буква г отъ закона за Бериитѣ върху Питиетата; че аппелатора заявява, че не е прѣваряваль спиртъ прѣзъ 1894 год., а само прѣзъ 1895 год., когато ималъ

Digitized by Google

патентъ; че съ това тоя апелаторъ не потвърдява забѣлѣзаното въ дознанието самопризнание, което самопризнание и дознание нѣматъ никаква сила, като несъставени по чл. 72, който изисква извѣстни условия, за да има валидность акта." — По тия съображения Ст. Загорский Окр. Сждъ съ присждата си отъ 28 Ноемврий 1896 год. подъ № 552, оправдалъ подсждимия. Съ кассационна жалба Ст. Загорский Окр. Управитель се оплаква, че Окр. Сждъ неправилно оправдалъ подсждимия по отсжтствие на актъ, който не е могжлъ да бжде сключенъ, понеже нарушението е извършено прѣзъ Декемврий 1894 год., а открито прѣзъ Май 1895 год.

Върховний Кассационенъ Сждъ, слѣдъ като изслуша заключението на Прокурора, все прѣдъ видъ: По настоящето дѣло нѣма сключенъ никакъвъ актъ за констатирване на нарушението, за което е възбудено прѣслѣдование срѣщу подсждимия Боню Ивановъ, а е вършено само дознание прѣзъ Май м цъ 1895 г., състояще се въ това, че е билъ распитванъ самъ Боню Ивановъ отъ единъ стражаръ по обстоятелството, дали е прѣварявалъ спиртове безъ патентъ, а той отговорилъ, че прѣварявалъ прѣзъ Декемврий 1894 г., когато нѣмалъ още патентъ. Прѣдъ Окр. Сждъ подсждимия Боню Ивановъ е отрѣкалъ да е прѣварявалъ спиртъ прѣзъ Декемврий 1894 год., а утвърдива, че прѣваряването е станало прѣзъ Януарий 1895 г. съ силата на вземеня патентъ. При туй положение на работата Окр. Сждъ оправдалъ подсждимия по бездоказанность на обвинението. Въ случая дѣйствията на Окр. Сждъ не могжтъ да съставляватъ нарушение на закона, защото по дѣлото липсва слюченъ актъ за констатирване на нарушението и отсжтствува възможностьта да се провѣри изложеното въ протокола по дознанието, че подсждимия призналъ да е прѣварявалъ спиртове прѣзъ Декемврий 1894 год., когато нѣмалъ още патентъ, понеже този протоколъ не съдържа освѣнъ едни обяснения на самия подсждимъ, дадени въ отсжтствието на посторонни лица, а щомъ подсждимия е отричалъ прѣдъ Сжда вѣрностьта на изложеното въ протокола, при отсжтствието на други доказателсва, подкрѣпяющи вѣрностьта му, Окр. Сждъ като Сждъ по сжществото на дѣлото, който рѣшава по вътрѣшно убѣждение, могжлъ е да се не убѣди въ виновностьта на подсждимия и да го оправдае. Слѣдователно при даденото положение на дѣлото, въпроса по оправданието на подсждимия се явява въпросъ по сжществото и жалбата на Окр. Управитель, неоснователна. Заради това Върховний Кассац. Сждъ **опрѣдѣлява**: Кассационната жалба на Старо-Загорский Окр. Управитель, противъ присждата на Ст.-Загорский Окр. Сждъ отъ 28 Ноемврий 1896 г. подъ № 552, съ силата на чл. 137 отъ Углав. Мир. Сждопр., да се остави безъ послѣдствие.

№ 24 – (494) – 5-ий Май 1898 година. Въ името на Негово Царжа Височество Българский Князъ Фердинандъ I-ий. Върховний Кассационенъ Сждъ, Второ Углавно Отдѣление, на двадесетъ и първий Априлий хилядо осемстотинъ деветдесетъ и осма година, въ открито сждебно засѣдание, въ слѣдующий съставъ: Подпрѣдсѣдатель: Филипъ Филчевъ, членове: Кирилъ Кириловъ и Владимиръ Петковъ, при Секретарь: Петръ А. Махаевъевъ и въ присжтствието на Прокурора Д-ръ П. Данчевъ, слуша долоч

Digitized by Google

женото отъ Подпрѣдсѣдателя, углавно дѣло № 1252 по описътъ за 1897 г., на Тодоръ Пашевъ отъ с. Караджалово, осѫденъ съ прпсѫда на Хасковский Окр. Сѫдъ отъ 13 Октомврий 1897 год. подъ № 343, за нарушение закона за Тютюна. Въ сѫдебното засѣдание странитѣ не се явихж-

Обстоятелствата на дѣлото сѫ: Хасковский Окр. Управитель, съ постановление отъ 9-ий Августъ 1896 год., издадено на основание единъ актъ, съставенъ на 25-й Ю й сѫщата година, осѫдилъ Тодоръ Пашевъ, отъ с. Караджалово да заплати въ полза на хазната глоба, бандеролното право отъ първо качество 552 л. и 80 стот., за гдѣто е злоупотрѣбилъ отъ стария си тютюнъ 14 килог. и 700 гр. Вслѣдствие подадената срѣщу това постановление въззивна жалба отъ страна на осѫденото лице, дѣлото е било испратено въ Хасковский Окр. Сѫдъ за въззивно разглѣждание. Тоя послѣдний за разрѣшаванието му, взелъ прѣдъ видъ: „1) Че отъ акта приложенъ при дѣлото съставенъ на 25-й Юлий 1896 год. отъ тютюнопровѣрителя Мариновъ, който актъ служи за неоспоримо доказателство до тогасъ, до като не се докаже, че е невѣренъ или фалшивъ,—се констатира съ положителность, че при провѣрката на тютюню на Тодоръ Пашевъ се е указалъ 42 кгр. вмѣсто 63, както е билъ записанъ въ книжката обр. № 3, слѣдователно съ 21 кгр. по-малко и като се снеме 10о/о за изсѫхвание, чистъ злоупотрѣбенъ тютюнъ излиза 14 кгр. и 700 гр.; 2) Че това дѣяние на Т. Пашовъ подлѣжи на наказание съ глоба, бандеролно право отъ първо качество, на каквото основателно е подвъргнатъ отъ Окр. Управитель. 3) Че отъ показанията на распитания въ днешното сѫдебно засѣдание свидѣтель Запрянъ Трифуновъ, ни най-малко се опровергава съдържанието на акта, тъй като той макаръ и да е присѫствувалъ при притѣглюванието на тютюна на въззивника при провѣрката му, не може съ положителность да каже, като какъ е тѣгленъ този тютюнъ и какъ е снемана дарата, а ако не бѣ излѣзълъ както е писанъ въ акта, то за това щѣше да се нуправи бѣлѣжка въ него, нѣщо което не е направено".— По тия съображения Хасковский Окр. Сѫдъ съ присѫдата си отъ 13-ий Октомврий 1897 год. подъ № 343, потвърдилъ постановлението на Окр. Управитель. Съ кассационна жалба Тодоръ Пашевъ се оплаква, че Окр. Сѫдъ основалъ присѫдата си на актъ, подписанъ само отъ единъ свидѣтель, понеже другия свидѣтель Сѫда исключилъ отъ свидѣтелство, а по този начинъ Окр. Сѫдъ нарушилъ чл. чл. 76 и 78 отъ Закона за Тютюня; че Окр. Сѫдъ нарушилъ и чл. 370 отъ Углавното Сѫдопроизводство, защото издалъ резолюция по дѣлото слѣдъ като разглѣдвалъ и други дѣла.

Върховний Кассационенъ Сѫдъ, слѣдъ като изслуша заключението на Прокурора, взе прѣдъ видъ: I) Сключения актъ противъ кассатора е напълно съобразенъ съ прѣдписанието на чл. 76 отъ Закона за Тютюня, а такъвъ актъ Окр. Сѫдъ неможе да не приеме за доказателство по дѣлото, понеже това му се налага по чл. 78 отъ сѫщия законъ. Обстоятелството, че единътъ отъ подписавшитѣ акта свидѣтели, вслѣдствие на измѣненията на Закона за Тютюня, неможе по настоящемъ да бѫде свидѣтель и да се распитва като такъвъ, ни най-малко не отнима законната сила на акта, сключенъ на врѣмето си, съобразно

Digitized by Google

съ трѣбованията на закона. Акта по насоящемъ се намира въ аналогично положение съ случая когато единътъ отъ подписавшитѣ го свидѣтели би се вече поминжлъ въ момента, когаго започнатото по него дѣло се намира на разглѣждание въ Окр. Сждъ, сжщо както и когато е испадналъ въ неспособность да бжде свидѣтель. Такова едно сжбитие настжпило слѣдъ сключванието на акта, не може да прѣвърне единъ редовно сключенъ актъ въ нередовенъ. Слѣдователно Окр. Сждъ правилно е постжпилъ, като е приелъ акта за рѣдовенъ, ако единътъ отъ подписавшитѣ го свидѣтели и да не може по настоящемъ да бжде такъвъ и распитванъ по дѣлото. II) Отъ държания по дѣлото протоколъ на Окр. Сждъ съ дата 13-й Октомврий 1897 год., се вижда, че резолюцията е била произнесена слѣдъ като били разглѣдани и други дѣла, насрочени за сжщий день. Този начинъ на дѣйствие отъ страна на Окр. Сждъ е неправиленъ и недопустимъ отъ закона, който за правилното разрѣшение на дѣлото изисква, щото Сжда да се оттѣгля за рѣшение тутакси слѣдъ като изслуша доказателствата по дѣлото и обясненията на странитѣ, подъ прѣснитѣ впечатления на станалото сждебно слѣдствие, тъй като друго яче тия впечатления се губятъ или забъркватъ съ обстоятелства на други глѣдани дѣла, а при такива условия неможе да има правилно рѣшение, основано на съвокупностьта на обстоятелствата по даденото дѣло, раскрити на сждебното слѣдствие. Самия фактъ, че Сжда по сжщество не се е оттѣглилъ тутакси за да рѣши дѣлото, слѣдъ като се е свършило сждебното му разглѣждание, а е глѣдалъ и други дѣла, та сетнѣ е произнесжлъ резолюцията си, прѣдполага, че Сжда не е обсждилъ всичко и не си е съставилъ едно правилно убѣждение по дѣлото, а слѣдователо и основаното на такова убѣждение рѣшение, не може да се счита за правилно. — Прочее по настоящето дѣло Окр. Сждъ, като е произнесжлъ резолюцията си, слѣдъ като е глѣдалъ други дѣла, допустналъ е нарушение на чл. 85 отъ Угл. Мирово Сждопроизводство въ свързка съ чл. чл. 370 и 448 отъ Углавното Сждопроизводство и това нарушение е сжществено. Заради това, Върховний Кассационенъ Сждъ **опрѣдѣлява**: Присждата на Хасковский Окр. Сждъ отъ 13-ий Октомврий 1897 год., подъ № 343, защото е нарушенъ чл. 85 отъ Углавното Мирово Сждопроизводство, въ свръзка съ чл. чл. 370 и 448 отъ Углавното Сждопроизводство, съ силата на чл. 137 отъ Углавното Мирово Сждопроизводство, да се отмѣни и дѣлото за ново разглѣждание по сжщество, да се испрати въ сжщия Окр. Сждъ.

№ 25 — (506) — 9-ий Май 1898 год. *Въ името на Негово Царско Високочество Българский Князь Фердинандъ I-ий. Върховний Кассационенъ Сждъ, Второ Углавно Отдѣление, на двадесеть и петий Априлий хилядо осемстотинъ деветдесеть и осма година, въ открито сждебно засѣдание, въ слѣдующий съставъ: Подпрѣдсѣдатель: Филипъ Филчевъ, членове: Савва Киссовъ и Владимиръ Петковъ, при Секретаря: Петръ А. Макавѣевъ и въ присжтствието на Прокурора Д-ръ П Данчевъ, слуша доложеното отъ Подпрѣдсѣдателя* **углавно дѣло № 169 по описътъ за 1898 година, по кассационната жалба на Кюстендилский Окр. Управитель, противъ**

Digitized by Google

присѣдата на Кюстендилский Окр. Сѫдъ отъ 18-ий Октомврий 1897 година №259, съ която е оправданъ Тисе Митовъ по нарушение закона за Тютюня. Въ сѫдебното засѣдание страните не се явиха.

Обстоятелствата на дѣлото сѫ: На 16-й Юлий 1892 година, чиновника по тютюнитѣ въ гр. Дубница, Георги Самоковлийский, съставилъ единъ актъ, съ който констатиралъ, че въ Тасе Митовъ, отъ село Бураново, е заловенъ 195 килограмма суровъ на листье тютюнъ контрабандиранъ. Кюстендилский Окр. Управитель разглѣдалъ въпросний актъ на 27-ий Януарий 1893 година и издалъ постановление подъ № 58, съ което призналъ Митова за виновенъ въ нарушение Закона за Тютюня и съгласно чл. чл. 76 и 56 отъ Закона за Тютюня, осѫдилъ го да заплати за въ полза на хазната 4680 лева, а заловени въ него 195 килограмма тютюнъ да се конфискува за въ полза хазната. Недоволенъ отъ това постановление и въ законенъ срокъ осѫдений подалъ въ Кюстендилский Окр. Сѫдъ въззивна жалба, съ която моли да се разглѣда дѣлото на ново и той се признае за невиновенъ, като се освободи отъ наложеното му наказание. Завѣденото по тая въззивна жалба углавно дѣло е било разглѣдано отъ Окр. Сѫдъ на 7-ий Априлий 1895 год., когато била издадена присѫда подъ № 128, съ която е било потвърдено постановлението на Кюстендилский Окр. Управитель, а апелативната жалба на осѫдения Тасе Митовъ е била оставена безъ послѣдствие като неоснователна По кассационната жалба, подадена отъ осѫдения Тасе Митовъ, дѣлото е било разглѣдано отъ Върховний Кассационенъ Сѫдъ, който съ рѣшението си № 826 отъ 14-ий Юний 1897 г., отмѣнилъ присѫдата на Кюстендилский Окр. Сѫдъ, защото е билъ нарушенъ чл. 85 отъ Углавното Мирово Сѫдопроизводство и дѣлото за ново разглѣждание, при другъ съставъ испратилъ въ сѫщий Сѫдъ. Кюстендилский Окр. Сѫдъ разглѣдалъ наново това дѣло на 15-ий Октомврий 1897 година и за разрѣшението му взелъ прѣдъ видъ: „1-о) Съ постановление на Кюстендилский Окр. Управитель отъ 27-ий Януарий 1893 гог. подъ №58, Тасе Митовъ, отъ село Бураново, Дубничка околия, е осѫденъ да заплати за въ полза на Държавното Съкровище, 4680 лева за нарушение чл. 56 отъ Закона за Тютюня, за гдѣто е билъ заловенъ въ домътъ му 195 килограмма контрабанденъ на листье тютюнъ. 2-ро) Осѫдения, както въ апелативната жалба, тъй и въ сѫдебното засѣдание прѣдъСѫдътъ, чрѣзъ повѣренника си Хр. Славѣйковъ, възразява, че заловения въ домътъ му тютюнъ не е билъ контрабанда, а тютюнъ купенъ рѣдовно отъ тютюнопроизводителитѣ отъ селата Боровецъ, Текия и Бужаново, тъй като той билъ тютюнотърговецъ, а за че е билъ такъвъ и че е купувалъ и продавалъ тютюнъ, се основава на едно удостовѣрение № 808, издадено на 28 ий Декемврий 1894 година отъ Дубничкий Акцизенъ Надзиратель, отъ което се вижда, че осѫдения Тасе Митовъ, отъ село Бураново, Дубничка околия, като тютюнопродавецъ, е продалъ по установений рѣдъ отъ собственния си складъ, слѣдъ 24-ий Априлий 1892 год. до 7-ий Септемврий с. год. включително 21602 килограмма и 168 гр. суровъ тютюнъ; 3-о) Отъ акта, съ дата 16 ий Юлий 1892 година, съставенъ отъ чиновника по тютюня се констатира само, че въ домътъ

Digitized by Google

на осждения, въ разни мѣста билъ намѣренъ въ четири денка 195 килограмма тютюнъ на листье, безъ да се опрѣдѣля отъ що произлиза тоя тютюнъ, както прѣдписва чл. 73 отъ Закона за Тютюня, който гласи: „За тютюнитѣ, които при провѣрката се окажатъ повече отколкото сж записани, трѣбва да се направи изслѣдвание и узнае, отъ що произлиза излишжка". Съставителя на акта като не е направилъ това издирвание и като не е прѣгледалъ книгитѣ обр. № 3 и 14, Сждътъ не може да провѣри дали намѣрения 195 килограмма тютюнъ е контрабанденъ, или отъ този складиранъ отъ него като тютюнотърговецъ, още повече, че въ акта не е казано кждѣ е складиралъ обвиняемия търговския си тютюнъ, за да се приеме, че тоя 195 килограмма тютюнъ е контрабанденъ, а не отъ складирания. Твърдѣнието въ акта, че обвиняемия е продалъ стария си тютюнъ до единъ килограмъ още на 11-ий Юлий 1892 год., а произведения отъ сжщий прѣзъ 1891 година продалъ на 17-ий Юний с. год., слѣдователно, когато му билъ съставенъ акта на 16-ий Юлий 1892 година, той не е можалъ да има тютюнъ на лице, — се опровергава отъ удостовѣрението № 808, издадено на 28-ий Декемврий 1894 година отъ Дубничский Акц. Надзиратель, отъ което се вижда, че на 7-ий Септемврий 1892 година, т. е. слѣдъ съставянието на акта, обвиняемий по установений рѣдъ е продалъ още 11132 килограмма тютюнъ; 4-о) Отъ показанията на свидѣтелитѣ, распитани въ засѣданието на 7-ий Априлий 1895 година се установява, че тютюня 195 килограмма билъ намѣренъ въ домътъ на обвиняемия гдѣто му билъ и търговския складъ въ една стая, а щомъ това е така, то за да се констатираше, че тютюня е конробанденъ, а не отъ складирания, чиновника е длъженъ билъ да прѣтегли всичкия тютюнъ и да го сравни съ книгата обр. № 14, отъ което издирвание само би могло да се утвърди, че тоя тютюнъ е контрабанденъ; обаче той — чиновника не само, че не е направилъ това, нъ напротивъ му взелъ книгата обр. № 14 и не му я повърналъ, обстоятелство, което се установява отъ сжщитѣ свидѣтели. Отъ книгата обр. № 14, ако би била на лице и ако чиновника би прѣтеглилъ всичкия тютюнъ, най-наглѣдно би се установило, какво количество тютюнъ е имало на лицѣ въ денътъ, когато е билъ съставенъ акта и твърдѣ лесно би се разбрало, да ли намѣрения 195 килограмма тютюнъ е контрабанда или не. Обстоятелсвото, че намѣрения 195 килогр. тютюнъ не е билъ складиранъ на едно мѣсто, т. е въ една стая, заедно съ другия, а билъ пръснатъ на нѣколко мѣста въ сжщата кжща, ни най-малко не свѣжда до заключението, че той е контрабанденъ, щомъ не е направено нуждното издирвание и изслѣдвание на тютюню". По тия съображения Кюстендилский Окр. Сждъ съ присждата си отъ 18-ий Октомврий 1897 год. подъ № 259, оправдалъ подсждимия. Съ кассационната жалба Кюстендилский Окр. Управитель се оплаква, че Окр. Сждъ не му допустналъ съ свидѣтели, посочени въ особно писмо отъ 29-й Септемврий 1897 год. подъ № 4978, да докаже, че тютюня, хванатъ у подсждимия, е контрабанда.

Върховний Кассационенъ Сждъ, слѣдъ като изслуша заключението на Прокурора, взе прѣдъ видъ: Отъ протокола на Окр. Сждъ съ дата

Digitized by Google

15-ий Октомврий 1897 година № 555 се вижда, че прѣдставителя на хазната за подкрѣпление на обвинението е помолилъ да се повикатъ и распитатъ свидѣтелитѣ, указани въ особно заявление отъ 29-ий Септемврий 1897 година подъ № 4978, но Сѫда отказалъ въ тая молба по съображение, че при сѫществуванието на актъ по нарушението, свидѣтели за подкрѣпленито му не се допущатъ. Това обаче съображение на Окр. Сѫдъ неможе да се признае за правилно, защото съ отказванието на обвиняющата страна да подкрѣпи обвинението, се нарушава равноправностьта на странитѣ; ако на подсѫдимия е допустимо съ посторонни свидѣтели, т. е. неподписавши акта, да оборва съдържанието на акта и да оправдава себе си, сѫщото неможе да бѫде отказано на обвиняющата страна да поддържа акта и обвинението, като обезсили прѣдставенитѣ отъ подсѫдимия доказателства, т. е. като прѣдстави контра доказателства. Въ такива не е могло да се откаже на хазната, толкова повече, че при отсѫтствието на надлѣжната книга за провѣряване записания въ нея тютюнъ на подсѫдимия съ намѣрения на лице и установление по единъ положителенъ начинъ, да ли е извършено нарушението, за което е подигнато прѣслѣдване, явила се е нужда и отъ посторонни доказателства. Прочее, съ отказванието да се удовлѣтвори молбата на хазната за свидѣтели, допустнато е нарушение на чл. 123 отъ Углавното Мирово Сѫдопроизводство и въ случая допустнатото нарушение е сѫщетсвенно. Заради това Върховний Кассационенъ Сѫдъ **опрѣдѣлява**: Присѫдата на Кюстендилский Окр. Сѫдъ отъ 18-ий Октомврий 1897 година подъ № 259, защото е нарушенъ чл. 123 отъ Угланото Мирово Сѫдопроизводство, съ силата на чл. 137 отъсѫщото Сѫдопроизводство, да се отмѣни и дѣлото за ново разглѣждание по сѫщество, да се испрати въ сѫщия Окр. Сѫдъ.

№ 26 — (511) — 9-ий Май 1898 година *Въ името на Негово Царско Височество Българский Князъ Фердинандъ I-ий. Върховний Кассационенъ Сѫдъ, второ углавно отдѣление, на двадесеть и петий Априлий хилядо осемстотинъ деветдесеть и осма година, въ открито сѫдебно засѣдание въ слѣдующий съставъ:* Подпрѣдсѣдатель: *Филипъ Филчевъ, членове: Савва Киссьовъ и* Владимиръ Ив. Петковъ, *при Секретаря:* Петръ А. Макавѣевъ *и въ присѫтствието на* Прокурора Д-ръ П. *Данчевъ, слуша доложеното отъ члена* Петковъ, *углавно дѣло № 637 по описъть за 1897 година, на Ангелъ Христосковъ, отъ село Сарѫ-Гьолъ, срѣщу присѫдата на Пловдивский Окр. Сѫдъ отъ 28.ий Октомврий 1896 год. подъ, № 687, за кражба на единъ револверъ.* Въ заседанието кассатора не се яви.

Обстоятелствата на дѣлото сѫ: Стоянъ Ивановъ, отъ село Сарж-Гьолъ, съ прошение отъ 11-ий Септемврий 1895 г., се потѫжилъ, че слугата му Ангелъ Христосковъ му открадналъ единъ револверъ и 50 лева пари и за това просилъ да бѫде наказанъ спорѣдъ закона. По поводъ на това прошение, Овче-Хлѫмский Мировий Сѫдия завѣлъ углавно дѣло № 383|95 год., което разглѣдалъ и издалъ присѫда на 7-ий Декемврий 1895 год. подъ № 141, съ която призналъ за виновенъ Ангелъ Христосковъ, отъ село Сарж-Гьолъ, въ кражба на единъ револверъ и за това го осѫдилъ на единъ мѣсеченъ и половина тъм-

Digitized by Google

ниченъ затворъ. Отъ тъзи присъда е останалъ недоволенъ Стоянъ Ивановъ който и подалъ въззивна жалба, съ която искалъ да му се присъди гражданския искъ. Пловдивский Окр. Съдъ, като разглѣдалъ дѣлото, съ присъдата си отъ 28-ий Октомврий 1896 г., подъ № 687, потвърдилъ присъдата на Овче-Хлъмский Мировий Съдия отъ 4-ий Декемврий 1895 год., подъ № 141, а подадената срѣщу нея отъ Стоянъ Ивановъ въззивна жалба, като неоснователна, оставилъ безъ послѣдствие. Срѣщу тая присъда на Окръжний Съдъ Ангелъ Христосковъ е подалъ въ Върховний Кассационенъ Съдъ кассационна жалба, съ която моли, на основание на посоченитѣ въ нея закононарушения, да се отмѣни присъдата на Окръжний Съдъ.

Върховний Кассационенъ Съдъ, слѣдъ като изслуша заключението на Прокурора, който изсказа мнѣнието да се остави кассационната жалба на кассатора безъ разглѣждание, понеже тя е подадена срѣщу присъда, влѣзла по отношение къмъ него въ законна сила, взе прѣдъ видъ: Съгласно чл. 136 отъ Углавното Мирово Съдопроизводство кассационни жалби могътъ да се подаватъ само срѣщу окончателни присъди на Мировитѣ Съдии и на Окръжнитѣ Съдилища, т. е. противъ такива присъди, които не могътъ да се обжалватъ по апелативенъ редъ, и които при това не съ встъпили още въ законна сила. Съгласно пъкъ чл. 144 п. 2 отъ сътото Съдопроизводство, неокончателната присъда на Мировий Съдия, т. е. присъда постановена съ право на въззивъ, влиза въ законна сила, когато, слѣдъ изявяването на неудоволствие противъ нея, не е подадена въ установения отъ закона срокъ въззивна жалба. Чл. 564 отъ Углавното Съдопроизводство изрично гласи, че страната, която не е подала въззивна жалба срѣщу една неокончателна присъда на първата инстанция, не може да иска отмѣнението на окончателната по сътото дѣло присъда на апелативната инстанция, ако тази послѣднята е потвърдила присъдата на първата инстанция. 2-о) Отъ даннитѣ по настоящето дѣло се установява, че Ангелъ Христосковъ, сегашния кассаторъ, е заявилъ неудоволствие противъ неокончателната присъда на Овче-Хлъмский Мировий Съдия отъ 7-ий Декемврий 1895 год., подъ № 141, съ която е признатъ за виновенъ въ кражба на единъ револверъ и е осъденъ на единъ и половина мѣсецъ тъмниченъ затворъ, но противъ сътата присъда не е подалъ въззивна жалба, вслѣдствие на което и самата присъда е влѣзла въ законна сила по отношение къмъ него. Прѣдъ видъ на това, както и прѣдъ видъ на обстоятелстово, че тая присъда е подтвърдена съ присъдата на Окр. Съдъ, слѣдва да се признае, че кассатора Ангелъ Христосковъ, съгласно чл. 564 отъ Углавното Съдопроизводство, не е ималъ право въ дадения случай да подава кассационна жалба и да иска отмѣнението на окончателната присъда на Окр. Съдъ; заради това подадената му срѣщу присъдата на Окръжний Съдъ кассационна жалба, слѣдва да се остави безъ разглѣждание.

Водимъ отъ горнитѣ съображения, Върховний Кассационенъ Съдъ **опрѣдѣлява:** Кассационната жалба на Ангелъ Христосковъ, отъ село Сарж-Гьолъ, срѣщу присъдата на Пловдивский Окр. Съдъ отъ 28-ий Октомврий 1896 год., подъ № 687, съ силата на чл. 564 отъ Углавто Съдопроизводство, да се остави безъ разглѣждание.

Digitized by Google

№ 27 — (520) — 14-й Май 1898 год. *Въ името на Негово Негово Царско Височество Българский Князь Фердинандъ I-ий. Върховний Касационенъ Сѫдъ, второ углавно отдѣление, на тридесетий Априлий хилядо осемстотинъ девѣтдесѣтъ и осма година въ открито сѫдебно засѣдание, въ слѣдующий съставъ: Подпрѣдсѣдатель: Филипъ Филчевъ, членове: Савва Киссовъ и Владимиръ Ив. Петковъ, при Секретарь: Петръ А. Макавѣевъ и въ присѫтствието на Прокурора Д-ръ П. Данчевъ, слуша доложеного отъ членътъ Савва Киссовъ, углавно дѣло № 686 по описътъ за 1897 год., на К. Панайотовъ, отъ гр. Руссе, защитникъ на Гана Манчева, отъ село Сухинъ-Долъ, срѣщу присѫдата на Руссенский Апелативенъ Сѫдъ № 202, отъ 31 Май 1897 год., съ която е осѫдена Гана Манчева на шесть мѣсечень тъмниченъ затворъ за лѫжливо заклѣвание прѣдъ Сухинъ-Долския Общ. Сѫдъ.* — Въ сѫдебното а сѣдание кассатора не се яви.

Обстоятелствата на дѣлото сѫ: Прокурора при Севлиевский Окр. Сѫдъ съ обвинителенъ актъ отъ 18-ий Априлий 1896 год., прѣдалъ за сѫдение въ сѫщия сѫдъ Гана Манчева, отъ село Сухиндолъ, по обвинение въ това, че тя на 29-й Януарий 1896 година прѣдъ Сухиндолский Селско Общински Сѫдъ по гражданското ѝ дѣло съ Христо Мирчевъ, за 21 левъ, се лѫжливо заклѣла, какъ че имала да зема тѣзи 21 лева отъ Мирчева, които му била дала въ заемъ въ единъ полъ Русски, срѣщу който полъ не получила нищо отъ Мирчева, и за това е искалъ наказанието ѝ по чл. 212 отъ Отоманский Наказателенъ Законъ. Севлиевский Окр. Сѫдъ разглѣдалъ дѣлото на 17-й Септемврий 1796 година и съ присѫдата си отъ 28-й сѫщий мѣсецъ подъ № 289, като призналъ подсѫдимата виновна въ лѫжливо заклѣвание, осѫдилъ я да издържи шесть мѣсеци тъмниченъ затворъ. Срѣщу присѫдата на Окр. Сѫдъ, Гана Манчева подала апелативна жалба, по поводъ на която дѣлото е разглѣдано и отъ Руссенский Апелативенъ Сѫдъ, който съ присѫдата си отъ 31-й Май 1797 година подъ № 202, подтвърдилъ присѫдата на Окр. Сѫдъ. Съ кассационна жалба Гана Манчева се оплаква мѣжду друго, че Руссенский Апелативенъ Сѫдъ неправилно я сѫдилъ и осѫдилъ за лѫжливо заклѣвание прѣдъ Селско Общинския Сѫдъ, когато клѣтвата като доказателство прѣдъ тоя Сѫдъ не се допуща отъ закона за Селско Общинскитѣ Сѫдилища, тъй щото Общинския Сѫдъ, като не е могълъ да си служи съ клѣтва, неможе и прѣслѣдвание да става по положената клѣтва, която трѣбва да се счете като да не е положена.

Върховний Кассационенъ, Сѫдъ слѣдъ като изслуша заключението на Прокурора, взе прѣдъ видъ: Лѫжливото заклѣвание или свидѣтелство е наказуемо само тогава, когато то, допустнато отъ закона като доказателно срѣдство, е послужило за тая цѣль въ процасса и причинило какъвто и да е врѣдъ, нѣкому, слѣдователно, възможностьта да се нанесе врѣдъ прави лѫжливото заклѣвание или свидѣтелство, дѣяние прѣстѫпно и наказуемо; нѣма ли тая възможность, или за това че то не е могло да послужи за доказателство, или за това че не е могло чрѣзъ него да се причини нѣкому врѣдъ, лѫжливото заклѣвание или свидѣтелство, губи своя прѣстѫпенъ характеръ. Това ясно проистича отъ съдържанието на чл. 197 п. п. 2, 3 отъ дѣйствующия Наказателенъ Законъ. Прочее, ако заклѣванието или свидѣтелството

Digitized by Google

е допустимо тамъ, гдѣто то по закона не е било допустимо, гдѣто то е трѣбвало да бѫде исключено като доказателно срѣдство, углавното прѣслѣдвание е немислимо, поради негодностьта на това срѣдство да послужи за елементъ на осѫществление нѣкакъвъ врѣдъ нѣкому чрѣзъ него. Въ случая по настоящето дѣло срѣщу кассаторката Гана Манчева е подигнато углавно прѣслѣдвание за лѫжливо положена рѣшителна клѣтва прѣдъ Селско Общинския Сѫдъ въ Сухиндолъ, обаче рѣшителната клѣтва се исключва отъ закона за селско-общинскитѣ сѫдилища като доказателство по граждански дѣла, подсѫдни на тия сѫдилища, и това се заключава не само отъ текста на тоя законъ, който изброява съ какви доказтелства могѫтъ да си служатъ тия сѫдилища, но още и отъ слѣдующия пасажъ на мотивитѣ, при които този законъ като проектъ е билъ внесенъ въ V Обикновенно Народно Събрание, (глѣдай дневницитѣ на V Обикновенно Народно Събрание, дневникъ отъ 16-й Ноемврий 1886 година стр. 203), а именно: „.....При тая тѣхна компетентность за разглѣждание спорове, за тѣхъ не може и да бѫде задължително придържанието ѡ сѫществующитѣ процесуални и материални закони. Безъ никакъвъ формализмъ, съобразно степеньта на развитието у участвующитѣ въ процесса лица, тѣ ще разбиратъ и разрѣшаватъ или помиряватъ всички подсѫдни тѣмъ дѣла. Като не се допущатъ при тия сѫдове адвокати или повѣренници, то самитѣ устни обяснения на странитѣ непосрѣдственно ще раскриватъ истинностьта на оспоряванитѣ права или извършенитѣ простѫпки; но ако Сѫда ги намѣри недостатъчни, може да прибегне до оглѣдъ или призование на свѣдущи люди и слѣдъ това, по свое разбирание на дѣлото, по чиста съвѣсть и здравъ разсѫдъкъ, рѫководимъ отъ мѣстнитѣ обичаи и въ границитѣ на наказанията, които ще налагатъ общинскитѣ сѫдове, спорѣдъ единъ особенъ уставъ за тѣхъ, който се прѣдставлява въ особенъ законопроектъ, ще да рѣшаватъ всички спорове и простѫпки, за които сѫ се отнесли до тѣхъ мѣстнитѣ жители.....“. Както се вижда отъ тия мотиви, въспроизведени въ текста на закона, вотиранъ въ съгласие съ тѣхъ, сложноститѣ на процедурата за другитѣ сѫдилища, не сѫ задължителни за селско-общинскитѣ, тъй щото всички други доказателства, освѣнъ тия, за които се спомѣнува въ самия законъ, сѫ излючени изъ производството въ общинскитѣ сѫдилища. Слѣдователно щомъ рѣшителната клѣтва се исключва по дѣлата, подсѫдни на общинския сѫдъ, то и послѣдния не може да ѝ допуща като доказателство по подсѫднитѣ нему дѣла, нито пъкъ, допустнатата въпрѣки закона, на нея може да се глѣда като на законно доказателство; отъ глѣдна точка на закона и да е допустната, тя се счита не положена, а при това условие, очевидно, че и прѣслѣдвание за лѫжливо заклѣвание не може да се подига.

По горѣизложенитѣ съображения, Върховний Кассационенъ Сѫдъ **опрѣдѣлява**: Присѫдата на Руссенский Апелативенъ Сѫдъ, подъ № 202, отъ 31-ий Май 1897 година, защото е нарушенъ чл. 1 отъ Наказателния Законъ, въ свързска съ чл. 465 п. 1 отъ Углавного Сѫдопроизводство, съ силата на чл. 569 п. 1 отъ сѫщото Сѫдопроизводство, да се отмѣни, а производствата на Севлиевский Окр. Сѫдъ и на Руссенский Апелативенъ Сѫдъ, да се унищожѫтъ.

Digitized by Google

№ 28 — (531) — 14-ий Май 1898 година. *Въ името на Негово Царско Височество Българский Князъ Фердинандъ I-ий. Върховний Кассационенъ Сждъ, Второ Углавно Отдѣление, на тридесетий Априлий хилядо осемстотинъ деветдесетъ и осма година, въ открито сждебно засѣдание, въ слѣдующий съставъ: Подпрѣдсѣдатель: Филипъ Филчевъ, членове:* Савва Ки:сьовъ и *Владимиръ Петковъ, при Секретаря: Петръ* А. Макавѣевъ и въ присѫтствието на Пом. Г'рокурора Димитръ Т шко ъ, *слуша доложеното отъ* Подпрѣдсѣдателя, *углавно дѣло № 1312 по описътъ за 1897 г., на Славе Попъ Петровъ, отъ с. Перущица, осѫденъ съ присѧда на Пловдивский Окр. Сѫдъ отъ 22 Мартъ 1897 год. подъ № 302, за нарушение закона за Тютюна.* Въ сждебното засѣдание странитѣ не се явихж.

Обстоятелствата на дѣлото сж: Съ постановление № 583 отъ 9-ий Октомврий 1896 год, Пловдивский Окр. Управитель, осждилъ Славе Попъ Петровъ, отъ село Перущица да заплати за въ полза на хазната 108 л. глоба, за гдѣто укрилъ отъ записвание 4 1|2 кгр. тютюнъ произведенъ отъ него прѣзъ 1895 год. Неблагодаренъ отъ това постановление осждений е подалъ въ Пловдивский Окр. Сждъ въззивна жалба вх. № 8729 отъ 18 й Декемврий 1896 г., съ която искалъ отмѣнението на сѫщото постановление на основание, че тютюня му при второто тѣглѣние билъ влаженъ, та излѣзалъ указалий се излишъкъ отъ 4 1|2 кгр. Заведеното по поводъ на тая въззивна жалба углавно дѣло се разглѣдало въ сждебното засѣдание на 22-й Мартъ 1897 год., въ което Окр. Сждъ, като изслушалъ обясненията на странитѣ и заключението на Пом. Прокурора и като взелъ прѣдъ видъ: Че отъ акта съставенъ на 18-й Юлий 1896 год. се вижда, какво при втората провѣрка на тютюня на въззивника произведенъ прѣзъ 1895 год., се указалъ въ 4 1|2 кгр. повече, слѣдователно слѣдва да се приеме, че при първата провѣрка той е укрилъ 4 1|2 кгр.; че заявлението на въззивника, за че при втората провѣрка тютюня билъ влаженъ неможе да се уважи, като неподкрѣпено съ нищо. По тия съображения Пловдивский Окр. Сждъ съ присждата си отъ 22 ий Мартъ 1897 год. подъ № 302, подтвърдилъ постановлението на Окр. Управитель. Съ кассац. жалба Славе Попъ Петровъ се оплаква, че Окр. Сждъ нарушилъ чл. 73 отъ Закона за Тютюня, защото при ревизията на тютюня не е ставало изслѣдвание да се узнае, отъ що произлиза излишека.

Върховний Кассационенъ Сждъ, слѣдъ като изслуша заключението на Пом. Прокурора, взе прѣдъ видъ: Чл. 73 отъ Закона за Тютюня наистина прѣдписва да се прави изслѣдвание, за да се узнае отъ що произлиза излишека тютюнъ, намѣренъ при направената ревизия, защото той може да происхожда отъ много причини, нъ ако изслѣдвание не е станало, или ако направеното изслѣдвание не е открило сѫщинската причина на излишека, каконната тогава прѣзумпция е, че излишека произлиза отъ укривание при описванието на тютюня, и въ тяжесть на подсждимий е, да обори тая прѣзумпция, като установи прѣдъ Сжда истинската причина, отъ която происхожда излишека въ тютюня му. — Въ случая по настоящето дѣло, както при сключванието на акта, тъй сѫщо и въ Окр. Сждъ, кассатора е обяснилъ, че излишека происхожда отъ силното навлажавание на тютюня, но това свое твърдѣние той е билъ длъженъ да докаже, а за доказванието му не е прѣдставилъ никакви доказателства. — При това положение оплакванието му за нарушение

Digitized by Google

чл. 73 отъ Закона за Тютюня, не може да се признае за основателно, тъй като въ негова тяжесть е да докаже наличностьта на причината която навѣжда въ свое оправдание, а никакъ не на противната страна, да търси доказателства за това, което тя не признава въ наличность.

Прѣдъ видъ изложеното, Върховний Кассационенъ Сждъ **опрѣдѣлява:** Кассационната жблба на Славе Попъ Петровъ, противъ присждата на Пловдивский Окр. Сждъ отъ 22-й Мартъ 1897 г подъ № 302, съ силата на чл. 137 отъ Углавното Мирово Сждопроизводство, да се остави безъ послѣдствие.

№ 29 — (533) — 14-й Май 1898 год. *Въ името на Неговo Царско Височество Българский Князь Фердинандъ I-ий. Върховний Кассационенъ Сждъ, второ углавно отдѣление, на тридесетий Априлий хилядо осемстотинъ деветдесетъ и осма година въ открито сждебно засѣдание, въ слѣдующий съставъ: Подпрѣдсѣдатель: Филипъ Филчевъ, членове: Савва Кисовъ и Владимиръ Ив. Петковъ, при Секретаря: Петръ А. Макавѣевъ и въ присжтствието на Пом. Прокурора Д. Тошковъ, слуша доложеното отъ Подпрѣдсѣдателя, углавно дѣло № 1314 по описътъ за 1897 год., по кассационната жалба на Варненский Окр. Управитель, противъ присждата на Варненский Окр. Сждъ отъ 17 Януарий 1897 год., № 113, съ която оправдалъ Вели Мустафовъ, по нарушение Закона за Тютюня.* — Въ сждебного засѣдание странитѣ не се явихж.

Обстоятелтствата на дѣлото сж: На основание единъ актъ, съставенъ на 14-ий Априлий 1896 год. отъ Държавний Бирникъ Д. Бояджиевъ, срѣщу Вели Мустафовъ, отъ с. Екисче, за гдѣто е купилъ тайно на листье тютюнъ 10 килограмма. Варненский Окр. Управитель съ постановление отъ 20-ий Май 1896 год. подъ № 230, осждилъ поменжтий Вели Мустафовъ да плати въ хазната стойностьта на бандеролното право отъ I-во качество за 10 килограмма тютюнъ на листье—480 лева. Осждений недоволенъ подалъ въззивна жалба, съ която искалъ отменението на постановлението, понеже той не билъ тютюнопроизводитель и не можалъ да има такъвъ тютюнъ, понеже не купувалъ и не пушалъ и че може би синъ му да го е скрилъ, понеже се криялъ да пуши прѣдъ него. За разрѣшение на заведеното дѣло, Окр. Сждъ взелъ прѣдъ видъ: Съгласно чл. 78 отъ Закона за Тютюня, съставенитѣ актове за констатирание закононарушенията, служатъ за неоспоримо доказателство, до гдѣто не се установи тѣхната невѣрность или неоснователность. Въ случая понеже се установява отъ провѣренитѣ въ сждебното засѣдание доказателства, а именно отъ свидѣтеля распитанъ подъ клѣтва, че сина на аппелатора намѣрилъ въ гората двѣ газени тенекии съ тютюнъ и ги занесжлъ въ кжщи, които послѣ били хванати въ двора на аппелатора, което и аппелатора заявилъ на стражара, че незнаялъ кой е скрилъ тютюня, слѣдва да се приеме твърдението на аппелатора за вѣрно, понеже не е установено отъ обвинението, кой е скрилъ тютюня, а щомъ това е така, то акта се явява неоснователенъ, а като такъвъ и основаното на този актъ постановление, слѣдва да се отмѣни". — По тия съображения Варненский Окр. Сждъ съ присждата си отъ 17-й Януарий 1897 год. № 113,

Digitized by Google

оправдалъ подсѫдимия. Съ касационна жалба Варненский Окрѫженъ Управитель се оплаква, че Окр. Сѫдъ е нарушилъ чл. 78 отъ Закона за Тютюня, защото допустналъ съ свидѣтели да се оборва акта, когато за оборването му е необходимо да се заяви подлогъ.

Пом. Прокурора въ даденото си заключение между друго заяви, че Окр. Сѫдъ при рѣшаване на дѣлото прѣиначилъ показанията на расипания свидѣтель и приелъ за установени факти, които свидѣтеля не е показвалъ и по този начинъ е нарушилъ чл. 85 отъ Углавното Мирово Сѫдопр.

Върховний Кассационенъ Сѫдъ, слѣдъ изслушванието на това заключение на Пом. Прокурора, взе прѣдъ видъ: 1-о) Оплакванието на Окр. Управитель, че безъ да се заяви подлогъ срѣщу сключения актъ, не може да се допущатъ свидѣтели за оборване на акта, е неоснователно, понеже чл. 78 отъ Закона за Тютюня не поставя въ подобно условие допущанието на свидѣтели. 2 о) Отъ присѫдата на Окр. Сѫдъ се вижда, че подсѫдимия по дѣлото е оправданъ, като е вземенo за основа на присѫдата показанията на расипания свидѣтель Мехмедъ Али Османовъ, който показалъ, че синътъ на подсѫдимия намѣрилъ тютюня въ гората и го занесълъ въ домътъ на баща си, та го скрилъ. Отъ записаного обаче показание на този свидѣтель въ сѫдебния протоколъ се вижда, че свидѣтеля е дѣйствително показалъ, че видѣлъ синътъ на подсѫдимия да е намѣрилъ тютюнъ и го е носилъ къмъ селото, но на край селото свидѣтеля се е раздѣлилъ отъ синътъ на подсѫдимия. Въ това свидѣтелство тъй дадено, ни най-малко не влиза факта, че тютюня е внесенъ въ кѫщата на подсѫдимия, защото свидѣтеля се е раздѣлилъ край селото отъ синътъ на подсѫдимия и по нататъкъ не видѣлъ и не знае гдѣ е занесенъ и какво е станало съ тютюня. Слѣдователно, Окр. Сѫдъ като приема въ присѫдата си за установенъ отъ показанието на свидѣтеля факта, че хванатия у подсѫдимия тютюнъ е билъ донесенъ въ кѫщата му и скритъ отъ синътъ, е прѣиначилъ свидѣтелството на Мехмедъ Али Османовъ, приелъ е за установенъ отъ него единъ фактъ, върху който той не е показвалъ и не е можалъ да покаже, понеже слѣдъ раздѣлата си съ синътъ на подсѫдимия не е видѣлъ и не може да знае гдѣ е внесенъ намѣрения въ гората тютюнъ. Отъ това слѣдва, че Окрѫжния Сѫдъ е основалъ присѫдата си на факти не обнаружени на сѫдебното слѣдствие, а по такъвъ начинъ той е нарушилъ чл. 85 отъ Углавното Мирово Сѫдопроизводство и това нарушение е сѫщественно. Заради туй, Върховний Кассационенъ Сѫдъ **опрѣдѣлява**: Присѫдата на Варненский Окр. Сѫдъ отъ 17-й Януарий 1897 год. № 113, защото е нарушенъ чл. 85 отъ Углавното Мирово Сѫдопроизводство, съ силата на чл. 137 отъ сѫщото Сѫдопроизводство, да се отмѣни и дѣлото за ново разглѣждание по сѫщество, да се испрати въ сѫщий Окр. Сѫдъ.

№ 30 — (538) — 19-ий Май 1898 година *Въ името на Негово Царско Височество Българский Князъ Фердинандъ I-ий. Върховний Кассационенъ Сѫдъ, второ углавно отдѣление, на петий Май хилядо осемстотинъ деветдесетъ и осма година, въ открито сѫдебно засѣдание въ слѣдующий съставъ: Подпрѣсѣдатель: Филипъ Филчевъ, членове: Сава Кисьовъ и Владимиръ Ив. Петковъ, при*

Digitized by Google

Секретарь Мешъ А. Малкѣевъ и съ присъствието на Помощникъ Прокурора Д. Тошевъ, слушa на 30 Априлий 1898 год. доложеното отъ члена Пенчевъ, уголемно дѣло № 737 по описить за 1897 година, на Иванъ Бошковъ, срѣщу прѣсѣдата на Софийский Апелативенъ Сѣдъ отъ 20 Мартъ 1897 год., подъ № 66, за обвинението му въ практикуване медицината безъ диплома. — Въ сѣдебното засѣдание кассатора не се яви.

Обстоятелствата на дѣлото сѫ: Възъ основание единъ актъ, съставенъ отъ Софийский Градский Санитаренъ Приставъ на 25-й Юний 1895 год., съ който се констатира, че Софийский житель Иванъ Бошковъ билъ практикувалъ медицината безъ да е ималъ законенъ дипломъ, било е произведено прѣдварително дирение, по което той е билъ привлѣченъ въ качеството на обвиняемъ. Прокурорский Надзоръ при Софийский Окр. Сѫдъ, като взелъ прѣдъ видъ: Че отъ прѣдварителното дирение се установявало, какво Иванъ Бошковъ дѣйствително билъ практикувалъ медицината срѣщу извѣстно възнаграждение, безъ да е ималъ за това право, съ обвинителенъ актъ отъ 8-й Декемврий 1895 год., го е прѣдалъ на сѫдъ за сѫждение, безъ участие на сѫдебни засѣдатели и искалъ наказанието му по чл. 170 отъ Санитарния Законъ. Софийский Окр. Сѫдъ разглѣдалъ дѣлото въ сѫдебното си засѣдание на 26-ий Септемврий 1896 год. и като призналъ подсѫдимия Иванъ Бошковъ за виновенъ въ това, че прѣзъ 1895 год., повторно, слѣдъ като билъ осѫжданъ веднѫжъ за практикуване медицината безъ да е ималъ законенъ дипломъ, е практикувалъ сѫщата медицина, и то пакъ безъ такъвъ (законенъ дипломъ),“ — съ присѫдата си подъ № 590, отъ 10-й Октомврий с. год., осѫдилъ го да издържи единъ мѣсеченъ тъмниченъ затворъ и да заплати триста (300) лева глоба въ полза на хазната, както и станалитѣ по дѣлото разноски въ размѣръ на 3 лева. Недоволенъ отъ тая присѫда Иванъ Бошковъ е подалъ срѣщу нея въззивна жалба въ Софийский Апелативенъ Сѫдъ, който като разглѣдалъ това дѣло, съ присѫдата си отъ 20-й Мартъ 1897 год., подъ № 66, измѣнилъ присѫдата на Софийский Окр. Сѫдъ отъ 9-й Октомврий 1896 год., подъ № 590, така: признава подсѫдимия Иванъ Бошковъ, отъ с. Мало Царево, (Македония), живущъ въ София, 46 годишенъ, Българинъ, Православенъ, грамотенъ, осѫжданъ за практикуване медицината безъ позволение, за виновенъ въ практикуване тоже сѫщата медицина безъ да е притежавалъ законенъ дипломъ; вслѣдствие на което осѫжда го да издържи единъ мѣсеченъ тъмниченъ затворъ и да заплати 200 лева глоба въ полза на хазната и три лева на сѫщата хазна за разноски въ първата инстанция. Съгласно ст. 816 отъ Врѣменнитѣ Сѫдебни Правила, да се ходатайствува прѣдъ Негово Царско Височество Княза за освобождение подсѫдимятъ само отъ наказанието му едно мѣсеченъ тъмниченъ затворъ. Срѣщу тая присѫда Иванъ Бошковъ е подалъ въ Върховний Кассационенъ Сѫдъ кассационна жалба, съ която се оплаква мѣжду друго за нарушение чл. 171 отъ Санитарния Законъ, защото Сѫда не поискалъ прѣдварително мнѣнието на Върховний Медицински Съвѣтъ за прѣстѫплението, за което се прѣслѣдва.

Върховний Кассационенъ Сѫдъ, слѣдъ като изслуша заключението

Digitized by Google

на Прокурора, взе прѣдъ видъ: По настоящето дѣло Иванъ Бошковъ се обвинява въ практикуване медицината, безъ да е ималъ законенъ дипломъ, прѣстжпление прѣдвидено и наказуемо по чл. 170 отъ Санитарний Законъ. Чл. 171 отъ този законъ гласи: „Прѣстжпленията по упражнението на медицината, ветеринарството, аптекарството, акушерството и зжболѣкарството, се сждятъ по общитѣ закони въ сждилищата на страната, които сж длъжни да поискатъ мнѣнието на Върховний Медицинский Съвѣтъ". Отъ ясното и изрично прѣдписание на този членъ отъ закона се вижда, мѣжду друго, че по дѣлата за прѣстжпления по практикуване на медицината, какъвто е и случая по настоящето дѣло, *Сждътъ е длъженъ* прѣдварително да поиска *мнѣнието* на Върховний Медицинский Съвѣтъ, който като има вишия общъ надзоръ по всичкитѣ отрасли на санитарната часть, и като се състои отъ хора вѣщи и опитни по своята специалность, може да прѣдставлява гаранция за всестранното обсждание на всички въпроси кассателно санитарната часть, и неговото мнѣние по подобни въпроси може да способствува за по правилното разрѣшение на дѣлото. Отъ даннитѣ по настоящето дѣло, обаче, не се вижда щото Сждътъ да е испълнилъ казаното прѣдписание на чл. 171 отъ Санитарния Законъ, т. е. да е искалъ мнѣнието на Върховний Медицинский Съвѣтъ за прѣстжплението, въ което се обвинява подсждимий Иванъ Бошковъ, при всичко, че този послѣдния въ въззивната си жалба е загатналъ по този въпросъ Съ неиспълнението на това прѣдписание на закона Софийский Аппелативенъ Сждъ, явно е нарушилъ по настоящето дѣло чл. 171 отъ Санитарния Законъ, което нарушение се явява сжществено и лишава присждата на Сжда отъ значението ѝ на правилно постановенъ, съгласно съ закона, сждебенъ актъ. Слѣдователно, оплакването на кассатора за това нарушение, се явява основателно.

Водимъ отъ горното съображение, Върховний Кассационенъ Сждъ **опрѣдѣлява**: Присждата на Софийский Аппелативенъ Сждъ отъ 20-ий Мартъ 1897 год., подъ № 66, защото е нарушенъ чл. 171 отъ Санитарния Законъ, съ силата на чл. 569 отъ Углавното Сждопроизводство, да се отмѣни и дѣлото за ново разглѣждание, отъ другъ съставъ, да се испрати въ сжщий Аппелативенъ Сждъ.

№ 31 — (544 —19 ий Май 1898 год. *Въ името на Негово Царско Високочество Българский Князь Фердинандъ I-ий. Въ ховний Кассационенъ Сждъ, Второ Углавно Отдѣление, на петий Мйа хилядо осемстотинъ деветдесетъ и осма година, въ открито сждебно засѣдание, въ слѣдующий съставъ: Предсѣдатель: Филипъ Филиповъ, членове: Савва Киссовъ и Владимиръ Петковъ, при Секретаря Петръ А. Маклѣевъ и въ присжтствието на Прокурора Д-ръ П. Данчевъ, слуша доложеното отъ Подпрѣдсѣдателя, углавно дѣло № 1326 по описътъ за 1897 година, на Али Мустафа Верговъ, отъ с. Тополово, осѣденъ съ присѣда на Хасковский Окр. Сждъ, отъ 24-ий Октомврий 1897 година подъ № 458, за нарушение Закона за Тютюня.*—Въ сждебното засѣдание странитѣ не се явихж

Обстоятелствата на дѣлото сж: Хасковский Окр. Управитель, съ постановление отъ 25-ий Августъ 1894 год., издадено на основание единъ актъ, съставенъ на 24-ий Юлий с. год., осждилъ Али Муста-

Digitized by Google

фа Верговъ, изъ с. Тополово, да заплати въ полза на хазната глоба — бандеролно право отъ I-о качество 192 лева за това, гдѣто се намѣрилъ у него като тютюнопроизводитель единъ недоимъкъ слѣдъ прѣснемание на дарата, 8 килограмма отъ произведений прѣзъ 1893 год. тютюнъ, безъ да го оправдае съ нѣщо. По подадена срѣщу това постановление въззивна жалба отъ страна на осѫденото лице, дѣлото било испратено въ Хасковский Окр. Сѫдъ за въззивно разглѣждание. Послѣдния въ сѫдебното засѣдание, слѣдъ изслушванието показанията на свидѣтелитѣ, обясненията на странитѣ и заключението на Прокурора, за рѣшението му, взелъ прѣдъ видъ: „1) Че отъ акта, приложенъ при първоначалното дѣло, съставенъ на 24-ий Юлий 1894 год. отъ тютюнопровѣрителя Г. Кръстевъ, който актъ служи за неоспоримо доказателство до тогозъ, до когато не се докаже неговата невѣрность или фалшивость и съдържанието на когото е признато отъ въззивника, се вижда, че този день—на 24-ий Юлий 1894 год., при провѣрката на тютюня на въззивника, дѣйствително се е указалъ 8 килограмма недостигъ, а именно излѣзалъ е съ 29 кгр. и 900 гр. по малко, отколкото билъ вписанъ въ книжката обр. № 3, но като се снело фирата останало чисть недостигъ 8 кгр.; 2) че възражението на въззивника, което се подкрѣпя и отъ показанията на свидѣтелитѣ, че тютюня е далъ този недоимъкъ по причина, че ся билъ склалъ още суровъ и ся билъ запалилъ, та слѣдвало да се снеме не само 10 0|0 съгласно новото измѣнение по Закона за Тютюня, а два пѫти по 10 0|0, веднѫжъ когато е на сѫръци и вторий пѫть, когато се складе на денкове, не може да бѫде уважено, защото по новото измѣнение не ся говори два пѫти да се снѣмва фира, а е ставало допълнение, което се вижда отъ обясненията въ дневницитѣ — кога да се снеме тази фира, слѣдъ като се складе на денкове, или прѣди това — когато е на сѫръци; и 3) че съ нищо не се оборва съдържанието на акта".— По тия съображения, Хасковский Окр. Сѫдъ съ присѫдата си отъ 24-ий Октомврий 1897 год. подъ № 458, подтвърдилъ постановлението на Окр. Управитель. — Съ кассационна жалба Али Мустафа Верговъ се оплаква, че Окр. Сѫдъ нарушилъ чл. чл. 85, 86 отъ Углавното Мирово Сѫдопроизводство, защото призовалъ и распиталъ по дѣлото експерти и свидѣтели, защото призналъ, че показанията имъ ще иматъ сѫществено значение, а пъкъ при рѣшавание на дѣлото игнориралъ даденитѣ показания.

Върховний Кассационенъ Сѫдъ, слѣдъ като изслуша заключението на Прокурора, взе прѣдъ видъ: Истина е, че Окр. Сѫдъ допустналъ свидѣтели и експерти за установление обстоятелството, че тютюня на кассатора, вслѣдствие сушението му на слънце, билъ загубилъ отъ тяжестьта си повече отъ 10 0|0, обаче допущанието на експерти и свидѣтели за установление на подобни обстоятелства е неправилно, защото чл. 31 отъ Закона за Тютюня не позволява да се спада за изсъхвание по-голѣмъ процентъ отъ 10 0|0, а веднѫжъ закона не позволява това, и Окр. Сѫдъ не е могѫлъ да приеме, че недостига въ тютюня на кассатора е произлѣзѫлъ отъ изсъхвание, щомъ като законния процентъ е своеврѣменно спаднатъ. Въпроса, дали недостига

Digitized by Google

произхожда отъ изсъхвание се рѣшава единственно чрѣзъ спадание 10 0/0 отъ първоначалната тяжесть на тютюня и ако слѣдъ спаданието на този процентъ излѣзе пакъ недостигъ, наличностьта му не може вече да се оправдава съ изсъхвание и никакви свидѣтелски показания и експертизи не могжтъ да бжджтъ слушани за установление по голѣмъ процентъ за изсъхвание, защото това се не признава отъ закона. — Прѣдъ видъ изложеното, Върховний Кассационенъ Сждъ намира жалбата на кассатора не основателна и заради това опрѣдѣлява: Кассационната жалба на Али Мустафова Верговъ, противъ присждата на Хасковский Окр. Сждъ отъ 24-ий Октомврий 1897 год. подъ № 458, съ силата на чл. 137 отъ Углавного Мирово Сждопроизводство, да се остави безъ послѣдствие.

№ 32 — (546) — 19-ий Май 1898 год. *Въ Имѣто на Неговo Царско Величество Българский Князь Фердинандъ I-ий. Върховний Кассационенъ Сждъ, второ углавно отдѣление, на петий Май хилядо осемстотинъ деветдесеть и осма година въ открито сждебно засѣдание, въ слѣдующий составъ: Подпрѣдсѣдатель Филипъ Филчевъ, членове: Савва Кисьовъ и Владимиръ Петковъ, при секретаря: Петръ Макавѣевъ и въ присжтствието на Прокурора Д-ръ П. Данчевъ, слушa доложението отъ Подпрѣдсѣдателя, углавно дѣло № 1329 по описѣтъ за 1897 год., на Петко Георгиевъ, отъ с. Каялий, осждѣнъ съ присжда на Хасковский Окр. Сждъ отъ 30-ий Октомврий 1897 год. подъ № 375, за нарушение Закона за Тютюня.*—Въ сждебното засѣдание странитѣ не се явихж.

Обстоятелствата на дѣлото сж: На 16-ий Февруарий 1896 год. сж билe съставени три акта, противъ жителитѣ на с. Каялий, Борисовградска околия, Добрю и Петко Георгиеви по случай намѣрването въ харчана на първия единъ хаванъ за дробение на тютюнъ, покритъ съ едно купче ржжаница, а въ кжщата и стаята на втория, единъ чувалъ тютюнъ на листье отъ 7 килогр. и другъ дробенъ вънъ отъ фабрикитѣ 40 гр., два хавански ножове и единъ брустъ заедно съ едно зайтилниче, за острение. По поводъ на това Хасковский Окр. Управитель съ постановлението си отъ 16-ий Мартъ 1896 год. подъ № 71, осждилъ солидарно Добри и Петко Георгиеви да заплатятъ въ полза на Държавного Съкровище всичко 668 лева и 96 стотинки глоба и бандеролно право отъ 1-о качество. Вслѣдствие подаденитѣ въззивни жалби отъ страна на осждениѣ лица срѣщу това постановление, дѣлото било испратено въ Хасковский Окр. Сждъ за въззивно разглѣждание. Този послѣдния въ сждебно засѣдание, слѣдъ доклада на дѣлото и изслушване показанията на свидѣтелитѣ, обясненията на странитѣ и заключението на Помощ. Прокурора, за разрѣшението му, взелъ прѣдъ видъ: „1) Отъ извършената провѣрка на актоветѣ, констатирующи нарушението на Закона за Тютюня, както и отъ самопризнанието на апелатора Петко Георгиевъ, сторено чрѣзъ повѣренника му се доказва, че въ кжщата на тоя послѣдния, а именно въ тавана е билъ намѣренъ единъ чувалъ отъ 7 килограмма на листье контробанда тютюнъ, а въ долапътъ при дрѣхитѣ въ една книга се открило 40 грамма дробенъ вънъ отъ фабрикитѣ тютюнъ и най послѣ въ една отъ стаитѣ се на-

Digitized by Google

мѣрилъ единъ брусть съ зайтилниче за острение на ножове. Независимо отъ горнето, сждебното дирение констатира, че стражаритѣ които сж били испратени отъ Борисовградский Окол. Началникъ, да извършатъ обискъ въ кжщата на Петко Георгиевъ, съзрѣли жена му да отива къмъ саята, отстояща 5 — 6 крачки далечъ отъ кжщата на сжщия и по съмнение отишли тамъ и слѣдъ прѣтърсвание, намѣрили въ чокаритѣ два хавански ножове. 2) Лицата, които държатъ въ домоветѣ си или въ други мѣста подъ тѣхния непосрѣдственъ надзоръ, инструменти и сѣчива, служащи за дробение на тютюнъ, наказватъ се съгласно чл. 64 отъ Закона за Тютюня и понеже кжщата и саята на аппелатора Петко Георгиевъ, съставляватъ негово притѣжание, то за намѣренитѣ въ тия мѣста непозволени отъ закона сѣчива, отговорностьта пада върху сжщия. 3) Отъ свидѣтелствуванието на распитанитѣ лица въ днешното сждебно засѣдание се установява тоже, че въ хармана на Добрю Георгиевъ, братъ на Петко, се намѣрилъ покритъ съ едно купче ржженица единъ хаванъ поставенъ до стѣната, която дѣли хармана отъ градината на Петко Георгиевъ; обаче при наличностьта на фактa, че въ кжщата на Добрю Георгиевъ не е било намѣрено нѣщо, отъ естество да го уличи въ нарушение на Закона за Тютюня, въ свързска съ обстоятелството, че хавана билъ намѣренъ до стѣната отъ къмъ страна на Петковата кжща и установено, че стражаритѣ сж били натоварени съ миссията да направятъ обискъ въ кжщата на Петко Георгиевъ и то по съмнѣние, трѣбва да се прѣдполага, че хавана е билъ турнатъ на означеното по-горѣ мѣсто отъ Петко Георгиевъ, или отъ домашнитѣ му за да се прикрие нарушението, още повече, че у сжщия сж биле намѣрени скрити и други сѣчива за рѣзание на тютюнъ. При това въ врѣме на прѣтърсванието Добрю Георгиевъ е отсжтствувалъ и не е могжлъ да извърши това, което му се отдава отъ съставения противъ него актъ. 4) Твърдѣнието на аппелатора Петко Георгиевъ, че саята гдѣто сж се намѣрили ножоветѣ, е била на далечно растояние отъ кжщата му и достжпна за всѣкиго, та допустимо е други лица да сж поставили ножоветѣ тамъ, не се оправдава отъ фактическа страна, защото отъ една страна това мѣсто се намира подъ неговъ надзоръ и за да отхвърли вината си, длъженъ е да укаже на дѣйствителния авторъ, а отъ друга — постжпката на жена му, състояща се въ отивание до саята, и то въ врѣме на прѣтърсванието и ровението чокаритѣ, показва стрѣмлението, което сж имали всичкитѣ домашни, да укриятъ нѣщата за да не падне обвинението върху аппелатора. При таково стичание на обстоятелствата, идва се до убѣждението, че съставения актъ противъ Добрю Георгиевъ, е неоснователенъ и още за това, защото по указанието на Петко Георгиевъ, че мѣстото гдѣто се намѣрилъ хавана е Добрюво, е направена подобна забѣлѣжка въ акта; слѣдователно постановлението въ тази си часть подлѣжи на отмѣнение и цѣлата прѣдвидена въ него глоба, трѣбва да се заплати отъ аппелатора Петко Георгиевъ, който се явява като единственния нарушителъ на Закона за Тютюня". — По тия съображения, Хасковский Окр. Сждъ съ присждата си отъ 30-й Октомврий 1897 год., подъ № 375, измѣнилъ постановлението на Окр. Управитель, като осждилъ само Петко

Digitized by Google

Георгиевъ на 668 л. 96 ст. глоба, а Добри Георгиевъ оправдалъ. Съ кассационна жалба Петко Георгиевъ се оплаква: 1) че Окр. Сждъ нарушилъ чл. 131 отъ Углавното Мирово Сждопроизводство, защото безъ жалба отъ обвиняющата страна, увеличилъ наказанието му, като оправдалъ другия подсждимъ и възложилъ цѣлата глоба върху него — кассатора; 2) че Окр. Сждъ нарушилъ чл. 78 отъ Закона за Тютюня, защото го осждилъ и за хавана, който е намѣренъ у оправдания подсждимъ; 3) че Окр. Сждъ нарушилъ чл. 94 отъ Углавното Мирово Сждопроизводство, защото е издалъ резолюцията по дѣлото, слѣдъ като глѣдалъ други дѣла.

Върховний Кассационенъ Сждъ, слѣдъ като изслуша заключението на Прокурора, взе прѣдъ видъ: 1 о) Не е истина, че Окр. Сждъ безъ жалба отъ обвиняющата страна увеличилъ наказанието на кассатора, защото той е билъ осжденъ и отъ Окржжния Управитель на заплащание сжщата глоба солидорно съ оправдания подсждимъ, а това значи, че ако оправдания не е длъженъ, или не може да плати, тогава цѣлата глоба ще плати самъ кассатора. Слѣдователно съ оправдаването на подсждимия Добри Георгиевъ, наложената глоба въ цѣлость остава върху кассатора. 2-о) Отъ присждата на Окр. Сждъ се вижда, че хавана е признатъ за принадлѣжность на кассатора, който, за да го скрие, отнесалъ го е въ хармана на оправдания Добри Георгиевъ, а щомъ Сжда по сжщество признава това, то, естественно, че и отговорностьта по хващанието на този хаванъ пада върху кассатора. 3-о) Отъ сждебния протоколъ се вижда, че Окр. Сждъ е произнесалъ резолюцията си по дѣлото не непосрѣдственно слѣдъ разглѣждането му, слѣдъ свършването на сждебното слѣдствие и обясненията на странитѣ, както се изисква отъ закона (чл. 94 отъ Углавното Мирово Сждопроизводство и чл. 370 отъ Углавното Сждопроизводство), но слѣдъ като е разглѣдвалъ и други дѣла, а постановената и издадена при тия условия присжда, не може да се счита за резултатъ на съвокупно обсждение всички обстоятелства на дѣлото (чл. 85 отъ Углавното Мирово Сждопроизводство), понеже съ разглѣждането на други дѣла до произнасянето на резолюцията по настоящето дѣло, се е изминало врѣме, заето съ вършение на друга сждебна работа, подиръ която е било отвлѣчено вниманието на Сжда, тъй щото цѣлостьта на добититѣ впечатления и пълнотата на раскрититѣ на сждебното слѣдствие обстоятелства по настоящето дѣло, сж се заличили, или поне значително намалили въ памятьта на състава на Сжда. Слѣдователно самия фактъ, че дѣлото е обсждено и разрѣшено не тутакси слѣдъ свършването на сждебното слѣдствие и пренията на странитѣ (чл. 448 отъ Углавното Сждопроизводство), а слѣдъ разглѣждание на други дѣла, съставлява законно прѣдположение, че Сжда не е разрѣшилъ дѣлото при пълно обсждание на всички обстоятелства, раскрити на сждебното слѣдствие, при цѣлостьта на изнесенитѣ впечатления отъ сждебното разбирателство на дѣлото, и че издадената му присжда, не може да има изискуемата правилность, понеже при постановлението ѝ, не сж спазени ония условия, които закона счита като гаранция за правилното рѣшение на едно дѣло. Прочее, Хасковский Окр. Сждъ съ произ-

Digitized by Google

насяниято на резолюцията си по настоящето дѣло слѣдъ разглѣждането и на други дѣла, нарушилъ е горѣцитираните члонове отъ закона и допустнатото нарушение е сѫщественно. Заради това Върховний Кассационенъ Сѫдъ, **опрѣдѣлява:** Присѫдата на Хасковский Окрѫженъ Сѫдъ отъ 30 й Октомврий 1897 год. подъ № 375, защото е нарушенъ чл. 94 отъ Углавного Мирово Сѫдопроизводство, въ свързска съ чл. 370 отъ Углавното Сѫдопроизводство, съ силата на чл. 137 отъ Угдавното Мир. Сѫдопроизводство, да се отмѣни и дѣлото за ново разглѣждание по сѫщество, да се испрати въ сѫщия Окр. Сѫдъ.

№ 33 — (555) — 19-ий Май 1898 год. *Въ Името на Негово Царско Височество Българский Князь Фердинандъ I-ий. Върховний Кассационенъ Сѫдъ, второ углавно отдѣление, на петий Май хилядо осемстотинъ деветдесеть и осма година, въ открито сѫдебно засѣдание, въ слѣдующий съставъ: Подпрѣдсѣдатель Филипъ Филчевъ, членове: Савва Киссьовъ и Владимиръ Ив. Петковъ, при Секретаря: Петръ А. Макавѣевъ и въ присѫтствието на Прокурора Д-ръ П. Данчевъ, слуша доложеното отъ члена Петковъ, углавно дѣло № 1335 по описътъ за 1897 год., на Политъ Вълчевъ, срѣщу присѫдата на Хасковский Окр. Сѫдъ отъ 23-ий Октомврий 1897 год. подъ № 448, за нарушение Закона за Тютюня.* — Въ засѣданието кассатора не се яви.

Обстоятелствата на дѣлото сѫ: Хасковский Окр. Управитель, съ издаденото си на 23 Май 1896 год., на основание единъ актъ съставенъ на 15 Августъ 1894 год., отъ Началника на Караджиларский Митарственъ пунктъ—постановление подъ № 150, осѫдилъ е Реджебъ Дали Халиловъ, отъ с. Караджиларъ и Политъ Вълчевъ, отъ с. Козбунаръ, да заплатятъ солидарно 500 л. глоба и бандеролно право отъ първо качество 624 л., за гдѣто е намѣрено у тѣхъ 26 к. гр. контрабанда рѣзанъ тютюнъ, като и тютюня се конфискува и продаде за въ полза на хазната. По въззивна жалба отъ Реджебъ Дали Халиловъ и Политъ Вълчевъ дѣлото е било разглѣдано отъ Хасковский Окр. Сѫдъ, който съ присѫдата си отъ 23-ий Октомврий 1897 год. подъ № 448, видоизмѣнилъ постановлението на Хасковский Окр. Управитель отъ 23-ий Май 1896 год. подъ № 150, така: „1) Осѫжда Политъ Вълчевъ, отъ с. Кузбунаръ, да заплати за въ полза на хазната двѣстѣ и петдесеть (250) лева глоба и бандеролно право отъ пьрво качество шестотинъ двадесятъ и четири (624) лева, за гдѣто е уловенъ у него двадесетъ и шесть килограмма контрабанда рѣзанъ тютюнъ. 2) Признава Реджебъ Дали Халиловъ за невиновенъ въ нарушение Закона за Тютюня и го оправдава по сѫдъ и освобождава отъ всѣка отговорность по това дѣло“. Срѣщу тая присѫда Политъ Вълчевъ е подалъ въ Върховний Кассационенъ Сѫдъ кассационна жалба, съ която се оплаква мѣжду друго и за нарушние чл. 11 п. 2 отъ Углавното Сѫдопроизводство, въ свързска съ чл. 19 отъ устава за Наказанията и чл. чл. 71 и 72 п. 5 отъ Наказателния Законъ, защото нарушението, за което се обвинява, е покрито съ давность, и Сѫда погрѣшно е изтълкувалъ, че въ случая трѣбвало *двѣ години* за да се изсрочи нарушението, съгласно чл. 77 п. 5 отъ Наказателния Законъ.

Digitized by Google

Върховний Кассационенъ Сждъ, слѣдъ като изслуша заключението на Прокурора, взе прѣдъ видъ: Отъ протокола, държанъ въ сждебното засѣдание на 23-ий Октомврий 1897 год., при разглѣждание на настоящето дѣло, се вижда, че защитника на подсждимитѣ, адвокатъ В. Недѣлевъ, е поискалъ да се прѣкрати това дѣло по давность на нарушението, съгласно чл. 19 отъ Устава за Наказанията, налагаеми отъ Мир. Сждии, понеже отъ датата на акта — 15 Августъ 1894 год., когато е било констатирано нарушението и до датата на издаването на постановлението на Хасковский Окр. Управитель — 23-ий Май 1896 год., се е изминало повече отъ една годнна врѣме, т. е., повече отъ опрѣдѣления въ закона срокъ за просрочване на нарушенията. 2) Съгласно распорѣжданията на чл. 19 отъ Устава за Наказанията, освобождаватъ се отъ наказание виновнитѣ въ извършване на разни простжпки, ако тѣзи послѣднитѣ въ растояние на шесть мѣсеци отъ врѣмето на извършването имъ, не сж станали извѣстни, или когато къ продължение на сжщий срокъ не е ставало за тѣхъ никакво производство. Чл. 72 отъ дѣйствующий Наказателенъ Законъ, прѣдвижда едно-годишенъ срокъ за просрочванието на всичкитѣ нарушения. Отъ съдържанието пъкъ, както и отъ смисъла на чл. 11 п. 2 отъ Углавного Сждопроизводство, се вижда, че слѣдъ истичанието на опрѣдѣления въ закона давностенъ срокъ, давностьта не само исключва възбуждането на сждебното прѣслѣдване, въ отношение на углавната отговорность на обвиняемия, но служи и *като причина за прѣкратяванието на започнатото вече производство*, въ който стадиумъ на процесса и да се намѣрва това производство. 3) За разрѣшението подигнатия отъ защитника на подсждимитѣ въпросъ за давностьта на нарушението, Сждътъ е билъ длъженъ да констатира, на основание на даннитѣ по дѣлото, сжществуватъ ли, или не законнитѣ условия за примѣнението на давностьта, т. е. длъженъ е билъ да констатира, изминало ли се е повече отъ шесть мѣсеци врѣме отъ датата на акта, съ който е констатирано нарушението, до датата на издаденото отъ Окр. Управитель постановление, било ли е спирано или прѣкъсвано течението на давностьта и пр. А мѣжду това отъ мотивитѣ на протоколното опрѣдѣление на Сжда, съ което е оставенъ безъ послѣдствие заявений отъ защитника на подсждимитѣ въпросъ за давностьта на нарушението, се вижда, че Сждътъ не се е произнесълъ по този въпросъ, спорѣдъ както той е билъ формулиранъ въ сждебното засѣдание. Сждътъ съобразява: „че съ съставянието на акта прѣслѣдванието е възбудено, слѣдователно отъ извършването на нарушението до възбуждението, нѣма никаква давность, така щото прѣдвидената въ закона материална давность не е истекла, а процессуалната съгласно чл. 77 е двѣ години, въ какъвто случай давностьта пакъ не е истекла". Отъ тая мотивировка явно става, че Сжда се е произнесалъ по въпроса, има ли давность отъ извършването на нарушението до възбуждането на прѣслѣдването, въпросъ, който не е билъ възбужданъ въ сждебното засѣдание, а не се е произнесълъ по възбудения въпросъ, имли, или не давность на нарушението отъ възбуждането на прѣслѣдването до издаването на постановлението отъ Окр. Управитель. Отъ

Digitized by Google

друга страна Сждътъ е нарушилъ чл. 77 отъ Наказателний Законъ, на който той се основалъ за да признае, че не е истекла давностьта, понеже въ този членъ се прѣдвиждатъ срокове за давность, която исключва испълнението на наказанието, опрѣдѣлено съ влѣзла въ законна сила присжда, когато въ дадения случай въпроса е за давностьта на нарушението прѣдвидено въ чл. 72 отъ Наказателний Законъ. Това нарушение на казаний членъ е сжществено и влѣче слѣдъ себе си отмѣнението на присждата. Слѣдователно оплакването на кассатора по този въпросъ, се явява основателно.

Водимъ отъ тѣзи съображения, Върховний Кассационенъ Сждъ **опрѣдѣлява**: Присждата на Хасковский Окр. Сждъ отъ 23-й Октомврий 1897 год. подъ № 448, защото е нарушенъ чл. 77 отъ Наказателний Законъ съ силата на чл. 137 отъ Углавното Мирово Сждопроизводство, да се отмѣни и дѣлото за ново разглѣждание, отъ другъ съставъ, да се испрати въ сжщий Окр. Сждъ.

№ 34 — (571) — 23-ий Май 1898 година *Въ името на Негово Царско Височество Българский Князъ Фердинандъ I-ий. Върховний Кассационенъ Сждъ, второ углавно отдѣление, на деветий Май хилядо осемстотинъ деветдесетъ и осма година, въ открито сждебно засѣдание, въ слѣдующий съставъ: Подпрѣдсѣдатель: Филипъ Филчевъ, членове: Д-ръ Георги Каракулаковъ и Владимиръ Ив. Петковъ, при Секретаря: Петръ А. Макавѣевъ и въ присжтствието на Прокурора Л-ръ П. Данчевъ, слуша доложеното отъ Подпрѣдсѣдателя, углавно дѣло № 379 по описътъ за 1898 година, на Цвѣтко Сжббевъ, отъ с. Хамбарлий, осѫденъ съ присѫда на Сливенский Окр. Сждъ отъ 15 й Февруарий 1898 год. подъ № 64, на петь години строгъ тъмниченъ затворъ съ лишение отъ права въ течение на 8 години, за подпалване дюкяна на Иванъ Янчевъ въ селото Хамбарлий.* — Въ сждебного засѣдание отъ страна на кассатора Цвѣтко Сжббевъ се пррдставя неговъ повѣренникъ, въ лицето на Сливенский адвокатъ Дограмаджиевъ.

Обстоятелствата на дѣлото сж: Цвѣтко Сжббевъ, отъ с. Хамбарлий, К. Агачска Околия, бакалинъ въ сжщото село, силно негодувалъ противъ съселянина си Иванъ Янчевъ, тоже бакалинъ, за гдѣто не билъ неговъ съпартизанинъ по общинский съвѣтъ и второ, защото въртялъ по-голѣма търговия и съ това му прѣчалъ. Първий, за да се отърве отъ послѣдний, се стараялъ за да му напакости съ каквото и да е било, за това той подкупвалъ хора да го убиятъ и запалятъ. Като не сполучилъ съ това, той се рѣшилъ самъ да извърши намѣрението си и прѣзъ 1892 год. една вечерь отишелъ, полялъ съ газъ стрѣхата на дюкяна на Ив. Янчевъ, подпалилъ я и избѣгалъ, обаче дюкяна не можалъ да изгори, тъй като домашнитѣ на потърпѣвший го забѣлѣжили и изгасили, безъ да е имало нѣкаква загуба. Понеже нѣмало тогава положителни улики срѣщу Цвѣтко Сжббевъ, то и потърпѣвший не заявилъ никакви прѣтенции на властьта. Цвѣтко Сжббевъ, като не сполучилъ да изгори дюкяна на противникътъ си по независящи отъ него причини, намислилъ да го лиши отъ животътъ и за тази цѣль подкупвалъ разни хора, като ги е снабдявалъ съ орж-

Digitized by Google

жие, обаче, послѣдний се е научилъ и е вземалъ всички мѣрки за да се запази. При всички тѣзи несполуки Цвѣтко не се е поколебалъ въ намѣрението си, чакалъ е сгоденъ случай, който и се прѣдставилъ. Прѣзъ 1896 година, мѣсецъ Юлий, той подбудилъ Панчо Георгиевъ да подпали отново дюкяна на противникътъ му, обаче този послѣдний не се съгласилъ. Прѣзъ сѫщата година мѣсецъ Октомврий, 22-й, Панчо Георгиевъ дошелъ въ дюкяна на Цвѣтко Сѫббевъ да си купи нѣщо за ядение, въ това врѣме повиканъ билъ отъ кумътъ си Колю Димитровъ, изъ сѫщото село, въ имишликя на Цвѣтковий дюкянъ за да му съобщялъ, че на 26-ий Октомврий сѫщата година щѣлъ да го прощава, за това да се приготвялъ. Въ врѣме на този разговоръ влѣзалъ и Цвѣтко при тѣхъ и започналъ съ заплашвание и обѣщание, че ще му дадялъ 6 наполеона и ще го издържалъ въ служба, само да извърши това, което му кажалъ, а именно да подпалялъ нея вечеръ дюкяна на Иванъ Янчевъ, който пъкъ него день заминалъ въ село Гол. Боялжкъ по покупка на вина. Щомъ се стъмнило Цвѣтко приготвилъ всичко, каквото било нуждно за тази цѣль, а именно едно газениче съ газъ и една кутия съ кибритъ, като прѣдварително му указалъ какъ ще постѫпи и го испратилъ (Панчо Георгиева), като и той вървядъ слѣдъ него да види дали ще извърши всичко това, което му е поржчалъ. Панчо като стигналъ дюкяна, полялъ стрѣхата съ газъ, драснялъ кибритената кутия и я пъхналъ въ кѫмѫша, слѣдъ това избѣгалъ, но въ бързанието и смущението при подпалванието стрѣхата, Панчо Георгиевъ истървалъ едната си обувка. Слѣдъ това отишелъ въ кѫщата си, която държалъ подъ наемъ отъ бащата на Цвѣтко Сѫббевъ, гдѣто Цвѣтко съ момчето си му испратилъ едно шише съ вино, — възнаграждение за гдѣто испълнилъ желанието му. Слѣдъ нѣколко врѣме отъ подпалванието избухналъ силенъ огънъ, който билъ забѣлѣзанъ най-първо отъ слугата на потърпѣвшия, понеже кѫщата на послѣдний е до самия дюкянъ, извиква за помощь, пристигнали селянитѣ и потушили пожаря, безъ да е могло да се причини друга загуба, освѣнъ изгарянието на стрѣхата. Слѣдъ изгасяванието на стрѣхата, кмета поставилъ стража да пази да не би отново да се почне огъня, тъй като нея вачеръ имало силенъ вѣтъръ и да запазятъ, ако има нѣкои нѣща, които можели да послужатъ за вѣщественни доказателства. На суриньта прѣди разсъмвание Панчо Георгиевъ дошелъ да си дири обувката, обаче като видѣлъ, че пазѣли на сѫщото мѣсто, казалъ, че дошелъ да пие кафе, но понеже дюкяна не билъ отворенъ още отишелъ си. Патраула се съмнилъ у него и съобщилъ за това на кмета, който като го разпиталъ, указало се, че самъ извършилъ подпалванието на дюкяна, като казалъ, че билъ подбуденъ отъ Цвѣтко Сѫббевъ. На 23-ий Октомврий 1896 год., кмета съставилъ актъ, който испратилъ на К. Агачский Окол. Началникъ, за да произвѣде нуждното полицейско дознание, слѣдъ свършванието на което цѣлата прѣписка е била испратена въ паркета, отъ гдѣто била испратена на сѫдебний слѣдователь; послѣдний образувалъ слѣдственно дѣло № 303 отъ 1896 год., по което привлѣкълъ като обвиняеми: Панчо Георгиевъ, Цвѣтко Сѫббевъ и Колю Димитровъ, всички отъ село Хамбарлий, а слѣдъ свършванието

Digitized by Google

му го испратилъ въ паркета при Сѫда за надлѣжно распорѣждание. Прокурорский Надзоръ при Сливенский Окр. Сѫдъ съ прѣдложението си отъ 26-й Май 1897 год., е внесълъ дѣлото заедно съ съставений по него обвинителенъ актъ и заключение, за по нататъшно отъ Сѫда распорѣждание. Сливенский Окр. Сѫдъ съ опрѣдѣление отъ 28 ий Май 1897 г. № 1209, е далъ ходъ на обвинителний актъ по отношение на Панчо Георгиевъ и Цвѣтко Сѫббевъ, а по отношение на Колю Димитровъ съгласно заключението, е прѣкратилъ дѣлото. Въ сѫдебното засѣдание на 6, 7, 8 Февруарий 1898 год., слѣдъ изслушвание на обвиняемитѣ, показанията на свидѣтелитѣ, обвинителната рѣчъ на Прокурора, защитата и послѣднята дума на обвиняемитѣ, за разрѣшение на настоящето дѣло, глѣдано съ участие на сѫдебни засѣдатели, Сѫда взелъ прѣдъ видъ: „1) Че Прокурорский Надзоръ при Сѫдътъ съ обвинителний си актъ отъ 21-й Май 1897 год., е прѣдалъ за сѫдение съ сѫдебни засѣдатели обвиняемитѣ: Панчо Георгиевъ и Цвѣтко Сѫббевъ, отъ село Хамбарлий, К. Агачска Околия, 1) за това: че на 22-й Октомврий 1896 год. вечерьта, около единъ и половина до 2 часа по турски, е подпалилъ отъ къмъ источната страна — къмъ кѫщата, дюкяна на Иванъ Яневъ, изъ сѫщото село; 2) въ това: а) че прѣзъ 1892 год. е подпалилъ дюкяна на Иванъ Яневъ и б) че на 22-ий Октомврий 1896 год. вечерьта е подбудилъ Панчо Георгиевъ, изъ с. Хамбарлий, като го е прѣдумвалъ чрѣзъ обѣщание на имотна облага и заплашвание върху животътъ му да запали сѫщата вечерь дюкяна на Иванъ Янчевъ, изъ сѫщото село, което вечерьта Панчо Георгиевъ е направилъ и иска наказанието имъ, — първий по чл. 384 и чл. 58 п. 3 отъ Наказателний Законъ, а на вторий да се наложи наказание по чл. 384 отъ сѫщий Наказателенъ Законъ и съгласно чл. 388 отъ сѫщий Наказателенъ Законъ се лиши Цв. Сѫббевъ и отъ правата изброени въ чл. 30 п. 1—4 отъ сѫщий Наказателенъ Законъ; 2) Че обвиняемий Панчо Георгиевъ се признава въ приписуемото му се прѣстѫпно дѣяние, като обяснява, че на 22-ий Октомврий 1896 год. надвечерь, отишелъ въ дюкяна на Цвѣтко Сѫббевъ да си земялъ нѣщо за ядение, въ него врѣме дошълъ кумътъ му Колю Димитровъ и го повикалъ въ имишлиця на дюкяна, гдѣто му съобщилъ, че ще го прощава на 26-ий Октомврий, та и той да се приготвялъ. Въ това врѣме дошелъ и Цвѣтко при тѣхъ и започналъ да го заплашва и обѣщава, че ще му даде 6 наполеона и издържалъ въ служба, ако испълнялъ желанието му, да запалялъ нея вечерь дюкяна на Иванъ Янчевъ.—Панчо подъ влиянието на Цв. Сѫббевъ се съгласилъ и като мръкнало снабденъ съ газъ и кибритъ, отишли заедно съ него при дукяна, полялъ стрѣхата съ газъ, запалилъ я и избѣгалъ въ домътъ си, като въ бѣганието изгубилъ си обувката, която била намѣрена сутриньта. — Слѣдъ това Цвѣтко съ момчето си, му испратилъ едно шише вино, като възнаграждение, за гдѣто испълнилъ желанието му. — Растрѣвоженъ, Панчо, като дошелъ въ домътъ си, жена му го попитала, защо е такъвъ и гдѣ е ходилъ, той ѝ расправилъ всичко подробно, като ѝ казлъ, че Цвѣтко го накаралъ; 3) Че това негово самопризнание напълно се подкрѣпя: а) Отъ вѣщественнитѣ доказателства, а

Digitized by Google

именно: газеничето, кибритената кутия и обувката му, намѣрена подъ стрѣхата и 6). Отъ показанията на распитанитѣ въ днешного Сждебно засѣдание свидѣтели, а именно: Стояна Ат. Паначовица, Пеню Жековъ, прѣдъ които Панчо е расправилъ всичко подробно, както той самъ обясни днесь; е 4). Че дѣйствиттлно Панчо е подпалилъ дюкяна се види отъ свидѣтлитѣ: Мария Янчева, Слави Нейчовъ, Желѣзко Поповъ и Анастасия Панайотица, отъ които първитѣ трима показахж, че сутриньта Панчо Георгиевъ обикалялъ и търсилъ нѣщо около дюкяна, запитанъ какво дири, отговорилъ, че дошелъ да пие кафе, но като било затворено отишелъ си, а послѣднята (Ат. Панайотица), че вечерьта около 1 1/2 часа видѣла, какво Панчо Георгиевъ минавалъ покрай дюкяна на Иванъ Янчевъ, поспрялъ се и заминалъ; 5). Че повѣренникътъ на обвиняемий Панчо Георгиевъ заявилъ прѣдъ Сждътъ, какво довѣрителя му билъ умоповрѣденъ, вслѣдствие на което молилъ да се испрати въ болницата за констатирванието му отъ Д-ръ експертъ; 6). Че отъ даденото заключение на експертитѣ, какво Панчо Георгиевъ прѣзъ всичкото врѣме на наблюдението имъ, не е показалъ никакви признаци, които да показвали, че той страдалъ отъ нѣкаква душевна болесть, Сждътъ намира, че той е въ пълно нормално състояние; 7). Че обвиняемий Цвѣтко Сжббевъ не се признава за виновенъ въ подпалвание дюкяна на Иванъ Янчевъ прѣзъ 1892 год., обаче това негово отказвание напълно се опровергава отъ показанията на распитанитѣ свидѣтели, а именно: 1) Яни С. Молловъ който показва, че Цвѣтко Сжббевъ му казалъ: „голѣмия ми братъ неможе да направи нищо на Иванъ Янчевъ, но азъ ще го убия или запаля", това щѣлъ да направи, понеже Янчевъ се надувалъ много. Другъ пжть, когато отивалъ заедно съ Цвѣтко въ дюкяна на Янчева, Цвѣтко му показалъ съ очи стрѣхата, гдѣто я палилъ; 2) Александръ Дживизовъ, — че Цвѣтко Сжббевъ му казалъ: „бати е готовъ да му направи (на Ив. Янчевъ) всичко каквото иска, ако не можи той, ази като порастна ще му направя", прѣзъ 1894—1895 год. Цвѣтко му казалъ, „че нищо не можахъ да извърша, както искахъ", и 3) Ив. Челеби Петровъ, — че Цвѣтко му казалъ: „Палихме Ив. Янчевъ съ брата си Георгя, но неможахме, но ази рано или късно ще го направя коль-кюмюръ"; че така дадени тия показания на свидѣтелитѣ, напълно установяватъ, какво Цвѣтко Сжббевъ е подпалвалъ дюкяна на Ив Янчевъ прѣзъ 1892 год.; 8). Че сжщий обвиняемъ Цвѣтко Сжббевъ не се признава за виновенъ и въ това, че на 22 ий Октомврий 1896 год. е подбудилъ Панчо Георгиевъ, отъ село Хамбарлий, като го е прѣдумвалъ чрѣзъ обѣщание на имотна облага и заплашвание върху животътъ му, да запали сжщата вечерь дюкяна на Ив, Янчевъ, което вечерьта Панчо Георгиевъ извършилъ; 9). Че това твърдение на обвиняемий е неоснователно, се види отъ обясненията на обвиняемий Панчо Георгиевъ и показанията на жена му Стояна Ат. Панчовица, прѣдъ която Панчо Георгиевъ още при завръщанието отъ палежа въ домътъ си, безъ да е ималъ врѣме да крои каквито и да било измислици, е исповѣдалъ подробно всичко, като ѝ казалъ, че Цвѣтко билъ причината за това, тъй като той го накаралъ; 10). Че Цвѣтко Сжббевъ като неможалъ да испълни намѣ-

Digitized by Google

рението си прѣзъ 1892 год., не се е поколебалъ слѣдъ това, а е искалъ да го осѫществи, се види: а) Отъ показанията на свидѣтелитѣ, а именно: Яни С. Молловъ, Александръ Дживизовъ и Иванъ Челеби Петровъ, прѣдъ които лично е исповѣдалъ, че неможалъ да испълни желанието си, но рано или кѫсно ще убиялъ или запалялъ Иванъ Янчевъ и че ще се разигравала червена кобила въ с. Хамбарлий (разигравението на червена кобила се разбирало огънь), запитанъ отъ Александръ Дживизовъ гдѣ — отговорилъ — гдѣто пиешъ чай, а Дживизовъ пиялъ чай въ Ив. Янчевий дюкянъ и б) Отъ фигурата залѣпена на дюкяна на потърпѣвший, находяща се въ слѣдственото дѣло стр. 9, съ надписъ: „Аврамачо много здравие на проматара Иванъ, че же го запалимъ или же го убиемъ", която била рисувана отъ Цвѣтко Сѫббевъ въ училището прѣдъ свидѣтеля (тогавашенъ учитель) Яни С. Молловъ; 11). Че Цвѣтко Сѫббевъ се е стараялъ да осѫществи намѣрението си спрямо Иванъ Янчевъ, се види и отъ показанията на свидѣтелитѣ: 1) Панайотъ Василевъ, който показа, че Цвѣтко казалъ, когато билъ запитанъ отъ него, какво правялъ, понеже Цвѣтко се расхождалъ въ мѣстото си близо до фурната, отговорилъ: „каня се да затворя фурната и дюкяна на Ив. Янчевъ и 2) Апостолъ Ангеловъ, комуто сѫщо Цвѣтко казалъ, че ще прѣкарамъ отъ К. Димитровъ мѣстото и ще запуша фурната на Ив. Янчевъ; че тѣзи показания дохождатъ сѫщо на помощъ на обвинението, понеже трѣбва да се тълкуватъ въ прѣносенъ смисълъ, тъй като отъ оглѣда направенъ отъ Сѫда на мѣстото се оказа, че по никой начинъ пѫтьтъ на фурната и дюкянътъ на Янчева, Цвѣтко не може да запуши, ако и да вземялъ мѣстото на Колю Димитровъ; 12). Че Цвѣтко Сѫббевъ е подбудилъ Панчо Георгиевъ да подпали дюкяна на Янчева, се установява още и отъ показанията на свидѣтелитѣ: Елена Тодорова Дойчевица, Мария Георгиева и Дойчо Стояновъ, които сѫ чули отъ устата на Цвѣтко, когато жената на Панчо Георгиевъ е срѣщнала Цвѣтко, че заминавалъ нѣкждѣ съ конь и го запитала, кждѣ отивалъ, накаралъ мѫжътъ ѝ да запали дюкяна, а сега бѣгалъ, а той ѝ отговорилъ: не бой се, азъ го накарахъ и азъ ще го пусна"; 13). Че обвиняемий Цвѣтко Сѫббевъ иска да установява своето алиби съ свидѣтелитѣ: Георги Илиевъ, Влади Кръстевъ и Георги Динковъ, като обяснява, че съ тѣхъ билъ догдѣто се стъмнило въ дюкяна си и заедно съ тѣхъ си отишелъ до домътъ, обаче свидѣтеля Георги Динковъ показа, че нея вечерь отишелъ въ дюкяна на Цвѣтко, купилъ си тютюнь и си отишелъ; така че твърдението на обвиняемий, какво си отишелъ заедно съ Динкова, напълно се изобличава. Що се кассае до показанията на свидѣтеля Георги Илиевъ и тѣ не могѫтъ да иматъ никакво значение, тъй като той показа мѣжду другото, че прѣди да си тръгнатъ, влѣзалъ въ имишлика на дюкяна и повикалъ Цвѣтка, а при очната ставка съ Влади Кръстевъ измѣни, като показа, че не влизалъ въ имишлика, ами поглѣдналъ; че и показанията на Влади Кръстевъ, какво излѣзли заедно съ Цвѣтко, Георги Илиевъ и Желѣзко Попповъ отъ дюкяна и си отишли, като Ж. Попповъ се отдѣлилъ отъ тѣхъ щомъ тръгнали, не сѫ вѣрни, се види отъ показанията на свидѣтеля Ж. Попповъ, който

Digitized by Google

показа, че слѣдъ като се почерпили съ Георги Илиевъ излѣзалъ отъ дюкяна на Цвѣтко и отишелъ въ дюкяна на Иванъ Вичо Митровъ и тамъ сѣдѣлъ до гдѣто се стъмнило; 14). Че потърпѣвшия Ив. Янчевъ иска да бѫдѫтъ осждени обвиняемитѣ солидарно да му заплатятъ 1000 л. врѣди и загуби, происходящи отъ подпалванието дюкяна му и тѣзи които израсходвалъ за охрачение животътъ си отъ Цвѣтко Сѫббевъ, обаче отъ оглѣда направенъ отъ цѣлий Сѫдъ, се установи, че отъ подпалванието не се причинило почти никаква загуба на истеца, слѣдователно врѣди и загуби, които гражданский истецъ иска, като не происходящи вслѣдтвсие извършеното прѣстѫпление, не могѫтъ и да се уважѫтъ, а въ такъвъ случай гражданский му искъ, трѣбва да се остави безъ послѣдствие; 15). Че така констатирани прѣстѫпнитѣ дѣяния, извършени отъ обвиняемитѣ Панчо Георгиевъ и Цвѣтко Сѫббевъ, отъ село Хамбарлий, иматъ всички признаци на прѣстѫпления, прѣдвидени въ чл. 384 п. 1 отъ Наказателний Законъ, въ който наказанието е отъ една до десеть години строгъ тъмниченъ затворъ; 16). Че Сѫдътъ намира, че едно наказание, наложено на обвиняемитѣ: а) Панчо Георгиевъ отъ една и половина година строгъ тъмниченъ затворъ ще е достаточно за поправлението му, но понеже е билъ непълновъзрастенъ при извършване на прѣстѫплението, то съгласно чл. 59 п. 3 отъ сѫщий Наказателенъ Законъ, наказанието му трѣбва да се намали съ една третя, т. е. да издържи едно годишенъ строгъ тъмниченъ затворъ; б) На Цвѣтко Сѫббевъ, понеже е повторилъ прѣстѫплението, намира, че е достатъченъ петь гидишенъ строгъ тъмниченъ затворъ за поправлението му, като го лишава и отъ правата, сагласно чл. 30 п. п. 1 — 4 отъ сѫщий законъ за 8 години врѣме". По тия съображения и на основание чл. чл. 462 и 465 п. 3 отъ Углавното Сѫдопроизводство, Окр. Сѫдъ съ присѫдата си отъ 15-ий Февруарий 1898 год. № 64, рѣшилъ: „Признава подсѫдимитѣ: 1) Панчо Георгиевъ, българинъ, православенъ, 20 годишенъ, жененъ, грамотенъ, подъ сѫдъ другъ пѫть не билъ, за виновенъ при смѣгчающи степеньта на вината му обстоятелства, въ това, че на 22-ий Октомврий 1896 год., вечерьта, е подпалилъ умишленно дюкяна на Иванъ Янчевъ, отъ село Хамбарлий, който не изгорѣлъ по независящи отъ неговата воля причини и заради това възъ основание чл. 384 п. 1 отъ Наказателний Законъ, го осѫжда на една и половина година строгъ тъмниченъ затворъ, като по силата на чл. 58 п. 3 отъ сѫщий Законъ, това му наказание се намали съ една третя, сирѣчъ да издържи едногодишенъ строгъ тъмниченъ затворъ, въ който да му се зачита и прѣдварителний. 2) Цвѣтко Сѫббевъ, българинъ, православенъ, 26 годишенъ, жененъ, грамотенъ, подъ сѫдъ не билъ, отъ село Хамбарлий, за виновенъ въ това, че прѣзъ 1892 година е подпалилъ умишленно дюкяна на Ив. Янчевъ, отъ сѫщото село, който не изгорѣлъ по независящи отъ него причини, и б) въ това, че е подбудилъ чрѣзъ обѣщание на имотна облага, обвиняемия Панчо Георгиевъ, отъ сѫщето село, да извърши подпалванието на дюкяна на Ив. Янчевъ на 22-ий Октомврий 1896 год., като го е снабдилъ съ газеничето и кибритъ, съ който подпалилъ, и заради това на основание чл. 384 п. 1 отъ Наказателний Законъ и

Digitized by Google

по правилата за съвокупностьта и повторѣнието на прѣстжпнитѣ дѣяния, го осжжда да издържи петь годишенъ строгъ тъмниченъ затворъ, като го лишава и отъ правата изброени въ чл. 30 п. п. 1 — 4 отъ Наказателний Законъ за врѣме осемь години. Гражданский искъ на потърпѣвший Иванъ Янчевъ на сумма 1000 л.; се отхвърля напълно, като неоснователенъ и недоказанъ. Вѣщественнитѣ доказателства да се конфискуватъ въ полза на хазната. Осжждатъ се двамата обвиняеми да заплатятъ солидарно на хазната станалитѣ по дѣлото разноски въ размѣръ на шестотинь деветдесеть и деветь (699) лева". Срѣщу тая присжда, Цвѣтко Сжббевъ е подалъ кассационна жалба, съ която се оплаква — *по обвинението му въ подпалване дюкяна на Иванъ Янчевъ прѣзъ 1892 година*: 1) Че Сливенский Окр. Сждъ нарушилъ чл. 455 отъ Углавното Сждопроизводство, защото слѣлъ въ едно два въпроса, на които не може да се отговаря еднакво; ако се отговори положително на единия, на другия може да се отговори отрицателно, а именно: съединилъ въ единъ въпросъ опитванието му да подпали дюкяна и не извършването на това, по независящи отъ волята му причини; 2) Че сжщия Сждъ нарушилъ чл. чл. 449 и 453 отъ Врѣменнитѣ Сждебни Правила, защото не положилъ отдѣленъ въпросъ: дѣйствително ли се е извършило прѣстжплението, подпалване на дюкяна прѣзъ 1892 год., понеже защитата е възбудила въ рѣчьта си съмнение по извършването на това събитие; 3) Че сжщий Сждъ нарушилъ чл. 458 отъ Углавното Сждопроизводство, защото не е указалъ на кои фактически данни се е основалъ да приеме, че прѣстжплението не е могло да се извърши по независящи причини; 4) Че сжщий Сждъ нарушилъ чл. 486 ал. 2 отъ Углавното Сждопроизводство, защото приелъ, че дюкянътъ той е подпалилъ прѣзъ 1892 год., като се основалъ на показанията на свидѣтелитѣ: Яни Моллов Александръ Джевизовъ, Иванъ Челеби Петровъ, на които показанията се отнасятъ за подпалването прѣзъ 1896 год., а не онова прѣзъ 1892 год.; 5) Че сжщия Сждъ нарушилъ чл. 384 отъ Наказателний Законъ, защото не констатиралъ въ въпросния си листь умишленъ палежъ. *По обвинението му въ подбуждание, чрѣзъ обѣщание на имотна облага, подсѣдимия Панчо Георгиевъ да извърши подпалването дюкяна на Ив. Янчевъ прѣзъ 1896 год.* 6) Че сжщий Окр. Сждъ нарушилъ чл. 486 ал. 2 отъ Углавното Сждопроизводство, защото извратилъ показанията на Марина Георгиева, като приема, че тя била показала: „азъ накарахъ мжжа ти да подпали дюкяна и азъ ще го пустна", когато тя е показала: „ако сж го запрѣли, пакъ ще го пустнатъ" и не обсждилъ показанията на Стояна Панчовица, Колю Димитровъ, Анастасия Панайотица и Георги Илиевъ Малкий. 7) Че сжщий Сждъ нарушилъ чл. 384 отъ Наказателний Законъ, защото не констатиралъ, че подпалването е станало умишленно.

Върховний Кассационенъ Сждъ, слѣдъ като изслуша обясненията на повѣренника на кассатора и заключението на Прокурора, взе прѣдъ видъ: 1-о) Истина е, че по подпалването дюкяна на Ив. Янчевъ прѣзъ 1892 год., Окр. Сждъ би трѣбвало да положи два въпроса, единия по факта на подпалването, а другия по факта на неизгарянието

Digitized by Google

подпаленото здание и причинитѣ, по които произвѣдения палежъ не е могжлъ да се распространи по цѣлото здание; сливанието обаче на тия два факта въ единъ въпросъ въ дадения случай, не съставлява сжществено нарушение на чл. 455 отъ Углавното Сждопроизводство, защото кассатора Сжббевъ отрича да е палилъ прѣзъ 1892 год. дюкяна на Янчева, а при това положение неможе да се мисли, че могжтъ на двата факта да се даджтъ различни отговори; веднжжъ Сжда по сжщество отъ данитѣ на дѣлото се убѣждава, че подпалванието прѣзъ 1892 год. е дѣло на кассатора, при отричанието на послѣдния този фактъ, не е възможно да се допустне, че пъкъ неизгарянието на подпаленото здание, би могло да бжде дѣло на сжщия. Друго щеше да е, ако кассатора признаваше подпалването, но да навѣждаше за свое оправдание, че е взелъ тутакси мѣрки за изгасянието на огжня; сливанието на двата факта въ единъ въпросъ при това положение щеше дѣйствително да бжде сжществено нарушение на чл. 455. 2-о) Сливанието въ единъ въпросъ факта на подпалването дюкяна на Янчева прѣзъ 1892 год. и факта на извършването това подпалване именно отъ кассатора Сжббева, неможе да съставлява нарушение на чл. 453 отъ Углавното Сждопроизводство, защото този членъ трѣбва да се отълкува въ свързска съ чл. 449 отъ сжщото Сждопроизводство, а отъ послѣдния се разбира, че отдѣлни въпроси, възъ основание на заключителнитѣ прѣния се полагатъ само тогава, когато доводитѣ на обвинителния актъ се допълватъ, или измѣняватъ на сждебното слѣдствие. По настоящото дѣло кассатора Сжббевъ съ прокурорския обвинителенъ актъ е даденъ подъ сждъ за подпалване, извършено отъ него, прѣзъ 1892 год. дюкяна на Ив. Янчева. Сждебното слѣдствие не е раскрило никакви нови данни по този палежъ, които да измѣняватъ доводитѣ на обвинителния актъ, да прѣдставляватъ извършването, или вѣроятие за извършване на този палежъ отъ нѣкое друго лице, а при това положение не се е прѣдставлявало необходимость отъ полагание на отдѣленъ въпросъ: дали палежътъ прѣзъ 1892 год. е дѣло на Сжббева, понеже въ това отношение сждебното слѣдствие не е раскрило данни, които да подигатъ съмнѣние, че този палежъ е извършенъ отъ Сжббева. 3-о) Отъ присждата на Окр. Сждъ, издадена по настоящето дѣло, се вижда, че на които данни Сжда се е основалъ да признае, че палежътъ прѣзъ 1892 год. е дѣло на кассатора Сжббева, на сжщитѣ данни, въ свързска съ отричанието на Сжббева да е извършилъ палежа, се е основалъ, за да признае, че неизгарянието на подпаления дюкянъ, е произлѣзло отъ причини независящи отъ волята на Сжббева. Щомъ послѣдния отрича прѣдъ Сжда да е палилъ дюкяна, само по себе си слѣдва и отричанието отъ негова страна да е присжтствувалъ на мѣстото на пожаря и да е прѣдприелъ нѣщо за изгасяването на огъня. Самия фактъ на отричанието на кассатора да е ималъ каквото и да е участие по палежжтъ прѣзъ 1892 год., съставлява ония данни, които сж послужили на Сжда да признае, че изгасяването на огжня е извършено отъ други, а не отъ кассатора. Прочее, оплакването за нарушение чл. 458, е лишено отъ всѣко основание. 4-о) Отъ сравнението показанията на свидѣтелитѣ Яни С. Молловъ, Александръ Джевизовъ, Иванъ Че-

Digitized by Google

леби Петровъ, споредъ както сж записани въ сждебния протоколъ на Окр. Сждъ, съ данитѣ, които Сжда извлича отъ тия показания и навѣжда въ 7-ий мотивъ на присждата си, не се вижда да е направено нѣкое изопачавание на даденитѣ показания при оцѣняванието имъ отъ Сжда, нито пъкъ може да се каже, че тѣ нѣматъ отношение и до палежа прѣзъ 1892 год. Слѣдователно оплакванието на кассатора за нарушение чл. 486 отъ Углавното Сждопроизводство, неможе да се признае за основателно. 5 о) Истина е, че въ положения въпросъ въ въпросния листъ по подпалванието прѣзъ 1892 г., е испустнато да се помене изрично за умишленостьта отъ страна на кассатора да извърши подпалванието, но това упощение неможе да се признае въ случая за сжществено, защото споредъ както е поставенъ въпроса въ слѣдующата форма: „доказва ли се, че Ц. Сжббевъ прѣзъ 1892 г. самъ е палидъ дюкяна на Ив. Янчева, който неизгорѣлъ по независящи отъ подпалвача причини", дадения положителенъ отговоръ на този въпросъ, вмѣщава въ себе си и понятието за умишленно подпалвание, тъй като веднжжъ Сжда признава, че палежътъ е произвѣденъ отъ Сжббева, който за изгасяване на огънятъ не взелъ никакви мѣрки, отъ това само по себе си вече слѣдва, че той е произвѣлъ умишленно палежа, инакъ щеще да се погрижи за изгасяванието му. Но за да имаше основание да се оплаква кассатора за нарушение на чл. 384 отъ Наказателний Законъ, да сж се раскрили нѣкои данни по дѣлото, че палежътъ е произвѣденъ, или пъкъ, че има вѣроятие да е произвѣденъ по непрѣдпазливость, а пъкъ нищо подобно не се е разскрило, нито пъкъ се е навѣждало подобно нѣщо прѣдъ Окр. Сждъ и послѣдния като е разбиралъ, че палежътъ прѣзъ 1892 год. се признава за извършенъ умишленно, въ резолюцията си, а по-сѣтне и въ присждата си, изрично отбѣлѣзва, че признава Сжббева за виновенъ въ умишленно подпалвание прѣзъ 1892 год. дюкяна на Ив. Янчева. 6-о) Въ 12-ий мотивъ на присждата си Окр. Сждъ наистина навѣжда, че отъ показанията на свидѣтелитѣ: Елена Тодорова Дойчевица, Мария Георгиева и Дончо Стояновъ се установява, какво кассатора Сжббевъ казалъ на жената на подсждимия Панчо: „азъ накарахъ мжжа ти да подпади дюкяна, азъ ще го пустна," но отъ това никакъ не слѣдва, че Окр. Сждъ е изопачилъ показанията на Мария Георгиева, защото рѣчения Сждъ отъ съвокупностьта на показанията на цитиранитѣ свидѣтели приема за установено, че Сжббевъ е казалъ изложеното въ присждата. Друго щеше да е, ако Сжда бѣше се основалъ само на показанията на Мария Георгиева, тогава би могло да се прави основателно оплакване, че едно е показала свидѣтелката, а пъкъ съвсѣмъ друго яче се навѣжда показанието ѝ въ присждата, но въ случая Сжда се основава и на показанията на други двама свидѣтели, които сж показали тъкмо онова, което навѣжда и Сжда въ присждата си, както това се вижда отъ изложенитѣ имъ показания въ сждебния протоколъ-листове 146, 148. Най сѣтне и самата Мария Георгиева е показала изрично, че Сжббевъ е казалъ: „ако го запрѣха, ще го пустна" (гледай сждеб. протоколъ листъ 147), а при това свидѣтелство на Георгиева Окр. Сждъ, съвокупно съ свидѣтелството на другитѣ двама свидѣтели,

Digitized by Google

могжлъ е да приеме за установено изложеното въ присждата му, че Сжббевъ казалъ: „азъ го накарахъ и азъ ще го пустна". Слѣдователно оплакването за нарушение на чл. 486 ал. 2 отъ Углавното Сждопроизводство, неможе да се признае за основателно. 7-о) Истина е, че Окр. Сждъ въ 3-ий мотивъ на присждата си приема за установено отъ показанията на Стояна Панчовица, че подсждимия Панчо е извършилъ прѣстжпното дѣяние, въ което е признатъ за виновенъ, срѣщу обѣщана парична облага, но въ това дѣйствие на Окр. Сждъ, неможе да има никаква неправилность и нарушение на закона, защото ако подсждимия Панчо прѣдъ Сжда друго яче обяснява причинитѣ, които сж го накарали да извърши прѣстжплението, отъ това не слѣдва никакъ, че Сжда непрѣменно трѣбва да не вѣрва на показанията на жената му, защото тя прѣдавала разсказъ на Панчо — Сжда по сжщество е воленъ да не вѣрва на Панча, а да вѣрва на неговата жена и да си състави убѣждението, което навѣжда въ присждата си, защото възможно е Панчо вънъ отъ Сжда да е говорилъ истината, тъй щото онова, което е казалъ на жена си, да е по вѣрно. 8-о) Истина е, че въ присждата на Окр. Сждъ не се спомѣнува изрично за показанията на Колю Димитровъ, но това опущение въ конкретния случай, неможе да се признае за сжществено, защото въ вторий мотивъ на присждата си, Сжда приема за установено, че К. Димитровъ сжщо е уговарвалъ подсждимия Панчо въ дюкяна на кассатора Сжббева да извърши подпалването, а отъ тукъ слѣдва, че Сжда не дава никакво значение на показанията на Димитрова, дадени въ противоположна смисълъ, за това и не влиза въ специално оцѣняване на тия показания, при което не би могжлъ да каже освѣнъ, че имъ не довѣрява поради особното положение на този свидѣтель въ дѣлото, който, за да каже истината, би трѣбвало да обвинява самъ себе си. 9-о) Отъ сждебния протоколъ, листъ 147 стр. 2, се вижда, че Анастасия Панайотица (свидѣтелка) е показала, какво е видѣла подсждимия Панчо вечерта часътъ по 1 1|2 турски, като минавалъ покрай дюкяна на Ив. Янчевъ, поспрѣлъ се малко и заминалъ. Сжщото навѣжда и Окр. Сждъ въ 4-ий мотивъ на присждата си. Слѣдователно въ оцѣняването показанията на тая свидѣтелка, никаква неправилность не се вижда да е допустната отъ Окр. Сждъ. 10-о) Истина е, че въ присждата на Окр. Сждъ изрично не се спомѣнува за показанието на Георги Илиевъ Малкий, но отъ 13-ий мотивъ на присждата излиза, че показанията на този свидѣтель Сжда не е взелъ въ внимание, щомъ не е приелъ за вѣрни показанията на Георги Илиевъ Голѣмий, Влади Кръстевъ и Георги Динковъ, съ които заедно кассатора билъ излѣзалъ отъ дюкяна си и си отишелъ дома, понеже показанията и на четиримата сж свързани нераздѣлно по мѣжду, тъй щото направеното опущение отъ страна на Окр. Сждъ, въ конкретния случай, неможе да се счита за сжществено нарушение на чл. 486 п. 2 отъ Углавното Сждопроизводство. 11-о) Отъ самото съдържание на въпроса по подпалването, извършено прѣзъ Октомврий 1896 год., се вижда, че въ него става дума за умишленно подпалване, защото въпроса е изложенъ въ слѣдующата форма: „доказва ли се, че Панчо Георгиевъ. . .

Digitized by Google

на 22-ий Октомврий 1896 год. вечерьта, съ газениче въ ржка и кибритъ, отишелъ и подпалилъ дюкяна на Ив. Янчевъ...," а неможе да се отиде съ газениче въ ржка и кибритъ до чуждо здание и да се подпалва зданието, безъ да се има намѣрение да се произвѣде пожаръ.' Слѣдователно оплакванието на кассатора, че Окр. Сждъ нарушилъ чл. 384 отъ Наказателний Законъ, защото не констатиралъ, че подпалванието станало умишленно, не може да се признае за основателно. Прѣдъ видъ на всичко горѣизложено Върховний Кассационенъ Сждъ признава кассационната жалба на Цвѣтко Сжббевъ неоснователна и заради това **опрѣдѣлява**: Кассационната жалба на Цвѣтко Сжббевъ, противъ присждата на Сливенский Окр. Сждъ на 15-ий Февруарий 1898 год. № 64, съ силата на чл. 569 отъ Углавного Сждопроизводство, да се остави безъ послѣдствие.

№ 35 (670) — 13-ий Юний 1898 година. Въ името на Негово Царско Височество Българский Князъ Фердинандъ I-ий. Върховний Кассационенъ Сждъ, Второ Углавно Отдѣление, на тридесетий Май хилядо осемстотинъ деветдесеть и осма година, въ открито сждебно засѣдание, въ слѣдующий съставъ: Подпрѣдсѣдатель: Филипъ Фил. чевъ, членове: Иванъ Д. Ивановъ и Владимиръ Петковъ, при Секретаря: Петръ А. Макавѣевъ и въ присжтствието на Прокурора Д-ръ Петръ Данчевъ, слуша доложението отъ члена Петков., углавно дѣло № 1435, по описътъ за 1897 г., на Георги Петровъ, срѣщу присждата на Софийский Окр. Сждъ отъ 7-й Ноемврий 1897 год. подъ №639, за нарушение закона за Беритѣ върху Питиетата. — Въ засѣданието кассатора не се яви.

Обстоятелствата на дѣлото сж: На 14-ий Декемврий 1896 год., Иванъ Стойчовъ, младший полицейски стражарь, съставилъ актъ въ с. Байлово, Новоселска Околия, съ който констатиралъ, че Георги Петровъ, отъ сжщото село, продалъ едно буре ракия на Вълко Костадиновъ, отъ сжщого село, и друго буре ракия на Иончо Василовъ, пакъ отъ сжщето село. На основание на този актъ, Софийский Окр. Управитель, съ постановлението си № 292, отъ 19-ий Мартъ 1897 г., осждилъ Георги Петровъ да заплати въ хазната двѣстѣ лева глоба и патентната стойность, за продаване на едро спиртни питиета (160) сто шестедесеть лева; въ случай на несъстоятелность да издържи теветдесеть дневенъ затворъ. По въззивна жалба отъ Георги Петровъ, дѣлото е било разглѣдано отъ Софийский Окр. Сждъ, който съ присждата си отъ 7-й Ноемврий 1897 год., подъ № 636, потвърдилъ казаното постановление на Софийский Окр. Управитель подъ № 292. Срѣщу тая присжда Георги Петровъ е подалъ въ Върховний Кассационенъ Сждъ кассационна жалба, въ която не посочва на никакви закононарушения. Въ сждебного засѣдание, обаче, на 23 ий Май 1898 год. се яви вмѣсто кассатора, защитника му адвоката И. Титировъ и устно посочи за нарушени, мѣжду друго, чл. чл. 94 и 133 отъ Углавного Мирово Сждопроизводство, защото Сжда не произнесалъ резолюцията си по дѣлото непосрѣдственно слѣдъ разглѣждането на дѣлото въ сжщото сждебно засѣдание, а на слѣдующия день и то слѣдъ разглѣждането на други углавни дѣла, за установяване на което обстоятел-

Digitized by Google

ство отпослѣ и прѣдстави едно удостовѣрение отъ Софийский Окр. Сждъ отъ 28-ий Май 1898 год., подъ № 7373.

Върховний Кассационенъ Сждъ, слѣдъ като изслуша заключението на Прокурора, взе прѣдъ видъ: 1-о) Чл. 85 отъ Углавното Мирово Сждопроизводство, прѣдписва, щото слѣдъ свършването на дѣлото, Сждътъ да разрѣшава въпроса за виновностьта, или не виновностьта на подсждимия „по вътрѣшното си убѣждение, основано на съвокупностьта на обстоятелствата, открити при сждебното разглѣждание". — Едно отъ сжществениитѣ условия, които гарантиратъ правилностьта на съставеното отъ Сждътъ вътрѣшно убѣждение по дѣлото, е и *принципътъ на непрѣкъснатостьта* въ углавния процессъ, който принципъ се състои въ това, че вниманието на сждиитѣ, които рѣшаватъ дѣлото, не трѣбва да се отвлича съ разглѣждането на друго дѣло, за да не се нарушава по този начинъ цѣлостьта на впечатлението, което се получава отъ разглѣданото дѣло. И дѣйствително, ако сждиитѣ сж длъжни да произнасятъ резолюцията си подъ прѣсното и живо впечатление на съвокупностьта на обстоятелствата, раскрити и провѣрени въ сждебното засѣдание, то нѣма съмнѣние, че за да се запази силата и цѣлостьта на това впечатление, сждебното слѣдствие трѣбва да се извършва, или непрекъснато въ буквална смисълъ на думата, или съ малки промеждутъци, въ врѣме на които Сждиитѣ не трѣбва да разглѣдватъ други дѣла, за да не отвлчатъ вниманието си отъ започнатото вече отъ тѣхъ сждебно слѣдствие. Тъй щото до произнасянието резолюцията си по едно дѣло, Сждътъ е длъженъ да не пристжпва къмъ разлѣждането на слѣдующитѣ по рѣдъ дѣла; въ противенъ случай може да се изгуби впечатлението отъ сждебното разбирателство по първото дѣло и Сждътъ, подъ влиянието на съвършенно нови и различни отъ прѣдидущето дѣло данни и факти, които ще се раскриятъ при разглѣждането на другитѣ дѣла, не ще бжде въ състояние да съсрѣдоточи вниманието си върху оцѣнението на всичкитѣ, раскрити при разглѣждането на първото дѣло, обстоятелства. Принципътъ на неприкосновенностьта е изразенъ въ чл. 94 отъ Углавното Мирово Сждопроизводство, както и въ чл. 370 отъ Углавното Сждопроизводство. Чл. 94 отъ Углавното Мирово Сждопроизводство, прѣдписва на Сждията да обяви резолюцията по дѣлото публично въ *слѣдето засѣдание, въ което е свършено разглѣждането на дѣлото*. А чл. 370 отъ Углавното Сждопроизводство гласи: „Сждебното засѣдание *по всѣко дѣло* трѣбва да върви *непрѣкъснато*, освѣнъ врѣмето което е необходимо за почивка". 2-о) Отъ прѣдставеното отъ кассатора удостовѣрение № 7373, издадено отъ Софийский Окр. Сждъ на 28-ий Май 1898 год., се установява, че настоящето дѣло е било разглѣдано отъ сжщий Сждъ на 6-ий Ноемврий 1897 год., а резолюцията по него е била произнесена на слѣдующий день, слѣдъ като сж биле разглѣдани въ промѣждутъка други углавни и граждански дѣла. Съ това си дѣйствие, Сжда явно е нарушилъ прѣдписанието на чл. 94 отъ Углавното Мирово Сждопроизводство, въ свързска съ чл. 370 отъ Углавното Сждопроизводство. Това нарушение е сжществено и като такова, влѣче слѣдъ себѣ си отмѣнението на присждата. Слѣдователно оплакването на кассатора за

Digitized by Google

нарушение чл. 94 отъ Углавного Мир. Сждопроизводство, е основателно.

Водимъ отъ тѣзи съображения, Върховний Кассационенъ Сждъ, опредѣлява: Присждата на Софийский Окр. Сждъ отъ 7-ий Ноемврий 1897 год., подъ № 639, защото е нарушенъ чл. 94 отъ Углавното Мирово Сждопроизводство, въ съвръска съ чл. 370 отъ Углавното Сждопроизводство, съ силата на чл. 137 отъ Углавното Мирово Сждопроизводство, да се отмѣни и дѣлото за ново разглѣждание, отъ другъ съставъ, да се испрати въ сжщий Окр. Сждъ.

№ 36 — (724) — 27-й Юний 1898 год. Въ името на Негово Царско Височество Българский Князь Фердинандъ I-ий. Върховний Кавсационенъ Сждъ, второ углавно отдѣление, на тринадесетий Юний хилядо осемстотинъ девет-десетъ и осма година, въ открито сждебно засѣдание, въ слѣдующий съставъ: Под-прѣдсѣдатель: Димитъ Филиевъ, членове: Д-ръ Г. Каракулак въ и Владимиръ Ив. Цетковъ, при Секретаря: Петръ А. Макавѣевъ и въ присжтствието на Прокурора Д-ръ П. Данчевъ, слуша доложеното отъ Подпрѣдсѣдателя, углавно дѣло № 8 по описъ за 1898 год., по кассационната жалба на Варненский Окр. Управитель, противъ присждата на Варненский Окр. Сждъ отъ 17 Октомврий 1897 год., № 1536, съ която е оправданъ Кара Стойчо Павловъ, по нарушение Закона за Тютюня. — Въ сждебното засѣдание страните не се явихж.

Обстоятелствата на дѣлото сж: На основание съставенъ актъ въ с. Чаталаръ на 19-ий Априлий 1896 год., противъ Кара-Стойчо Павловъ, Варненский Окр. Управитель съ постановлението си № 183 отъ 4-ий Май 1896 год., е осждилъ Кара Стойча Павловъ, отъ с. Чаталаръ, да заплати на хазната глоба 273 л. и 60 ст., за гдѣто той е нарушилъ чл. 56 отъ Закона за Тютюня, като е държалъ въ кжщата си тютюнъ 5 кил. 700 гр. на листье, купенъ отъ производителитѣ, безъ знанието на финансовитѣ власти. Глобения, недоволенъ отъ това постановление, го обжалвалъ прѣдъ Варненский Окр. Сждъ, който разглѣждалъ дѣлото въ сждебното си засѣдание на 17-ий Октомврий 1897 год., когато, за да се произнесе по това дѣло, взелъ прѣдъ видъ: „Че отъ испитания въ сждебното засѣдание свидѣтель, Димитръ Христовъ е установено, какво Кара Стойчо Павловъ не е купилъ намѣрения у дома му тютюнъ, а го е хванали и отнелъ отъ съселянина си Джебари Джамадиновъ, съ цѣль да го прѣдаде на властьта; слѣдователно, той не е нарушилъ чл. 56 отъ Закона за Тютюня и неправилно е подвърнатъ на глоба". По тия съображения, Варненский Окр. Сждъ съ присждата си отъ 17-ий Октомврий 1897 год., подъ № 1536, оправдалъ подсждимия. Съ кассационна жалба, Варненский Окр. Управитель се оплаква за нарушение чл. 78 отъ Закона за Тютюня, защото безъ да е опровергнатъ акта, е оправдалъ подсждимия.

Върховний Кассационенъ Сждъ, слѣдъ като изслуша заключението на Прокурора, взе прѣдъ видъ: Отъ присждата на Окр. Сждъ се вижда, че единственото основание за оправданието на подсждимия, сж показанията на Димитръ Христовъ, обаче този свидѣтель не е въ дѣйствителность свидѣтель на факта, който подсждимия навѣжда въ

Digitized by Google

свое оправдание, а именно, че намѣрения въ дома му тютюнъ, той го е билъ отнелъ отъ Джебаръ Джемадиновъ съ намѣрение да го прѣдаде, но не билъ успѣлъ да стори това,—защото този свидѣтель не е очевидецъ на тоя фактъ, а расправя онова, каквото му казалъ самъ подсѫдимия и каквото още той билъ чулъ, а такова едно свидѣтелство никакъ не може да се счита за доказателство по възраженията на подсѫдимия, защото чрѣзъ този свидѣтель говори самъ подсѫдимия, а пъкъ колкото могѫтъ да иматъ вѣра прѣдъ Сѫда голитѣ думи на подсѫдимия, толкова могѫтъ да иматъ вѣра и доказателно значение сѫщитѣ тия негови думи, прѣдадени чрѣзъ устата на призования въ качество на свидѣтель Димитръ Христовъ. Показанията на този свидѣтель и въ отношение на онова, което той чулъ да расправя Джебаръ Джемадиновъ, нѣматъ сѫщо никакво доказателно значение, защото ако е нуждно било на Сѫда да знае показанието на Джемадинова, нѣмашеосвѣнъ да го повика и распита. Слѣдователно при това положение, акта сключенъ противъ подсѫдимия, се явява необоренъ и никакъ не обсѫденъ отъ Окр. Сѫдъ, който по такъвъ начинъ е нарушилъ чл. 87 отъ Закона за Тютюня и чл. 85 отъ Углавното Мирово Сѫдопроизводство. Заради това, Върховний Кассационенъ Сѫдъ **опрѣдѣлява**: Присѫдата на Варненский Окр. Сѫдъ отъ 17-ий Октомврий 1897 год. подъ № 1536, защото е нарушенъ чл. 78 отъ Закона за Тютюня и чл. 85 отъ Углавного Мирово Сѫдопроизводство, съ силата на чл. 137 отъ сѫщото Сѫдопроизводство, да се отмѣни и дѣлото за ново разглѣждание по сѫщество, да се испрати въ сѫщия Окр. Сѫдъ.

№ 37 —(756)—*4 ий Юлий 1898 год. Въ името на Негово Царско Високочество Българский Князь Фердинандъ I-ий. Въ ховний Кассационенъ Сѫдъ, Второ Углавно Отдѣление, на двадесетий Юнай хилядо осемстотинъ деветдесетъ и осма година, въ открито сѫдебно засѣдание, въ слѣдующий съставъ: Подпрѣдсѣдатель: Филипъ Филчевъ, членове:* Иванъ Ивановъ *и* Владимиръ Петковъ, *при Секретаря: Петръ А. Макавѣевъ и въ присѫтствието на Прокурора Д-ръ П Данчевъ, слуша доложеното отъ Подпрѣдсѣдателя, углавно дѣло № 975 по описъть за 1897 година, на Стоименъ Яневъ, отъ с. Периволъ, осѫденъ съ присѫда на Кюстендилский Окр. Сѫдъ, отъ 16-ий Юлий 1897 година подъ № 167, за убивание на една свиня на Георги Спасовъ Радинъ.* — Въ сѫдебното засѣдание кассатора не се яви.

Обстоятелства на дѣлото: Георги Спасовъ Радинъ, отъ село Периволъ, на 14 ий Ноемврий 1895 год., подалъ на Кюстендилский Околийский Мир. Сѫдия тѫжба, въ която излага, че Стоименъ Яневъ, отъ сѫщото село, като заварилъ кръвняка му—прасе на около 120 килогр. тяжесть въ нивата си, безъ това послѣдньото да му е направило нѣкаква пакость, поврѣда на кръстцитѣ, убилъ го съ пушка, вслѣдствие на което молилъ Сѫдията да го призове и му наложи наказание, съгласно чл. 120 отъ устава за Наказанията, налагаеми отъ Мировитѣ Сѫдии, както и да му заплати стойностьта на крьвника 120 лева, а за установяване изложеното въ тѫжбата си, посочилъ на цѣлъ рѣдъ свидѣтели. Мировий Сѫдия образувалъ углавно дѣло № 752|95 год.,

Digitized by Google

по което на 12-ий Ноемврий 1896 год., издалъ присжда подъ № 892, съ която призналъ обвиняемия Стоименъ Яневъ, изъ село Периволъ, за виновенъ въ това, че е убилъ една свиня на Георги Спасевъ Радевъ, изъ сжщото село, и на основание чл. 120 отъ устава за Наказанията, го осждилъ да заплати 25 лева глоба, която, въ случай на несъстоятелность да се замѣни съ 5 дневно запирание, осждилъ сжщий да заплати на потърпѣвший 84 лева обезвреждение за убитата свиня, петь лева сждебни разноски и на свидѣтелитѣ: Петрунъ Георгиевъ, изъ село Гол. Уйно, 10 лева, Стоименъ Ивановъ, изъ село Горановци и Стоянъ Цвѣтковъ изъ с. Ломница, по 5 лева възнаграждение. Противъ тжзи присжда на Мир. Сждия, осжденний Стоименъ Яневъ подалъ до Кюстендилский Окр. Сждъ, апелативна жалба и молилъ за отмѣнението ѝ по причинитѣ, които щелъ да укаже устно въ деньтъ на разглѣждането. Сждътъ насрочилъ дѣлото за глѣдание въ сждебното си засѣдание на 14-ий Юлий 1897 год., когато за разрѣшението му, взелъ прѣдъ видъ: „Че апелатора съ апелативната си жалба, моли отмѣнението присждата на Мировий Сждия, съ която е осжденъ за убивание на една свиня на Георги Спасевъ Радинъ, на една глоба отъ 25 лева и заплащание стойностьта ѝ 84 лева; сжщий, както въ първата инстанция, така и въ днешното сждебно засѣдание признава да е убилъ съ пушка свинята на Радина, като се извинява, че билъ я заловилъ въ нивата си, гдѣто му едѣла житото, събрано въ кръстци и освѣнъ това имало приказъ отъ селската власть, съ който се е разрѣшавало убиването на свинье, намѣрени изъ нивитѣ. Първото извинение на апелатора, че свинята на Радина му повредила кръстцитѣ, не се установило отъ показанията на свидѣтелитѣ, распитани отъ Мировий Сждия, а издаването на приказъ, отъ който и да е власть за убиването на добитъкъ, не може да служи като оправдание за апелатора, тъй като такъвъ единъ приказъ е незаконенъ и стои въ противорѣчие съ чл. 120 отъ устава за Наказанията, който счита такова едно дѣяние прѣстжпно и го наказва; слѣдователно исканието на апелатора да се отмѣни присждата на Мировий Сждия, слѣдва да се остави безъ послѣдствие, като неоснователно, като тжзи послѣдията се потвърди". По тия съображения, Кюстендилский Окр. Сждъ съ присждата си отъ 16-ий Юлий 1897 год. подъ № 167, потвърдилъ присждата на Мировий Сждия. Съ кассационна жалба, Стоименъ Яневъ се оплаква: 1-о) Че Окр. Сждъ не взелъ въ внимание чл. 65 п. п. 15 и 25 отъ закона за Селскитѣ Общини, на който чл. и пунктове е основанъ кметския приказъ за убивание на врѣдителнитѣ животни, че, слѣдователно убиването на свинята, станало на законно основание, не може да бжде прѣстжпно; 2-о) Че Окр. Сждъ не взелъ въ внимание възраженията му, че свинята не струва толкова и не назначилъ вѣщи лица за оцѣняването ѝ, а опрѣдѣлилъ стойностьта по показанията на свидѣтелитѣ, които не могжтъ да бждътъ вѣщи лица.

Върховний Кассационенъ Сждъ, слѣдъ като изслуша заключението на Прокурора, взе прѣдъ видъ: 1-о) чл. 65 п. 15 отъ закона за Селскитѣ Общини, наистина дава право на кметоветѣ да распорѣждатъ за убиването на врѣдителнитѣ животни, които се скитатъ по

Digitized by Google

улицитѣ, но подъ такива закона разбира свирепитѣ и бѣшитѣ животни, които грозятъ опасность за здравието и живота на человѣцѣ, а не обикновеннитѣ домашни животни, а пъкъ чл. 69 п. 29 отъ сѫщия законъ, не дава никакъ право на кметоветѣ да распоръждатъ да се убиватъ мирнитѣ домашни животни, дори и тогива, ако тѣ би правили пакость на имотитѣ на трѣти лица; — по отношение пъкъ на такива животни и когато ступанитѣ имъ ги пущатъ да ходятъ безъ надзоръ, а тѣ навлизатъ въ чуждъ имотъ и правятъ пакости, всякатъ се други мѣрки, а не се убиватъ самитѣ животни, слѣдователно, приказа на кмета на общината Периволъ за убиване на свинитѣ е незаконенъ и незадължителенъ за никого, тъй щото кассатора не може да оправдае себе си съ факта, че билъ издаденъ такъвъ единъ приказъ. Ако приказа на началника даже не е задължителенъ за подчинения, когато съ него явно се налага прѣстѫпно дѣяние, толкова повече не може да бѫде задължителенъ единъ кметскій приказъ, който въ случая не е налагалъ нѣкое *задѫжение* на селенитѣ, а е само давалъ позволение да се убиватъ свинитѣ, когато убийството на домашния мирнъ добитъкъ, съставлява забранено отъ закона дѣяние. 2-о) Отъ сѫдебния протоколъ на Окр. Сѫдъ се вижда, че кассатора е оспорвалъ, че свинята е била такава, каквато я прѣдставляватъ пострадалия, и че отрувала толкова, колкото е искалъ сѫщия, но това обаче оспорване нѣщо не се споменува въ присѫдата на Окр. Сѫдъ, нито даже сѫ изложени нѣкои основания, по които Сѫда признава правилностьта на гражданския искъ въ присѫдения му размѣръ отъ Мировій Сѫдия. Очевидно е слѣдователно, че Окр. Сѫдъ въ отношение гражданския искъ, не се е ржководилъ отъ никакви данни и го е присѫдилъ съвсѣмъ произволно, защото не е изложилъ въ присѫдата си обстоятелствата, на които е основалъ присѫждението, като съ това си дѣйствие е нарушилъ чл. 97 п. 3 отъ Углавното Мирово Сѫдопроизводство, което нарушение е сѫществено. Заради това Върховний Кассационенъ Сѫдъ, опрѣдѣлява: Присѫдата на Кюстендилскій Окр. Сѫдъ отъ 16-ий Юлий 1897 год., подъ № 167, защото е нарушенъ чл. 97 п. 3 отъ Углавното Мирово Сѫдопроизводство, съ силата на чл. 187 отъ сѫщото Сѫдопроизводство, да се отмѣни само въ отношение на гражданския искъ на Георги Спасовъ Радинъ и дѣлото за ново разглеждание по сѫщество въ отношение този искъ, да се испрати въ сѫщій Окржженъ Сѫдъ.

№ 38 — (758) — 4-ий Юлий 1898 година. *Въ имета на Неговo Царско Височество* Българскій Князь *Фердинандъ I-ий. Върховний Кассационенъ Сѫдъ, второ углавно отдѣление, на двадесетий Юний хилядо осемстотинъ девеесетъ и осма година, въ открито сѫдебно засѣдание, въ слѣдующий съставъ:* Подпредсѣдатель: *Филипъ Филчевъ, членове:* Иванъ Ивановъ *и* Владимиръ Ив. Петковъ, *при Секретаря:* Петръ А. Макавѣевъ *и въ присѫтствието на Прокурора Д-ръ* П. Дончевъ, *слѣдъ доложеното отъ* Подпредсѣдателя, *углавно дѣло № 51 по описъ за 1898 година, по кассационната жалба на Врачанскій Окр. Управителъ, противъ присѫдата на Врачанскій Окр. Сѫдъ отъ 14-ий Декемврий 1896 год. подъ № 1949, съ която е оправданъ Митко Ценовъ, по на-*

Digitized by Google

рушения Закона за Тютюня. — Въ съдебното засѣдание страните не се явиха.

Обстоятелствата на дѣлото са: Вратчанский Окр. Управитель, съ постановлението си отъ 18-ий Априлий 1895 год. подъ № 1476, на основание чл. 67 и 71 отъ Закона за Тютюня, е осждилъ М. Цоновъ да заплати за въ полза на Държавното Съкровище глоба 164 лева и 61 ст., вандеролно право отъ първо качество, за злоупотрѣбенъ 7 кр. 692 гр. собственъ тютюнъ. Срѣщу това постановление, Митко Цоновъ, подалъ въззивна жалба, съ която молилъ Вратчанский Окр. Съдъ да го отмѣни и да го освободи отъ всяка отговорность. Вратчанский Окр. Съдъ, като разглѣждалъ углавното дѣло, заведено по тая въззивна жалба, за разрѣшението му, взелъ прѣдъ видъ: „Че съставения на 14 Декемврий 1894 год. въ село Селановци актъ, съ който иска да се констатира, че Митко Цоновъ е нарушилъ чл. 71 отъ Закона за Тютюня, не е съставенъ съгласно чл. 76 отъ сжщий законъ, за това безпримѣтно възъ него постановление на Вратчанский Окр. Управитель, слѣдва да се отмѣни". По тия съображения, Вратчанский Окр. Съдъ съ присѣдата си отъ 14-ий Декемврий 1896 год. подъ № 1649, оправдалъ подсѣдимия Митко Цоновъ. Съ касационна жалба, Вратчанский Окр. Управитель се оплаква, че Окр. Съдъ нарушилъ чл. чл. 76 и 78 отъ Закона за Тютюня, защото не е далъ доказателно значение на единъ редовно съставенъ актъ.

Върховний Касационенъ Съдъ, слѣдъ като послуша заключението на Прокурора, взе прѣдъ видъ: Отъ присѣдата на Окр. Съдъ се вижда, че подсѣдимия е билъ оправданъ по формална причина, че акта билъ нередовенъ, безъ обаче да е обяснено въ що се състои нередовността и какво значение би могла да има тя за законната сила на акта. Външно акта се прѣдставлява подписанъ отъ съставителя и двама свидѣтели, само обвиняемий неподписалъ, но тоя недостатъкъ, чл. 76 отъ Закона за Тютюня, не счита за сжщественъ, защото биватъ случаи, когато обвиняемия по тая или оная причина, не подписва акта. Слѣдователно, Окр. Съдъ не трѣбвало да се опрѣ на голи фактъ, че акта е неподписанъ отъ подсѣдимия, а трѣбвало да разбере, защо е неподписанъ, да обсѣди, до колко това може да важи за дѣйствителността на акта и да влѣзе въ обсѣждание възраженията на подсѣдимия по сжществото, а като не е постжпилъ така, нарушилъ е членъ 76 отъ Закона за Тютюня, въ свързка съ чл. 85 отъ Углавното Мирово Сждопроизводство. Заради това, Върховний Касационенъ Съдъ, опрѣдѣлява: Присѣдата на Вратчанский Окр. Съдъ отъ 14-ий Декемврий 1896 год., подъ № 1649, защото са нарушени чл. 76 отъ Закона за Тютюня и чл. 85 отъ Углавното Мирово Сждопроизводство, съ силата на чл. 137 отъ сжщото Сждопроизводство, да се отмѣни и дѣлото за ново разглѣждание по сжществото, да се изпрати въ сжщий Окр. Съдъ.

№ 39 — (781) — 9-ий Юлий 1898 год. Въ Името на Негово Царско Величество Българский Князь Фердинандъ I-ий. Върховний Касационенъ Съдъ, общо гражданско отдѣление, на двадесети и четвъртий Юлий хиляда осемсто-

Digitized by Google

тинѣ деветдесеть и осма година, въ открито сѫдебно засѣдание, въ слѣдующий съ-ставъ: Подпрѣдсѣдатель: Филипъ Филчевъ, членове: Иванъ Каранджуловъ и Владимиръ Ив. Петковъ, при Секретари: Петръ А. Макавѣевъ и въ присѫтствието на Пом. Прокурора Димитръ Тошковъ, слуша доложеното отъ Подпрѣдсѣдателя, углавно дѣло, № 97 по описъть за 1898 год., по кассационната жалба на Сливенский Окр. Управитель противъ, присѫдата на Сливенский Окр. Сѫдъ отъ 30-ий Септемврий 1897 год. подъ № 399, съ която е оправданъ Георги Тѣдоровъ, по нарушение Закона за Тютюня. — Въ сѫдебното засѣдание странитѣ не се явихѫ.

Обстоятелствата на дѣлото сѫ: На основание акта съставенъ на 2-ий Септемврий 1895 год, Сливенский Окр. Управитель, издалъ постановление № 64 отъ 1895 год., съ което призналъ, че Георги Тѣодоровъ, отъ село Борисово, билъ нарушилъ Закона за Тютюня, като продавалъ тютюнь на листье, безъ да е билъ снабденъ съ нужний за това патентъ, осѫдилъ го да заплати на хазнага патентово право 47 лева и петдесеть стотинки и глоба петь пѫти равна съ стойностьта на патента и 72 ст. бандеролно право, за продадения му 30 грамма тютюнь, а всичко 285 лева и 72 стотинки. Георги Тодоровъ, недоволенъ отъ постановлението на Сливенский Окр. Управитель, подалъ въззивна жалба, съ която молилъ да се отмѣни напълно постановлението и да се освободи отъ всѣка отговорность. Сливенский Окр. Сѫдъ, за да разрѣши това дѣло, взелъ прѣдъ видъ: Че аппелатора е осѫденъ съ аппелираното постановление на глоба, патентово право и бандеролно право 285 лева и 72 ст., за че нарушилъ Закона за Тютюня, като продалъ отъ тютюня си, тютюнь на листье на нѣкой си Георги Ив. Пашевъ и Христо Желѣзковъ, безъ знанието на акцизното Управление и безъ да е билъ снабденъ съ патентъ, обаче отъ акта, съ който се констатирва нарушението, както и отъ показанията на распитанитѣ въ днешното сѫдебно засѣдание свидѣтели, ни най малко не се установява факта, че дѣйствително въззивника е продавалъ тютюнь на листье, нъ само, че общинския писарь билъ заловилъ и намѣрилъ у Георгия Ив. Пашевъ, отъ село Дюкменъ и Христо Желѣзковъ, отъ село Боргоджукьой, 30 грамма тютюнь, за който казали, че го биле купили отъ аппелатора Георги Тодоровъ, безъ обаче това да е констатирано съ положителни доказателства; за нарушение Закона за Тютюня, Окр. Управитель може да издава постановление за глобяване нарушителитѣ, само когато нарушението е констатирано съ актъ, отъ който да се установява по положителенъ начинъ, че нарушителя е билъ заловенъ да върши приписуемото му се нарушение. По тия съображения, Сливенский Окр. Сѫдъ съ присѫдата си отъ 30-ий Септемврий 1897 год. № 399, оправдалъ подсѫдимия. Съ кассационна жалба Сливенский Окр. Управитель се оплаква, че Окрѫжний Сѫдъ не отложилъ дѣлото за повикване и распитване общинския писарь Ст. Ивановъ, който щѣлъ да покаже, че свидѣтеля Русско Василиевъ е знаялъ при подписването на акта, че подсѫдимия е продалъ тютюнь.

Върховний Кассационенъ Сѫдъ, като изслуша заключението на Помощ. Прокурора и взе прѣдъ видъ: Че общинския писарь Ст. Ивановъ се е искалъ да се распита въ Сѫда не по обстоятелства, че

Digitized by Google

той лично видѣлъ и знае, че подсѫдимия е дѣйствително продалъ тютюнь, а че това нѣщо свидѣтеля Русско Василиевъ го билъ знаялъ, но тъй като тови послѣдния е лично виканъ и распитанъ въ Сѫда, повикването и на Иванова не прѣдставлявало никаква необходимость, тъй като цѣльта на повикването свидѣтели прѣдъ Сѫда е, да се изслушатъ по това, което тѣ лично знаятъ, а не какво били знаяли и имъ казали трети посторонни за процесса лица, когато тѣзи лица сѫ живи и могѫтъ да се призоватъ въ качество на свидѣтели и изслушалъ тѣ лично въ Сѫда, както е и станало по настоящето дѣло; че, слѣдователно, Окрѫжний Сѫдъ, като е призовалъ и распиталъ Василиева, правилно е постѫпилъ, че е отказалъ да призове и Иванова, за да се констатирватъ показанията на Василиева, давани вънъ отъ Сѫда, понежеови начинъ на раскриването истината прѣдъ Сѫда, е извънъ правилата на дѣйствующата углавна процедура. Заради това Върховний Кассационенъ Сѫдъ, **опрѣдѣлява**: Кассационната жалба на Сливенский Окр. Управитель, противъ присѫдата на Сливенский Окр. Сѫдъ отъ 30-ий Октомврий 1897 год., подъ № 399, съ силата на чл. 137 отъ Углавното Мирово Сѫдопроизводство, да се остави безъ послѣдствие.

№ 40 (818) 2-ий Септемврий 1898 год. Въ името на Негово Царско Височество Българский Князь Фердинандъ I-ий. Върховний Кассационенъ Сѫдъ, Второ Углавно Отдѣление, на двадесетий Августъ хилядо осемстотинъ деветдесетъ и осма година, въ открито сѫдебно засѣдание, въ слѣдующий съставъ: Подпрѣдсѣдатель: Филипъ Филчевъ, членове: Савва Киссовъ и Владимиръ Петковъ, при Подсекретаря: Гавриилъ Бѣлчевъ и въ присѫтствието на Прокурора Д-ръ Петръ Данчевъ, слуша доложеното отъ члена Савва Киссовъ, углавно дѣло № 762, по описътъ за 1897 г., на Михалко Митовъ Калайджийский, отъ село Бобошево, срѣщу присѫдата на Кюстендилский Окр. Сѫдъ, № 163, отъ 14-ий Юлий 1897 год., съ която е осѫденъ на 8 мѣсечень тъмниченъ затворъ, за опитване да извърши кражба чрѣзъ взломъ. — Въ засѣданието кассатора не се яви.

Обстоятелствата на дѣлото сѫ: Единъ день прѣзъ мѣсецъ Февруарий 1895 година, Пешо Стоименовъ, воденичарь, отъ село Бобошево, придруженъ отъ съселянина си Христо Ст. Пращовъ, отишълъ да забиколи воденицата си, която била вънъ отъ солото и като отворилъ външнитѣ врата на водѣницата, видѣлъ, че отъ заднитѣ врата избѣгалъ Михалко Митовъ Калайджийский, спустналъ се подиръ него и когато щѣлъ да го наближи, Калайджиский си хвърлилъ дрѣхата, а Пешо Стоименовъ, като я взелъ повърналъ се назадъ въ водѣницата, гдѣто въ присѫтствието на Христо Ст. Пращовъ, видѣлъ, че куфарчето отъ вратата на стаичката извито и захвърлено на една страна, а отъ стаята липсвали единъ кантаръ и една тесла. Още прѣди да наближатъ водѣницата, тѣ забѣлѣзали, че до вратата ѝ стои Коце Костовъ Джуковъ, който щомъ ги видѣлъ отстранилъ се и отишелъ при козитѣ си. За всичко това Пешо Стоименовъ Воденичарь се оплакалъ, вслѣдствие на което било произведено полицейско дознание, а слѣдъ това и прѣдварително дирение, отъ което се установило, че обвиняемитѣ сѫ извършили прѣстѫплението, което имъ се приписва. Прокурорский Надзоръ при Кюстендилский Окр. Сѫдъ на 22-ий Ноемврий 1896 год., съставилъ

Digitized by Google

обвинителенъ актъ, който прѣпратихъ въ Сѫдътъ за сѫдение на Михалко Митовъ Калайджийский и Георги Костовъ Джуковъ, отъ село Бобошево, съ участие на сѫдебни засѣдатели, какъ е поискалъ да имъ се наложи наказание за извършената кражба чрѣзъ счупване, по чл. 220 отъ Отоманский Наказателенъ Законъ, въ съвръска съ чл. 40 отъ сѫщий Законъ. Кюстендилский Окр. Сѫдъ за разрѣшение на дѣлото въ съвѣщанието си, взелъ прѣдъ видъ: „Че Михалко Митовъ Калайджийский, отъ село Бобошево, се обвинява въ извършване кражба на единъ кантарь и една тесла отъ воденицата на Пешо Ст. Воденичарь чрѣзъ счупване куфарчето на стаичката, а Гоце Костовъ Джуковъ, отъ сѫщото село, въ вземане участие за извършване на това прѣстѫпление отъ първия, като му е помагалъ да влѣзе въ воденицата; че обвиняемий Калайджийский признава да е влѣзналъ въ воденицата на Пешо Ст. Воденичарь изъ подъ коледото, обаче отрича да е счупвалъ куфарчето на стаичката и да е откраднлъ кантаря и теслата, като добави, че е влѣзналъ въ воденицата по съвѣта на обвиняемия Джуковъ, който като му съобщилъ, че въ воденицата имало контробанденъ тютюнъ, прѣдложилъ му да отиде и вземе малко, което той е испълнилъ безпрекословно; Свидѣтелитѣ: Пешо Ст. Воденичарь и Пращовъ установяватъ, че видѣли обвиняемия Калайджийский, когато искочилъ изъ другитѣ врата на воденицата и избѣгалъ, намѣрили счупено куфарчето на стаичката и захвърлено на страна и понеже било зимно врѣме и имало въ воденицата навѣянъ снѣгъ, видѣли, прѣсни стѫпки отъ человѣкъ, обаче ни единъ отъ тѣхъ незабѣлѣвалъ Калайджийский да отнесе съ себѣ си кантарь или тесла, въ който случай, слѣдва да се приеме, че Калайджийский, като е успѣлъ да влѣзе въ воденицата и счупи куфарчето на стаичката, не е успѣлъ по независящи отъ него причини да откраднe нѣщо отъ нея; че ни единъ отъ днесъ распитанитѣ свидѣтели, освѣнъ обвиняемий Калайджийский, показанията на който, като на лице заинтересовано се явяватъ съмнителни, не установява съучастието въ това прѣстѫпно дѣяние на обвиняемия Джуковъ; че въ такъвъ случай обвиняемий Калайджийский, за извършеното прѣстѫпно дѣяние, слѣдва да прѣтърпи наказанието, прѣдвидено въ чл. 316 п. 3 отъ Наказателний Законъ комбиниранъ, прѣдъ видъ непълнолѣтието — смѣчающе вината му обстоятелство, съ чл. 57, 61 п. 1 отъ сѫщий Законъ, като издържи само осемъ мѣсеченъ тъмниченъ затворъ и заплати станалитѣ и исплатени отъ кассата на Сѫдътъ разноски въ полза на хазната, а обвиняемий Джуковъ се освободи отъ всѣка углавна и гражданска отговорность по настоящето дѣло". По тия съображения, Кюстендилский Окр. Сѫдъ, съ присѫдата си отъ 14-ий Юлий 1897 год., подъ № 163, присѫдилъ: Признава подсѫдимия Михалко Митовъ Калайджийский, отъ с. Бобошеве, българинъ, православенъ, неграмотенъ, 17 годишенъ, нежененъ, другъ пѫтъ подъ сѫдъ не билъ, за виновенъ въ това, че влѣзълъ въ воденицата на Пешо Ст. Воденичарь и строшилъ катанеца на спалната му стая, съ цѣль за кражба и за това съгласно чл. 316 п. 3, комбиниранъ съ чл. чл. 57 и 61 п. 1 отъ Наказателния Законъ, го осѫжда да издържи (8) осемъ мѣсеченъ тъмниченъ затворъ, а подсѫдимия Гоце К. Джуковъ, отъ сѫщото

Digitized by Google

село, освобождава отъ всѣка углавна и гражданска отговорность по настоящето дѣло. Осждения Михалко Митовъ Калайджийский, отъ с. Бобошево, съ кассационна жалба се оплаква за нарушение чл. чл. 314 и 316 отъ Наказателния Законъ, защото Окр. Сждъ, безъ да се установило отъ свидѣтелитѣ извършена отъ кассатора кражба чрѣзъ взломъ и дали стаята е била заключена съ катанеца, намѣренъ извитъ въ воденицата, основалъ присждата си само върху показанията на потърпѣвшия и защото този послѣдний се тжжилъ, че му сж били откраднати единъ кантарь и тесла, отъ стойность по-малко отъ 300 леда, а отъ даннитѣ не е установено, че кассатора е открадналь тия вѣщи, като Окр. Сждъ, въпрѣки признатитѣ съ вердикта крайно смѣгчателни обстоятелства и малолѣтието, наложилъ по-голѣмо наказание — 8 мѣсеца тъмниченъ затворъ, вмѣсто 6 мѣсеца.

Върховний Кассационенъ Сждъ, слѣдъ доклада и заключението на Прокурора, взе прѣдъ видъ: 1-о) Оплакването на кассатора за нарушение чл. 314 и 316 отъ Наказателний Законъ, защото нито отъ свидѣтелитѣ, нито отъ други данни се доказвало да е извършилъ кражба чрѣзъ взломъ, — е неоснователно, тъй като отъ правилно оцѣненитѣ свидѣтелски показания, изложени въ присждата, се вижда, че е констатирано отъ Сждътъ по сжщество, какво кассатора по независящи отъ него причини, не е могжлъ да открадне нѣщо изъ воденицата на потърпѣвшия, отъ гдѣто той избѣгалъ, като оставилъ счупено куфарчето, съ което била заключена стаята. 2) Отъ въпросния листъ се вижда, че Сждътъ съ участието на сждебни засѣдатели е призналъ, че кассатора е извършилъ прѣстжпното дѣяние на 15 годишна възрасть съ разумѣние и при крайно смѣгчителни обстоятелства, като му е наложилъ по чл. 316 п. 3 отъ Наказателния Законъ наказание, една година строгъ тъмниченъ затворъ, нъ съгласно чл. чл. 57 и 61 п. 1 отъ сжщий Законъ, това наказание замѣнилъ съ осемь мѣсеченъ тъмниченъ затворъ. Така наложено наказанието на кассатора, който спорѣдъ вердикта е непълнолѣтенъ и му сж признати крайно смѣгчителни обстоятелства, излиза, че Сждътъ не се е съобразилъ съ прѣдписанията на чл. 61 п. 2 и чл. 57 п. 5 отъ Наказателния Законъ, въ свързска съ чл. 572 отъ Углавното Сждопроизводство. Ето защо: а) въ чл. 61 ал. 1 отъ Наказателния Законъ е казано, че при опрѣдѣление наказанието на извѣстенъ прѣстжпникъ, ако при наличностьта на крайно смѣгчителни обстоятелства се укаже, че и минимума въ опрѣдѣленото въ закона за прѣстжпното дѣяние наказание, е извънрѣдно строгъ, то Сждътъ може да слѣзе съ една трета отъ този минимумъ на прѣдвиденото въ закона наказание; слѣдователно, отъ тия распорѣждания на закона се вижда, че за да се приспособи ал. 1 на чл. 61, трѣбва да е прѣдвиденъ минимумъ и максимумъ на наказанието за прѣстжпното дѣяние, което се признава за наказуемо по извѣстенъ членъ отъ Наказателния Законъ; b) въ втората алинея на сжщия членъ 61 се казва, че ако нѣма прѣдвиденъ минимумъ въ наказанието за прѣстжплението, въ което се признава виновенъ дѣеца, тогава трѣбва да се прѣмине къмъ другъ родъ наказание, така:.... отъ врѣмененъ строгъ тъмниченъ затворъ къмъ тъмниченъ затворъ и тогава се налага послѣдното наказание. Въ дадения

Digitized by Google

случай дѣянието на кассатора е наказуемо по чл. 316 п. 3 отъ Наказателний Законъ, който прѣдвижда строгъ тъмниченъ затворъ до 10 години, безъ да има прѣдвиденъ минимумътъ на наказанието; слѣдователно по смисълътъ на чл. 61 ал. 2, Окр. Сждъ трѣбваше да наложи наказание тъмниченъ затворъ, който пъкъ по силата на чл. 57 п. 5 отъ сжщий законъ се замѣнява съ запирание, понеже кассатора е признатъ на 15 годишна възрастъ. Отъ изложеното става явно, че Окр. Сждъ сжществено е нарушилъ чл. 61 ал. 2 и чл. 57 п. 5 отъ Наказателний Законъ, вслѣдствие на което и по силата на чл. 573 отъ Углавното Сждопроизводство дѣлото му се повръща, за да опрѣдѣли на кассатора прѣдвиденото въ закона наказание, безъ да разглѣжда отново дѣлото по сжщество.

На тия основания, Върховний Кассационенъ Сждъ **опрѣдѣлява**: Присждата на Кюстендилский Окр. Сждъ, № 163 отъ 14-ий Юлий 1897 год., защото сж нарушени чл. чл. 57 п. 5 и 61 п. 2 отъ Наказателний Законъ, съ силата на чл. 572 отъ Углавното Сждопроизводство, да се отмѣни само въ отношение наложеното наказание на подсждимия Михалко Митковъ Калайджийский и дѣлото да се повърне въ сжщий Окр. Сждъ за опрѣдѣление наказанието на сжщий подсждимъ, съгласно съ фактитѣ, установени въ въпросния листъ.

№ 41 – *(827)—1-ий Септемврий 1898 год. Въ името на Негово Царско Височество Българский Князъ Фердинандъ I-ий. Върховний Кассационенъ Сждъ, Второ Углавно Отдѣление, на осемнадесетий Августъ хилядо осемстотинъ деветдесетъ и осма година, въ открито сждебно засѣдание, въ слѣдующий съставъ: Подпрѣдсѣдатель: Филипъ Филчевъ, членове: Савва Кисьовъ и Владимиръ Ив. Петковъ, при Подсекретаря: Гавриль В. Бѣлчевъ и въ присжтствието на Прокурора Д-ръ П Данчевъ, слуша доложеното отъ члена Петковъ, углавно дѣло № 1150, по описътъ за 1897 г., на Силистренский Окр. Управитель, срѣщу присждата на Силистренский Окр. Сждъ, отъ 31-ий Октомврий 1897 год., подъ № 368, за нарушение Закона за Питиетата.*—Въ засѣданието странитѣ не се явихж.

Обстоятелствата на дѣлото сж: На 15-ий Декемврий 1896 година, Силистренский Окол. Началникъ Илия Ц. Жановъ, е съставилъ единъ актъ, съ който констатиралъ, че Силистренский житель Фоти Иванидисъ, въ завѣдението си „Ресторантъ Ориентъ", находяще се въ улица „Александрова", подъ № 1313, е търгувалъ съ спиртни питиета на дрѣбно, безъ да е билъ снабденъ съ нуждния патентъ. Силистренский Окр. Управитель, като разглѣдалъ съставения по това нарушение актъ, на 18-ий Януарий с. г., е издалъ постановленне № 36, съ което за нарушение чл. чл. 49 и 59 отъ Закона за Бериитѣ върху Питиетата, осждилъ Фоти Иоанидисъ да заплати 150 лева глоба и стойностьта на патента отъ III-й разрядъ 120 лева, а всичко 270 лева. По въззивна жалба отъ Фоти Иоанидисъ, дѣлото е било разглѣдано отъ Силистренский Окр. Сждъ, който съ присждата си отъ 31-ий Октомврий 1897 година, подъ № 368, призналъ Фоти Иоанидисъ за невиновенъ въ наушение Закона за Акциза върху Питиетата и отмѣнилъ постановлението на Силистренский Окр. Управитель отъ 18-ий Януарий 1897

Digitized by Google

година подъ № 36. Срѣщу тая присѫда Силистренский Окр. Управитель е подалъ въ Върховний Касацион ен Сѫдъ кассационна жалба, съ която се оплаква за това, че отъ акта се установявало, че ресторанта на обвиняемия подъ № 1313 и питейното му завѣдение подъ № 1314, сѫ били двѣ отдѣлни едно отъ друго завѣдения, и че щомъ обвиняемий е търгувалъ въ ресторанта си съ питиета безъ патентъ, то съ това е нарушилъ чл. 49 забѣлѣжка 2 отъ Зак. за Акциза върху Питиетата.

Върховний Кассационенъ Сѫдъ, слѣдъ като изслуша заключението на Прокурора, взе прѣдъ видъ: Съ обжалваната присѫда е констатирано отъ Сѫда, че обвиняемия Фоти Иоанидисъ е ималъ подъ единъ покривъ питейно завѣдение подъ № 1314 и ресторантъ „Ориентъ", подъ № 1313, че тѣзи двѣ завѣдения биле отдѣлни едно отъ друго и имали отдѣлни входове, а се съобщавали само чрѣзъ едно прозорче, прѣзъ което обвиняемия внасялъ отъ питейното завѣдение и продавалъ спиртни питиета въ ресторанта си, за който е нѣмалъ особенъ патентъ за продаване питиета. Отъ съобразителната часть на тая присѫда се вижда, че Сѫда е оправдалъ обвиняемия по това дѣло, на това единственно основание, че въ акта не било констатирано да е имало въ ресторанта особенъ тезгяхъ за продаване на питиета, както това се изисквало спорѣдъ забѣлѣжка първа на чл. 59 отъ Закона за Акциза върху Питиетата. Това съображение на Сѫда обаче, е несъобразно съ распорѣжданията на Закона за Акциза върху Питиетата. Забѣлѣжка 1 на чл. 59 отъ този законъ прѣдвижда само случаитѣ, когато въ едно и сѫщо завѣдение има повече отъ единъ буфетъ, или тезгяхъ за продаване питиета; въ подобни случаи закона смѣта такива питиепродавници за отдѣлени завѣдения и изисква да се вематъ патенти за всѣко отдѣлно мѣсто за продаване. Отъ това распорѣждание на казанния членъ отъ закона, не може да се извади такова заключение, каквото е извадилъ Силистренский Окр. Сѫдъ въ присѫдата си по това дѣло, а именно, че щомъ като въ едно заведение, какъвто е дадения случай, нѣма особенъ тезгяхъ за продаване на спиртни питиета, то и не може да се изисква отъ притѣжателя на такова завѣдение особенъ патентъ за продаване. Напротивъ, съгласно забѣлѣжката 2 на чл. 49 отъ Закона за Акциза върху Питиетата, въ завѣденията и всѣкакъвъ видъ продавници, отворени за публиката, но които нѣматъ патенти за продаване на питиета, се забранява, подъ отговорность на стопанитѣ, да се държатъ и употрѣбяватъ всѣкакви питиета, даже и ако би тѣ да сѫ донесени въ завѣдението отъ самитѣ посѣтители. Щомъ като въ дадения случай Сѫдътъ е констатиралъ съ присѫдата си, че ресторанта и питиепродавницата на обвиняемия сѫ биле двѣ отдѣлни едно отъ друго завѣдения, и че обвиняемия е търгувалъ съ питиата въ ресторанта си, безъ да е билъ снабденъ съ особенъ за това патентъ, то съ оправданието на обвиняемия, при тѣзи констатирани по дѣлото данни, Силистренский Окр. Сѫдъ явно е нарушилъ казанния чл. 49, забѣлѣжка 2, отъ Закона за Акциза върху Питиетата. Това нарушение е сѫществено и влѣче слѣдъ сабѣ си отмѣнението на присѫдата. Прочее, оплакванието на Силистренский Окр. Управитель за това нарушение, е основателно.

Digitized by Google

Водимъ отъ това съображение, Върховний Кассационенъ Сждъ, **опрѣдѣлява**: Присждата на Силистренский Окр. Сждъ отъ 31-ий Октомврий 1897 година, подъ № 368, защото е нарушенъ чл. 49, забѣлѣжка 2, отъ Закона за Акциза върху Питиетата, съ силата на чл. 137 отъ Углавното Мирово Сждопроизводство, да се отмѣни и дѣлото за ново разглѣждание, отъ другъ съставъ, да се испрати въ сжщий Окр. Сждъ.

№ 42 — (834) — 2 ий Септемврий 1898 год. *Въ иметь на Негово Царско Височество Българский Князь Фердинандъ I-ий. Върховний Кассационенъ Сждъ, Второ Углавно Отдѣление, на двадесетий Августъ хилядо осемстотинъ деветдесеть и осма година, въ открито сждебно засѣдание, въ слѣдующий съставъ: Предсѣдатель: Филипъ Филчевъ, членове: Савва Киссьовъ и Владимиръ Петковъ, при Подсекретаря: Михаль Христовъ и въ присжтствието на Пом. Прокурора Д. Тошковъ, слуша доложеното отъ членьтъ Савва Киссовъ, углавно дѣло № 1200, по описьтъ за 1897 година, на Севлиевский Окр. Управитель, срѣщу присждата на Севлиевский Окр. Сждъ, подъ № 140, отъ 17-ий Юний 1897 година, съ която сж оправдани Братия Константинови, отъ гр. Свищовъ, по обвинението имъ за нарушение Закона за Акциза.* — Въ сждебното засѣдание странитѣ не се явихж.

Обстоятелствата на дѣлото сж: На основание на два акта, съ дата 16 ий Мартъ 1895 год., подъ № 1 и 2, съставени въ гр. Габрово, отъ старший пѣший полицейски стражарь при Габровското Окол. Управление Иванъ П. Боцевъ, противъ Братия Константинови, отъ гр. Свищовъ, за това, че тѣ били скрили отъ описание два варела съ иностраненъ спиртъ подъ № № 5739 и 5740, съдържащи 762 литри, съ цѣль да избѣгнатъ заплащанието на акциза му, като го испратили на Христо Г. Шаловъ въ гр. Габрово, да го държи въ депозитътъ си за тѣхна смѣтка, до като се продаде съ товарителница отъ 2-ий Февруарий 1895 год., приложена къмъ прѣпискатѣ на стр. 6; съ това нарушили чл. 11 отъ Закона за Акцизитѣ, отъ 20-ий Декемврий 1894 година. Севлиевский Окр. Управитель, издалъ постановление подъ № 72, отъ 20-ий Май 1895 год., съ което осждилъ поменатитѣ Братия Константинови, да заплатятъ въ полза на хазната акциза на укрития 762 литри спиртъ 449 лева 58 стот. и глоба 1798 лева и 32 стот., а всичко 2247 лева и 90 стот., а въ случай на несѣстоятелность, глобата да се замени съ затворъ. Братия Константинови останали недоволни отъ това постановление на Севлиевский Окр. Управитель и го обжалвали прѣдъ Севлиевский Окр. Сждъ, който за разрѣшение на дѣлото, взелъ прѣдъ видъ: „1) Отъ товарителницата съ дата 2 ий Януарий 1895 год., приложена къмъ прѣписката на стр. 6, се установява, че прѣдметния спиртъ е на аппелаторитѣ, които го испратили на Христо Г. Шаловъ въ гр. Габрово, да го държи въ депозитътъ си за тѣхна смѣтка до като се продаде; слѣдователно, актоветѣ, на които е основано обтжженото постановление на Севлиевский Окр. Управитель, правилно сж съставени противъ аппелаторитѣ и прѣслѣдването по принципъ правилно е възбудено противъ тѣхъ, защото тѣ сж стопанитѣ на спирта и слѣдователно тѣ сж били длъжни

да го декларираръ на властьта, за да го опише, а като е тъй, то възражението на повѣренника имъ, че въ случая трѣбва да се прѣслѣдватъ не довѣрителитѣ му, а лицата въ магазинитѣ на които е намѣренъ спирта — Хр.Р. Шаловъ и Ив. Ив. Аврамовъ, въ гр. Габрово, е неоснователно и за това не може да се вземе въ внимание. Истина е, че апелаторитѣ не сж присжтствували при съставянието на актоветѣ и не сж ги подписали, нито пъкъ сж били канети да ги подпишатъ, но неизпълнението на тази формалность, не може да отнеме тѣхната доказателственна сила, защото тѣ сж провѣрени прѣдъ Сждътъ въ засѣданието му на 13-ий Декемврий 1896 год., и подписавшитѣ ги лица, не само че не обариха съдържанието имъ, но напротивъ напълно потвърдиха истиностьта на изложеното въ тѣхъ; освѣнъ това самитѣ апелатори признаватъ, че тѣ сж испратили на Христо Р. Шаловъ въ градъ Габрово поменатитѣ по-горѣ два варела съ спиртъ. А като всичко това е тъй, то възражението на апелаторовий повѣренникъ, че актоветѣ не могжтъ да иматъ никаква сила, защото не биле прѣдявени на довѣрителитѣ му, не може да бжде взето въ внимание, защото неизпълнението на тжзи формалность, не може да има никакво значение въ случая. Другъ щѣше да е въпросътъ, ако тѣзи актове не бѣха провѣрени отъ Сждътъ и ако апелаторитѣ не признаваха съдържанието имъ. Отъ всичко изложено до тукъ става явно, че прѣслѣдването, отъ формална страна, правилно е възбудено противъ апелаторитѣ, за приписуемото имъ се закононарушение и че съставенитѣ по случая актове, не могжтъ да бждатъ игнорирани, като неимеющи законна доказателственна сила. 2) Отъ телеграммата на Свищовский Окр. Управитель отъ 20-ий Мартъ 1895 год., подъ № 485, приложена къмъ прѣписката на стр. 11, и отъ удостовѣрението на Свищовското Акц. Управление отъ 27 Юний с. год., № 851, се вижда, че прѣдметния спиртъ на Братия Константинови не е билъ обложенъ съ акцизъ, съгласно Закона за Акцизитѣ отъ 20-ий Декемврий 1894 год., защото въ това послѣдньото удостовѣрение се казва, че апелаторитѣ били декларирали само ликьоритѣ и бирата си, а за спирта имъ нищо не се говори, отъ което слѣдва да се заключи, че той не е обложенъ съ акцизъ. 3) Отъ друга страна спорѣдъ чл. 4 п. 1 отъ помѣнжтия погорѣ законъ за акцизитѣ, подлѣжатъ на облагание съ акцизъ само тѣзи мѣстни и иностранни спиртове, които иматъ крѣпкость най-малко сто (100) градуса по Гейлюсаковия спиртомѣръ; въ случая отъ актоветѣ е видно, че спирта, който е билъ въ варела № 5739 е ималъ крѣпкость 38° по спиртомѣра на Картие (Cartier), а този въ № 5740 — 35° по сжщий спиртомѣръ; отъ заключението на експертитѣ, дадено въ днешното сждебно засѣдание, се установява, че 40° по спиртомѣра на Картие се равни на 100° по спиртомѣра на Гейлюсака, слѣдователно 38° по първия спиртомѣръ се равни на 95° по втория, а 35° по първия се равни на 87 1|2° по втория; ще рѣче, че едина варелъ отъ прѣдметния спиртъ на апелаторитѣ има крѣпкость 95° по спиртомѣра на Гейлюсака, а другия 87 1|2° по сжщия спиртомѣръ, слѣдователно по-малко отъ 100°, като е тъй, то той, спорѣдъ цитирания погорѣ чл. 4 п. 1 отъ Закона за Акцизитѣ отъ 20-ий Декемврий 1894

Digitized by Google

год., не подлѣжи на облагание съ акцизъ, а отъ това слѣдва, че Севлиевский Окр. Управитель неправилно е осждилъ аппелаторитѣ да заплатятъ въ полза на хазната 449 л. 58 ст. акцизъ и 1798 л. 32 ст. глоба, а всичко 2247 лева и 90 ст., заради това аппеллативната жалба слѣдва да бжде уважена, като се отмѣни напълно обтжженото постановление на Севлиевский Окр. Управитель отъ 20-ий Май 1895 год., подъ № 72 и се оправдаятъ аппелаторитѣ отъ всѣкаква углавна отговорность по това дѣло". По тия съображения Севлиевский Окржженъ Сждъ, съ присждата си отъ 14-ий Юний 1897 год., подъ № 140, отмѣнилъ напълно постановлението на Окр. Управитель и оправдалъ Братия Константинови отъ всѣка углавна отговорность по това дѣло. Съ кассационната си жалба Севлиевский Окр. Управитель се оплаква за нарушение чл. 4 п. 1 отъ Закона за Акцизитѣ, защото Окр. Сждъ неправилно е призналъ, че подлѣжатъ на акцизъ само спиртове съ най-малко 100 градуса крѣпкость по Гейлюсаковия спиртомѣръ, когато напротивъ трѣбва да се облагатъ съ акцизъ и тия спиртове и то пропорционално, ако иматъ по малко отъ 100 градуса крѣпкость по сжшия спиртомѣръ, както е въ дадения случай 87 1|2 и 95 градуса съ акцизъ 65 л. 62 1|2 ст. и 71 л. 25 стот.

Върховний Кассационенъ Сждъ, слѣдъ доклада и заключението на Пом. Прокурора, взе прѣдъ видъ: Отъ съобразителната часть на обтжжената присжда се вижда, че Сждътъ като признава за доказано отъ данните по дѣлото, че по принципъ правилно било е възбудено углавно прѣслѣдвание противъ Свищовскитѣ търговци Братия Константинови, обвиняеми въ укривание отъ заплащание акцизъ на иностраненъ спиртъ, испратенъ въ гр. Габрово у трети лица, до като бжде продаденъ, оправдалъ сжщитѣ обвиняеми, на това само основание, че понеже отъ експертитѣ се установило, че въпросния спиртъ нѣмалъ крѣпкость 100° по Гейлюсаковия спиртомѣръ, то съгласно чл. 4 п. 1 отъ Закона за Акцизитѣ, подобенъ спиртъ не подлѣжалъ на облагание съ акцизъ. Това съждение на Сждътъ че е неправилно, се ясно вижда отъ духътъ, разумътъ и смисъльта на закона за Акцизитѣ и ето защо: а) Цѣльта на този законъ е, да се облагатъ за въ полза на хазната съ акцизъ всички означени въ нѣго прѣдмѣти, внесени отъ вънъ, или произведени въ България; така напр. въ чл. 1 е казано, че акцизъ се взема отъ всѣкакъвъ спиртъ, безъ да се обозначава крѣпкостьта, че тая послѣдната ако бжде повече или по-малко отъ 100°, акцизъ не се взема; б) Въ забѣлѣжката на чл. 4 отъ Закона за Акциза е казано, че ако рома, коняка и другитѣ ликьори иматъ крѣпкость повече 14 градуса по спиртомѣра на Вагнера, тѣ се причисляватъ къмъ спиртоветѣ. Отъ тая забѣлѣжка очевидно е, че не се освобождаватъ отъ акцизъ и разнитѣ видове ликьори, които иматъ крѣпкость подобна на спирта, даже по-малка отъ 100 градуса; в) ако въ чл. 4 п. 1 отъ Закона за Акцизитѣ се говори, че за иностраненъ и мѣстенъ спиртъ съ крѣпкость 100 градуса по Гейлюсаковий спиртомѣръ се взема на 100 литри 75 лева, то не може да се мисли още, че законодателя е искалъ да се създаде единъ доходъ (акцизъ) на хазната само отъ тия исключително спиртове съ максималната крѣпкость 100°, а не и отъ тия спиртове,

Digitized by Google

които би имали 999/100° крѣпкость и то благодарение на умишленнитѣ дѣйствия на онзи търговецъ, който съ доливание вода въ спирта никога нѣма да се сматря за нарушитель на закона; и в) най-послѣ самитѣ обвиняеми сж признали, че прѣдмѣтния спиртъ подлѣжи на облагание съ акцизъ, нъ заплатенъ отъ тѣхъ по-рано (глѣдай на страница 14 телеграмата имъ до Акцизний Надзиратель). Отъ горѣизложеното трѣбва да се заключи, че Севлиевский Окр. Сждъ вмѣсто да направи едно пропорционално исчисление за слѣдуемия се акцизъ отъ спирта на обвиняемитѣ съ крѣпкость 87 1/2 и 95 градуса по Гейлюсаковия спиртомѣръ, установени по дѣлото, когато на 100 литри спиртъ съ 100° крѣпкость по сжщия спиртомѣръ се взема 75 лева, съгласно чл. 4 п. 1 отъ Закона за Акцизитѣ, то е сжществено нарушилъ чл. 4 п. 1, вслѣдствие на което оплакванието на прѣдставителя на хазната, е основателно.

На тия съображения, Върховний Кассационенъ Сждъ **опрѣдѣлява:** Присждата на Севлиевский Окр. Сждъ № 140 отъ 17-ий Юний 1897 год., защото сж нарушени чл. чл. 1 и 4 п. 1 отъ Закона за Акцизитѣ, съ силата на чл. 137 отъ Углавното Мирово Сждопроизводство, да се отмѣни и дѣлото за ново разглѣждание, при другъ съставъ, да се изпрати въ сжщий Окр. Сждъ.

№ 43 — (845) — 4-ий Септемврий 1898 год. *Въ името на Негово Царско Височество Българский Князь Фердинандъ I-ий. Върховний Кассационенъ Сждъ, второ углавно отдѣление, на двадесеть и второй Августъ хилядо осемстотинъ деветдесеть и осма година, въ открито сждебно засѣдание, въ слѣдующий съставъ: Подпрѣдсѣдатель: Филипъ Филчевъ, членове: Савва Кисьовъ и Владимиръ Петковъ, при Подсекретаря: Гаврилъ Бѣлчевъ и въ присжтствието на Прокурора Д-ръ П. Данчевъ, слуша доложеното отъ Подпрѣдсѣдателя, углавно дѣло № 1 по описъть за 1898 год., по кассационната жалба на Старо-Загорский Окр. Управитель, противъ присждата на Старо Загорский Окр. Сждъ отъ 19-ий Декемврий 1896 год., № 587, съ която е опрѣданъ Мехмедъ Ходжа, по нарушение Закона за Тютюня.* — Въ сждебното засѣдание странитѣ не се явихж.

Обстоятелствата на дѣлото сж: Вслѣдствие на единъ актъ, съставенъ на 17-ий Августъ 1894 год. отъ Акцизний конний старший стражарь Слави Иовчевъ, съ който е констатирано, че жительтъ, отъ с. Ржженъ, Казанлжшко, Мехмедъ Ходжа, нарушилъ закона за Тютюнитѣ, като при провѣрката на произведения му тютюнь прѣзъ 1893 год., указалъ се недостигъ 52 килогр., Старозагорский Окр. Управитель съ постановлението си отъ 2-ий Септемврий 1894 год. подъ № 2032, е осждилъ Мехмедъ Ходжа да заплати за въ полза на хазната 1248 лева, бандеролно право за първо качество за 52 килограмма тютюнь на листье, който се указалъ недоимъкъ при провѣрката му. Недоволенъ отъ това постановление, осждений Мехмедъ Ходжа подалъ противъ него аппелативна жалба въ Старо-Загорский Окр. Сждъ, съ която на основание изложенитѣ въ нея мотиви и съображения, молилъ Сждътъ да отмѣни горнето постановление и до го освободи отъ всѣка

Digitized by Google

отговорность по туй дѣло. Окр. Сждъ за рѣшение на дѣлото, взелъ прѣдъ видъ: Че аппелатора Мехмедъ Ходжа не се признава за виновенъ да е укривалъ тютюнъ, като твърди, че въ негово отсжтствие влѣзли въ кжщата му, счупили прозорцитѣ, обрали му кжщата, при това и тютюня, който билъ въ тавана; Че отъ показанията на свидѣтелитѣ Кеке Колю, Мехмедъ Пехливанъ и Садъкъ Мехмедовъ се установява, че кжщата на Мехмедъ Ходжа въ отсжтствието му, била обрана и тютюня му взетъ, а само по таванътъ гдѣто му билъ тютюня имало тукъ тамъ листе. Че Сждътъ при такова положение на работата, дойде до убѣждение, че тютюня на Мехмедъ Ходжа не е укритъ отъ него, а е откраднатъ. По тия съображения, Старо-Загорский Окр. Сждъ съ присждата си отъ 19-ий Декемврий 1896 год., подъ № 587, оправдалъ подсждимия Мехмедъ Ходжа. Съ кассационна жалба, Старо-Загорский Окр. Управитель се оплаква, че Окр. Сждъ е нарушилъ чл. 78 отъ Закона за Тютюня, защото оправдалъ подсждимия, безъ да е опровѣргнатъ акта отъ показанията на свидѣтелитѣ, които показали, че само чули да е станала кражба въ домътъ на подсждимия, безъ да сж тѣ видѣли нѣщо и да знаятъ, че кражба на тютюня е станала.

Върховний Кассационенъ Сждъ, слѣдъ като изслуша заключението на Прокурора, взе прѣдъ видъ: Отъ присждата на Окр. Сждъ се вижда, че подсждимия е оправданъ по мотивъ, че не намѣрения на лице неговъ тютюнь, билъ откраднатъ, което обстоятелство се установило отъ показанията на распитанитѣ въ Сжда свидѣтели; обаче въ случая Окр. Сждъ неправилно е установилъ, че тютюня на подсждимия се е открадналъ, понеже се е основалъ на показанията на свидѣтелитѣ, които не сж били очевидци на кражбата и не сж показали повече отъ това, което имъ расправяли самъ подсждимия и неговитѣ домашни, а такива свидѣтелски показания, не могжтъ да служатъ за доказателство, че липсванието на тютюня у подсждимия е слѣдствие на станала въ домътъ му кражба, защото чрѣзъ устата на свидѣтелитѣ, говорятъ самъ подсждимия и неговитѣ домашни. Закона за Тютюня изисква всѣко липсванве на тютюнь да се оправдава съ актъ, своеврѣменно сключенъ отъ надлѣжнитѣ органи на властьта. Ако тютюня на подсждимийтъ е билъ дѣйствително откраднатъ, трѣбва за това да е било на врѣмето заявено на властьта и да сжществуватъ нѣкои слѣдственни или сждебни актове по станалата кражба. Подсждимия прѣдъ Сжда не е могжлъ да удостовѣри, поне че е заявилъ на мѣстната общинска власть за станалата кражба въ домътъ му, а при това положение, показанията на распитанитѣ свидѣтели, лица съвършенно частни, на които подсждимия и домашнитѣ му били казали, че е станала кражба въ домътъ му, не могжтъ да иматъ никакво доказателно значение; тѣ не могжтъ да служатъ за доказателство, че ненамѣрения у подсждимия тютюнъ е откраднатъ. Слѣдователно, Старо-Загорский Окр. Сждъ неправилно е приелъ сключения противъ подсждимия актъ за опровѣргнатъ съ показанията на распитанитѣ свидѣтели и въ случая е нарушилъ чл. 78 отъ Закона за Тютюня. Заради това Върховний Кассационенъ Сждъ **опрѣдѣлява:** Присждата на Старо-Загорский Окр. Сждъ отъ 19-ий Декемврий 1896 год., подъ № 587, защото е нарушенъ чл. 78 отъ Закона

Digitized by Google

за Тютюня, съ силата на чл. 137 отъ Углавното Мирово Сѫдопроизводство, да се отмѣни и дѣлото за ново разглѣждание, по сѫщество да се испрати въ сѫщий Окрѫженъ Сѫдъ.

№ 44—(853)—4 ий Септемврий 1898 год. Въ *Името на Неговo Царско Височество Българский Князь Фердинандъ I-ий. Върховний Кассационенъ Сѫдъ, второ углавно отдѣление, на двадесеть и втерий Августъ, хилядо осемстотинъ деветдесеть и осма година, въ открито сѫдебно засѣдание, въ слѣдующий составъ: Подпрѣдсѣдатель: Филипъ Филчевъ, членове: Савва Кисьовъ и Вл. Петковъ, при* Подсекретари: *Гавриле Бѣлчевъ и въ присѫтствието на Прокурора Д-ръ Петръ Данчевъ, слуша доложеното отъ члена Петковъ углавно дѣло, № 539, по описьтъ за 1898 год. Хаджи Ахмедъ х. Хасановъ, срѣщу присѫдата на Силистренский Окр. Сѫдъ отъ 2-ий Мартъ 1898 год., подъ № 42, за нарушение закона за Тютюня.* — Въ сѫдебното засѣдание странитѣ не се явихѫ. —

Обстоятелствата на дѣлото сѫ: На 18 Февруарий 1893 година, билъ съставенъ актъ, противъ Х. Ахмедъ Х. Хасановъ, отъ с. Кочуларъ, съ който било констатирано, че той е нарушилъ закона за Тютюна, за дѣто е прѣдставилъ новиятъ си тютюнъ отъ 1892 година, вмѣсто стариятъ си тютюнъ, произвѣденъ отъ по рано. — Възъ основание на този актъ Силистренский Окр Управитель издалъ постановление подъ № 140, отъ 12-ий Августъ 1893 година, съ което е осѫдилъ нарушителя Х. Ахмедъ Х. Хасановъ, отъ с. Кочуларъ, да заплати за въ полза на хазната бандеролно право отъ първо качество за 184 кила и 960 грамма старъ тютюнъ, който не се указалъ на лице, 2219 лева 52 ст. и да заплати двойно бандеролно право отъ първо качество за намѣрений въ домътъ му 117 килограмма новъ тютюнъ отъ 1892 година, 2898 лева, а всичко 5127 лева и 52 ст. — Недоволенъ отъ това постановление, осѫдения подалъ въ установения отъ закона срокъ апелативна жалба и Силистренский Окр. Сѫдъ, като разглѣдалъ дѣлото на 21 Юний 1894 година, съ присѫдата си подъ № 147 отъ 5 Юлий сѫщата година, осѫдилъ Х. Ахмедъ Х. Хасановъ, отъ с. Кочуларъ, да заплати за въ полза на хазната 598 лева и 80 ст. за укриване само на 49 килограмма и 853 грамма старъ тютюнъ. Осѫдения съ тая присѫда останалъ недоволенъ и подалъ срѣщу нея кассационна жалба. Върховния Кассационенъ Сѫдъ, като е разглѣдалъ това дѣло, по поводъ на тая жалба, съ рѣшението си подъ № 547, отъ 20 Юний 1896 година, опрѣдѣлилъ, дѣлото да се испрати за ново разглѣждание отъ Слистренский Окр. Сѫдъ, при другъ съставъ, тъй като билъ нарушенъ чл. 94 отъ Углавното Мирово Сѫдопроизводство. — Силистренский Окр. Сѫдъ, разглѣдалъ отново това дѣло на 12-ий Февруарий 1898 година и съ присѫдата си подъ № 42, отъ 2-ий Мартъ 1898 година, потвърдилъ напълно постановлението на Силистренский Окр. Управитль отъ 12 Августъ 1893 год., подъ № 140. — Срѣщу тая присѫда Х. Ахмедъ Х. Хасановъ е подалъ въ Върховний Кассационенъ Сѫдъ кассационна жалба, съ която се оплаква, между друго, за нарушение чл. чл. 85 и 86 отъ Углавното Мирово Сѫдопроизводство, защото Сѫдътъ неправилно му е наложилъ

Digitized by Google

по-голѣмо наказание сравнитилно съ онова, което му е било наложно съ отмѣнената отъ Върховний Кассационенъ Сѫдъ, по поводъ на негова кассационна жалба, присѫда отъ 5 Юлий 1894 година, подъ № 147, противъ която не е била подадена кассационна жалба отъ Силистренский Окр. Управитель.

Върховний Кассационенъ Сѫдъ, слѣдъ като изслуша заключението на Прокурора, взе прѣдъ видъ: Съгласно общото начало, прието у насъ въ чл. 583 отъ Углавното Сѫдопроизводство, при повторното разглѣждание на дѣлото, повърнато отъ Върховний Кассационенъ Сѫдъ за ново рѣшение, наказанието на подсѫдимия неможе да бѫде увеличено, ако противъ отмѣнената присѫда не е имало протесть отъ Прокурора, или жалба отъ частния обвинитель. Въ дадения случай съ първата по дѣлото присѫда, подъ № 147, отмѣнена отъ Върховний Кассационенъ Сѫдъ, по поводъ на подадената срѣщу нея кассационна жалба отъ подсѫдимий Х. Ахмедъ Х. Хасановъ, за нарушение на чл. 94 отъ Углавното Мирово Сѫдопроизводство, подсѫдимия е билъ осѫденъ да заплати за въ полза на хазната 598 л. и 80 ст. бандеролно право отъ първо качество за укрития отъ него всичко 49 килогр. и 853 грамма старъ тютюнъ. Тая присѫда въ отношение на наложеното на подсѫдимия наказание е влѣзла въ законна сила за Силистренский Окр. Управитель, понеже послѣдния въ установения отъ закона срокъ не само не е подалъ срѣщу нея кассационна жалба, но даже съ отношението отъ 18-ий Августъ 1894 година, подъ № 2184, находяще се при дѣлото, е искалъ да му се издаде на основание на сѫщата присѫда испълнителенъ листъ.— Слѣдователно, щомъ като не е била подадена отъ Окрѫжния Управитель кассационна жалба срѣщу първата присѫда подъ № 147, и тая послѣднята е била отмѣнена само вслѣдствие на подадената срѣщу нея отъ обвиняемий кассационна жалба, то, при постановяването на новата си присѫда, Силистренский Окр. Сѫдъ, съгласно ясното прѣдписание на чл. 583 отъ Углавното Сѫдопроизводство, не е могѫлъ въ никакъвъ случай да увеличи наказанието на подсѫдимия, опрѣдѣлено съ първата присѫда, при всичко, че сега е константиралъ по дѣлото такива, факти, които увеличаватъ отговорностьта на подсѫдимия. Съ втората си присѫда по това дѣло, Сѫда е потвърдилъ постановлението на Силистренский Окр. Управитель, съ което обвинаемий е осѫденъ да заплати бандеролно право отъ първо качество за 184 кил. и 960 грамма старъ тютюнъ—2219 лева и 52 ст., както и двойно бандеролно право отъ първо качество, за намѣрения въ кѫщата му 117 килогр. новъ тютюнъ — 2808 лева. — Отъ всичко това явно става, че съ увеличавание наказанието на подсѫдимия, опрѣдѣлено съ първата по дѣлото присѫда, Силистренский Окр. Сѫдъ е нарушилъ чл. 583 отъ Углавното Сѫдопроизводство. Това нарушение е сѫществено и влѣча слѣдъ себе си отмѣнението на обжалваната присѫда въ отношение само на наложеното на подсѫдимия наказание. — Слѣдователно, оплакването на кассатора за горното нарушение, е основателно.

Digitized by Google

Водимъ отъ това съображение, Върховний Кассационенъ Сѫдъ **опрѣдѣлява**: Присѫдата на Силистренский Окр. Сѫдъ отъ 2 Мартъ 1898 година, подъ № 42, защото е нарушенъ чл. 583 отъ Углавното Сѫдопроизводство, съ силата на чл. 137 отъ Углавното Мирово Сѫдопроизводство, да се отмѣни въ отношение наложеното наказание и дѣлото за опрѣдѣляние размѣра на наказанието, да се испрати въ сѫщий Окрѫженъ Сѫдъ.

№ *45 — (855) — 4-ий Септемврий* 1898 *година* *Въ името на Негово Царско Височество* Българский Князъ Фердинандъ *I-ий.* Върховний Кассационенъ *Сѫдъ, второ углавно отдѣление, на двадесеть и вторий Августъ хилядо осемстотинъ деветдесеть и осма година, въ открито сѫдебно засѣдание, въ слѣдующий съставъ:* Подпрѣдсѣдатель: *Филипъ Филчевъ, членове:* Савва Киссьовъ *и* Владимиръ Ив. Петковъ, *при Подсекретара:* Гаврилъ Бѣлчевъ *и въ присѫтствието на* Прокурора *Д-ръ* П. *Данчевъ, слуша доложеното отъ члена Петковъ, углавно дѣло* **№** *27 по описътъ за 1898 година, на Варненский Окр. Управитель, срѣщу присѫдата на Варненский Окр. Сѫдъ отъ 16-ий Декемврий 1895 год., подъ* № 544. — Въ засѣданието странитѣ не се явихѫ. —

Обстоятелствата на дѣлото сѫ: На основание съставений актъ отъ Стоянъ Нейковъ, полицейский стражарь въ гр. Варна, на 20-й Ноемврий 1892 год., противъ Желю Николовъ, Варненский Окр. Управитель, съ постановлението си **№** 3731, отъ 27 Ноемврий 1892 год., е осѫдилъ Желю Николовъ да заплати на хазната (70) седемдесеть лева глоба, за гдѣто е нарушилъ чл. 50 отъ Закона за Бериитѣ върху Питиетата, като е търгувалъ съ кръчмарство въ дюкяна, си II-ий участъкъ гр. Варна № 1252, а на вратата имало табла съ надписъ „Хлѣбо-продавница". По въззивна жалба отъ Желю Николовъ, дѣлото е било разглѣдано отъ Варненский Окр. Сѫдъ, който съ присѫдата си отъ 16 Декемврий 1895 год., подъ № 544, отмѣнилъ казанното постановление на Варненский Окр. Управитель, подъ **№** 3731 и призналъ Желю за невиновенъ въ нарушение чл. 50 отъ Закона за Бериитѣ върху Питиетата, като не е турилъ табла надъ питиепродавницата си. — Срѣщу тая присѫда Варненский Окр. Управитель е подалъ въ Върховний Кассационенъ Сѫдъ, кассационна жалба, съ която се оплаква за нарушение чл. 50 отъ Закона за Акциза върху Питиетата, защото Сѫда неправилно е оправдалъ подсѫдимия, като е призналъ, че закона не задължавалъ питиепродавеца прѣдварително да окачи табла на завѣдението си.

Върховний Кассационенъ Сѫдъ, слѣдъ като изслуша заключението на Прокурора, взе прѣдъ видъ: Отъ съобразителната часть на обжалваната присѫда се вижда, че Варненский Окр. Сѫдъ е оправдалъ Желю Николовъ, по обвинението му въ това, че на вратата на питиепродавницата си не билъ окачилъ дъска, — нарушение прѣдвидено въ чл. 50 отъ Закона за Акциза върху Питиетата и то на основание на това съображение, че въ казания членъ отъ закона не се прѣдвижда, че питиепродавеца трѣбвало прѣдварително да окачи табла, за да може да почне да търгува съ питиета. Това съображение на Сѫда, обаче, е несъобразно съ распорѣжданията на закона.

Digitized by Google

Отъ ясното распорѣждание на чл. 50 отъ Закона за Акциза върху Питиетата се вижда, че надъ вратата на продавницата, прѣзъ които се влиза, се заковава дъска, която изяснява видътъ на търговията, т. е., какъ се призвѣжда търговията, на дрѣбно или на едро. Че окачването на дъската, съгласно съ това распорѣжаание на закона, трѣбва да става прѣдварително, т. е. прѣди да се започне търговията съ питиета, и независимо отъ снабдяването съ патентъ, това се вижда отъ една страна отъ цѣлта, съ която питиепродавцитѣ се задължаватъ да окачватъ подобна дъска — за да може да се контролира по лесно родътъ на търговията съ питиета, а отъ друга страна, отъ самото съдържание на чл. 69 отъ сѫщия Законъ, въ който изобщо се прѣдвижда наказание за виновнитѣ въ неисълнение на горното распорѣждание на закона. Тъй щото щомъ въ дадения случай Сѫдътъ по сѫщество е констатиралъ факта, че обвиняемий е търгувалъ съ питиета въ дюкяна си, надъ вратата на който не е имало окачена дъска, то той неправилно е оправдалъ обвиняемий на това съображение, че закона не изисквалъ прѣдварително да се окачва табла надъ вратата на дюкяна. Съ това Варненский Окр Сѫдъ явно е нарушилъ чл. чл. 50 и 69 отъ Закона за Акциза върху Питиетата и това нарушение е сѫществено. Слѣдователно, оплакването на Варненский Окр. Управитель за това нарушение, е основателно.

Водимъ отъ това съображение, Върховний Кассационенъ Сѫдъ **опрѣдѣлява**: Присѫдата на Варненский Окр. Сѫдъ отъ 16 Декемврий 1895 год., подъ № 544, защото сѫ нарушени чл. чл. 50 и 69 отъ Закона за Акциза върху Питиетата, съ силата на чл. 137 отъ Углавното Мирово Сѫдопроизводство, да се отмѣни и дѣлото за ново разглѣждание, отъ другъ съставъ, да се испрати въ сѫщий Окр. Сѫдъ.

№ 46 — (955) — 24-ий Септемврий 1898 год. *Въ името на Негово Царско Височество Българский Князь Фердинандъ I-ий. Върховний Кассационенъ Сѫдъ, Второ Углавно Отдѣление, на десетий Септемврий хилядо осемстотинъ деветд сетъ и осма година, въ открито сѫдебно засѣдание, въ слѣдующий съставъ: По прѣдсѣдатель: Филипъ Филчевъ членове: Савва Кисьовъ и Владимиръ Петковъ. при Секретарьтъ: Петръ А Макавѣевъ и въ присѫтствието на Пом. Прокурора Д. Тошковъ, слуша доложението отъ членътъ Савва Кисьовъ, углавно дѣло № 208, по описътъ за 1898 година, на Бургазский Окр. Управитель, срѣщу присѫдата на Бургазский Окр. Сѫдъ, № 300 отъ 3-ий Ноемврий 1897 година, съ която е оправданъ по сѫдъ Георги Константиновъ, отъ гр Анхиало, по обвинението му въ нарушение Закона за Беритѣ върху Питиетата.* — Въ сѫдебното засѣдание странитѣ не се явихѫ. —

Обстоятелствата на дѣлото сѫ: На 24-ий Септемврий 1896 год., въ гр. Анхиало е билъ съставенъ актъ, противъ Георги Константиновъ, отъ сѫщий градъ, за гдѣто продавалъ финни питиета, а именно: „Какао“ отъ фабриката на Бр. Гинели, въ гр. Бургасъ, безъ обаче да е билъ снабденъ съ патентъ за продаване на финни питиета. На основание на този актъ, Бургазский Окр. Управитель, издалъ постановление подъ № 543, отъ 9 Ноемврий 1896 година, съ което Г. Константиновъ билъ осѫденъ да заплати патентна стойность отъ

Digitized by Google

III-ий разрѣдъ 20 лева и глоба110 лева, а всичко 130 лева, за гдѣто прѣзъ второто полугодие на 1896 година, търгувалъ на дрѣбно съ финни питиета, безъ да ималъ нуждния допълнителенъ патентъ. Отъ това постановление останалъ неблагодаренъ осждения Г. Константиновъ, за това той го обжалвалъ прѣдъ Сждътъ и искалъ отмѣнението му по основанията, изложени въ аппелативната му жблба. Сждътъ, слѣдъ изслушвание докладътъ, обясненията на странитѣ и заключението на Помощ. Прокурора, за да разрѣши това дѣло, взе прѣдъ видъ: Че съ актъ, отъ 24 Септемврий 1896 година, аппелатора Г. Константиновъ се обвинява, за че е търгувалъ съ финни спиртни питиета, а именно съ „Какао" отъ фабриката на Бр. Гинели, въ гр. Бургазъ, безъ обаче да е билъ снабденъ съ нуждния патентъ; че спорѣдъ чл. 48 отъ закона за Питиетата, всѣкой който би желалъ да търгува съ спиртни питиета, трѣбва да се снабди съ надлѣжний патентъ; че въ случая явно е, че аппелатора е ималъ патентъ отъ III-ий разрѣдъ за продаване спиртни питиета на дрѣбно прѣзъ второто полугодие, обаче той се обвинява, за гдѣто продавалъ финни спиртни питиета на дрѣбно, безъ да е ималъ допълнителенъ патентъ; че спорѣдъ чл. 60 отъ закона за Акциза върху Питиетата, се прави разлика мѣжду мѣстнитѣ и иностраннитѣ питиета и за всѣкой видъ отъ тия питиета трѣбва особенъ патентъ; че въ расписанието на патентовия сборъ има отдѣлъ за продажбата на питиетата, наименовани „инностранни питиета", спорѣдъ закона, който бѣше въ сила до 16 Февруарий 1896 година, спорѣдъ измѣнението на това расписание, съгласно закона, отъ 16 Февруарий 1896 година, думата „инностранни питиета", отъ което измѣнение прѣдъ видъ,—че никаква нова редакция не е давана на чл. 60,—може и трѣбва да се дойде до заключение, че законодателътъ е искалъ да приеме, че не всички инностранни питиета сж финни, а за такива трѣбва да се считатъ само извѣстни питиета, безъ обаче мѣстнитѣ да влизатъ въ категорията на финнитѣ питиета, защото ако законодателътъ би мислилъ противното, то той би направилъ такова измѣнение въ чл. 60, което да не раздѣля питиетата на мѣстни и инностранни, а да ги дѣли на финни и нефинни, отъ което да се разбира, че финни питиета могжтъ да бждътъ мѣстни и инностранни питиета и обратно, че нефинни питиета могжтъ да бждътъ и мѣстни и инностранни питиета, за това Сждътъ приема, че никои отъ мѣстнитѣ питиета, а само извѣстни инностранни питиета трѣбва да се считатъ за финни, въ какъвто случай и като отъ актътъ се установява, че питието „Какао", което е намѣрено въ питейното завѣдение е мѣстно произведение, то трѣбва да се приеме, че е не финно питие, което неподпада подъ категорията на ония питиета, за които е рѣчъ въ расписанието спорѣдъ законътъ отъ 16 Февруарий 1896 година, а щомъ това е така, то трѣбва да се приеме, че аппелатора, като е продавалъ „Какао" отъ мѣстнитѣ спиртни фабрики, не е продавалъ финно питие и че не е ималъ нужда да се снабдява съ допълнителенъ патентъ и слѣдователно не е извършилъ никакво нарушение на закона за Акциза върху Питиетата, за туй трѣбва да се признае за невиновенъ въ

Digitized by Google

това му обвинение и да бѫде освободенъ отъ всѣка отговорность; а пъкъ обжалваното постановление се явява, като неправилно постановено и като такова, трѣбва да бѫде отмѣнено. — По тия съображения, Бургазский Окр. Сѫдъ, съ присѫдата си отъ 3-ий Ноемврий 1897 година, подъ № 300, отмѣнилъ постановлението на Бургазский Окр. Управитель, отъ 9-ий Ноемврий 1896 година, подъ № 543.— Бургазский Окр. Управитель съ кассационна жалба, се оплаква за нарушение чл. 60 отъ закона за Бериитѣ върху Питиетата, въ свързска съ новото расписание подъ буква *В* за патентовий сборъ въ закона отъ 16 Февруарий 1896 г, защото Сѫдътъ неправилно оправдалъ обвиняемий въ продаване мѣстно питие „Какао", безъ да има допълнителенъ патентъ, когато подъ думитѣ „финни питиета", законодателя подразбира европейски и мѣстни питиета.

Върховний Кассационенъ Сѫдъ, слѣдъ доклада и заключението на Пом. Прокурора, вве прѣдъ видъ: По настоящето дѣло Георги Константиновъ, отъ гр. Бургасъ, се е обвинявалъ за това, че продавалъ финни питиета „Какао" мѣстно произведение отъ фабриката на Бр. Гинели въ гр. Бургасъ, безъ да е ималъ допълнителенъ патентъ. Бургазский Окр. Сѫдъ оправдалъ подсѫдимия, защото по силата на чл. 60 въ свързска расписанието отъ закона за Бериитѣ върху Питиетата, мѣстнитѣ питиета не влизали въ категорията на финнитѣ, или инностранни питиета. Ако въ чл. 41 отъ закона за Акциза върху Питиетата, законодателя изброява за мѣстни произведения: Амери, Коняци, Ликьори, Менти и пр., отъ което слѣдва да се разбира и питието „Какао" за мѣстно произведение, то нѣма съмнение, че распорѣжданията на закона за вземание допълнителенъ патентъ за търгуване съ финни питиета, не се отнасятъ и до мѣстнитѣ произвѣдения, защото чл. 60 отъ сѫщий законъ, неотмѣненъ съ другъ послѣдующъ законъ, говори за вземание патентъ, когато се търгува съ инностранни питиета и то съгласно расписанието. Отъ това послѣдньото пъкъ подъ заглавие „допълн. за търговия съ финни питиета", не може да се заключава, че за питието „Какао", произведено въ България, трѣбва да се взема втори патентъ, прѣдъ видъ цитиранитѣ чл. чл. 41 и 60 и прѣдъ видъ неизричното постановление на закона. Ето защо изложеното въ кассационната жалба оплакване, е неоснователно.

На тия основания, Върховний Кассационенъ Сѫдъ, **опрѣдѣлява**: Кассационната жалба на Бургазский Окр. Управитель, срѣщу присѫдата на Бургазский Окр. Сѫдъ, № 300, отъ 3 Ноемврий 1897 г., съ силата на чл. 137 отъ Углавното Мирово Сѫдопр., като неоснователна, да се остави безъ послѣдствие.—

№ 47 — (995) — 30-ий Септемврий 1898 год. *Въ името на Негово Царско Височество Българский Князь Фердинандъ I-ий. Върховний Кассационенъ Сѫдъ, второ углавно отдѣление, на седемнадесетий Септемврий хилядо осемстотинъ деветдесеть и осма година, въ открито сѫдебно засѣдание, въ слѣдующий съставъ: Подпрѣдсѣдатель: Филипъ Филчевъ, членове: Савва Кисьовъ и*

Digitized by Google

Владимиръ Петковъ, при Секретаря: П. Макавѣевъ и въ присѫтствието на Пом. Прокурора *Д. Тошковъ, слуша доложеного отъ* Подпрѣдсѣдателя, *углавно дѣло № 269 по описъть за 1898 год. на Васа Миленковъ, отъ с. Пъртопопица, осѫденъ съ присѫда на Трънский Окр. Сѫдъ отъ 7 Октомврий 1897 г. подъ № 321, за нарушение закона за Бериитѣ върху Питиетата.* — Въ сѫдебното засѣдание странитѣ не се явихѫ. —

Обстоятелствата на дѣлото: Съ единъ актъ, съставенъ на 6-ий Августъ 1896 година, отъ Трънский Акц. Надзиратель Н. К. Манчовъ, е констатирано, че Васю Миленковъ, отъ Пъртопопинци, Царибродска Околия, търгувалъ съ спиртни питиета на дребно, безъ да има патентъ на свое име, а има такъвъ на името на Влаю Савовъ, отъ гр. Царибродъ. Възъ основание на този актъ, Трънский Окр. Управителъ съ постановлението си отъ 6 Септемврий 1896 година, подъ № 1756, осѫдилъ казанния Васю Миленковъ, отъ с. Пъртопинци да заплати за въ полза на хазната (110) сто и десетъ лева глоба и тридесетъ лева патентовата стойностъ отъ Ш-ий разрядъ, а всичко 140, съгласно чл. чл. 65, 71, 72 и 75 отъ Закона за Бериитѣ (акциза) върху Питиетата. Недоволенъ отъ постановлението на Окр. Управитель, обвиняемия Васю Миленковъ подава аппелативна жалба, съ която моли Трънский Окр. Сѫдъ, да го отмѣни, на основание на това, че той не билъ съдружникъ съ Влаю Савовъ, а му билъ слуга, което щѣло да се установи отъ указанитѣ отъ него свидѣтели. Трънский Окр Сѫдъ въ сѫдебното си засѣдание на 25 Септемврий 1897 година, слѣдъ изслушвание доклада на дѣлото, обясненията на странитѣ и заключението на Прокурора, за разрѣшението на това дѣло, взелъ въ съображение: 1) Че съ постановление на Трънский Окр. Управитель отъ 6 Септемврий 1896 г., подъ № 1756, Васа Миленковъ, отъ с. Пръто-попинци е осѫденъ да заплати 110 лева глоба и 30 лева патентовата стойность отъ Ш-ий разрядъ, а всичко 140 лева, за това, че продавалъ спиртни питиета на дребно съ патентъ на чуждо име; 2) Че при разглѣждането на дѣлото въ днешното сѫдебно засѣдание на Сѫда, отъ показанията на свидѣтелитѣ не се оборва съдържанието на акта. Наистина единъ отъ свидѣтелитѣ—Еленко Николовъ казва, че Васа е билъ слуга у Влая Савовъ, нъ тѣзи негови показания излизатъ неправдоподобни, като се сравнятъ съ ония на Стоянчо Веселиновъ, който казва, че всичко писано въ акта, който е той подписалъ е вѣрно. По тия съображения, Трънский Окр. Сѫдъ съ присѫдата си отъ 7 Октомврий 1897 година, подъ № 321, потвърдилъ постановлението на Окр. Управитель. Съ кассационна жалба, Васа Миленковъ моли да се отмѣни тая присѫда за нарушение чл. 85 отъ Углавното Мирово Сѫдопр., защото Окр. Сѫдъ не обсѫдилъ въ присѫдата си всички свидѣтелски показания и я основалъ на показанията на единъ свидѣтель, който не е давалъ никакви показания прѣдъ Сѫда.

Върховний Кассационенъ Сѫдъ, слѣдъ като изслуша заключението на Помощ. Прокурора, взе въ съображение: Истина е, че Окр. Сѫдъ за да признае, че кассатора не е билъ слуга, основалъ се е на показанията на свидѣтеля Стоянчо Веселиновъ, както това се вижда отъ съобразителната частъ на присѫдата, обаче тоя свидѣтель никакви

Digitized by Google

показания не е давалъ прѣдъ Сѫда по обстоятелството, което Сѫда приема за установено отъ негови показания, понеже нѣма такива отбѣлежени въ сѫдбния протоколъ. Въ протокола се значи, че свидѣтеля е казалъ: „Каквото е писано въ акта, всичко е вѣрно", но това казвание не е свидѣтелство прѣдъ Сѫда; свидѣтеля се ника да покаже онова, което знае по дѣлото, слѣдователно длъжность на Сѫда е да го распита подробно върху спорното обстоятелство, да изслуша отъ устата му, какво именно той знае по това обстоятелство, да се удостовѣри отъ самитѣ негови обяснения, че изложеното въ акта е вѣрно, — тая е именно и цѣлтьта на повикването свидѣтеля прѣдъ Сѫда за да може Сѫда отъ устнитѣ му обяснения да се добие до истината. — Въ случая Сѫда е повикалъ свидѣтеля за да провѣри съдържанието на акта, т. е. отъ устата на самия свидѣтель да узнае, до колко изложеното въ акта обстоятелство, което касатора оспорява, е вѣрно, а пъкъ не распиталъ никакъ свидѣтеля. Значи безъ да узнае какво знае свидѣтеля за писаното въ акта, т. е безъ да има показанията му въ това отношение, Сѫда е приелъ, че такива показания сѫ дадени, а по такъвъ начинъ Сѫда се е основалъ на обстоятелства не разкрити на сѫдебното слѣдствие, въ явно нарушение на чл. 85 отъ Углавното Мирово Сѫдопроизводство.

Прѣдъ видъ изложенитѣ съображения, Върховний Кассационенъ Сѫдъ **опрѣдѣлява**: Присѫдата на Трънский Окр. Сѫдъ отъ 7 Октомврий 1897 година, подъ № 321, защото е нарушенъ чл. 85 отъ Углавното Мирово Сѫдопроизводство, съ силата на чл. 137 отъ Углавното Мирово Сѫдопроизводство, да се отмѣни и дѣлото за ново разглѣждание, по сѫщество, да се испрати въ сѫщий Окр. Сѫдъ.

№ 48 — (1011) — 3-ий Октомврий 1898 год. *Въ името на Негово Царско Височество Българский Князь Фердинандъ I-ий Върховний Кассационенъ Сѫдъ, второ углавно отдѣление, на деветнадесетий Септемврий хиляда осемстотинъ деветдесетъ и осма година, въ открито сѫдебно засѣдание, въ слѣдующий съставъ:* Подпрѣдсѣдатель: *Филиппъ Филчевъ, Членове: Савва Кисьовъ и Владимиръ Петковъ, при Секретарьтъ:* Петръ *Макавѣевъ и въ присѫтствието на* Прокурора Д-ръ П. *Данчевъ, слуша доложеното отъ членьтъ Савва* Кисьовъ, *углавно дѣло № 1096 по описътъ за 1897 година, на Младенъ Стояновъ, отъ с. Царь-Петрово, срѣщу присѫдата на Видинский Окр. Сѫдъ № 316 отъ 2 Октомврий 1897 год., съ която е осѫденъ на единъ мѣсеченъ затворъ за кражба на една кола дърва отъ бранището на Цеко Вътовъ.* — Въ сѫдебното засѣдание кассатора не се яви. —

Обстоятелствата на дѣлото сѫ: Цеко Вѫтовъ, отъ с. Царь-Петрово, на 18 Ноемврий 1897 год. подалъ заявление до Кулский Окол. Началникъ, съ което се оплакалъ, че съселянина му Младенъ Стояновъ му билъ открадналъ една кола дърва отъ бранището му и вслѣдствие на това искалъ наказанието му съгласно закона. Кул-Окол. Началникъ, слѣдъ като произвелъ полицейско дознание, испратилъ, всичкитѣ книжя до Кулский Мир. Сѫдия, който съ присѫдата си, подъ № 98, отъ 4 Май 1895 год., призналъ подсѫдимий Младенъ Стояновъ за виновенъ въ това, че прѣзъ нощьта на 3 срѣ-

Digitized by Google

щу 4 Ноемврий 1894 год., е откраднал единъ кола дърва отъ бранището на Цеко Вътовъ и го осждилъ на единъ мѣсеченъ тъмниченъ затворъ. Срѣщу тая присжда на Кулский Мир. Сждия, Младенъ Стояновъ подалъ въззивна жалба въ Видинский Окр. Сждъ, който за разрѣшение на дѣлото, взелъ прѣдъ видъ: „1) Отъ обстоятелствата на дѣлото става явно, че подсждимий Младенъ Стояновъ се обвинява въ това, че прѣзъ нощьта на 3 срѣщу 4 Ноемврий 1894 г., е откраднал единъ кола дърва отъ бранището на съселянина си Цеко Вътовъ. 2) Прѣдъ първата инстанция, подсждимий Младенъ Стояновъ признал себе си за виновенъ въ приписуемото се дѣяние и обяснилъ слѣдующето: „Прѣзъ миналата 1894 год., отидохъ единъ день въ бранището на Цеко Вътовъ, набрахъ за една кола дърва и прѣзъ нощьта около зора, когато отидохъ съ колата си та ги натоварихъ и на връщание ма хванаха падаритѣ Вълчо Джунковъ и Тодоръ Велковъ, закараха ме въ селото заедно съ дървата въ Общинското Управление, гдѣто азъ си признахъ вината, както и сега признавамъ", обстоятелство, което подсждимий е признал и прѣдъ полицейскитѣ органи. 3) Прѣдъ втората инстанция подсждимий обясни, че бранището, отъ което той сѣкалъ дърва не е било на Цеко Вътовъ, а на Петко Мирчевъ и че съ позволение на този послѣдния билъ набралъ една кола дърва отъ същото бранище.—Това обаче твърдение на подсждимий неможе да се вземе отъ Сждътъ въ внимание, прѣдъ видъ неговото категорическо самопризнание направено прѣдъ полицейскитѣ органи и прѣдъ Мир. Сждия, че той е откраднал въпроснитѣ едни кола дърва отъ бранището на Цеко Вътовъ. На основание на сжщитѣ тѣзи съображения, Сждътъ недава никаква достовѣрность на показанията на свидѣтелитѣ: Петко Мирчевъ, Мико Вътовъ и Тодоръ Джунковъ, които разсказватъ, че бранището, отъ кето подсждимий билъ сѣкълъ въпроснитѣ дърва е било на Петко Мирчевъ, а не на потърпѣвшия Цеко Вътовъ. Слѣдователно при така установенитѣ по дѣлото данни става явно, че дѣянието, което се отдава въ случая на подсждимий Младенъ Стояновъ по това дѣло, е напълно доказано. Слѣдователно, Мир. Сждия правилно е признал подсждимия Младенъ Стояновъ за виновенъ въ приписуемото му се дѣяние и му е наложилъ наказание по чл. 127 отъ Устава за Наказанията, налагаеми отъ Мировитѣ Сждии, който е билъ въ сила, когато подсждимия е извършилъ дѣянието, което му се отдава въ случая". По тия съображения, Видинский Окр. Сждъ съ присждата си, № 316, отъ 2 Октомврий 1897 год., потвърдилъ напълно присждата на Кулский Мир. Сждия, отъ 4 Май 1895 год., № 98.—Осждений Младенъ Стояновъ съ кассационна жалба се оплаква за нарушение чл. 85 отъ Углавното Мир. Сждопроизводство и чл. чл. 385 и 386 отъ Углавното Сждопроизводство, защото Сждътъ не взелъ въ внимание свидѣтелскитѣ показания, устни, виши стореното прѣдъ Мир. Сждия отъ кассатора погрѣшно признание, а освѣнъ това Секретаря невѣрно вписалъ въ протокола думитѣ: „въ бранището на Петко Мирчевъ", а отбѣлѣзалъ: „въ бранището на Цеко Вътовъ."

Digitized by Google

Върховний Кассационенъ Сѫдъ, слѣдъ доклада и заключението на Прокурора, взе прѣдъ видъ: 1) Както се вижда отъ дѣлото на Мир. Сѫдия, кассатора е направилъ самопризнание, че сѣкълъ нощно врѣме дърва въ бранището на тѫжителя Ц. Вѫтовъ, вслѣдствие на което той билъ осѫденъ отъ двѣтѣ инстанции по сѫщество за кражба на дърва въ чуждо бранище, като му е било налжено наказание по чл. 127 отъ Мировий Наказателенъ Уставъ. Въ въззивната жалба сѫ били посочени свидѣтели по обстоятелството, че бранището, гдѣто кассатора бралъ дърва, не било на тѫжителя Цеко Вѫтовъ, нъ на Петко Мирчевъ, съ съгласието на когото били отсѣчени едни кола дърва; 2) Распитанитѣ по дѣлото свидѣтели сѫ установили: че Цеко Вѫтовъ, признатъ отъ кассатора прѣдъ Мир. Сѫдия за притѣжатель на бранището, и Петко Мирчевъ чрѣзъ Сѫдъ рѣшили спора за въпросното бранище, което останало върху П. Мирчевъ; че стопанина по сѫдебенъ редъ на бранището П. Мирчевъ, позволилъ на кассатора да отсѣче една кола дърва, които сѫ прѣдмѣтъ по настоящето дѣло, завѣдено за кражба на чуждъ имотъ; 3) Признатитѣ погрѣшно факти отъ едно обвиняемо лице, не могѫтъ да иматъ доказателна сила въ углвния процессъ и възъ основание на тѣхъ да се признае сѫществуването на извършено прѣстѫпно дѣяние, наказуемо съ углавно наказание, ако на Сѫдътъ по сѫщество се прѣдставятъ необорими доказателства за че тия факти не сѫ такива, каквито ги е призналъ подсѫдимия. Нѣма съмнѣние, че подобно признание трѣбва да се сматря за погрѣшно направено по възбуденото углавно прѣслѣдване. По настоящето дѣло Видинский Окр. Сѫдъ, съвършенно е игнорималъ установения фактъ отъ свидѣтелитѣ, че мѣжду Цеко Вѫтовъ и П. Мирчевъ е билъ разрѣшенъ по сѫдебенъ редъ спора имъ за бранището, присѫдено върху Петко Мирчевъ. Това обстоятелство, необсѫдено отъ Сѫдътъ въ свързска погрѣшното признание на кассатора и свидѣтелскитѣ показания, установивши, че притежателя П. Мирчевъ е позволилъ на кассатора да сѣче дърва въ сѫщото бранище, не е безъ значение по дѣлото и ако Сѫдътъ би намѣрилъ за необходимо прѣдставлението на сѫдѣбното рѣшение по спора за бранището, би дошелъ до друго убѣждение относително това: да ли сѣчението на дърва въ бранището и съ съгласието на П. Мирчевъ, погрѣшно признато за притежание на Цеко Вѫтовъ, съставлява кражба на чуждъ имотъ. Ето защо като не сѫ обсѫдени кассаторовитѣ обяснения въ свърска всичкитѣ установени по дѣлото обстоятелства, нарушенъ е сѫществено чл. 85 отъ Углавното Мир. Сѫдопроизводство и за това присѫдата подлѣжи на отмѣнение.

На тия основания, Върховний Кассац. Сѫдъ **опрѣдѣлява:** Присѫдата на Видинский Окр. Сѫдъ, № 316, отъ 2 Октомврий 1897 г., защото е нарушенъ чл. 85 отъ Углавното Мирово Сѫдопроизводство, съ силата на чл. 137 отъ сѫщото Сѫдопроизводство, да се отмѣни и дѣлото за ново разглѣждание, при другъ съставъ, да се испрати въ сѫщий Окр. Сѫдъ

Digitized by Google

№ 49 — (1074) — 13-ий Декемврий 1898 год. *Въ Името на Негово Царско Височество Българский Князъ Фердинандъ I-ий. Върховний Кассационенъ Сѫдъ, второ углавно отдѣление, на двадесетъ и деветий Септемврий хилядо осемстотинъ деветдесетъ и осма година, въ открито сѫдебно засѣдание, въ слѣдующий съставъ:* Подпрѣдсѣдатель *Филипъ Филчевъ, членове:* Сава *Кисьовъ и Владимиръ* Петковъ, *при Секретарятъ:* Петръ А. *Макавѣевъ и въ присѫтствието на Прокурора:* Д-ръ *П. Данчевъ, слуша доложеното отъ члена С.* Кисьовъ, *углавно дѣло № 366 по описътъ за* 1898 *година, на Вратчанский Окр. Управитель, срѣщу присѫдата на Вратчанский Окр. Сѫдъ, № 892 отъ 28-ий Априлий* 1897 *год, съ която е оправданъ Нинко Михаиловъ, отъ с. Добруша, за нарушение Закона за Беритѣ върху Питиетата.* — Въ сѫдебеното засѣдание странитѣ не се явихѫ. —

Обстоятелствата на дѣлото сѫ: Вратчанский Окр. Управитель, съ постановлението си отъ 6-ий Юлий 1892 год., подъ № 902, на основание чл. чл. 48, 65 и 73 отъ Закона за Акциза върху Питиетата, е осѫдилъ Нинко Михалковъ да заплати за въ полза на Държавното Съкровище, глоба 200 лева и патентната стойность 100 лева, за гдѣто е продавалъ спиртни питиета безъ патентъ на едро.—Срѣщу това постановление, Нинко Михаиловъ подалъ въззивна жалба, въ която молилъ Вратчанский Окр. Сѫдъ, да отмѣни постановлението и да го освободи отъ всѣка отговорность по дѣлото. — Вратчанский Окр. Сѫдъ, като разглѣдалъ углавното дѣло, завѣдено по тая въззивна жалба, за разрѣшението му, взелъ прѣдъ видъ: Че съдържанието на акта констатирующъ, какво аппелатора е продавалъ на едро безъ патентъ спиртни питиета, се напълно обори отъ показанията на распитанитѣ свидѣтели, които установиха, че продаденото вино е било продадено на дрѣбно на куповачитѣ, които като нѣмали всѣки отдѣленъ сѫдъ, съдружили се и го налѣли въ двѣ бурета. — За това и основаното възъ този актъ постановление на Вратчанский Окр. Управитель, № 902 отъ 1892 год., слѣдва да се отмѣни и аппелатора освободи отъ всѣка отговорность по то дова дѣло. По тия съображения, Вратчанский Окр. Сѫдъ съ присѫдата си отъ 28-ий Априлий 1897 год., № 892, отмѣнилъ постановлението на Вратчанский Окр. Управитель, отъ 6-ий Юлий 1892 год., подъ № 902, и освободилъ Нинко Михаиловъ, изъ с. Добруша, отъ всѣка углавна отговорность по това дѣло. — Съ кассационна жалба, Вратчанский Окр. Управитель се оплаква за нарушение: 1) Чл. 48 отъ Закона за Беритѣ върху Питиетата, защото при всичко, че сѫ били распитани свидѣтели, установено е по дѣлото продажба на едро питиета безъ патентъ на двѣ лица, а именно 53 оки и 70 оки вино; и 2) Чл. 75 отъ сѫщий законъ, защото Окр. Сѫдъ е отнелъ доказателната сила на акта.

Върховний Кассационенъ Сѫдъ, слѣдъ доклада и заключението на Прокурора, взе прѣдъ видъ: — Подсѫдимий по настоящето дѣло, Нинко Михаиловъ, слѣдъ като е билъ осѫденъ отъ Окр. Управитель на съотвѣтствующето наказание по чл. 48 и 65 отъ Закона за Беритѣ върху Питиетата, за гдѣто е продавалъ вино и ракия на едро безъ патентъ, въ въззивната жалба съ свидѣтели е искалъ да установи, че спиртнитѣ питиета далъ не срѣщу пари, а взаемъ срѣщу получено тоже взаемъ сѣно отъ около 20 души лица, отъ с. Бѣлий Брѣгъ,

Digitized by Google

които си подѣлили виното съ по една, двѣ, три оки, а ракията съ по 1/2, 1 и 2 оки. — Распитанитѣ свидѣтели сѫ установили, че тѣ дали на подсѫдимия сѣно срѣщу 50, 53 и 70 оки вино, налѣно въ общи сѫдове и раздѣлено мѣжду 5—6, 7—8 и 8 души (свидѣтелитѣ). Така констатирано възражението на подсѫдимия, който за да обходи распорѣжданията на чл. чл. 46, 48 и 65 отъ Закона за Бериитѣ върху Питиетата е прибѣгналъ къмъ размѣна спиртни питиета срѣщу сѣно, което съставлява стойностьта на първитѣ, оправдателната присѫда е неправилно издадена, защото законодателя, като е запрѣтилъ въ чл. 48 подъ страхъ на наказание продаванието на спиртнитѣ питиета безъ патентъ, не е освободилъ отъ отговорность и тия лица, които извършватъ продажбите подъ друга форма, или сдѣлка съ цѣль вѣроятно да се избѣгне наказанието и да се извлече пакъ извѣстна полза съ извършената операция. — Въ даденій случай установено е, че подсѫдимия, по занятие кръчмаръ, имайки нужда отъ сѣно, далъ срѣщу стойностьта му спиртни питиета въ голѣмо количество, безъ да има патентъ. — Подобна сѣдлка е равносилна на продажба и за това Окр. Сѫдъ неправилно е призналъ, че продажбата е извършена на дрѣбно, когато съгласно чл. чл. 46 и 48 отъ Закона за Бериитѣ върху Питиетата, като се има прѣдъ видъ продаденитѣ питиета 50, 53 и 70 оки за подѣлба отъ 5—6, 7—8 и 8 души, излиза, че има продажба на едро безъ патентъ. Ето защо трѣбва да се признае за сѫществено нарушенъ чл. 48 и за това присѫдата подлѣжи на отмѣнение.

На тия основания, Върховний Касационенъ Сѫдъ **опрѣдѣлява**: Присѫдата на Вратчанский Окр. Сѫдъ, № 892 отъ 28 Априлий 1897 год, защото е нарушенъ чл. 48 отъ Закона за Акциза върху Питиетата, съ силата на чл. 137 отъ Углавното Мирово Сѫдопроизводство, да се отмѣни и дѣлото за ново разглѣждание, при другъ съставъ, да се испрати въ сѫщий Окр. Сѫдъ.

№ 50 — (1090) — 17-ий Октомврий 1898 год. Въ името на Негово Царско Височество Българский Князь Фердинандъ I-ий. Върховний Кассационенъ Сѫдъ, второ углавно отдѣление, на третий Октомврий хилядо осемстотинъ девет десетъ и осма година, въ открито сѫдебно засѣдание, въ слѣдующий съставъ: Подпрѣдсѣдатель: Филипъ Филчевъ, членове: Савва Кисьовъ и Владимиръ Петковъ, при Секретаря: Петръ А. Макавѣевъ и въ присѫтствието на Прокурора Д-ръ Данчевъ, слуша доложеното отъ члена С. Кисьовъ углавно дѣло № 1220, по описѣтъ за 1897 год. на Мехмедъ Хасановъ Кьоре, отъ гр. Руссе, срѣщу присѫдата на Руссенский Апелативенъ Сѫдъ, № 340, отъ 24-ий Октомврий 1897 год., съ която е осѫденъ на една година строенъ тъмниченъ затворъ, за опитване на кражба чрѣзъ взломъ. — Въ сѫдѣбното засѣдание кассатора не се яви. —

Обстоятелствата на дѣлото сѫ: Прокурора при Руссенский Окр. Сѫдъ, съ обвинителния си актъ, отъ 26 Ноемврий 1893 година, прѣдалъ на истий Сѫдъ за сѫдение съ участие на сѫдебни засѣдатели Мехмедъ Хасановъ, отъ гр. Руссе, кого то обвинявалъ въ това, че на 25 Октомврий 1893 година, влѣзалъ, чрѣзъ взломъ, въ склада на 5-ий

Digitized by Google

Пѣший Дунавский Полкъ въ гр. Руссе, улица Флотска, съ цѣль да краде отъ тамъ отъ правителственнитѣ вѣщи, нъ не успѣлъ по независящи отъ него причини, понеже билъ уловенъ въ самото мѣсто на прѣстжплението, — и искалъ наказанието му по чл. чл. 82, 220 и 230 отъ Отоманский Наказателенъ Законъ. Съставеното по тоя обвинителенъ актъ, углавно дѣло било прѣустановено за да се привлѣкътъ и други лица като обвинаеми по туй прѣстжпление. Прѣдаденъ е билъ на истий Сждъ за сждение и Стефанъ Цоневъ, обвиняванъ въ купувание, съ знание отъ Мехмедъ Хасановъ крадени нѣща. Дѣлото въ отношение и на двамата подсждими било разглѣдано отъ Руссенский Окр. Сждъ, който съ присждата си отъ 17 Февруарий 1897 г., подъ № 43, призналъ подсждимия Мехмедъ Хасановъ Кьоръ, за виновенъ въ приписаното му прѣстжпление и съгласно чл. чл. 49 и 316 п. 2 отъ Наказателний Законъ го осждилъ на една година, строгъ тъмниченъ затворъ, а подсждимия Стефанъ Цоневъ призналъ за невиновенъ въ приписаното му прѣстжпление и го оправдалъ отъ всѣка углавна и гражданска отговорность по туй дѣло. Възложилъ станалитѣ по дѣлото разноски въ размѣръ на 33 лева върху Мехмедъ Хасановъ. Послѣдния не доволенъ отъ присждата на Руссенский Окр. Сждъ подалъ противъ нея въззивна жалба прѣдъ Руссенский Апелативенъ Сждъ, съ молба за оправданието си и то възъ основание обяснениятa, които щѣлъ да даде при разбирателството на дѣлото въ втората инстанция. Съставеното апелативно дѣло било насрочено за 10 Октомврий 1897 година, когато се и рѣши. Руссенский Апелативенъ Сждъ съ присждата си № 340, отъ 24 Октомврий 1897 год., възъ основание чл. чл. 464 и 465 п. 3 отъ Углавното Сждопроизводство призналъ подсждимия Мехмедъ Хасановъ Кьоръ, ж. изъ Руссе, 27 годишенъ, турски циганинъ, осжданъ на три години строгъ тъмниченъ затворъ за кражба чрѣзъ взломъ, за виновенъ въ това, че той прѣзъ деня на 25 Октомврий 1893 година, е влѣзалъ въ склада на 5-ий Пѣши Дунавский на Н. К. В. Х. Пармский Полкъ и то слѣдъ като открѣтилъ дъсчения капакъ на единъ отъ прозорцитѣ и искривилъ едно отъ желѣзата отъ рѣшетката, съ цѣлъ да краде, но по независяще отъ него причини не успѣлъ, заради това и съгласно чл. чл. 49 и 316 п. 2 отъ Наказателния Законъ присждилъ: Подтвърждава присждата на Руссенский Окр. Сждъ отъ 17 Февруарий 1897 година, подъ № 43 и оставя безъ послѣдствие въззивната жалба на подсждимия Мехмедъ Хасановъ Кьоръ, като неоснователна. Осждений Мехмедъ Хасанавъ Кьоръ съ кассационна жалба се оплаква: 1) Че понеже Сждътъ призналъ неизвършена кражба по независящи причини отъ кассатора, трѣбвало по чл. чл. 316 п. 2 и чл. 49 отъ Наказателний Законъ, да наложи по малко наказание; 2) Че въ присждата не фигурирали показанията на стражаритѣ, съ които да се подкрѣпятъ показанията на войницитѣ (св. распитани), та да може се признае, че касатора билъ хванатъ вътрѣ въ склада, гдѣто е билъ извършенъ взлома съ цѣль на кражба.

Върховний Кассационенъ Сждъ, слѣдъ доклда и заключението на Прокурора, взе прѣдъ видъ: Оплакването на кассатора за нару-

Digitized by Google

шение чл. 49 въ свързска съ чл. 61 отъ Наказателния Законъ е основателно, тъй като отъ въпросния листъ и присѫдата на Руссенский Аппелативенъ Сѫдъ се вижда, че той е признатъ за виновенъ въ опитване да извърши кражба, въ склада на V-ий II. Дунавский полкъ и по независящи отъ него причини, не е могѫлъ да извърши кражбата, вслѣдствие на което е билъ осѫденъ по чл. чл. 49 и 316 п. 2 отъ Наказателний Законъ, на една година строгъ тъмниченъ затворъ; а въ мотивитѣ (п. 4) на присѫдата се казва, че наказанието било правилно наложено отъ Окрѫжния Сѫдъ, който както е видно отъ въпросния му листъ и присѫдата, цитира само чл. 49 отъ Наказателний Законъ, безъ да бѫде той взетъ въ внимание при опрѣдѣление нормалното наказание на подсѫдимия по чл. 316 п. 2 отъ Наказателния Законъ. Прочее щомъ дѣянието е подведено за налагание наказание по чл. 316 п. 2, който прѣдвижда строгъ тъмниченъ затворъ до десеть години и по чл. 49 отъ сѫщий Законъ, който гласи, че опита за извършване едно прѣстѫпно дѣяние се наказва въ по-малко по редътъ указанъ въ чл. 61 отъ Наказателний Законъ, трѣбва да се признае, че по настоящето дѣло втората инстанция е нарушила цитиранитѣ членове 49 и 61 отъ Наказателний Законъ и присѫдата ѝ подлѣжи на отмѣнение само относително неправилното опрѣдѣление на наказанието. За тая цѣль дѣлото се повърща въ Руссенский Аппелативенъ Сѫдъ, който е длъженъ безъ да разглѣжда дѣлото по сѫщество, да опрѣдѣли наказанието съгласно установенитѣ факти въ въпросния листъ и съгласно чл. 49 и 61 въ свързска съ чл. 316 п. 2 отъ Наказателний Законъ.

На тия основания, Върховний Кассационенъ Сѫдъ **Опрѣдѣлява**: Присѫдата на Руссенский Аппелативенъ Сѫдъ, № 340, отъ 24 Октомврий 1897 година, защото е нарушенъ чл. 61 отъ Наказателния Законъ, въ свързска съ чл. 49 отъ сѫщий Законъ, съ силата на чл. чл. 569 п. 1 и 572 отъ Углавното Сѫдопраизводство, да се отмѣни само по отношение непревилното налагание наказанието, за която цѣль дѣлото да се повърне въ сѫщий Аппелативенъ Сѫдъ, за опрѣдѣление наказанието на подсѫдимия.

№ 51 — (1100) — 20-ий Октомврий 1898 ***година*** Въ *името на Негово Царско* Височество *Българский* Князъ *Фердинандъ I-ий.* Върховний *Кассационенъ Сѫдъ, второ углавно отдѣление, на шестий Октомврий хилядо осемстотинъ деветдесетъ и осма година, въ открито сѫдебно засѣдание, въ слѣдующий съставъ: Подпрѣдсѣдатель: Филипъ Филчевъ членове: Савва Кисьовъ и Владимиръ* Петковъ, *при Секретаря* Петръ *А. Макавѣевъ и въ присѫтствието на Прокурора Д-ръ* П. Данчевъ, *слуша доложеното отъ члена* Петковъ, *углавно дѣло № 1021 по описътъ за 1898 год. на Тодоръ* Георгиевъ, *срѣщу присѫдата на Силистренский Окр. Сѫдъ отъ 26 Февруарий* 1898 *год., подъ № 50, за кражба на двѣ гѫски и двѣ пуйки.* — Въ сѫдебното засѣдание кассатора не се яви. —

Обстоятелствата на дѣлото сѫ: Върховний Кассационенъ Сѫдъ, второ Углавно Отдѣление, съ рѣшението си отъ 16 Октомврий 1897 година, подъ № 1304, е отмѣнилъ присѫдата на Силистренский Окр.

Digitized by Google

Сѫдъ, отъ 26 Септемврий 1896 година, подъ 242, защото сѫ биле нарушени чл. чл. 2, 58 и 314 отъ Наказателний Законъ и дѣлото за ново разглѣждание е испратилъ въ сѫщий Окрѫженъ Сѫдъ. Силистренский Окр. Сѫдъ, при другъ съставъ, разглѣдалъ това дѣло и съ присѫдата си отъ 26 Февруарий 1898 година подъ № 50, призналъ Тодоръ Георгиевъ, 17 годиш. и Иванъ Недѣлчевъ 18 годишенъ, за виновни въ това, че на 7 Мартъ 1896 год., прѣзъ нощьта двоицата откраднали отъ саитѣ на Русси Тодоровъ и Стоянъ Тодоровъ, двѣ гѫски и двѣ пуйки, вслѣдствие на което видоизмѣнилъ присѫдата № 20, отъ 22 Мартъ 1895 година, на Силистренский Окол. Мировий Сѫдия така: Осѫжда Тодоръ Георгиевъ и Иванъ Недѣлчевъ по силата на чл. 315 п. 3 отъ Наказателний Законъ, да издържатъ по три мѣсеченъ тъмниченъ затворъ, който по силата на чл. 58 п. 3 отъ сѫщий Законъ, намалява съ 1/3, сиречъ да издържатъ само по два мѣсеченъ тъмниченъ затворъ, като имъ се зачете и прѣдварителний арестъ, считанъ отъ 9 Мартъ 1895 година до 23 Мартъ с. год. — Срѣщу тая присѫда на Силистренский Окрѫженъ Сѫдъ само Тодоръ Георгиевъ е подалъ въ Върховний Кассационенъ Сѫдъ, кассационна жалба, съ която се оплаква: 1) за неправилното приспособление на чл. 315 п. 3. отъ Наказателний Законъ, защото отъ сѫдебното дирение не се е установило, че кражбата е извършена отъ него съ оржжие и 2) понеже съ присѫдата на Мировий Сѫдия той е билъ признатъ на 16 год. възрасть въ врѣме на извършването на кражбата и тъй като тогава той е дѣйствувалъ безъ разумѣние, то и Сѫдътъ въ случая трѣбвало е да приспособи не чл. 58 п. 3, а чл. чл. 42 и 539 отъ Наказателний Законъ.

Върховний Кассационенъ Сѫдъ, слѣдъ като излуша заключението на Прокурора, взе прѣдъ видъ: 1) Съ обжалваната присѫда кассатора Тодоръ Георгиевъ, е признатъ за виновенъ въ това, че той заедно съ Иванъ Недѣлчевъ, нощно врѣме, е откраднал двѣ гѫски и двѣ пуйки. Това дѣяние на кассатора, така констатирано отъ Сѫдътъ по сѫщество, съставлява квалифицирана кражба, прѣдвидена въ чл. 315 п. 3 отъ Наказателний Законъ, т. е. кражба извършена отъ двоица души и Сѫда правилно е подвелъ това дѣяние подъ казаний членъ отъ закона. Слѣдователно, първото оплакване на кассатора за неправилното приспособление на чл. 315 п. 3 отъ Наказателний Законъ, е неоснователно. 2) Съгласно прѣдписанието на чл. 457 отъ Углавното Сѫдопроизводство, за подсѫдимитѣ, които въ врѣме на извършването на прѣстѫплението, не сѫ били навършили 17 годишна възрасть, Сѫдътъ постановява питание: дѣйствували ли сѫ тѣ съ разумение. Ако на този въпросъ Сѫда отговори утвърдително, то въ такъвъ случай е дълженъ да опрѣдѣли наказанието на подсѫдимия по чл. 57 отъ Наказателния Законъ, който именно гласи: „За непълнолѣтнитѣ отъ десеть до седемнадесеть години, които сѫ дѣйствували съ разумѣние, наказанията се замѣняватъ“ и пр. . . . А пъкъ непълнолѣтието, както е разяснено въ чл. 539 отъ Наказателния Законъ се брои отъ началото на единадесеть годишната до навършването на седемнадесеть годишната

Digitized by Google

възрасть. Отъ протокола, държанъ на 22-ий Мартъ 1895 година, въ сждебното засѣдание на Силистренский Окол. Мировий Сждия, се вижда, че обвиняемий Тодоръ Георгиевъ е билъ признатъ за навършилъ 16 год. и постжпилъ въ 17 год. си възрасть. Съ обжалваната присжда на Силистренский Окр. Сждъ сжщия обвиняемъ е признатъ на 17 годишна възрасть и осжденъ по чл. 315 п. 3 отъ Наказателний Законъ на три мѣсеца тъмниченъ затворъ, който пъкъ по силата на чл. 58 п. 3 отъ сжщий законъ е билъ намаленъ съ 1/3, т. е. осжденъ е на два мѣсеца тъмниченъ затворъ съ зачитание на прѣдварителния му арестъ. Обаче, съгласно чл. 58 отъ Наказателний Законъ се замѣняватъ, или намаляватъ наказанията на пълнолѣтнитѣ прѣстжпници, а спорѣдъ разясненията въ чл. 539 отъ Наказателний Законъ пълнолѣтието се брои отъ началото на осемнадесеть годишната до двадесеть и една годишната възрасть. Отъ изложеното до тукъ явно става, че Силистренский Окр. Сждъ като е призналъ подсждимия Тодоръ Георгиевъ на 17 годишна възрасть, въ врѣме на постановяването на присждата си, неправилно е смѣгчилъ наказанието на този подсждимъ по чл. 58, вмѣсто по чл. 57 отъ Наказателний Законъ, въ който членъ се прѣдвиждатъ много по мѣки наказания отъ онія, прѣдвидени въ чл. 58. Нарушението на чл. 58 отъ Наказателний Законъ, въ тоя случай, е сжществено и влѣче слѣдъ себе си отмѣнението на присждата и понеже нарушението се състои въ неправилното опрѣдѣление наказанието на подсждимия, то съгласно распорѣжданията на чл. 572 отъ Наказателний Законъ, присждата на Силистренский Окржж. Сждъ, подлѣжи на отмѣнение само въ тая й часть, съ която се опрѣдѣля наказанието на подсждимия Тодоръ Георгиевъ и дѣлото слѣдва да се повърне въ сжщий Окржженъ Сждъ за опрѣдѣление наказанието на сжщий подсждимъ съгласно чл. 57 отъ Наказателний Законъ. Прочее, второто оплакване на кассатора по този въпросъ, е основателно.

Водимъ отъ тия съображения, Върховний Кассационенъ Сждъ **опрѣдѣлява:** Присждата на Силистренский Окр. Сждъ отъ 26 Февруарий 1898 година, подъ **№** 50, защото е нарушенъ чл. 58 п. 3 отъ Наказателний Законъ, съ силата на чл. 572 отъ Углавното Сждопроизводство, да се отмѣни, само въ отношение на наложеното на Тодоръ Георгиевъ наказание и дѣлото за опрѣдѣление на наказанието на сжщия Тодоръ Георгиевъ, съгласно чл. 57 п. 5 отъ Наказателний Законъ, да се испрати въ сжщий Окр. Сждъ.

№ 52 — (1135) — 29-ий Октомврий 1898 год. *Въ Името на Негово Царско Височество Българский Князъ Фердинандъ I-ий. Върховний Кассационенъ Сждъ, второ углавно отдѣление на петнадесетий Октомврий хиляда осемстотинъ деветдесеть и осма година, въ открито сждебно засѣдание, въ слѣдующий съставъ:* Подпрѣдсѣдатель: Филипъ Филчевъ, Членове: Савва Кисьовъ и Владимиръ Ив. Петковъ, при Секретаря: Петръ Макавѣевъ и въ присжтствието на Помощникъ Прокурора Д. Тошковъ, *слуша доложеното отъ члена Петковъ углавно дѣло № 1433 по описътъ за 1897 година, на Нино Петковъ, срѣщу присждата на Софийский Окр. Сждъ отъ 4-ий Октомврий 1897 год., подъ*

Digitized by Google

№ 424, *за укриване на едно крадено шиле.* — Въ засѣданието кассатора не се яви. —

Обстоятелствата на дѣлото сж: Христо Рапоня, отъ гр. Орхание, подалъ заявление на Орханийский Мировий Сждия, въ което изложилъ, че прѣзъ Септемврий 1896 год., Г. Иотовъ отлжчилъ отъ овцѣтѣ му едно шиле и го прѣдалъ на Н. Петковъ, комуто той пасялъ овцитѣ и комуто се било изгубило едно шиле, та да му го дотъкми; прѣдъ видъ на това, понеже шилето не му се повръща отъ присвоителя, молилъ да бждѣтъ тѣ: Гешо и Нино осждени да му заплатятъ стойностьта на шилето и да имъ се наложи приличното наказание. Мировий Сждия завѣлъ углавно дѣло, което разглѣдалъ на 28-ий Януарий 1897 год. и съ присжда № 31, призналъ Иотевъ и Петковъ за виновни въ присвояване шилето на тжжителя и ги осждилъ по на 15 дни тъмниченъ затворъ, или да повърнатъ, или заплатятъ шилето на тжжителя въ стойность 5 лева. Осждениятѣ обжалвали тая присжда прѣдъ Софийский Окр. Сждъ и молили да бжде тя отмѣнена по причини, че въ случая нѣмало кражба, а споръ за собственность, за което трѣбвало да се завѣде гражданско дѣло. Софийский Окр. Сждъ, като разглѣдалъ това дѣло, съ присждата си отъ 4 Октомврий 1897 год., подъ № 424, подтвърдилъ присждата на Орханийский Мир. Сждия отъ 28-ий Януарий 1897 год. подъ № 31. Срѣщу тая присжда на Софийский Окр. Сждъ Нино Петковъ е подалъ въ Върховний Кассационенъ Сждъ кассационна жалба, съ която се оплаква за това, че безъ да сж констатирани въ случая елементитѣ на пристжплението кражба, Сжда по прѣдположение и съмнѣние го призналъ за виновенъ въ укриване на краденъ прѣдметъ.

Върховний Кассационенъ Сждъ, слѣдъ като изслуша заключението на Пом. Прокурора, взе прѣдъ видъ: Съгласно точното прѣдписание на чл. 97 п. 3 отъ Углавното Мирово Сждопроизводство, Сждътъ по сжщество е длъженъ да изложи въ присждата си и „обстоятелствата на дѣлото, *приети за основание на присждата*", или съ други думи Сждътъ е длъженъ да изложи съображенията, върху които основава присждата си, като за тая цѣль оцѣни всичкитѣ прѣдставени по дѣлото доказателства, за виновностьта или невиновностьта на подсждимия. Това сжщото сж длъжни да вършатъ и Окржжнитѣ Сждилища, съгласно чл 133 отъ Углавното Мир. Сждопроизводство, когато излагатъ своитѣ присжди, като въззивни Мировий инстанции. Кассатора по това дѣло е признатъ съ обжалваната присжда за виновенъ въ укриване на едно крадено шиле, безъ обаче да се вижда, отъ мотивитѣ на присждата, защо той е признатъ за виновенъ въ това дѣяние, отъ какви именно данни по дѣлото Сждътъ е дошелъ до убѣждение, че кассатора е взелъ краденото шиле и го е укрилъ, като е знаялъ, че то е крадено. Твърдението само на Сжда, че „отъ свидѣтелскитѣ показания се установило, че обвиняемия Г. Иотовъ е извършилъ кражба, а Н. Петковъ укриване", неможе да замѣни потрѣбната за всѣка сждебна присжда фактическа и юридическа мотивировка, която се прѣдписва изрично отъ чл. 97 п. 3 отъ Углавното Мирово Сждопроизводство, нито пъкъ дава възможность на Върхов-

Digitized by Google

ний Кассационенъ Сѫдъ да провѣри оплакването на кассатора, за неправилното приложение на закона къмъ дѣянието му. Отъ казанното става явно, че Софийский Окр. Сѫдъ е нарушилъ по настоящето дѣло чл. 97 п. 3 отъ Углавното Мирово Сѫдопроизводство, което нарушение е сѫществено и лишава присѫдата на сѫщий Сѫдъ отъ значението ѝ на законно поставена сѫдебна присѫда.

Водимъ отъ това съображение, Върховний Кассационенъ Сѫдъ **опрѣдѣлява**: Присѫдата на Софийский Окр. Сѫдъ отъ 4 Октомврий 1897 година, подъ № 424, защото е нарушенъ чл. 97 п. 3-ий отъ Углавното Мирово Сѫдопроизводство, съ силата на чл. 137 отъ сѫщото Сѫдопроизводство, да се отмѣни само колкото се отнася до подсѫдимия Нино Петковъ и дѣлото за ново разглѣждание, отъ другъ съставъ, въ отношение на сѫщия подсѫдимъ, да се испрати въ сѫщий Окрѫженъ Сѫдъ.

№ 53 — (1145)—1-ий Ноемврий 1898 *година Въ името на Негово Царско Височество Българский Князъ Фердинандъ I-ий. Върховний Кассационенъ Сѫдъ, второ углавно отдѣление, на седемнадесетий Октомврий хилядо осемстотинъ дѣветдесетъ и осма година, въ открито сѫдебно засѣдание, въ слѣдующий съставъ:* Подпрѣдсѣдатель: *Филипъ Филчевъ, членове:* Савва *Кисьовъ и* Владимиръ Ив. Петковъ, *при* Секретаря: Петръ *А. Макавѣевъ и въ присѫтствието на* Прокурора *Д-ръ* П. *Данчевъ, слуша доложеното отъ члена Петковъ, углавно дѣло № 1499 по описътъ за 1897 година, на Хашимъ Хаджи Ибрямовъ, срѣщу присѫдата на Пловдивский Аппелативенъ Сѫдъ отъ 10-ий Ноемврий 1897 год., подъ № 387, за лѫжливо полагание рѣшителна клѣтва по едно гражданско дѣло.* — Въ засѣданието кссатора не се яви. —

Обстоятелствата на дѣлото сѫ: Хаджи Абдула Мехмедовъ и Хаджи Ибрямъ Али Молловъ, сѫ съдружили да сѣятъ прѣзъ 1890 г. оризъ. За това прѣдприятие първий броилъ на вторий 125 лири турски и съставили контрактъ въ два екземпляра по единъ за всѣкиго. Слѣдъ като е било свършено прѣдприятието и ориза прибранъ, прѣзъ нея година, единъ день синътъ на Х. Ибрямъ, Хашимъ, като прѣдставитель на баща си и Х. Абдулла Мехмедовъ разглѣдали смѣткитѣ по прѣдприятието и намѣрили, че послѣдний оставало да взема отъ Х. Ибрямъ Молловъ 1924½ гроша текущи. Тая сумма Хашимъ се лично задължилъ да брои на Х. Абдулла Мехмедовъ вмѣсто баща си. Хашимъ далъ това задължение въ присѫтствието на Идиризъ Фейзулловъ, който станалъ и поръчителъ на Хашимъ. На основание на това поръчителство, Хаджи Абдулла прѣдалъ на Хашима и задържаний у него екземпляръ отъ контракта. Отпослѣ, обаче, Хашимъ отказалъ да заплати на Хаджи Абдулла въпросната сумма отъ 1924½ гроша текущи, вслѣдствие на което послѣдний заявилъ граждански искъ прѣдъ II Пловдивский Градски Мир. Сѫдия, противъ длъжника Хашимъ и поръчителя му Идиризъ Фейзуловъ. Въ сѫдебното засѣдание на Мир. Сѫдия, ищеца Хаджи Абдулла прѣдложилъ рѣшителна клѣтва на Хашимъ въ смисълъ, че той отъ смѣтка на баща си Хаджи Ибрямъ съ него (Хаджи Абдулла—ищеца) за 20 лири отъ печалба не сѫ е задлъжилъ да му заплати (на Х. Абдулла) тая сумма.

Digitized by Google

На основание на тая клѣтва, която Хашимъ приелъ и положилъ Мир. Сѫдия, отхвърлилъ искътъ на Хаджи Абдулла. Пловдивский Окр. Сѫдъ на сѫщето основание, потвърдилъ рѣшението на Мир. Сѫдия. Хаджи Абдулла съ заявление до Прокурора при сѫщий Сѫдъ е искалъ да се възбуди углавно прѣслѣдване противъ Хашимъ, за лѫжливо полагание рѣшителна клѣтва. По тоя поводъ е било заведено прѣдварителю слѣдствие, на основание на което Прокурорский Надзоръ съ обвинителенъ актъ отъ 29 Юлий 1891 год., искалъ наказанието на Хашима по чл. 212 отъ Отоманский Наказателенъ Законъ, за полагание лѫжлива рѣшителна клѣтва по гражданско дѣло и по чл. 236 отъ сѫщий законъ за злоупотрѣбление на довѣрие, за това, че взелъ отъ Хаджи Абдулла вторий екземпляръ отъ контракта съ обѣщание, че ще му заплати суммата отъ 1924½ гроша текущи, обаче нито паритѣ му броилъ, нито контракта му повърналъ. Пловдивский Окр. Сѫдъ съ присѫда № 112 отъ 13 Май 1892 г., призналъ подсѫдимий Хашимъ Хаджи Ибрямъ за невиновенъ въ злоупотрѣбление на довѣрие и го оправдалъ, — а за виновенъ въ полагание лѫжлива рѣшителна клѣтва въ качество на отвѣтникъ и го осѫдилъ, съгласно чл. 212 отъ Отоманский Наказателенъ Законъ, на една година тъмниченъ затворъ и да заплати въ полза на хазната седемъ (7) лева сѫдебни по дѣлото разноски. Недоволенъ отъ тая присѫда Хашимъ Х. Ибрямовъ е подалъ срѣщу нея възвивна жалба въ Пловдивский Аппелативенъ Сѫд, който като разглѣдалъ това дѣло, съ присѫдата си отъ 10 Ноемврий 1897 г., подъ № 387, измѣнилъ присѫдата на Пловдивский Окр. Сѫдъ отъ 13 Май 1892 год., подъ № 112, така: „Признава подсѫдимий Хашимъ х. Ибрямовъ, отъ гр. Пловдивъ, 35 годишенъ, турчинъ, мохамеданецъ, жененъ, грамотенъ, търговецъ, неосѫжданъ, за виновенъ въ това, че на 14 Януарий 1891 година прѣдъ II Пловдивский Градский Мир. Сѫдия, лѫжливо е положилъ рѣшителна клѣтва по гражданското дѣло № 1007 отъ 1890 г., въ смисълъ, че той отъ смѣтка на баща си Х. Ибрямъ съ Х. Абдулла Мехмедовъ, за 20 лири турски отъ печалба, не се е задължилъ да заплати на тоя послѣдний 1924½ гроша текущи отъ тая печалба, — и го осѫжда да издържи шесть (6) мѣсеченъ тъмниченъ затворъ и да заплати на хазната сѫдебнитѣ разноски въ първа инстанция отъ лева седемъ (7). — Срѣщу тая присѫда на Пловдивский Аппелативенъ Сѫдъ, Хашимъ х. Ибрямовъ е подалъ въ Върховний Кассац. Сѫдъ кассационна жалба, съ която мѣжду друго се оплаква за нарушение чл. чл. 35 и 449 отъ Углавното Сѫдопроизводство, защото Сѫдътъ отказалъ да призове посоченитѣ отъ него свидѣтели, безъ да мотивира това свое отказвание.

Върховний Кассационенъ Сѫдъ, слѣдъ като изслуша заключението на Прокурора, взе прѣдъ видъ: Съгласно чл. 540 отъ Углавното Сѫдопроизводство, нови свидѣтели се призоваватъ въ втората инстанция само тогава, „когато Сѫдътъ признае, че тѣхнитѣ показания се отнасятъ до обстоятелства, които иматъ сѫществено значение за дѣлото.“—Отъ смисъла на този членъ става явно, че при разрѣшаванието въпроса за призоваванието на нови свидѣтели

Digitized by Google

въ втора инстанция, Апелативний Сѫдъ е длъженъ, всѣкой пѫть, да обсѫжда въпроса, имать ли, или не сѫществено значение за разрѣшението на дѣлото обстоятелствата, които се иска да се установятъ съ показанията на свидѣтелитѣ, като при това изложи и съображенията си, които е ималъ прѣдъ видъ при обсѫждането и разрѣшаването на въпроса. Неизлагането съображенията, по които Сѫда е отказалъ да призове свидѣтелитѣ, както и голословното мотивиране на отказването съ това, че обстоятелствата, установяването на които се иска, нѣмали сѫществено значение за дѣлото, съставлява сѫществено нарушение на Сѫдопроизводството: по такъвъ начинъ Сѫдътъ може да не уважи най-справедливото и умѣстно искание за установяването на нѣкои важни по дѣлото обстоятелства и да лиши подсѫдимия по дѣлото отъ възможностьта да прѣдстави доказателства за своето оправдание. Отъ производството по настоящето дѣло се вижда, че Пловдивский Апелативенъ Сѫдъ съ опрѣдѣлението си отъ 13 Юний 1892 г., подъ № 379, е оставилъ безъ послѣдствие искането на апелатора, сегашния кассаторъ, за призоваването на посоченитѣ въ въззивната му жалба свидѣтели, на това основание, че обстоятелствата, които щѣли да се установяватъ отъ показанията на тѣзи свидѣтели, нѣмали сѫществено значение за дѣлото. Въ това си опрѣдѣление, обаче, Сѫда не е указалъ съображенията си, по които сѫ е ръководилъ за да разрѣши това искание на апелатора, нито даже е изложилъ и самитѣ обстоятелства, които послѣдний е искалъ да установява. Съ заявление отъ 11 Юлий 1892 год, апелатора Хашимъ х. Ибрямовъ повторно и подробно е изложилъ обстоятелствата, които искалъ да установява, съ свидѣтелскитѣ показания, понеже прѣдполагалъ, че вслѣдствие на неточно и неясното излагание на тѣзи обстоятелства въ въззивната му жалба, Сѫдътъ е оставилъ безъ послѣдствие искането му за призоваване на свидѣтелитѣ. Пловдивский Апелативенъ Сѫдъ, обаче, съ опрѣдѣлението си отъ 13 Юлий 1892 год., подъ № 413, оставилъ безъ послѣдствие заявлението на апелатора, безъ да изложи съображенията си, по които е намѣрилъ за несѫществени обстоятелствата изложени въ него. Съ това си дѣйствие, Пловдивский Апелативенъ Сѫдъ е нарушилъ чл. 540 алинея послѣдня отъ Углавното Сѫдопроизводство, което нарушение е сѫществено и влѣче слѣдъ себе си отмѣнението на обжалваната присѫда. Слѣдователно оплакването на кассатора по този въпросъ, е основателно.

Водимъ отъ това съображение, Върховний Кассационенъ Сѫдъ, **опрѣдѣлява**: Присѫдата на Пловдивский Апелативенъ Сѫдъ отъ 10 Ноемврий 1897 г., подъ № 387, защото е нарушенъ чл. 540 алинея послѣдня отъ Углавното Сѫдопроизводство, съ силата на чл. 569 отъ сѫщето Сѫдопроизводство, да се отмѣни и дѣлото за ново разглѣждание, отъ другъ съставъ, да се испрати въ сѫщий Апелативенъ Сѫдъ.

Digitized by Google

№ 54—(1158) — 3-ий Ноемврий 1898 год. *Въ Името на Негово Царско Величество Българский Князь Фердинандъ I-ий. Върховний Кассационенъ Сѫдъ, второ углавно отдѣление, на двадесетий Октомврий, хилядо осемстотинъ деветдесеть и осма година, въ открито сѫдебно засѣдание, въ слѣдующий съставъ: Подпрѣдсѣдатель: Филипъ Филчевъ, членове: Савва Кисьовъ и Вл. Петковъ, при Секретаря: Петръ А. Макаѣевъ и въ присѫтствието на Прокурора Д-ръ Петръ Данчевъ, слуша доложеното отъ члена Петковъ углавно дѣло, № 1521 по описътъ за 1897 год., на Станю Тончевъ, срѣщу присѫдата на Севлиевский Окр. Сѫдъ отъ 31-ий Октомврий 1897 год, подъ № 353, за кражба на пари.* — Въ сѫдебното засѣдание кассатора не се яви. —

Обстоятелствата на дѣлото сѫ: Ботю Трифуновъ, отъ с. Ловнидолъ, съ заявление отъ 26 Августъ 1896 година, до Габровский Окол. Началникъ, се е потѫжилъ противъ Станю Тончевъ, отъ с. Читаковци, Габровска Околия, за това, че тоя послѣдния на 24 Августъ 1896 година, му билъ открадналь двѣ турски лири и единъ наполенъ (12 лева срѣбърни и други монети) и едни дисаги, въ които се намѣрвали: една кожа говежда, два едека, два чувала, едно елече, половинъ ока прежда и 1½ сапунъ, когато се билъ спрѣлъ да прѣнощува въ ханътъ му, називаемъ „Шошлекова Ханъ—като е молилъ Габровский Околийский Началникъ да направи нуждното разслѣдване за да му вземе краденитѣ нѣща отъ обвиняемия и му ги повърне. По поводъ на тѫзи кражба билъ съставенъ единъ актъ на 27 Августъ 1896 година, и полицейско дознание, които съ отношение отъ 7 Октомврий 1896 година, подъ № 8040, Габровский Околийский Началникъ е испратилъ на Габровский Мировий Сѫдия. По поводъ на това, Габровский Мировий Сѫдия, е завелъ углавно дѣло, което разглѣдалъ въ сѫдебното си засѣдание на 28 Януарий 1897 година, когато е издалъ и присѫдата си, съ която призналъ обвиняемий Станю Тончевъ за виновенъ въ открадване отъ Батю Трифуновъ двѣ лири турски и единъ наполеонъ златенъ и го осѫдилъ да издържи единъ мѣсеченъ тъмниченъ затворъ и да повърне на потърпѣвшия откраднатитѣ му пари и да заплати на хазната три лева за клѣтвенъ обрѧдъ. Станю Тончевъ недоволенъ отъ тѫзи присѫда на Габровский Мировий Сѫдия, я обжалвалъ прѣдъ Севлиевский Окр. Сѫдъ, който като разглѣдалъ това дѣло, въ сѫдебното си засѣдание, съ присѫдата си отъ 31 Октомврий 1897 година, подъ 353, потвърдилъ присѫдата на Габровский Мировий Сѫдия отъ 28-ий Януарий 1897 година. — Срѣщу тая присѫда Станю Тончевъ е подалъ въ Върховний Кассационенъ Сѫдъ, кассационна жалба, съ която се оплаква за нарушение: 1) чл. чл. 85 и 97 отъ Углавното Мирово Сѫдопроизводство, защото Сѫда въ присѫдата си твърди, че отъ показанията на свидѣтелитѣ Георги Тодоровъ, Петръ Станевъ и Спасъ Доневъ, както и отъ ония на жена му, се доказвало, че потърпѣвшия е далъ на обвиняемий кесията си съ три жълтици и бѣли пари, когато подобно нѣщо е показалъ само свидѣтеля Спасъ Доневъ, другитѣ двама свидѣтели не сѫ дали подобни показания, а жена му пъкъ не е била распитвана, нито въ първата, нито въ втората инстанции; 2) нарушени сѫ сѫщитѣ членове отъ Углавното Мирово Сѫдопроизводство, защото Сѫдътъ не е взелъ въ внимание обстоятелството, констатирано прѣдъ Ми-

Digitized by Google

ровий Сѫдия, а именно, че свидѣтеля Спасъ Доневъ, на показанията на когото исключително се основавало обвинението, е человѣкъ съ лѣко повѣдение; и 3) нарушени сѫ чл. чл. 314 и 315 въ свързка съ чл. 2 отъ Наказателний Законъ, защото дѣянието му, както то е констатирано въ присѫдата, неправилно е квалифицирано за кражба, а съставлява обсебвание прѣдвидено въ чл. 320 отъ Наказателний Законъ.

Върховний Кассационенъ Сѫдъ, слѣдъ като изслуша залючението на Прокурора, взе прѣдъ видъ: 1) Първото оплакване на кассатора се оправдава отъ фактическа страна на дѣлото: Сѫдътъ въ мотивитѣ на присѫдата си установява, че отъ показанията на свидѣтелитѣ Георги Тодоровъ, Петръ Станевъ и Спасъ Доневъ, както и отъ ония на жената на обвиняемий, се доказвало, че потърпѣвшия е далъ на обвиняемия кессията си съ три жълтици и бѣли пари, а между това отъ протокола по распитването на свидѣтелитѣ въ сѫдебното засѣдание се вижда, че подобни показания е далъ само свидѣтеля Спасъ Доневъ; другитѣ двама свидѣтели не сѫ дали подобни показания, а жената на обвиняемий никакъ и не е била разпитвана като свидѣтель. Тази неправилность въ цитирането показанията на свидѣтелитѣ, съставлява сама по себе си нарушение на чл. 85 отъ Углавното Мирово Сѫдопроизводство, който именно задължава Сѫдътъ да основава присѫдата си на свокупното оцѣнение на данитѣ и доказателствата, провѣрени на сѫдебното дирение; но въ случая това нарушение неможе да влѣче слѣдъ себе си отмѣнението на обжалваната присѫда, тъй като, и съ исключването даже показанията на горѣ казаннитѣ двама свидѣтели, които Сѫда неправилно излага въ присѫдата си, по обстоятелството за даването отъ потърпѣвшия на обвиняемий кесията си съ пари, Сѫдътъ все пъкъ е можалъ да се основе на показанията само на свидѣтеля Спасъ Доневъ, за да признае за доказано горното обстоятелство. Противъ този свидѣтель обвиняемий не се вижда да е правилъ нѣкакъвъ отводъ прѣди подвѣждането му подъ клѣтва и распитването му прѣдъ Мировий Сѫдия. А показанията на свидѣтелитѣ по углавни дѣла се оцѣняватъ по вѫтрѣшното убѣждение на сѫдиитѣ, които разглѣдватъ и рѣшаватъ дѣлата по сѫщество, и тѫзи оцѣнка не подлѣжи на провѣряване по кассационенъ рѣдъ. Слѣдователно, първото оплакване на кассатора, ако и да е вѣрно отъ фактическа страна на дѣлото, се отнася до нарушение несѫществено, а второто му оплакване се явява неоснователно. 2) Въ съобразителната часть на присѫдата си, Сѫда е призналъ за установенъ факта, че потърпѣвшия е далъ на обвиняемий кессията си съ паритѣ, когато е пристигналъ и искалъ да прѣнощува въ ханътъ му и че обвиняемий отричалъ да му сѫ биле дадени пари. Така констатираното дѣяние на подсѫдимия по свойтѣ практически признаци, съставлява прѣстѫплението обсебване, което се прѣдвижда въ чл. 319 отъ Наказателния Законъ. Севлиевский Окр. Сѫдъ неправилно е счелъ това дѣяние на подсѫдимия за кражба, тъй като за състава на това прѣстѫпление се изисква, щото отнемането на вѣща изъ владѣнието на другиго да става безъ неговото съгласие, а въ даде-

Digitized by Google

ния случай самъ Сѫда е констатиралъ отъ даннитѣ по дѣлото, че потърпѣвшия доброволно е далъ кессията си съ паритѣ на обвиняемий. Сѫдътъ е констатиралъ, че стойностьта на взетитѣ пари не надминовала 300 лева; като се има прѣдъ видъ това обстоятелство, както и обстоятелството, че въ чл. 314 отъ Наказателний Законъ, подъ който е наложено наказанието на обвиняемия и въ чл. 320 отъ сѫщия Законъ, подъ който би трѣбвало да бѫде подведено прѣстѫплението на обвиняемий, се прѣдвижда едно и сѫщото наказание — тъмниченъ затворъ до шесть мѣсеца, то Върховний Кассационенъ Сѫдъ, като констатира съгласно чл. 570 отъ Углавното Сѫдопроизводство, допустнатата, отъ Сѫда неправилность въ квалифицирането на прѣстѫплението на обвиняемий, намира, че тая неправилность не може да влѣче слѣдъ себе си отмѣнението на обжалваната присѫда.

Водимъ отъ тѣзи съображения, Върховний Кассационенъ Сѫдъ, **опрѣдѣлява**: Кассационната жалба на Станю Тончевъ, срѣщу присѫдата на Севлиевский Окр. Сѫдъ отъ 31 Октомврий 1897 година, подъ № 353, съ силата на чл. 137 отъ Углавното Мир. Сѫдопроизводство, и чл. 570 отъ Углавното Сѫдопроизводство, да се остави безъ послѣдствие.

№ 55 — (1188) — 8-ий Ноемврий 1898 год. Въ името на Негово Царско Височество Българский Князь Фердинандъ I-ий. Върховний Кавсационенъ Сѫдъ, второ углавно отдѣление, на двадесеть и четвъртий Октомврий хилядо осемстотинъ деветдесеть и осма година, въ открито сѫдебно засѣдание, въ слѣдующий съставъ: Подпрѣдсѣдатель: Филипъ Филчевъ, членове: Савва Кисьовъ и Владимиръ Петковъ, при Секретаря: П. Макавѣевъ и въ присѫтствието на Прокурора Д-ръ П. Данчевъ, слуша доложеного отъ члена Петковъ углавно дѣло № 385, по описътъ за 1898 год. на Молла Хюсеинъ Мехмедовъ, срѣщу присѫдата на Варненский Окр. Сѫдъ отъ 23 Декемврий 1897 г. подъ № 1866, за нарушение закона за Тютюня. — Въ сѫдебното засѣдание странитѣ не се явихѫ. —

Обстоятелствата на дѣлото сѫ: На основание съставений актъ отъ Новоселския акцизенъ агентъ, Тодоръ Златаровъ, отъ село Аптаразакъ, на 3-ий Септемврий 1896 година, противъ Хюсеинъ Молла Мехмедовъ, Варненский Окрѫженъ Управитель, съ постановлението си № 502 отъ 14-ий Ноемврий 1896 година, е осѫдилъ Хюсеинъ Молла Мехмедовъ, да заплати на хазната 672 лева глоба, за гдѣто е скрилъ въ кѫщата си на листе тютюнь, чрѣзъ което нарушилъ Закона за Тютюнитѣ. По възвивна жалба отъ Хюсеинъ Молла Мехмедовъ, дѣлото е било разглѣдано отъ Варненский Окр. Сѫдъ, който съ присѫдата си отъ 23-ий Декемврий 1897 година, подъ № 1866, подтвърдилъ постановлението на Варненский Окр. Управитель отъ 14 Ноемврий 1896 година, подъ № 502. Въ подадената си срѣщу тая присѫда кассационна жалба, Молла Хюсеинъ Мехмедовъ се оплаква: 1) че Сѫда недопустналъ да се распитатъ довѣденитѣ отъ него въ сѫдебното засѣдание свидѣтели, и 2) че Сѫда не оцѣнилъ показанията на распитанитѣ по дѣлото двама свидѣтели.

Digitized by Google

Върховний Кассационенъ Сѫдъ, слѣдъ като изслуша заключението на Прокуроръть взе прѣдъ видъ: Отъ протокола държанъ въ сѫдебното засѣдание на 23-ий Декемврий 1897 година, се вижда, че Варненский Окр. Сѫдъ е оставилъ безъ послѣдствие искането на обвиняемий, сегашния кассаторъ, да се распитатъ довѣденитѣ отъ него въ Сѫда свидѣтели по сѫщитѣ обстоятелства, по които биле призовани и други свидѣтели и то на основание само на това съображение, че той, Сѫда, намѣрилъ „достатъчни доказателствата за да се открие истината по дѣлото". Това съображение на Сѫда, независимо отъ въпроса, че странитѣ иматъ право да прѣдставляватъ въ въззивната инстанция нови доказателства, се явява въ дадений случай неправилно и несъобразно съ распорѣжданията на чл. 85 отъ Углавното Мирово Сѫдопроизводство, спорѣдъ който убѣждението на Сѫдиитѣ за виновностьта, или не виновностьта на подсѫдимия, трѣбва да бѫде основано на съвокупното оцѣнение на обстоятелствата, раскрити въ сѫдебното засѣдание, т. е. слѣдъ разглѣждането на всичкитѣ доказателства, които странитѣ иматъ право да прѣдставятъ. По това дѣло Сѫда допустналъ по искането на обвиняемий да се распитатъ свидѣтели по обстоятелства, които щѣли да иматъ сѫществено значение за дѣлото; прѣди распитването на тѣзи свидѣтели Сѫдътъ въ никакъвъ случай не е можалъ да знае, какви обстоятелства ще се раскриятъ отъ тѣхнитѣ показания и за това още повече не е ималъ право да откаже да се распитатъ довѣденитѣ отъ обвиняемий въ Сѫда свидѣтели по сѫщитѣ обстоятелства, по които е било постановено да се распитатъ призованитѣ въ сѫщето засѣдание свидѣтели. Независимо отъ това Сѫда въ съобразителната часть на присѫдата си не указва, кои сѫ ония доказателства, които той счелъ достатъчни за да се открие истината по дѣлото, и на основание на което съображение е отказалъ да распита доведенитѣ отъ обвиняемий въ Сѫда свидѣтели. Сѫда така сѫщо ненаправилъ никаква оцѣнка на показанията на распитанитѣ свидѣтели, понеже въ мотивитѣ на присѫдата си казва само, че обвиняемий неможалъ да обори валидностьта на акта съ распитанитѣ по дѣлото свидѣтели. Отъ казанното явно става, че Варненский Окр. Сѫдъ съ отказването да распита доведенитѣ отъ обвиняемий въ Сѫда свидѣтели, както и съ неоцѣняването показанията на распитанитѣ по дѣлото свидѣтели, е нарушилъ чл. 85 отъ Углавното Мирово Сѫдопроизводство, и чл. 317 отъ Углавното Сѫдопроизводство, който членъ именно прѣдоставя право на обвиняемий да довежда на свои разноски свидѣтели за распитъ въ Сѫда. Това нарушение е сѫществено и влѣче слѣдъ себе си отмѣнението на обжалваната присѫда. Прочее, оплакването на кассатора за тѣзи нарушения, е основателно.

Водимъ отъ тѣзи съображения, Върховний Кассационенъ Сѫдъ **опрѣдѣлява**: Присѫдата на Варненский Окр. Сѫдъ отъ 23 Декемврий 1897 година, подъ № 1866, защото е нарушенъ чл. 85 отъ Углавното Мирово Сѫдопроизводство и чл. 317 отъ Углавното Сѫдопроизводство, съ силата на чл. 137 отъ Углавното Мирово Сѫдопроизвод-

Digitized by Google

ство; да се отмѣни и дѣлото за ново разлеждание, отъ другъ съставъ, да се испрати въ сѫщий Окр. Сѫдъ.

№ 56 — (1213) — 12 ий Ноемврий 1898 год. *Въ името на Негово Царско Високочество Българский Князь Фердинандъ Іпий; Върховний Кассационенъ Сѫдъ, второ Углавно Отдѣление, на двадесетъ и деветий Октомврий хилядо осемстотинъ девет-десеть и осма година, въ открито сѫдебно засѣдание, въ слѣдующий съставъ: Подпрѣдсѣдатель Филипъ Филчевъ, членове: Савва Кисьовъ и Владимиръ Петковъ, при Секретарьтъ Петръ А Малаевъ и въ присѫтствието на Пом. Прокурора Д. Тошковъ, слуша доложението отъ членъ Петковъ, углавно дѣло № 58, по описъ за 1898 год., на Колю Тенчевъ, срѣщу присѫдата на Руссенский Окр. Сѫдъ, отъ 6 Ноемврий 1897 година, подъ № 556, за противозаконно обсебване на дрѣхи и други вѣщи* — Въ сѫдебното засѣдание кассатора не се яви.

Обстоятелствата на дѣлото сѫ: Смилъ Николовъ, отъ с. Ломъ-Черковна, съ прошение до Бѣленский Мировий Сѫдия се потѫжилъ, че въ началото на мѣсецъ Ноемврий 1896 година, като си натоварилъ ведно съ Колю Тончевъ, въ гр. Котелъ, дрѣхитѣ и сечивата по кириджията имъ Никола Ивановъ до с. Ломъ-Черковна, въ това послѣдно село, Колю Тончевъ ги стоварилъ въ домътъ си и не му ги давалъ, за което поискалъ наказанието му. Вслѣдствие на това прошение, Бѣлинский Мировий Сѫдия, образувалъ углавно дѣло, което разглѣдалъ и рѣшилъ въ сѫдебното си засѣдание на 9 Юний 1897 г., и издалъ присѫда подъ № 767, съ която възъ основание чл. чл. 320 и 335 отъ Наказателний Законъ, призналъ обвиняемий Колю Тончевъ за виновенъ въ противозаконно присвояване дрѣхитѣ и дюлгерскитѣ сѣчива на Смилъ Николовъ, отъ стойность 300 лева, и го осѫдилъ на единъ мѣсеченъ тъмничеръ затворъ, както и да повърне задържанитѣ на тѫжителя вѣщи, както и да заплати на свидѣтеля Мино Христовъ, 5 лева разноски. По възвивна жалба отъ Колю Тончевъ, дѣлото е било разглѣдано отъ Руссенский Окр. Сѫдъ, който съ присѫдата си отъ 6 Ноемврий 1897 година, подъ № 556, измѣнилъ присѫдата на Бѣленский Мировий Сѫдия отъ 9-ий Юний 1897 година, подъ № 767, така: „Признава апелатора Колю Тончевъ, отъ село Ломъ-Черковна, за виновенъ въ това, че прѣзъ мѣсецъ Ноемврий 1896 година, противозаконно е обсебилъ дрѣхитѣ и дюлгерскитѣсечива на съселянина си Смилъ Николовъ, отъ стойность 300 лева, вслѣдствие на което и на основание съ чл. 320 отъ Наказателния Законъ, го осѫжда на една седмица тъмниченъ затворъ, а останалата часть отъ първостепенната присѫда потвърдява напълно. Срѣщу присѫдата на Руссенский Окр. Сѫдъ, Колю Тончевъ е подалъ въ Върховний Кассационенъ Сѫдъ кассационна жалба, съ която се оплаква за нарушение: 1) Чл. 549 отъ Углавноно Сѫдопроизводство, защото Сѫда въ присѫдата си не оцѣнилъ даденитѣ въ негова полза отъ свидѣтеля Мино Христовъ показания, а именно, че той, обвиняемий, отказалъ да прѣдаде вѣщитѣ на тѫжителя прѣди да си видятъ смѣтката; и 2) Чл. 319 ал. 2 отъ Наказателний Законъ, защото Сѫда не констатиралъ елементитѣ на прѣстѫплението обсѣбване, въ какъвто го е призналъ за виновенъ.

Digitized by Google

Върховний Кассационенъ Сѫдъ, слѣдъ като изслуша заключението на Помощ. Прокурора, взе прѣдъ видъ: Съ обжалваната присѫда, кассатора Колю Тончевъ, е признатъ за виновенъ въ обсебване за това, че прѣзъ мѣсецъ Ноемврий 1896 година, противозаконно е обсебилъ дрѣхитѣ и дюлгерскитѣ сѣчива на съселянина си Смилъ Николовъ, отъ стойность 300 лева. Руссенский Окр. Сѫдъ е подвелъ това дѣяние на кассатора подъ чл. 320 отъ Наказателний Законъ и го е осѫдилъ на една седмица тъмниченъ затворъ. Единственното съображение на Сѫда, за да признае кассатора за виновенъ въ обсебване, е слѣдующето: „Че отъ показанията на свидѣтеля Юсуфъ Ахмедовъ се установява, че отъ страна на обвиняемий е имало покана къмъ тѫжителя — въззиваемъ за да си вземе вѣщитѣ, обаче такава покана е била направена по жетва тая година — 1897 год, когато пъкъ отъ показанията на распитаний въ първата инстанция свидѣтель Мино Христовъ се е установило, че въпрѣки молбата на въззиваемий, обвиняемий не е искалъ да му прѣдаде вѣщитѣ; че отъ установенитѣ така факти явствуватъ елементитѣ на дѣянието обсѣбване, въ извършването на което обвиняемий, слѣдва да бѫде признатъ за виновенъ". Въ това съображение на Сѫда е констатиранъ само факта на отказването на обвиняемия да прѣдаде на тѫжителя вѣщитѣ му, въпрѣки неговата молба. Едно само отказване, обаче, отъ страна на обвиняемия да прѣдаде вѣщитѣ на тѫжитѣля, не е достатъчно за състава на прѣстѫплението обсѣбване. Споредъ чл. 319 отъ Наказателний Законъ, обсебване е противозаконно присвояване отъ страна на виновния чужда движима вѣщъ, която той владѣе, или пази, или съ други думи, обсѣбването се състои въ противозаконно обрѫщание въ своя собственность чужда движима вѣщъ, която се намира въ владѣнието на виновния. Съгласно втората алинея на сѫщия членъ отъ Наказателний Законъ, присвояването се счита за извършено, щомъ владѣлеца, или пазителя се располага съ такава вѣщь, като съ своя собственность, или щомъ отрѣче, че тая вѣщь принадлѣжи на тогова, който има право да си я иска. По настоящето дѣло, Сѫда не е констатиралъ въ мотивитѣ на присѫдата си, дадени ли сѫ били на обвиняемий вѣщитѣ на потърпѣвшия Смилъ Тончевъ, за да ги владѣе, пази, или за друго опрѣдѣлено назначение, и располагалъ ли е той съ тѣхъ, като съ своя собственность, или пъкъ тѣзи вѣщи случайно, или по погрѣшка му сѫ паднали на рѫка и той противозаконно ги е присвоилъ. Установяването на тѣзи обстоятелства отъ Сѫда, има сѫществено значение, защото присвояването въ първия случай се счита по тѣжко прѣстѫплението и се наказва съгласно чл. 319 отъ Наказателний Законъ за обсебване, а въ втория случай, съгласно чл. 335 отъ сѫщия законъ, се наказва съ по легко наказание за противозаконно присвояване (удържание) на чужда движима вѣщь. Като не сѫ констатирани въ обжалваната присѫда елементитѣ на прѣстѫплението обсебване, въ извършването на което кассатора е признатъ за виновенъ, Върховний Кассационенъ Сѫдъ е лишенъ отъ възможность да се произнесе, по поводъ оплакването на кассатора, по въпроса за правилното приложение на закона,

Digitized by Google

Съ това си дѣйствие, Руссенский Окр. Сѫдъ е нарушилъ чл. 319 отъ Наказателний Законъ, което нарушение е сѫществено и влѣче слѣдъ себе си отмѣнението на обжалваната присѫда. Прѣдъ видъ на това нарушение, оплакването на кассатора за неоцѣняването отъ Сѫда показанията на свидѣтеля Минчо Христовъ, се оставя безъ обсѫждание.

Водимъ отъ горѣизложеното, Върховний Кассационенъ Сѫдъ **опрѣдѣли**: Присѫдата на Руссенский Окр. Сѫдъ отъ 6 Ноемврий 1897 година, подъ № 556, защото е нарушенъ чл. 319 отъ Наказателния Законъ, съ силата на чл. 137 отъ Углавното Мирово Сѫдопроизводство, да се отмѣни и дѣлото за ново разглѣждание, отъ другъ съставъ, да се испрати въ сѫщия Окр. Сѫдъ.

№ 57 — (1242) — 17-ий Октомврий 1898 год. *Въ името на Негово Царско Височество Българский Князь Фердинандъ I-ий Върховний Кассационенъ Сѫдъ, второ углавно отдѣление, на третий Ноемврий хилядa осемстотинъ деветдесетъ и осма година, въ открито сѫдебно засѣдание, въ слѣдующий съставъ:* Подпрѣдсѣдатель: *Филиппъ Филчевъ, Членове: Савва Кисьовъ и Владимиръ Петковъ, при Секретарьтъ:* Петръ *Макавѣевъ и въ присѫтствието на* Прокурора Д-ръ П. *Данчевъ, слуша доложеното отъ членьтъ Петковъ углавно дѣло № 467 по описьтъ за 1898 година, на Софийский Окр. Управитель, срѣщу присѫдата на Софийский Окр. Сѫдъ отъ 26 Ноемврий 1897 год., подъ № 741, за нарушение закона за Бериитѣ върху Питиетата.* — Въ сѫдебното засѣдание странитѣ не се явихѫ.

Обстоятелствата на дѣлото сѫ: Възъ основание на единъ актъ, съставенъ на 9-ий Септемврий 1896 година, отъ Димитръ Романовъ, Софийский Окрѫженъ Акцизенъ Надзиратель, въ присѫтствието на П. Нешевъ и Д. Николовъ, съ който е констатирано, че въ дрогерията на Ст. Геневъ въ София, улица „Витошка" се продавало спиртни питиета безъ патентъ, за което се навѣжда факта, че билъ продаденъ 500 гр. конякъ, Софийский Окр. Управитель и Финансовий Чиновникъ, съгласно съ чл. 65 отъ закона за Бериитѣ върху Питиетата, съ постановление № 144 отъ 11 Септемврий 1896 год., постановиле: Ст. Геневъ, отъ София, да плати 200 лева глоба. — По въззивна жалба отъ Ст. Геневъ, дѣлото е било разглѣдано отъ Софийский Окр. Сѫдъ, който съ присѫдата си отъ 26 Ноемврий 1897 година подъ № 741, отмѣнилъ постановлението на Софийский Окр. Управитель отъ 11 Септемврий 1896 година подъ № 144 и оправдалъ обвиняемий Ст. Геневъ, по обвинението му въ продавание конякъ en gros. — Срѣщу тая присѫда Софийский Окр. Управитель е подалъ въ Върховний Кассационенъ Сѫдъ кассационна жалба, съ която се оплква за нарушение чл. чл. 49 забѣлѣжка 3, 65 и 71 отъ закона за Акциза върху Питиетата, защото отъ акта съставенъ съ спазвание на всичкитѣ прѣдписани отъ закона формалности, както и отъ обясненията на обвиняемий, се установявало, че послѣдний е продалъ 500 грамма конякъ, безъ да е ималъ за това патентъ, и че закона за дрогериитѣ не дозволявалъ да се продаватъ спиртни питиета въ дрогериитѣ въ такова количество.

Digitized by Google

Върховний Касационенъ Съдъ, слѣдъ като изслуша заключението на Прокурора, все прѣдъ видъ: Съ постановлението си подъ № 144, отъ 11 Септемврий 1896 година — Софийский Окр. Управитель е призналь Ст. Геневъ за виновенъ въ това, че въ дрогерията си е продавалъ спиртни питиета на дребно, въпрѣки чл. 49, забѣлѣжка 3, отъ закона за Акциза върху Питиетата, което нарушение е било констатирано съ актъ отъ 9 Септемврий 1896 година. — Софийский Окр. Съдъ съ присѣдата си, постановена по това дѣло, безъ да се произнесе по казаното обвинение на подсѣдимия Ст. Геневъ, призналъ тоя послѣдний за не виновенъ въ продаването конякъ en gros, и отмѣнилъ рѣченното постановление на Окр. Управитель, като за това се основалъ на слѣдующето съображение: „Спорѣдъ правилника на дрогериитѣ, послѣднитѣ иматъ право да продаватъ на едро (en gros) сѫщитѣ ония прѣдмети, както и аптекитѣ. — Послѣднитѣ продаватъ само на дрѣбно, а спорѣдъ правилника на аптекитѣ, послѣднитѣ продаватъ и спиртни артикули, като конякъ и пр. — Прочее, продажбата на конякъ отъ дрогериитѣ не е нарушение и влиза въ кръга на търговията имъ.“ Това съображение на Съда, обаче, е неправилно и несъобразно съ закона. — Нигдѣ въ правилника за аптекитѣ не е казано, па и не е могло да се каже, че аптекитѣ могатъ да продаватъ на дрѣбно спиртни питиета. — Напротивъ, въ забѣлѣжка 3, къмъ чл. 49 отъ специалний законъ за Акциза върху Питиетата изрично се забранява всѣкаква търговия съ спиртни питиета въ лѣкарницитѣ, банитѣ и др., даже и ако се вземе патентъ за това. — Виновнитѣ въ нарушение на казаната забѣлѣжка се наказватъ по чл. 69 отъ сѫщий Законъ. — Нѣма съмнение, че аптекитѣ могатъ да си служатъ съ спиртни артикули, но само за лѣкарственна цѣль и то по рѣцепти отъ лѣкаритѣ, а мѣжду това, съгласно чл. 3 отъ Правилника за Дрогериитѣ, дрогериитѣ немогатъ да отпущатъ никакви лѣкарства по рѣцепти. — Занятието на дрогериститѣ само по себе си не е друго, освѣнъ търговско занятие, което се облага съ данъкъ съгласно съ закона за Данъка върху Занятията. — Продажбата пъкъ на спиртни питиета е особенъ видъ търговия и се облага съ данъкъ съгласно съ специалния законъ за Акциза върху Питиетата. Чл. 14 отъ закона за Данъка върху Занятията, изрично постановява мѣжду друго, че питиепродавацитѣ въ плащането на данъка се подчиняватъ на постановленията на питейния уставъ, и че ако, независимо отъ това, тѣ вършятъ и другъ видъ търговия, то се облагатъ съ особенъ данъкъ, съгласно съ закона за Данъка върху Занятията. Отъ изложеното явно става, че съ признаването Ст. Геневъ, за невиновенъ въ продаване конякъ en gros на това основание, че продажбата на конякъ отъ дрогериитѣ не е нарушение и влиза въ кръга на търговията имъ, Софийский Окр. Съдъ явно е нарушилъ чл. чл. 49 и 65 отъ закона за Акциза върху Питиетата, които именно именно запрѣщаватъ безапатентната търговия съ спиртни питиета. — Това нарушение е сѫществено и влѣче слѣдъ себе си отмѣнение на обжалваната присѣда. Прочее, оплакването на Софийский Окр. Управитель за това нарушение, е основателно.

Digitized by Google

Водимъ отъ това съображение, Върхов. Кассац. Сѫдъ **опрѣдѣлява**: Присѫдата на Софийский Окр. Сѫдъ отъ 26 Ноемврий 1897 год. подъ № 741, защото сѫ нарушени чл. чл. 49 и 65 отъ закона за Акциза върху Питиетата, съ силата на чл. 137 отъ Углавното Мир. Сѫдопроизводство, да се отмѣни и дѣлото за ново разглѣждание, отъ другъ съставъ, да се испрати въ сѫщий Окр. Сѫдъ.

№ 58 — (1283) — 24-ий Ноемврий 1898 *година* Въ *името на Негово Царско Височество Българский Князъ Фердинандъ I-ий. Върховний Кассационенъ Сѫдъ, второ углавно отдѣление, на десетий Ноемврий хилядо осемстотинъ деветдесетъ и осма година, въ открито сѫдебно засѣдание, въ слѣдующий составъ: Подпрѣдсѣдателъ: Филипъ Филчевъ членове: Савва Кисьовъ и Владимиръ* Петковъ, *при Подсекретаря Гаврилъ Бѣлчевъ и въ присѫтствието на Прокурора Д-ръ* П. *Данчевъ, слуша доложеного отъ члена* Петковъ, *углавно дѣло № 513 по описътъ за 1898 год. на Дачо Петковъ, срѣщу присѫдата на Ловчанский Окр. Сѫдъ отъ 26 Януарий* 1898 *год., подъ№* 11, *за нарушение закона за Тютюня.* — Въ сѫдебното засѣдание кассатора се яви лично.

Обстоятелствата на дѣлото сѫ: Стоянъ Ивановъ, Ловчанский Окр. Акцизенъ Агентъ, съставилъ два акта на 27 Юлий 1896 год., въ с. Батулци, противъ Дачо Петковъ, отъ сѫщото село, за това че въ една отъ стаитѣ на кѫщата му е намѣренъ подъ одъра затрупанъ съ разни нѣща въ едно скѫсано парче отъ киче, 1 к. гр. 500 гр. тютюнъ на листе и въ кръчмата му подъ пейкитѣ тоже е намѣренъ въ двѣ торби суровъ на листове тютюнъ 14 к. гр. безъ дарата, за които отговорилъ, а именно за първий, че тоя тютюнъ билъ отъ кантора, когото произвѣлъ прѣзъ 1893 год., а за вторий, че той не билъ тютюнопроизводитель, а билъ синъ му и незнаялъ кой го билъ турилъ въ кръчмата му, можало синъ му да го билъ турилъ. Възъ основание тия актове, Ловчанский Окр. Управитель, издалъ постановление на 17 Октомврий 1896 год., подъ № 3639, съ което осѫдилъ нарушителя Дачо Петковъ, да заплати за въ полза на хазната 372 л. глоба—бандеролно право отъ първо качество, а тютюна да се конфискува. — Дачо Петковъ, недоволенъ отъ това постановление подалъ е срѣщу него въззивна жалба, съ която е молилъ отмѣнението му по слѣдующитѣ причини: 1) Защото въпросний тютюнъ, 1 к. гр. 500 гр. си билъ неговъ, когото произвѣлъ прѣзъ 1893 год. и записалъ въ книгата на тютюнопроизводителитѣ, слѣдователно, нѣмало защо да се счита за скритъ; 2) Защото останалий другъ тютюнъ 14 к. гр. не могѫлъ да ся помисли, че е неговъ и скритъ отъ него, защото билъ чиста собственность и произвѣдение на Драгана Стоева, отъ с. Батулци, който билъ записанъ върху нея въ книгата за тютюнитѣ прѣзъ 1895 год. и го прѣнесла на неговия дюкянъ, когато той отсѫтствувалъ, въ присѫтствието на сина му, за да го провѣрятъ акцизнитѣ агенти, а когато отишелъ въ дукяна му акцизния агентъ Ст. Ивановъ, той билъ тамъ, а синъ му нѣмало, безъ да му каже, че казаната Драгана Стоева е оставила тютюнъ, обстоятелство, което напълно щѣло да се установи отъ показанията на свидѣте-

Digitized by Google

литѣ Стоянъ Пановъ и Нино Цолиновъ, отъ с. Батулци, Иванъ Георгиевъ отъ с. Карашъ и Драгана Стоева, отъ с. Батулци, които молилъ да се призовѫтъ при разглѣжданието на дѣлото. — Ловчанский Окрѫженъ Сѫдъ, за разрѣшение на дѣлото, взелъ прѣдъ видъ: „1) Че актоветѣ, съ които е констатирано извѣстно нарушение на закона за Тютюна, служатъ за неоспоримо доказателство прѣдъ Сѫдътъ до тогава, до когато заинтересуваната страна не докаже тѣхната невѣрность и неоснователность; 2) Че отъ актоветѣ съставени на 27 Юлий 1896 г. въ с. Батулци, отъ Ловчанский Окр. Акцизенъ Агентъ Ст. Ивановъ, напълно се установява факта, че въ една отъ стаитѣ на кѫщата на аппелатора, както и въ кръчмата му е намѣрено 15 к. гр. и 500 гр. тютюнъ на листьте, укритъ отъ записвание; 3) Че аппелатора въ жалбата си твърди, че тютюна намѣренъ въ кѫщата му, а именно 1 к. гр. 500 гр., не билъ укритъ отъ записвание, а билъ нѣгово произвѣдение прѣзъ 1893 год., който му билъ записанъ въ надлѣжната за това книга, обстоятелство, което напълно се подкрѣпи отъ прѣдставеното отъ негова страна въ днешното сѫдебно засѣдание единъ листъ отъ книгата, въ която се вижда, че дѣйствително аппелатора е ималъ записанъ прѣзъ 1893 год. 1 к. гр. и 500 гр. тютюнъ, който той произвелъ прѣзъ с. год. — Слѣдователно намѣрения въ кѫщата му 1 к. гр. и 500 гр. тютюнъ въ случая слѣдва да се признае, че не е укритъ отъ записвание, а си е негово произвѣдение, а щомъ това е така, той неможе да бѫде прѣслѣдванъ за този тютюнъ, че го е укрилъ отъ записвание; 4) Макаръ и аппелатора да твърди въ жалбата си, че и другий тютюнъ —14 к.-гр., намѣренъ въ дюкяна му, не билъ неговъ, нито укритъ отъ записванче, а билъ собственность на Драгана Стоева, която го занесла била въ дюкяна му въ негово отсѫтствие, да го провѣрятъ Акцизнитѣ Стражари, обаче това му твърдение неможе да се приеме за вѣрно и уважи, защото съ нищо не го подкрѣпи; 5) Че отъ показанията на распитанитѣ днесь свидѣтели, а именно: Стоянъ Ивановъ, Георги Нитовъ, Цано Ивановъ, Вутю Иотовъ и Връбчо Стояновъ, сѫ установи слѣдующето: Свидѣтеля Стоянъ Ивановъ показа, че като билъ командированъ въ Тетевенската Околия, да провѣрява старитѣ тютюни, отишелъ въ с. Добравата, гдѣто провѣрилъ тютюня на Драгана Стоева, която нѣмало тамъ, а само мѫжътъ ѝ, тютюна ѝ билъ въ едно сандъче, който излѣзълъ вѣрно. — Слѣдъ това отишелъ въ с. Батулци и казалъ на кмета, че по съмнение ще дири у Дачо Петковъ тютюнъ; като отишле въ дюкяна на послѣдний, попитали го, има ли тютюнъ и да ли е билъ тютюнопроизводитель, отговорилъ, че първата година билъ произвождалъ тютюнъ и че нѣмалъ скритъ такъвъ. Като потърсили изъ дюкяна, намѣрили една торба тютюнъ затрупана съ кочани отъ мамули, на друго мѣсто намѣрили още тютюнъ, затрупанъ съ джамове и другъ въ една делва, когото като прѣтеглили, излѣзълъ 14 к. гр., за който аппелатора казалъ, че не знае отъ гдѣ е и че може би момчето му да го е оставило, нъ послѣ работата се разбра и искалъ да му простятъ. Свидѣтеля Георги Нитовъ показа, че той като кметъ заедно съ Стоянъ Ивановъ ѝ другъ единъ членъ отъ

Digitized by Google

общината имъ, отишле въ дюкяна на Дачо Петковъ, гдѣто намѣрили на едно задънено мѣсто направено за сѣдание единъ цѣдилникъ тютюнъ и на още едно мѣсто намѣрили другъ цѣдилникъ. — Мѣстото гдѣто се намѣрилъ тютюна, имало кочани отъ отбити мамули, тютюна теглили и излѣзълъ 14 к. гр, послѣ малко врѣме видѣлъ аппелатора Дачо Петковъ и като запиталъ, какъвъ е тоя тютюнъ, който се намѣрилъ, отговорилъ му: „Памята не беше тука, нъ го донесоха", свидѣтеля Цано Иванвъ показа, че заедно съ акцизний Ст. Ивановъ отишле въ махалата „Добравата", гдѣто теглили тютюна на Василица Иотова, който излѣзълъ 12 к гр. и приспаднали ѝ малко за исъхвание, а освѣнъ това акцизний ходилъ Дачо Петковъ да търси тютюнъ, нъ той не ходилъ; когато теглили тютюня на Василица Иотова (Драгана Стоева,) не я нѣмало тамъ, а билъ мжжътъ ѝ; това било по срѣдъ лѣто по жжтва около Петровъ-день; на Дачо Петковъ мисли, че или него день, или на другий му съставили акта, че у него намѣрили тютюна; старшията на другия день дохождалъ и викалъ Драгана Стоева, та я питалъ за нейний тютюнъ, а тя казала, че го занесла у Дачо Петковъ; старшията билъ дошелъ, защото всички хора си занесли тютюня да го горятъ, нъ тя го не занесла. — При това свидѣтеля добави, че неможе да каже, кога старшията е дохождалъ да пита жената за тютюна ѝ, но по напрѣдъ билъ дохаждалъ агента; свидѣтеля Вутю Иотовъ показа, че по-миналата година, мѣсеца не помни, единъ день Дачо Петковъ му казалъ: „ний нагласихме работата," че прѣнесълъ тютюна въ дюкяна си, нъ го намѣрили, тогава билъ и акцизний стражаръ Ст. Ивановъ; слѣдъ това Дачо Петковъ му казалъ да видятъ по списъка, който се държалъ въ общината за тютюнопроизводителитѣ, на когото да намѣряли записанъ толкова тютюнъ, колкото се намѣрилъ у него; той като билъ тогава писарь отишле въ канцеларията и като прѣглѣдали, намѣрили по списъка, че на Василица Иотова имало записанъ около 12 к. гр. тютюнъ, подиръ което Дачо Петковъ си отишелъ; на друдий день искали да горятъ тютюнитѣ, а Василица Иотова не занесла нейния тютюнъ, вслѣдствие на което старшията я викалъ да я пита за тютюна ѝ, а тя казала, че нейния тютюнъ билъ на лице у тѣхъ и ги молила да думатъ на старшията да ѝ каже да си донесе тютюна, защото това Дачо Петковъ и мжжътъ ѝ направили, а послѣ я викали и питали, нъ тя отказала; а свидѣтеля Връбчо Стояновъ показа, че като отишелъ у Дачо Петковъ да си вземе ракия, той му казалъ да каже на жената Драгана Стоева да си вземе тютюня, той отишелъ и повикалъ послѣднята, слѣдъ това си взелъ ракия и заминалъ.— При това свидѣтеля добави, че когато Дачо Петковъ му казалъ да отиде и да съобщи на Драгана Стоева да си вземе тютюна, му казалъ: „иди кажи на Драгана Стоева да дойде да вземе тая бѣля", нъ у Дачо Петковъ били вече намѣрили тютюна. — Слѣдователно отъ показанията на тия свидѣтели напълно се установи факта, какво намѣрений въ дюкяна на аппелатора Дачо Петковъ 14 к. гр. тютюнъ, безъ дарата, е билъ негова собственность и укритъ отъ записвание, а не на Драгана Стоева, както защитника му твърди, защото ако въ дѣй-

Digitized by Google

ствителность тютюна е билъ на Драгана Стоева, не е имало защо да се поставя на такова скришно мѣсто, гдѣто е билъ намѣренъ затрупанъ съ разни нѣща, нъ освѣнъ това отъ показанията на Георги Нитовъ се вижда, че самъ аппелатора прѣдъ него е казалъ: „памята не бѣше тукъ, нъ го донесоха“, — а отъ тия на свидѣтеля Вуто Йотовъ се вижда, че самъ аппелатора е ходилъ въ канцелярията да види на кого отъ производителитѣ има записано такова количество тютюнъ, каквото енамѣрено у него и като намѣрилъ, че на Др. Стоева има записанъ около 12 к. гр. тютюнъ, излѣзълъ си, обстоятелство, отъ което иде да се заключи, че той за да прикрие извършеното отъ него нарушение е намислилъ да каже, че тютюня не билъ неговъ, а на Драгана Стоева, когато при направений му обискъ, той не е казалъ подобно нѣщо, толкозъ повече че и самата Драгана Стоева, както се вижда отъ показанията на сѫщий свидѣтель е казала прѣдъ старшията, че тютюня й е на лице и да молятъ старшията да й каже, да иде да го донесе, защото тая работа направили Дачо Петковъ и мѫжътъ й. 6) Че макаръ и свидѣтелитѣ Стоянъ Бановъ и Нино Цолиновъ да твърдятъ, че тѣ видѣли какво Драгана Стоева занесла два цѣдилника тютюнъ въ дюкяна на аппелатора, обаче тия тѣхни показания, немогѫтъ да се приемътъ за достовѣрни и послужатъ на аппелатора за оправдание, защото както се вижда отъ показанията на другитѣ свидѣтели, Драгана Стоева е имала записанъ само 12 к. гр. тютюнъ, а тоя намѣренъ у аппелатора е излѣзълъ 14 к. гр. и то безъ дарата, т. е. не е сходно количеството, нъ освѣнъ това отъ показанията на свидѣтеля Стоянъ Ивановъ се вижда, че слѣдъ като е провѣрилъ сутриньта тютюня на Драгана Стоева, подиръ това е отишелъ у Дачо Петковъ, гдѣто е намѣрилъ скритъ тютюнъ. Когато е провѣрилъ тютюня на Драгана Стоева нея я нѣмало у тѣхъ, а била на друго мѣсто, слѣдователно не е имала никаква възможность да ся върне дома си и да занесе тютюня у аппелатора, както той твърди; така щото отъ всичко горѣизложено и при такова положение на работата, Сѫдътъ дохожда до пълното убѣждение, какво въ случая намѣрений у аппелатора 14 к. гр. тютюнъ, е негово произвѣдение, който е укритъ отъ записване, и че актътъ съставенъ за този тютюнъ, е вѣренъ и основателенъ, а колкото се отнася и до намѣрването другъ тютюнъ въ кѫщата на аппелатора, а именно: 1 к. гр. и 500 гр., то за тоя тютюнъ той не трѣбва да бѫде прѣслѣдванъ, защото отъ прѣдставенитѣ доказателства се вижда, че той е произвѣлъ такова количество тютюнъ прѣзъ 1893 год., който му е записанъ въ надлѣжната за това книга, вслѣдствие на което и постановлението на Ловчанский Окр. Управитель, издадено на 17 Октомврий 1896 год. подъ № 3639, по отношение наложеното наказание на аппелатора, слѣдва да се видоизмѣни.“ По тия съображения, Ловчанский Окр. Сѫдъ съ присѫдата си отъ 26 Януарий 1898 год. № 11, измѣнилъ постановлението на Окр. Управитель и осѫдилъ подсѫдимия само за намѣрения въ кръчмата му 14 к. гр. тютюнъ да заплати 336 лева глоба и тютюня да се конфискува. Съ кассационна жалба Дачо Петковъ се оплаква, че Окр. Сѫдъ нарушилъ чл. 77 отъ закона за Тютюня, защото е утвърдилъ

Digitized by Google

едно поправено отъ Министерството на Финансиитѣ постановление на Окр. Управитель и съ поправката се е увѣличила наложената отъ Управителя глоба, каквато поправка може да направи само по горнята инстанция по надлѣжния редъ, а не министерството, което може да поправя само фактическитѣ грѣшки, а не неправилности въ прилагането на закона.—При туй самото утвърдяване на постановлението на Управителя не е станало отъ самия Министръ, както изисква чл. 79 отъ закона за Тютюня, а отъ друго лице, безъ да се указва длъжностьта му.— Че Окр. Сѫдъ нарушилъ и чл. 78 отъ закона за Тютюня, защото по искание на Окр Управитель, допустналъ да се распитватъ свидѣтелитѣ, подписавши акта.—Че Окр. Сѫдъ нарушилъ още и чл. 55 отъ закона за Тютюня, защото нѣмало укритъ тютюнъ, понеже намѣрения въ кръчмата му, спорѣдъ показанията на свидѣтелитѣ, е билъ на Драгана Стоева и записанъ на нейно име.

Върховний Кассационенъ Сѫдъ, слѣдъ като изслуша обясненията на кассатора и заключението на Прокурора, взе въ съображение: Обстоятелството, че постановлението на Окр. Управитель, е утвърдено не лично отъ Министра на Финансиитѣ, а отъ делегирано отъ него длъжностно лице, въ подвѣдомственното му министерство, не съставлява никакъ нарушение на чл. 79 отъ закона за Тютюня, защото тоя членъ не изисква, подъ страхъ на ничтожество на утвърждението, да бѫде то непрѣменно направено лично отъ Министра, безъ да може той въ това отношение да дѣйствува чрѣзъ дѣлегация, както е въ случая. Що се отнася до направената поправка въ диспозитивната часть на постановлението на Окр. Управитель, на нея неможе да се глѣда въ конкретния случай, като на наложено самостоятелно наказание отъ страна на Министра, като на измѣнение и усилване наложеното отъ Управителя наказание, а като на исправление една грѣшка, въ смѣтанието при опрѣдѣлението на глобата, пропустната въ постановлението на Окр. Управитель, което Министра е билъ длъженъ да направи по силата на прѣдоставеното му право на контролъ върху правилностьта на постановлението, издадено отъ подвѣдомственния му Окр. Управитель.—Само по себе си се разбира, че Министра на Финансиитѣ неможе да измѣнява размѣра на глобата, опрѣдѣленъ въ прѣдѣлитѣ на закона, да отмѣнява наложената глоба и да налага самостоятелно такава отъ себе си, понеже такова право закона му не прѣдоставя, но да исправя допустнати грѣшки при прилагането на закона и да поставя издаденото постановление въ прѣдѣлитѣ на закона, това Министра на Финансиитѣ е властенъ да направи по самия разумъ на прѣдоставеното му право на контролъ върху постановленията на Окр. Управитель, право да утвърди или не утвърди поднесеното му постановление, ако постановлението не е съобразено съ закона, такова постановление не би могло да получи утвърждението на Министра, безъ поставянието му въ кръга на закона, а това води къмъ слѣдующето логическо послѣдствие: или постановлението да се повърне на Окр. Управитель съ прѣдписание да постанови друго, въ указанъ отъ Миристра смисълъ, или пъкъ прѣдставеното да се поправи и постави въ съгласие

Digitized by Google

съ закона и така поправено да се утвърди; единия и другия начинъ на дѣйствие, очевидно, истичатъ отъ правото на Министра да не утвърди едно несъобразно съ закона постановление, до като не се исправи допустнатата въ него грѣшка въ прилаганието на закона, а исправлението на грѣшката било отъ Окр. Управитель, по прѣдписание на Министра, било непосрѣдственно отъ самия Министръ, сж дѣйствия, едното и другото, въ кржга на закона. Прочее, направената поправка въ постановлението на Окр. Управитель, въ конкретния случай, не съставлява никакво нарушение на чл. 77 отъ закона за Тютюня. Другитѣ двѣ оплаквания, наведени въ жалбата на кассатора, не съставляватъ нарушение на чл. чл. 78 и 55 отъ закона за Тютюня, защото Окр. Управитель е въ право, като страна въ дѣлото, да моли за распитване на свидѣтели за подкрѣпление на обвинението, а пъкъ обстоятелството, да ли хванатия у кассатора тютюнъ е негово произвѣдение, скрито отъ властьта, или на Драгана Стоева, е по сжществото на дѣлото и по него Окр. Сждъ се е произнесълъ възъ основание на показанията на распитанитѣ свидѣтели и вслѣдствие на оцѣняване на тия показания, като е призналъ, че тютюня е неговъ, скритъ отъ записване прѣзъ 1893 год. —

Прѣдъ видъ изложенитѣ съображения, Върховний Кассационенъ Сждъ признава, жалбата на кассатора неоснователна и заради това, **опрѣдѣлява:** Кассационната жалба на Дачо Петковъ, срѣщу присждата на Ловчанский Окр. Сждъ отъ 26 Януарий 1898 год. подъ № 11, съ силата на чл. 137 отъ Углавното Мирово Сждопроизводство, като неоснователна, да се остави безъ послѣдствие.

№ 59 — (1304) — 28-ий Ноемврий 1898 год. Въ Името на Негово Царско Височество Българский Князъ Фердинандъ I-ий. Върховний Кассационенъ Сждъ, второ углавно отдѣление, на читиринадесетий *Ноемврий хилядо осемстотинъ деветдесетъ и осма година, въ открито сждебно засѣдание, въ слѣдующий съставъ:* Прѣдсѣдателств. чл. *Ат. Хитовъ, членове:* Савва Кисьовъ *и Владимиръ* Петковъ, *при Секретарьтъ: Петръ* А. *Макавѣевъ и въ присжтствието на Прокурора: Д-ръ П. Данчевъ, слуша доложеното отъ члена* Петковъ *углавно дѣло № 133 по описътъ за* 1898 *година, на Атанасъ Стояновъ, срѣщу присждата Пловдивский Апелативенъ Сждъ, отъ 16-ий Декемврий* 1897 *г., подъ № 473, за лжжливо заклѣване по гражданско дѣло.* — Въ сждебното засѣдание се яви кассатора Атанасъ Стояновъ, съ защитника си Софийский Адвокатъ Д-ръ П. Табурновъ. —

Обстоятелствата на дѣлото сж: По завѣденото прѣдъ I-ий Ямболский Мировий Сждия гражданско дѣло, подъ № 1036 отъ 1895 година, отъ Александръ Петрини, отъ гр. Ямболъ, срѣщу Атанасъ Стояновъ, отъ сжщий градъ, за 350 лева златни, отъ наемъ на кжща, истецътъ Александръ Петрини е прѣдложилъ въ сждебното засѣдание на 6-ий Юний 1895 год., на рѣчений Маровий Сждия, рѣшителна клѣтва отвѣтнику Ат. Стоянову, въ смисълъ, че не е ималъ условие съ истеца да живѣе въ кжщата му съ ежемѣсечна заплата по 30 л. за врѣмето отъ 25-ий Априлий 1894 год. до 14-ий Априлий 1895 год. и че нѣмалъ да дава нищо на сжщий истецъ за наемъ на кжщата му.

Digitized by Google

Тази клѣтва е била приета и положена отъ отвѣтника Ат. Стояновъ, като и е била формулирана въ клѣтвенния листъ така: „Заклѣвамъ се въ Всемогущаго Бога, прѣдъ святото Негово Евангелие и животворящий крьстъ, че не съмъ ималъ условие съ Александръ Петрини да живея въ къщата му въ гр. Ямболъ съ ежемѣсечна заплата по 30 л. отъ за врѣмето 25 Априлий 1894 год. до 14-ий Априлий 1895 год. и че не съмъ живѣлъ въ тая къща подъ тия уловия, а по други съ жената на Ал. Петрини, и че нѣмамъ да давамъ сега нищо на Александръ Петрини отъ наемъ за къщата му",—възъ основание на която рѣшителна клѣтва единственно I Ямболский Мировий Съдия е отхвърлилъ искътъ на Ал. Петрини. Съ заявление отъ 19-ий Юний 1895 год, до Съдебния Слѣдователь на Ямболский Участъкъ при Сливенский Окр. Съдъ, Ал. Петрини се е оплакалъ, че горната рѣшителна клѣтва е била положена лъжливо отъ Ат. Стояновъ, за доказателство на което е прѣдставилъ единъ протестъ на сѫщий Стояновъ съ дата 14-ий Априлий 1895 год., въ който послѣдний признава да е ималъ условие за наемъ на къща съ Ал. Петрини, и е посочилъ на свидѣтели. По поводъ на това оплакване на Ал. Петрини, Съдебния Слѣдовате при Сливенский Окр. Съдъ на Ямболский Участъкъ, е завѣлъ слѣдственно дѣло, по което привлѣкълъ въ качеството на обвиняемъ Ат. Стояновъ за лъжливо заклѣване по гражданско дѣло. Това слѣдственно дѣло, Пом. Прокурора при Сливенский Окр. Съдъ е внесълъ въ сѫщий Окр. Съдъ съ обвинителенъ актъ, съ който е прѣдалъ обвиняемий Атанасъ Стояновъ за съдение безъ участие на съдѣбни засѣдатели за това, че той е положилъ лъжлива клѣтва по гражданско дѣло и е искалъ наказанието му съгласно чл. 212 отъ Оттоманский Наказателенъ Законъ. Вслѣдствие на този обвинителенъ актъ, Сливенский Окръженъ Съдъ е завелъ углавно дѣло, което разгледалъ въ съдебното си засѣдание на 28-ий Августъ 1897 год., когато и издалъ присѫдата си подъ № 370, съ която рѣшилъ: „Признава подсѫдимия Атанасъ Стояновъ, отъ г. Ямболъ, 48 годишенъ, Българинъ, Православенъ, грамотенъ, женен каммиссионеръ, другъ пѫтъ неосѫжданъ, за виновенъ въ това, че на 6-ий Юний 1895 год, прѣдъ I Ямболский Мировий Съдия, по гражданското дѣло № 1036 отъ 95 год. на сѫщий Мировий Съдия, лъжливо се е заклѣлъ, въ смисълъ, че не е ималъ условие съ Ал. Петрини (истеца по цитираното гражданско дѣло), да живѣе въ къщата му въ гр. Ямболъ, съ ежемѣсечна заплата 30 лева, отъ за врѣмето 25 Априлий 1894 год до 14-ий Априлий 1895 год. и че не е живѣлъ въ тая къща подъ тия условия, а по други съ жената на Ал. Петрини, и че нѣмалъ да дължи нищо на Ал. Петрини отъ наемъ на къщата му, вслѣдствие на което и възъ основание чл. 212 отъ Оттоманский Наказателенъ законъ, осѫжда го да излѣжи една и половина година тъмниченъ затворъ и да заплати на хазната станалитѣ по дѣлото разноски, въ размѣръ на шестдесеть (60) лева". Отъ тази присѫда на Сливенский Окр. Съдъ, останалъ неблагодаренъ подсѫдимия Ат. Стояновъ и подалъ срѣщу нея възъзивна жалба въ Пловдивский Аппелативенъ Съдъ, който разглѣдалъ дѣлото въ съдебното си засѣ-

Digitized by Google

дание на 4-ий Декемврий 1897 год., и съ присѫдата си, приготвена въ окончателна форма на 16-ий Декемврий 1897 год., подъ № 473, като взелъ въ съображение: „1-во отъ държания въ сѫдебното засѣдание на 6-ий Юний 1895 год. отъ 1-ий Ямбомский Мировий Сѫдия протоколъ, по завѣденото отъ Ал. Петрини, срѣщу Ат. Стояновъ (подсѫдимия гражданско дѣло подъ № 1036 отъ 1895 година, за 350 лева отъ наемъ на кѫща и клѣтвенния листъ по него дѣло, завѣрени прѣписи, отъ които два документа сѫ приложени къмъ слѣдственното дѣло се установява, че послѣдния е положилъ рѣшителна кѣлтва по него дѣло, въ смисълъ, че не е ималъ условие съ истеца Петрини да живѣе подъ наемъ въ кѫщата му по 30 лева мѣсечно за врѣме отъ 24-ий Априлий 1894 год. до 14-ий Априлий 1895 год, а съ жената на послѣдний и че не дължи на сѫщий истецъ нищо отъ наема за кѫщата му, възъ основанието на която положена клѣтва и е билъ отхвърленъ искътъ на Петрини, както това и самъ подсѫдимия напълно признава. 2) Въ прѣдставения протестъ съ дата 14 Априлий 1895 година на подсѫдимия Атанасъ Стояновъ (възъзивника), срѣщу Ал. Петрини, за испразвание наетата отъ него (Ат. Стояновъ) кѫща на Петрини, изрично сѫщия подсѫдимъ казва, че е наелъ тѫзи сѫщата кѫща съ условие сключено лично мѣжду двамата имъ (Петрини и Стояновъ), за врѣме отъ 10 Май 1894 година до 10 Май 1895 год. —Распитаната пъкъ въ първата инстанция свидѣтелка Стефана Петрини твърди, че тя никога не е влизала въ условие съ подсѫдимия Ат. Стояновъ за наемъ на кѫщата на нейния съпругъ Ал. Петрини, както това и подтвърдява А. Петрини. На тѣзи показания на свидѣтелката Ст. Петрини неможе да се не даде пълна вѣра, като се има прѣдъ видъ признанието въ протеста си на подсѫдимия, че той е сключилъ условието си за наема на кѫщата на Ал. Петрини лично съ него, а още, че отъ показанията на распитанитѣ свидѣтели тоже въ първата инстанция: Иванъ Х. Коневъ, В. Вълчани, С. Кантарджиевъ, Д. Антоновъ и Д. Миновъ се установява, какво кѫщата е била собственна на Ал. Петрини и като така само той (послѣднийтъ) е могѫлъ да я дава подъ наемъ, но не и неговата съпруга, когато той (Петрини) е билъ въ врѣме на условието въ гр. Ямбулъ. — Ако даже се допустне за минута, че съ жената на Петрини подсѫдимия (възъзивника) се е условилъ за наеманието кѫщата на Петрини, то сѫщата е дѣйствувала отъ името на съпруга си и въ качеството си на пълномощница на мѫжа си и сключеното условие се счита за сключено по наема на кѫщата съ Ал. Петрини, което нѣщо твърдѣ добрѣ го е разбиралъ подсѫдимия Ат. Стояновъ, като человѣкъ достаточно развитъ и занимающъ се съ други разни условия като търговецъ и коммиссионеръ. Посоченитѣ въ прѣдшествующий пунктъ свидѣтели още установяватъ, че подсѫдимия Ат. Стояновъ (възъзивника) е призналъ прѣдъ тѣхъ да длъжи за наемъ на кѫщата 15 наполеона, които и щѣлъ ужъ да остави у свидѣтеля Д. Миновъ, а не 18 наполеона както Петрини дирялъ, а още, че подсѫдимий е живѣлъ въ кѫщата на Петрини. 4) И тъй отъ изложеното въ горнитѣ три пункта, трѣбва да се дойде до едно положително и непоколебимо

Digitized by Google

убѣждение, че подсѫдимия Ат. Стояновъ (въззивника) се условилъ лично съ Ал. Петрини, за наеманието на кѫщата му въ гр. Ямболъ, за врѣме отъ м. Априлий 1894 година до м. Априлий 1895 година, съ мѣсечна заплата 30 лева и че вслѣдствие на това условие сѫщий подсѫдимъ е длъженъ на истеца по гражданско дѣло № 1036 1895 година 350 лева, или най малко 300 лева, по което дѣло и лъжливо се е заклѣлъ тоя подсѫдимъ, че не е ималъ нито условие съ Петрини за наемъ на кѫщата му, нито пъкъ му длъжалъ нѣщо отъ наемъ за сѫщата кѫща. Съ други думи установява се, че подсѫдимия Ат. Стояновъ (въззивника) е направилъ едно заявление прѣдъ сѫдебната власть подъ клѣтва и не съгласно съ истината за своя материална полза и такава врѣда на друго лице, което дѣяние напълно. съдържа елементитѣ на прѣдвиденото прѣстѫпление въ чл. 193 ал. 2 отъ сега дѣйствующий Наказателенъ Законъ и чл. 212 отъ Отоманский Наказателенъ Законъ, който и слѣдва да се приложи въ случая по отношение на подсѫдимия (въззивника), защото по наказанието си за сѫщето прѣстѫпление послѣдния законъ е по мегкъ отъ първий и защото въ дѣйствието на него законъ (Оттоманский Наказателенъ Законъ) е извършилъ подсѫдимия прѣстѫпното дѣяние — лѫжливо заклѣвание по гражданско дѣло. 5) Отъ показанията на свидѣтелитѣ и отъ прѣдставенитѣ документи става явно, че подсѫдимия Ат. Стояновъ (въззивника) и Ал. Петрини въ послѣдствие се скарали по тѣхното условие за наема на кѫщата, резултатъ на което скарвание е била и положената отъ подсѫдимия лъжлива клѣтва. При тѣзи условия като е положена отъ подсѫдимия тѫзи лъжлива клѣтва по гражданско дѣло, то сѫщий е дѣйствувалъ не при едно спокойно състояние съ обмислюване послѣдствията отъ това що върши, а въ такъвъ случай трѣбва да се признае тоя подсѫдимъ за виновенъ при смегчающи винѣта му обстоятелства за извършеното отъ него прѣстѫпно дѣяние и да му се наложи, за него прѣстѫпно дѣяние, минимума отъ прѣдвиденото въ закона наказание за сѫщото прѣстѫпно дѣяние — простъ тъмниченъ затворъ въ размѣръ на шесть (6) мѣсеца. — 6) Отъ всичко горѣизложено съвокупно взето става явно, че въззивната жалба на подсѫдимий Ат. Стояновъ, срѣщу присѫдата на Сливенский Окр. Сѫдъ подъ № 370, отъ 28 Августъ 1897 година, за да се отмѣни тая присѫда и се признае за невиновенъ въ отдаваемото му се лѫжливо заклѣвание по гражданско дѣло е неоснователна и че тая първостепенна присѫда, слѣдва да се измѣни само относително наложеното наказание на подсѫдимия Ат. Стояновъ (аппелатора)", — измѣнилъ присѫдата на Сливенский Окр. Сѫдъ отъ 28 Августъ 1897 година подъ № 370, така: „Признава подсѫдимия Атанасъ Стояновъ, отъ гр. Т. Пазарджикъ и живущъ въ гр. Ямболъ, 48 годишенъ, Българинъ, Православенъ, грамотенъ, жененъ, коммиссионеръ, другъ пѫтъ подъ сѫдъ не билъ и неосѫжданъ, за виновенъ въ това, че на 6 Юний 1895 година, прѣдъ 1-ий Ямболский Мировий Сѫдия, по гражданското дѣло № 1036 отъ 1895 година на сѫщий Мировий Сѫдия по описа, лѫжливо се е заклѣлъ въ смисълъ, че не е ималъ условие съ истеца по него дѣло Александръ Петрини да жи-

Digitized by Google

вѣе въ кѫщата му, находяща се въ гр, Ямболъ, съ ежемѣсечна заплата по тридесеть (30) лева за врѣмето отъ 25 Априлий 1894 год. до 14 Априлий 1895 година и че не е живѣлъ въ тая кѫща подъ тия условия, а по други съ жената на Александръ Петрини и че нѣма да длъжи нищо на Ал. Петрини отъ наемъ за кѫщата му, вслѣдствие на което го осѫжда да прѣтърпи шесть мѣсеченъ простъ тъмниченъ затворъ и да заплати въ полза на хазната станалитѣ по дѣлото въ първата инстанция разноски въ размѣръ на шестдесесть лева". — Срѣщу тая присѫда на Пловдивский Аппел. Сѫдъ, Атанасъ Стояновъ е подалъ въ Върховний Кассационенъ Сѫдъ кассационна жалба. Защитника на кассатора въ устнитѣ си обяснения прѣдъ Сѫда, като заяви, че поддържа оплакванията, изложени въ кассационната жалба, указа на слѣдующитѣ нарушения: 1) нарушенъ е чл. 449 отъ Углавното Сѫдопроизводство, защото Сѫда не взелъ прѣдъ видъ: а) че не сѫ испълнени формалноститѣ по полаганието на клѣтвата, прѣдвидени въ чл. 426 отъ Гражд. Сѫдопроизводство; б) че при дѣлото нѣма приложенъ прѣписъ отъ рѣшението на Мировий Сѫдия, отъ което да се вижда, че искътъ на Ал. Петрини е билъ отхвърленъ, вслѣдствие на положената отъ кассатора рѣшителна клѣтва и че независимо отъ това, рѣшението на Мировий Сѫдия не е било влѣзло въ законна сила, понеже клѣтвата по гражд. дѣло е била положена на 6 Юний 1895 година, а Александръ Петрини е далъ заявлението си за привличание на обвиняемий Ат. Стояновъ подъ отговорность на 19 сѫщий мѣсецъ, т. е. когато още рѣшението на Мировий Сѫдия не е било влѣзло въ законна сила и за истеца Ал. Петрини не е била причинена никаква врѣда; в) Сѫда извратилъ буквата и смисъла на протеста отъ 14 Априлий 1895 година, на който главно се е основалъ въ присѫдата си, като твърди, че обвиняемий изрично билъ призналъ въ този протесть, че наелъ кѫщата лично съ Ал. Петрини, когато въ протеста не се съдържа такова признание отъ обвиняемий; г) Сѫда не е констатиралъ лѫжливостьта на положената отъ кассатора рѣшителна клѣтва, понеже въ тая си клѣтва кассатора е утвърдилъ, че не е ималъ условие съ Ал. Петрини да живѣе въ кѫщата му, съ мѣсеченъ наемъ по 30 лева, отъ 25 Априлий 1894 година до 14 Априлий 1895 година, а въ протеста на който Сѫда се основалъ, се говори само за наемъ на кѫщата съ условие за една година, начиная отъ 10 Априлий 1894 година до 10 Май 1895 година, безъ да се опрѣдѣля цѣната на наема; 2) Сѫда освѣнъ, че не е констатиралъ умисълъ въ дѣянието на кассатора, но и въ петия мотивъ на присѫдата си е призналъ, че обвиняемий е положилъ лѫжлива клѣтва, вслѣдствие скарването си съ Ал. Петрини, по условието за наема на кѫщата и че той не е дѣйствувалъ при едно спокойно състояние, съ обмислование послѣдствията отъ това що върши, — а въ такъвъ случай Сѫдътъ, съгласно съ чл. 43 отъ Наказателния Законъ, нетрѣбвало да вмѣнява въ вина това дѣяние на обвиняемий, или пъкъ, ако Съдътъ е искалъ да признае, че въ случая клѣтвата е положена по непрѣдпазливость, то слѣдвало е тогава да

Digitized by Google

приспособи къмъ дѣянието на обвиняемий чл. 194, а не 193 отъ Наказателния Законъ.

Върховния Кассационенъ Сѫдъ, слѣдъ като изслуша устнитѣ обяснения на защитника на кассатора и заключението на Прокурора, взе прѣдъ видъ: 1) Съгласно чл. чл. 411 п. 1 и 420 отъ Гражданското Сѫдопроизводство, рѣшителната клѣтва съставлява сѫдебно доказателство за това, за което се е заклѣла една отъ странитѣ и има за цѣль да постави рѣшението на дѣлото въ зависимость отъ нея. — За да се признае единъ обвиняемъ за виновенъ въ полагание лъжлива рѣшителна клѣтва, по извѣстно гражданско дѣло, необходимо е прѣди всичко Сѫдътъ по сѫщество да констатира, на основание на даннитѣ по дѣлото, провѣрени въ сѫдебното засѣдание, дѣйствителнитѣ и истински факти, върху които обвиняемий е положилъ клѣтвата и подиръ това Сѫдътъ е длъженъ да констатира обвиняемий, въ положената отъ него по гражданското дѣло клѣтва, утвърдилъ ли е, или е отрѣкълъ такива факти, които сѫ противни на истината на установенитѣ истински факти. По настоящето дѣло, спорѣдъ положената отъ обвиняемий Ат. Стояновъ рѣшителна клѣтва, необходимо е било да се установи: съ кое лице обвиняемий е сключилъ договоръ за наема на кѫщата въ гр. Ямболъ, какви сѫ били условията на този договоръ, т. е. какъвъ е билъ срока на наема и каква е била наемната цѣна и обстоятелството, въ момента на полагането на клѣтвата, обвиняемия длъжалъ ли е нѣщо за наема на кѫщата и кому е длъжалъ. Въ първия мотивъ на присѫдата си Сѫда констатира факта за полагането отъ подсѫдимия прѣдложената му по гражданското дѣло № 1036 отъ 1895 година рѣшителна клѣтва. Въ втория мотивъ Сѫдътъ констатира мѣжду друго, че въ протеста си отъ 14 Априлий 1895 година, обвиняемия Ат. Стояновъ изрично призналъ, че е наелъ кѫщата „съ условие сключено лично мѣжду двамата имъ (Петрини и Стояновъ), за врѣме отъ 10 Май 1894 год. до 10 Май 1895 година". — По нататъкъ въ третия мотивъ на присѫдата си Сѫда констатира, че отъ показанията на свидѣтелитѣ се установило още, че обвиняемия е призналъ прѣдъ тѣхъ, че длъжи за наемъ на кѫщата 15 наполеона, а не 18 наполеона, както Петрини дирялъ. Въпрѣки така констатиранитѣ факти, Сѫдътъ въ четвъртото съображение на присѫдата си казва, „че отъ изложеното въ първитѣ три пункта, трѣбва да се дойде до едно положително и непоколебимо убѣждение, че подсѫдимия Ат. Стояновъ се условилъ лично съ Ал. Петрини за наеманието на кѫщата му въ г. Ямблъ, за врѣме отъ м. Априлий 1894 год. до м. Априлий 1895 год., съ мѣсечна заплата 30 лева и че вслѣдствие на това условие сѫщий подсѫдимъ е длъженъ на истеца по гражданското дѣло № 1036 отъ 1895 год. 350 лева или най-малко 300 лева . . ." По общото начало, прието и унасъ, Сѫдътъ по сѫщество рѣшава въпроса за виновностьта или невиновностьта на подсѫдимия „по вътрѣшното си убѣждение", което, обаче, не трѣбва да бѫде произволно и безотчетно, а трѣба да се основава на установенитѣ по дѣлото и провѣрени въ сѫдѣбното засѣдание факти. Чл. 5 отъ Закона за Сѫдоустройството забранява, дѣйствително, на

Digitized by Google

Върховний Кассационенъ Сѫдъ да провѣрява „вътрѣшното убѣждение“ на Сѫдиитѣ, които разглѣдватъ и рѣшаватъ дѣлата по сѫщество, но това ограничение на властьта на Кассационния Сѫдъ, неможе да се распространи и на такива случаи, когато въ присѫдата на Сѫда се съглѣжда явно противорѣчие, или несъгласие съ признатитѣ по дѣлото фактически данни, на които е основано вътрѣшното убѣждение на Сѫдиитѣ. Както се каза по-горѣ, Сѫда е констатиралъ, че въ протеста отъ 14 Априлий 1895 година, се говори за годишенъ наемъ на кѫщата за врѣме *отъ 10 Май 1894 г. до 10 Май 1895 год.*, безъ да се спомѣнува въ него нѣщо за наемната цѣна, а мѣжду това въ четвъртия мотивъ на присѫдата си Сѫда казва, че дошълъ до „положително и непоколѣбимо убѣждание“, че обвиняемий се условилъ лично съ Ал. Петрини за наема на кѫщата му, за врѣме отъ *м. Априлъ 1894 година до м. Априлий 1895 година, съ мѣсечна заплата 30 лева*, безъ обаче да укаже въ присѫдата си, отъ кои данни и доказателства по дѣлото е дошелъ до това свое убѣждение, относително самитѣ условия на договора за наема на кѫщата, и безъ да обясни така сѫщо причината за игнорирането на признатитѣ отъ него факти по дѣлото. Независимо отъ това, въ диспозитива на присѫдата си, Сѫда е призналъ обвиняемий за виновенъ въ лѫжливо заклѣвание за всичкитѣ онѣзи факти, които се съдържатъ въ положената отъ него прѣдъ 1 Ямболский Мировий Сѫдия рѣшителна клѣтва, а пъкъ въ мотивитѣ на присѫдата си (4-ий мотивъ), Сѫда признава, че подсѫдимий лѫжливо се заклѣлъ само за това, че не е ималъ условие съ Петрини за наемъ на кѫщата му, и че не му дължалъ нищо за наемъ на сѫщата кѫща; за лъжливостьта на другитѣ факти, за които обвиняемий се е заклѣлъ въ сѫщата клѣтва, Сѫда не говори нищо въ мотивитѣ на присѫдата си. Отъ изложеното се вижда, че Пловдивский Аппелативенъ Сѫдъ, като не е съобразилъ въ присѫдата си, постановена по това дѣло, обвинението противъ кассатора Атанасъ Стояновъ, съ прѣдставенитѣ по дѣлото доказателства, провѣрени на сѫдебното слѣдствие, явно е нарушилъ съ тоза прѣдписанията на чл. чл. 449 и 486 п. 2 отъ Углавното Сѫдопроизводство, което нарушение е сѫществено и лишава присѫдата на Сѫда отъ значението ѝ на сѫдебенъ актъ, постановенъ съгласно съ закона. — 2) За състава на прѣстѫплението „лѫжлива клѣтва“, прѣвидено въ чл. 193 отъ Наказателний Законъ, необходимо е да се установи, че то е извършено умишленно, т. е., че виновния при извършването му е искалъ или допущалъ такива послѣдствия, каквито сѫ настѫпили или е имало да настѫпятъ отъ това негово дѣяние. Това искание или допущание на послѣдствията отъ прѣстѫпното дѣяние, трѣбва да бѫде *съзнателно*, т. е. виновния трѣбва да има ясно и точно прѣдставление за противозаконностьта на дѣянието което върши, както и за врѣдностьта на неговитѣ послѣдствия. Чл. 193 отъ Наказателний Законъ постановява мѣжду друго: „който прѣдъ Сѫдъ . . . . . *съзнателно* подтвърди неистина или затаи истина подъ клѣтва дадена по установений редъ и пр.“—По настоящето дѣло въ петий мотивъ на присѫдата си Сѫда констатира, че

Digitized by Google

отъ показанията на свидѣтелитѣ и отъ прѣдставенитѣ документи ставало явно, че обвиняемий Ат. Стояновъ и Ал. Петрини, „въ послѣдствие се скарали по тѣхното условие за наема на къщата, резултатъ на което скарване е била и положената отъ подсѫдимия лѫжлива клѣтва. При тѣзи условия като е положена отъ подсѫдимия тази лѫжлива клѣтва по гражд. дѣло, то сѫщий е дѣйствувалъ не при едно спокойно състояние съ обмислюване послѣдствията отъ това що върши, а въ такъвъ случай трѣбва да се признае, той, подсѫдимия за виновенъ при смѣгчающи вината му обстоятелства" и пр.— Отъ това съображение на Сѫда явно се вижда, че въ дѣянието на кассатора не е констатиранъ никакъвъ умисълъ. Независимо отъ това Сѫда не е обяснилъ въ присѫдата си, по какъвъ начинъ положената отъ подсѫдимия рѣшителна клѣтва е била резултатъ отъ скарването му съ Ал. Петрини, по поводъ на условието имъ за наема на къщата и въ какво именно се заключава „неспокойното състояние", при което обвиняемий е положилъ клѣтвата. Сѫдътъ така сѫщо, като е призналъ, че обвиняемий не е дѣйствувалъ съ обмислюване на послѣдствията отъ дѣянието си, безъ, обаче, да укаже отъ кои данни по дѣлото той прави това заключение, не се е произнесълъ и по въпроса, можалъ ли е обвиняемия, или длъженъ ли е билъ той при нуждната внимателность да прѣдвиди врѣднитѣ послѣдствия отъ полагането на лѫжливата клѣтва, или съ други думи, извършилъ ли е той своето дѣяние по непрѣдпазливость. — Ако Сѫдътъ въ казаното си по-горѣ съображение е искалъ да признае за извършено отъ обвиняемия такова именно дѣяние, то въ такъвъ случай слѣдвало е да подведе дѣянието на обвиняемий подъ чл. 194 отъ Наказателний Законъ, който членъ именно прѣдвижда наказание за полагание лѫжлива клѣтва по непрѣдпазливость. — Въ всѣки случай, обаче, изложеното само въ петия мотивъ на присѫдата, неможе да служи за основание да се признае, че обвиняемий е виновенъ при смѣгчающи вината му обстоятелства въ лѫжливо полагание рѣшителна клѣтва и да му се наложи минимума отъ наказанието, прѣдвидено отъ чл. 193 отъ Наказателний Законъ, както това е призналъ Пловдивский Апелативенъ Сѫдъ въ присѫдата си. Отъ казаното явно става, че Пловдив. Апел. Сѫдъ, при постановяването присѫдата си по това дѣло, като не е констатиралъ въ дѣянието на подсѫдимия умисълъ, какъвто е необходимъ за състава на прѣстѫплението, прѣдвидено въ чл. 193 отъ Наказателний Законъ и като не е съобразилъ обвинението противъ подсѫдимия съ закона, нарушилъ е съ това чл. 193 отъ Наказателний Законъ, въ свърска съ чл. 486 п. 2 отъ Углавното Сѫдопроизводство, което нарушение е сѫществено и влѣче слѣдъ сѣбе си отмѣнението на обжалваната присѫда. — 3) Защитника на кассатора се оплаква още и за това, че Сѫда не взелъ прѣдъ видъ обстоятелствата: а) че не сѫ биле испълнени формалноститѣ по полагането на клѣтвата, прѣдвидени въ чл. 426 отъ Гражданското Сѫдопроизводство; б) че не е билъ приложенъ при дѣлото прѣписъ отъ рѣшението на Мировий Сѫдия, отъ което да се вижда, че искътъ на Ал. Петрини, е билъ отхвърленъ именно,

Digitized by Google

вслѣдствие на положената отъ обвиняемий клѣтва; и в) че самото углавно прѣслѣдвание противъ обвиняемий е било прѣждеврѣменно завѣдено.—Нѣма съмнение, че всичкитѣ тѣзи обстоятелства иматъ значение при обсѫждението въпроса за виновностьта или невиновностьта на подсѫдимия. Обаче, прѣдъ видъ на това че, тѣзи обстоятелства сѫ тѣсно свързани съ сѫществото на дѣлото и по тѣхъ не се вижда да се е произнесалъ Сѫда въ обжалваната присѫда, то за това тѣзи въпроси остава да се обсѫдятъ отъ Сѫдътъ по сѫществото, при повторното разглѣждание на дѣлото.

Водимъ отъ горнитѣ съображения, Върховний Кассационенъ Сѫдъ **опрѣдѣлява**: Присѫдата на Пловдивский Аппелативенъ Сѫдъ отъ 16 Декемврий 1897 год., подъ № 473, защото сѫ нарушени чл. чл. 449 и 486 п. 2 отъ Углавното Сѫдопроизводство и чл. 193 отъ Наказателний Законъ, съ силата на чл. 569 отъ Углавното Сѫдопроизводство, да се отмѣни и дѣлото за ново разглѣждание, отъ другъ съставъ, да се испрати въ сѫщий Аппелативенъ Сѫдъ.

№ 60 — (1309) — 1-ий Декемврий 1898 год. *Въ Името на Негово Царско Височество Българский Князъ Фердинандъ I-ий. Върховний Кассационенъ Сѫдъ, второ углавно отдѣление на седемнадесетий Неемврий хиляда осемстотинъ девет десетъ и осма година, въ открито сѫдебно засѣдание, въ слѣдующий съставъ:* Подпрѣдсѣдатель: *Филипъ Филчевъ,* Членове: *Савва* Кисьовъ *и Владимиръ Ив. Петковъ, при* Секретаря: Петръ *Макавѣевъ и въ присѫтствието на Прокурора Д-ръ* П. *Данчевъ, слуша доложеното отъ Подпрѣдсѣдателя углавно дѣло № 135 по описътъ за 1898 година, по кассационнитѣ жалби на Атанасъ Ивановъ и Гоце Неновъ, Митръ Петровъ Катерицата,* Георги Гацовъ, *отъ село Клисура, противъ присѫдата на Софийский Аппелат. Сѫдъ отъ 8-ий Декемврий 1897 год., подъ №....., съ която сѫ осѫдени* Г. *Неновъ, М.* П. *Катерицата и* Г. Гацевъ, *за кражба на пари.* — Въ сѫдебното засѣдание се яви само Атанасъ Ивановъ, съ повѣренника си Д. Тончевъ, Софийский адвокатъ. —

Обстоятелствата на дѣлото: Прокурора при Ломский Окр. Сѫдъ, съ обвинителенъ актъ прѣдалъ за сѫдение въ сѫщия Сѫдъ, съ участие на сѫдебни засѣдатели Георги Гоцовъ, Гоцо Неновъ, Митръ Петровъ Катерицата и Георги Митровъ Барбуловъ, изъ с. Клисура, Берковска Околия, по обвинение първитѣ трима въ открадване на пари чрѣзъ взломъ, отъ кѫщата на съселянина си Атанасъ Ивановъ, а послѣдния въ укривание крадцитѣ, като е искалъ наказанието имъ по чл. 316 п. 3, комбиниранъ съ чл. чл. 51 п. 3 и 52 отъ Наказателний Законъ. Ломский Окр. Сѫдъ е разглѣдалъ дѣлото и съ присѫдата си отъ 5 Май 1897 година, е призналъ подсѫдимитѣ Георги Гоцовъ, Гоцо Неновъ, Митръ Катерицата, всички отъ с. Клисура, за виновни въ отдаваемото имъ се прѣстѫпно дѣяние и ги е осѫдилъ, Георги Гоцовъ на (6) шесть годишенъ строгъ тъмниченъ затворъ, Митръ Петровъ Катерицата на 4 годишенъ строгъ тъмниченъ затворъ, а Георги Митровъ Барбуловъ на три мѣсеченъ затворъ, като е лишилъ подсѫдимитѣ съ исключение на Георги М. Барбуловъ и отъ правата прѣдвидени въ чл. 30 отъ Наказателний Законъ. —

Digitized by Google

Недоволни отъ тая присѫда осѫденитѣ сѫ подали аппелативна жалба, съ която молили да се отмѣни обжалваната присѫда, като се оправдаятъ по Сѫдъ. Софийский Аппелативенъ Сѫдъ, разглѣдалъ това дѣло на 20 Ноемврий 1897 година и за разрѣшението му, взелъ прѣдъ видъ: 1) Подсѫдимитѣ нито на прѣдварителното дирение, нито прѣдъ Сѫда се признаватъ за виновни въ дѣянията, които имъ се приписватъ. Първий отъ тѣхъ Георги Гоцовъ, който е билъ слуга при потърпѣвшия, когато му биле откраднати паритѣ, обяснява, че никакво споразумение не е ималъ съ другитѣ обвиняеми да открадне паритѣ на господаря, нито ги е открадналъ; Нея вечерь, когато сѫ биле откраднати паритѣ, той прѣзъ деня мѣлъ една бъчва отъ пращина и цѣла нощь го боляла главата. Втория подсѫдимъ Гоце Неновъ баща на първия, обяснява, че нея нощь, когато сѫ били откраднати паритѣ на потърпѣвшия той си билъ на кукуруза, гдѣто цѣли двѣ недѣли стоялъ безъ да се завърне въ село и нито се е срѣщналъ съ другитѣ подсѫдими. Третия подсѫдимъ Митръ Петровъ Катерицата обяснява, че не билъ още развѣденъ съ жена си Колица, която напустналъ за лѣкото ѝ повѣдение и за това тя го обвинявала. Като земледѣлецъ ималъ 10—15 дюлюма земя, нъ съ тѣхъ неможалъ да се храни и за това билъ се цѣнилъ слуга на хотела срѣщу оня на потърпѣвшия. Четвъртий подсѫдимъ Георги Митровъ Барбуловъ обяснява, че другитѣ подсѫдими биле го помолили да имъ стане поржителъ и той станалъ. Свидѣтеля Богданъ Пантовъ му казалъ, че той знае крадцитѣ и гдѣ били закопани краденитѣ пари. Признава, че заедно съ свидѣтеля Б. Пѫнтовъ ходили при потърпѣвшия и му съобщили всичко. До като гаранцията не била потвърдена, питалъ двамата подсѫдими Георги Гоцевъ и баща му Гоцо Неновъ, наистина ли тѣ сѫ извършили кражбата. И тѣ били признали прѣдъ него, че дѣйствително, нъ го молили по скоро да ги спаси отъ затвора съ поржителство. Не признава да сѫ му давали, или да е вземалъ отъ подсѫдимитѣ 10 наполеона. Отъ Колица Митрова съпруга на подсѫдимия Митръ Петровъ Катерицата се научилъ, че Георги Гоцовъ и баща му Гоцо Неновъ вземали два дѣла отъ откраднатитѣ пари, а на мѫжа ѝ дали единъ дѣлъ. За сандъчето, въ което биле паритѣ и което било намѣрено, казалъ му сѫщия Богданъ Пѫнтовъ; 2) При все, че подсѫдимитѣ Георги Гоцовъ, Гоцо Неновъ и Митръ Петровъ Катерицата не се признаватъ за виновни, обаче тѣхната виновность се установява: а) отъ показанията на свидѣтеля Видо Атанасовъ, който е видѣлъ сандъчето съ паритѣ въ ржцѣте на подсѫдимийтъ Георги Гоцевъ, а по послѣ е видѣлъ какъ Митръ Катерицата го е взелъ отъ мѣстото, гдѣто го е оставилъ; б) отъ показанията на свидѣтелитѣ Атанасъ Ивановъ, Елена Иванова, Зарко Георгиевъ, Трифонъ Антинъ, Алексо Вълковъ, Георги Герасимовъ, Калица Митрова и Василъ Гешовъ, които съвокупно вземени показанията имъ, посочватъ на обстоятелства, които идатъ да потвърдятъ показанията на очевидеца свидѣтель Видо Атанасовъ, въ такъва именно смисълъ, че дѣйцитѣ на въпросната кражба, сѫ именно тримата горѣказани подсѫдими, които слѣдъ кражбата, като сѫ раздѣлили паритѣ помѣ-

Digitized by Google

жду си и сѫ располагали съ паритѣ, каквито прѣди кражбата не сѫ имали, сѫ счупили сандъчето и го хвърлили въ мѣстностьта називаема „Шаваринъ-долъ“. Отъ показанията на тия свидѣтели Софийский Аппелативенъ Сѫдъ, напълно се убѣждава въ това, че тримата подсѫдими, наедно и съ еднакво участие въ кражбата, сѫ извършили сѫщата кражба въ ханътъ на потърпѣвшия Атанасъ Ивановъ; 3) Ако се установява, че тримата подсѫдими: Георги Гоцовъ, Гоцо Неновъ и Митръ Катерицата сѫ крадцитѣ на паритѣ принадлѣжащи на потърпѣвшия Атанасъ Ивановъ, обаче не се установява сѫщата кражба да е била извършена чрѣзъ подправени ключове. — Спорѣдъ показанията на свидѣтеля Видо Атанасовъ, сѫщинскитѣ ключове на шкафа, гдѣто се е държало сандъчето съ паритѣ, сѫ били въ рѫцѣтѣ на подсѫдимийтъ Георги Гоцевъ, въ качеството му на слуга въ ханътъ на Атанасъ Иваковъ, слѣдователно неможе да се прѣдполага, че той ще употрѣби други ключове за отваряние на въпросни шкафъ, отъ гдѣто да открадне паритѣ, когато у него сѫ били истинскитѣ ключове. Противното би трѣбвало да бѫде доказано прѣдъ Сѫда чрѣзъ положителни доказателства, а като не е установено, то и неможе да се прѣдполага такова тѣжко за подсѫдимитѣ обстоятелство. Отъ горѣизложеното слѣдва да се приеме, че извършената отъ подсѫдимитѣ кражба, не е квалифицирана, е само проста, и тия подсѫдими сѫ длъжни да прѣтърпѣтъ наказанието, прѣдвидено въ закона за простата кражба; 4) Подсѫдимий Георги М. Барбуловъ се обвинява въ това, че е извършилъ укривателство спрямо горѣпомѣнатитѣ крадци. Това обаче обвинение, неможе да се приеме за доказано прѣдъ Сѫда. Фактътъ, че тоя подсѫдимъ е станалъ гарантинъ за подсѫдимитѣ наедно съ други за освобождението имъ, отъ прѣдварителното дирение, неможе да съставлява още състава на прѣстѫплението називаемо „укривателство“. Нито фактътъ, че подсѫдимий Георги Барбуловъ не обадилъ на властьта, самитѣ крадци и мѣстонахождението на краденитѣ вѣщи, съставлява още укривателство. За това се изискватъ положителни дѣйствия на виновникътъ, посрѣдствомъ които се гони непосрѣдственно избавление на виновницитѣ отъ прислѣдване или наказание, нѣщо което не е установено по дѣлото. Напротивъ отъ показанията на самий потърпѣвший Атанасъ Ивановъ се вижда, какво подсѫдимий Барбуловъ му е съобщилъ, кои сѫ били крадцитѣ и че знаялъ кѫде сѫ били паритѣ, въ такъвъ случай нито дума неможе да става за нѣкакво си укривание на виновницитѣ; 5) Възраженията на подсѫдимий Георги Гоцевъ, че никакво споразумение не е имало съ обвиняемитѣ, и че билъ боленъ нея вечеръ, когато е била извършена кражбата сѫ възражения неоснователни защото отъ показанията на распитанитѣ свидѣтели явно се вижда, че той постоянно се е разговарялъ съ баща си Гоцо Неновъ и съ съсѣдътъ си П. М. Катерицата, като се и черпили и че наскоро слѣдъ това е била извършена кражбата, а пъкъ болѣстьта му не е била такава, че да неможе да открадне едно сандъче — позаболела го главата, защото прѣзъ деня милъ една бъчва съ пращина. Сѫщо неоснователни сѫ и възраженията на Гоцо Неновъ, че нея нощь каралъ кукурузъ,

Digitized by Google

защото отъ показанията на свидѣтелитѣ се доказва, че нея вечерь той дохождалъ при сина си въ хотела на потърпѣвшия и възможно, е слѣдъ като отнесалъ сандъчето съ паритѣ, цѣла нощь да се занимавалъ съ прѣкарвание на кукурузъ, сѫщо сѫ неоснователни и възраженията на Митръ П. Катрицата, че жена му Колица го уличавала, защото биле въ разводъ, тъй като освѣнъ жена му Колица сѫществуватъ и показанията на Видо Атанасовъ, който го е видѣлъ съ сандъчето въ рѫцѣтѣ, както и показанията на другитѣ свидѣтели, които повече го уличаватъ отъ жена му. 6) Подсѫдимитѣ Георги Гоцовъ, Гоцо Неновъ и Митръ Катерицата съ распитанитѣ прѣдъ Софийский Аппелативенъ Сѫдъ свидѣтели сѫ искали да установятъ своята невинность, обаче отъ показанията на тия свидѣтели, а именно: Никола Митровъ, Цѣно Петровъ, Гаврилъ Георгиевъ, Гюра П. Петковъ, не се установява никакъ такова обстоятелство. Отъ показанията на тия свидѣтели се вижда, какво свидѣтеля Видо Атанасовъ се е похвалилъ, че ималъ 7000 гроша и е ходилъ наедно съ помощникъ Кмета — Петровъ въ кѫщата на подсѫдимийтъ Гоцо Неновъ да му искатъ едно съркме, което свидѣтеля Видо Атанасовъ е билъ далъ на подсѫдимий Гоцо Неновъ, съ това, обаче не се оправдаватъ подсѫдимитѣ. И да се допустне даже прѣдположението, че и свидѣтеля Видо Атанасовъ е билъ участникъ въ въпросната кражба, това обаче обстоятелство не исключава още виновностьта на признатитѣ вече за виновни подсѫдими. И така подсѫдимитѣ Георги Гоцовъ, Гоцо Неновъ и Митръ Катерицата, като се явяватъ за виновни прѣдъ закона, слѣдва да се накажатъ съгласно чл. 222 отъ Турский Наказателенъ Законъ, прѣзъ режима на който е било извършено прѣстѫплението и подъ който слѣдва да се подведе дѣянието имъ. Тоя членъ прѣдвижда напълно дѣянията на подсѫдимитѣ и като по мегкъ ще трѣбва да се приложи, а на малолѣтния подсѫдимъ Георги Гоцовъ слѣдва да се направи намалението, прѣдвидено въ чл. 40 отъ Турский Наказателенъ Законъ; 7) Ако се установява, че подсѫдимитѣ Георги Гоцовъ, Гоцо Неновъ, Митръ Катерицата, сѫ откраднали сандъка съ паритѣ, принадлѣжащи на потърпѣвшия Атанасъ Ивановъ не се установява, обаче, че тоя сандъкъ съдържалъ тъкмо 6000 лева, каквито прѣтендира гражданския ищецъ. Нѣма съмнение, че Сѫда неможе да даде така лѣсно пълна вѣра на твърденията на гражданския ищецъ и неговата съпруга, които твърдятъ, че въ сандъчето е имало тъкмо 6000 лева; други данни за това по дѣлото не сѫществуватъ и твърдѣ е рисковано да се осѫдятъ подсѫдимитѣ на такава крупна сумма, само на основание на твърдѣнието на заинтересувани свидѣтели, каквито сѫ самия граждански ищецъ и неговата съпруга. Гражданския ищецъ разбира се, не се лишава отъ правото да прѣдстави допълнителни доказателства за точния или приблизителния размѣръ на паритѣ, които сѫ били въ сандъчето, обаче това като би повлѣкло отлагането на углавното дѣло, нѣщо което не се допуща въ данний случай, когато углавното дѣло е напълно узрѣло за разрѣшавание, то не остава освѣнъ да се прѣдостави право на гражданския ищецъ да си установи размѣрътъ на гражданския си искъ по граждански

Digitized by Google

редъ, гдѣто той може да си служи и съ други доказателства, прѣдвидени въ нашето Гражданско Сждопроизводство; 8) Осжденитѣ подсждими сж длъжни да заплатятъ на хазната и разноскитѣ по дѣлото. По тия съображения, Софийский Аппелативенъ Сждъ съ присждата си отъ 8 Декемврий 1897 година, подъ № . . , измѣнилъ присждата на Ломский Окр. Сждъ така: Осждилъ Гоце Неновъ и Митръ Петровъ Катерицата, да издържатъ по на една и половина година тъмниченъ затворъ, а Георги Гоцовъ на шесть мѣсеци затворъ и да платятъ солидарно сждебнитѣ разноски. На Гражданския истецъ Атанасъ Ивановъ прѣдоставя право да завѣде гражданския си искъ по граждански редъ, за да установи неговътъ размѣръ. Георги М. Барбуловъ оправда. Вѣщественнитѣ доказателства да се повърнатъ по принадлѣжность. Противъ тая присжда гражданския истецъ Ат. Ивановъ се оплаква, че Аппелативний Сждъ нарушилъ чл. 23 отъ Углавното Сждопроизводство, като го опжтва къмъ гражданския Сждъ да дири размѣра на гражданския си искъ, щомъ подсждимитѣ сж признати виновни въ кражбата и осждени за това; Че Сжда нарушилъ и чл. 449 отъ Углаваното Сждопроизводство, защото не разрѣшилъ гражданский искъ по мотивъ, че по размѣра му нѣмало въ дѣлото достатъчни доказателства, когато въ това отношение има показанията на свидѣтелитѣ, Колица Митрова и Богданъ Пжнтовъ, който Сжда не обсждилъ въ присждата си. Гоце Неновъ, Митръ Петровъ и Георги Гоцевъ се оплакватъ сжщо противъ аппелативната присжда, защото Аппелативний Сждъ ги призналъ виновни въ кражбата, безъ да има доказателства въ дѣлото за тѣхната виновность.

Върховний Кассационенъ Сждъ, слѣдъ като изслуша обясненията на повѣренника на гражданския истецъ и заключението на Прокурара, взе въ съображение: 1) *По жалбата на граждански истецъ Атанасъ Ивановъ.* Съ издадената си по настоящето дѣло присжда Софийский Аппелативенъ Сждъ е постановилъ въ отношение гражданския искъ на Атанасъ Ивановъ, че му прѣдоставя право да го завѣде по граждански редъ, за да установи по този рѣдъ размѣра му, значи углавний Сждъ се е отстранилъ отъ разрѣшението на гражданския искъ, съ насочвание на гражданския истецъ, да се обърне къмъ гражданския Сждъ. Мотивитѣ на това постановление, спорѣдъ съобразителната часть на присждата, сж, че по размѣрътъ на гражданския искъ, освѣнъ показанията на самия истецъ — пострадалия — и неговата жена, други доказателства по дѣлото отсжтствували, а само на показанията на тия заинтересувани лица, Сжда не счелъ за възможно да се довѣри, за да присжди крупната сумма 6000 л., искана отъ страна на гражданския истецъ. — Но по този начинъ Аппелативний Сждъ се е поставилъ въ положение тождественно съ отказвание на правосждие, защото отсжтствието на доказателства, или наличностьта на недостовѣрни доказателства по основателностьта на едно искание, има за послѣдствие неговото отхвьрляние по сжществo, а не неразрѣшаванието му, тогава, когато Сжда е длъженъ по закона да се произнесе по сжществото на искането, както що е въ дадения случай. — Съ издадената си присжда Аппелативний Сждъ е *призналъ*

Digitized by Google

тримата отъ подсѫдимитѣ *виновни* въ извършване кражба на пари, принадлѣжащи на Атанасъ Ивановъ, а щомъ Сѫда е призналъ това и осѫдилъ подсѫдимитѣ на наказание, той е билъ длъженъ, въ силата на чл. 467 отъ Углавното Сѫдопроизводство, да разрѣши и гражданский искъ по сѫществo, а не да опѫтва гражданския истецъ въ гражданския Сѫдъ, което Углавното Сѫдопроизводство допуща само въ случая прѣдвиденъ въ чл. 23, когато прѣстѫпното дѣяние на подсѫдимия *не се признае за прѣстѫпно* и гражданския искъ се прѣдставлява въ усложнения и мѫчнотии за неговото разрѣшение, какъвто далечъ не е случая по настоящето дѣло. Очевидно, че Апелативний Сѫдъ съ опѫтването гражданския истецъ въ гражданския Сѫдъ поради необѣдителностьта на доказателствата, е нарушилъ не само чл. 23 отъ Углавното Сѫдопроизводство, но и основнитѣ правила на процесса, спорѣдъ които едно гражданско искание (искъ), не се оставя безъ разрѣшение по недостатъчность или неубѣдителность на доказателствата. Но Апелативний Сѫдъ вънъ отъ това нарушение на закона (чл. 23), е допустналъ и нарушение на чл. 449 отъ Углавното Сѫдопроизводство, защото е игнорирал и необсѫдилъ налични въ сѫдебното слѣдствие данни, доказателства по гражданския искъ, а именно показанията на свидѣтелитѣ Колица Митрова и Богданъ Пѫнтевъ, распитвани въ Окрѫжний Сѫдъ съ прочитание и даденитѣ на прѣдварителното слѣдствие показания на Б. Пѫнтева, а Сѫда когато рѣшава дѣлото длъженъ е да бѫде внимателенъ и не испуща изъ прѣдъ видъ такива обнаружени на сѫдебното слѣдствие данни, които могѫтъ да иматъ рѣшающе по дѣлото значение, както сѫ въ случая показанията на тия свидѣтели. Прочее, кассационната жалба на гражданския истецъ, за нарушение отъ страна на Апелативний Сѫдъ. чл чл. 23 и 449 отъ Углавното Сѫдопроизводство, е основателна. 2) *По жалбата на Гоце Неновъ, Митръ Петровъ Катерицата и Георги Гоцовъ.* Отъ съобразителната часть на издадената по дѣлото присѫда се вижда, че Софийский Апелативенъ Сѫдъ се е основалъ на налични въ дѣлото данни, на доказателства, за да признае кассаторитѣ виновни въ кражба на пари, принадлѣжащи на Атанасъ Ивановъ, слѣдователно осѫждането имъ не е станало произволно, както тѣ искатъ да кажатъ, тъй щото жалбата имъ се явява голословна. — Прѣдъ видъ на изложенитѣ съображения, Върхов. Кассационенъ Сѫдъ **Опрѣдѣлява**: Присѫдата на Софийский Апелативенъ Сѫдъ, отъ 8-ий Декемврий 1897 година, защото сѫ нарушени чл. чл. 23, 449 отъ Углавното Сѫдопроизводство, съ силата на чл. 569 отъ сѫщото Сѫдопроизводство, да се отмѣни въ отношение гражданския искъ на Атанасъ Ивановъ и дѣлото за ново разглѣждание на този искъ по сѫщество, да се испрати въ сѫщий Апелативенъ Сѫдъ. Кассационната жалба на Гоце Неновъ, Митръ Петровъ Катерицата и Георги Гоцовъ, противъ сѫщата присѫда на Софийский Апелативенъ Сѫдъ, съ силата на чл. 569 отъ Углавното Сѫдопроизводство, като неоснователна, да се остави безъ послѣдствие.

Digitized by Google

№ 61 — (1327) — 3-ий Декемврий 1898 год. *Въ името на Негово Царско Височество Българский Князь Фердинандъ I-ий. Върховний Кассационенъ Сѫдъ, второ углавно отдѣление, на деветнадесетий Ноемврий хилядо осемстотинъ девет десетъ и осма година, въ открито сѫдебно засѣдание, въ слѣдующий съставъ: Подпрѣдсѣдатель: Филипъ Филчевъ, членове: Савва Кисьовъ и Владимиръ Петковъ, при Секретаря: Петръ А. Макавѣевъ и въ присѫтствието на Помощ.* Прокурора *Д. Тошковъ, слуша доложеного отъ Подпрѣдсѣдателя углавно дѣло № 598, по описътъ, за 1898 год. по кассационната жалба на Вратчанский Окр. Управитель, противъ присѫдата на Вратчанский Окр. Сѫдъ, отъ 21 Май 1897 год., подъ № 998, съ която оправдалъ Илико Петровъ, по нарушение Закона за Бериитѣ върху Питиетата.* —Въ сѫдѣбното засѣдание странитѣ не се явихѫ. —

Обстоятелствата на дѣлото сѫ: Вратчанский Окр. Управитель, съ постановлението си отъ 7 Юлий 1893 година, подъ № 60, на основание чл. чл. 48, 49, 65 и 67 отъ Закона за Бериитѣ върху Питиетата, е осѫдилъ Иликьо Петровъ, да заплати за въ полза на Държавното Съкровище, глоба 300 лева и 300 лева патентна стойность, за гдѣто е продавалъ спиртни произвѣдения отъ склада си прѣзъ 1893 год. — Срѣщу това постановление Иликьо Петровъ подалъ въззивна жалба, въ която моли Вратчанский Окр. Сѫдъ, да отмѣни постановлението и да го освободи отъ всѣка отговорность по дѣлото. — Вратчанский Окр. Сѫдъ, като разглѣдалъ углавното дѣло, за разрѣшението му взелъ прѣдъ видъ: Че акта, основата на дѣлото, е съставенъ съгласно изискванията на чл. 71 отъ Закона за Бериитѣ и като такъвъ, той има силата, която му дава чл. 75, но отъ распитанитѣ свидѣтели, а тъй сѫщо и отъ прѣдставеното свидѣтелство № 1863, издадено отъ Вратчанското Гр. Общ. Управление, неговото съдържание напълно се обори; че щомъ е тъй, неможе да има силата, която му дава чл. 75, а щомъ нѣма тая сила, понеже се обори, неможе да служи за основа на постановление, а най малко на присѫда и щомъ постановлението е основано на него, слѣдва да се отмѣни. — По тия съображения, Вратчанский Окр. Сѫдъ съ присѫдата си отъ 21 Май 1897 год., № 998, оправдалъ подсѫдимия Иликьо Петровъ. — Съ кассационна жалба Вратчанский Окр. Управитель се оплаква, че Окр. Сѫдъ нарушилъ чл. 55 отъ Закона за Бириитѣ върху Питиетата, защото не взелъ въ внимание актоветѣ, отъ които е установено, че подсѫдимия е и купувалъ гроздье, отъ което правилъ вино.

Върховний Кассационенъ Сѫдъ, слѣдъ като изслуша заключението на Помощ. Прокурора, взе прѣдъ видъ: Отъ съобразителната часть на присѫдата на Вратч. Окр. Сѫдъ се вижда, че подсѫдимия е оправданъ на това основание, че отъ свидѣтелскитѣ показания и и прѣдставеното общ. свидѣтелство, акта, сключенъ противъ него за продажба вино на едро и на рѫзносъ безъ патентъ, се билъ оборилъ, но какво сѫ показали свидѣтелитѣ, кокво отъ свидѣтелскитѣ показания и отъ общинското свидѣтелство Сѫда приема за установено, отъ което дохожда до заключение, че подсѫдимия не е извършилъ нарушението, въ което се обвинява, това не се вижда отъ присѫдата, тъй щото неможе да се знае, кои мотиви сѫ рѫководили Сѫда за оправданието на подсѫдимия; дали послѣдния не е продавалъ на едро и

Digitized by Google

на разносъ, или же е продавалъ, но съ патентъ, или пъкъ е продавалъ на едро безъ патентъ, но свое собственно произведение.— Ако Сѫда приема, че подсѫдимия е продалъ свое произведение, неправилно е приелъ общинското свидѣтелство за доказателство въ това отношение, защото свидѣтелството показва, че подсѫдимия е ималъ вино свое произвѣдение, но не, че е и продалъ, въ конкретния случай, отъ своето собственно произвѣдение. — Но Сѫда е длъженъ да обръща още винаги внимание на занятието на лицето, което има лозя и произвѣжда собственно вино; ако това лице е по занятие кръчмаръ, което въ мазата на кръчмата си държи и своето собственно произвѣдение, значи прѣдназначилъ го е за кръчмата си, за да го кръчми, тогаза чл. 55 забѣлѣжката отъ закона за Бирилтѣ върху Питиетата е не приложимъ и излишно е тогава да се викатъ свидѣтели за установяване, че продажбитѣ били станали отъ собственно произвѣдение, защото единъ кръчмаръ не може да продава на едро, па било и собственно произвѣдение, понеже съ отварянието на кръчма, той се пуща въ търговия съ питиета на дрѣбно, съ която е несъвмѣстимо правото по чл. 55 забѣлѣжката отъ помѣнатия законъ, прѣдоставено само на производителитѣ, които не кръчматъ виното си, а го продаватъ на едро и то пакъ подъ строгата контрола на общинската власть, която удостовѣрява всѣка продажба съ особно свидѣтелство, специално издадено за дадената продажба. — Въ случая на настоящето дѣло Окр. Сѫдъ всички тия обстоятелства не е обсѫдилъ и не взелъ въ съображение и по такъвъ начинъ, той е допустналъ нарушение на чл. чл. 85 и 97 отъ Углавното Мирово Сѫдопроизводство и чл. 55 забѣлѣжката отъ Закона за Бирилтѣ върху Питиетата. Прѣдъ видъ на изложенитѣ съображения, Върховний Кассационенъ Сѫдъ **опрѣдѣлява**: Присѫдата на Вратчанский Окр. Сѫдъ отъ 21 Май 1897 година, подъ № 998, защото сѫ нарушени чл. чл. 55 отъ Закона за Бирилтѣ върху Питиетата и чл. чл. 85, 97 отъ Углавното Мирово Сѫдопроизводство, да се отмѣни и дѣлото за ново разглѣждание по сѫщество, да се испрати въ сѫщий Окр. Сѫдъ.

№ 62 — (1337) — 8-ий Декемврий 1898 год. *Въ името на Негово Царско Височество Българский Князь Фердинандъ I-ий Върховний Кассационенъ Сѫдъ, второ углавно отдѣление, на двадесетъ и шестий Ноемврий хиляда осемстотинъ девет десетъ и осма година, въ открито сѫдебно засѣдание, въ слѣдующий съставъ:* Подпрѣдсѣдатель: *Филиппъ Филчевъ, Членове: Савва Кисьовъ и Владимиръ Петковъ, при Секретарьтъ:* Петръ Макавѣевъ *и въ присѫтствието на* Пом. *Прокурора Д.* Тошковъ, *слуша доложеното на 19 Ноемврий т. год. отъ членътъ Петкова, углавно дѣло № 612 по описътъ за 1898 година, на Търновский Окр. Управитель, срѣщу присѫдата на Търновский Окр. Сѫдъ отъ 31 Октомврий 1897 год., подъ № 532, за нарушение закона за Акциза върху Питиетата.* — Въ сѫдебното засѣдание странитѣ не се явихѫ. —

Обстоятелствата на дѣлото сѫ: Търновский Окр. Управитель, съ постановлението си отъ 18 Мартъ 1897 год., подъ № 825, на основание чл. чл. 48, 65 отъ закона за Акциза върху Питиетата, е осѫдилъ Тодоръ Косевъ и Ст. Хр. Гиргановъ да заплатятъ въ полза

Digitized by Google

на хазната, за гдѣто доставили спирни питиета на едро на войницитѣ отъ Търновский Гарнизонъ безъ патентъ, една глоба отъ 200 лева и патентната стойность 150 лева за първото полугодие отъ 1896 год., а всичко да заплатятъ 350 лева.—Срѣщу това постановление Тодоръ Косовски и Ст. Хр. Гиргановъ сѫ подали възвива жалба въ Търновский Окр. Сѫдъ, който като разглѣдалъ дѣлото, съ присѫдата си отъ 31 Октомврий 1897 год., подъ № 532, отмѣнилъ постановлението на Търновский Окр. Управитель отъ 18-й Мартъ 1897 год. подъ № 825, освободилъ и двамата обвиняеми отъ всѣка отговорность по това дѣло. — Срѣщу тая присѫда на Окр. Сѫдъ, Търновский Окр. Управитель е подалъ въ Върховний Кассационенъ Сѫдъ кассационна жалба, съ която се оплаква за нарушение чл. 71 отъ закона за Акциза върху Питиетата, защото съгласно чл. 48 отъ сѫщия законъ, доставчицитѣ на спиртни питиета на войсковитѣ части, не се освобождаватъ отъ вземание на патентъ.

Върховний Кассационенъ Сѫдъ, слѣдъ като ислуша заключението на Помощ. Прокурора, взе прѣдъ видъ: Съгласно чл. 8 отъ закона за Данъка върху Занятията, прѣдприемачитѣ на публичнитѣ работи за държавата, окрѫжията и общинитѣ, както и доставчицитѣ на разни прѣдмѣти за войската, болницитѣ и пр., се облагатъ съ особенъ видъ данъкъ съразмѣрно съ суммата на прѣдприятието, който данъкъ тѣ заплащатъ слѣдъ утвърждението на търга и при сключванието контракта за прѣдприятието. Доставчицитѣ на разни прѣдмети за войската, доставятъ между друго и спиртни питиета, понеже и тая доставка влиза въ кръга на тѣхнитѣ прѣдприятия, но отъ това не слѣдва, че тѣ доставчицитѣ сѫ длъжни да иматъ особенъ патентъ за търгуване съ спиртни питиета. Именно прѣдъ видъ на това, че тѣзи доставчици не търгуватъ специялно и исключително съ спиртни питиета, законодателя е направилъ за тѣхъ исключение, като ги е обложилъ съ особенъ патентъ съразмѣрно съ суммата на прѣдприятията имъ. Щомъ като въ дадения случай Търновский Окр. Сѫдъ е констатиралъ съ присѫдата си, че обвиняемитѣ по дѣлото сѫ биле доставчици на разни прѣдмѣти за войската, и въ това си качество сѫ доставяли на войската спиртни питиета, а не сѫ търгували вънъ отъ това прѣдприятие съ спирни питиета, то Сѫда правилно е призналъ, че това дѣяние на обвиняемитѣ не съставлява нарушение на специялния законъ за Акциза върху Питиетата, за каквото нарушение сѫ биле осѫдени съ постановление на Окр. Управитель. Слѣдователно, оплакванието на Търновский Окр. Управителъ по тоза въпросъ, се явява неоснователно.

Водимъ отъ това съображение, Върховний Кассационенъ Сѫдъ, **опрѣдѣлява**: Кассационната жалба на Търновский Окр. Управитель, срѣщу присѫдата на Търновский Окр. Сѫдъ отъ 31 Октомврий 1897 г. подъ № 532, съ силата на чл. 137 отъ Углавното Мирово Сѫдопроизводство, като неоснователна, да се остави безъ послѣдствие.

Digitized by Google

№ 63 — (1348) — 8-ий Декемврий 1898 **година** *Въ името на Негово Царско Височество Българский Князъ Фердинандъ I-ий. Върховний Касационенъ Сѫдъ, второ углавно отдѣление, на двадесеть и четвъртий Ноемврий хиляда осемстотинъ деветдесетъ и осма година, въ открито сѫдебно засѣдание, въ слѣдующий съставъ: Подпрѣдсѣдатель: Филипъ Фцлчевъ, членове: Савва Кисьовъ и Владимиръ Петковъ, при Подсекретаря Гавриль Бѣлчевъ и въ присѫтствието на Прокурора Д-ръ П. Данчевъ, слуша доложеното отъ члена Петковъ, углавно дѣло № 196 по описъть за 1898 год. на Михаилъ Попповъ, срѣщу присѫдата на Руссенский Окр. Сѫдъ отъ 23 Ноемврий* 1897 *год., подъ № 603, за придобиване* 11 *овци съ знание, че сѫ биле обсѣбени.* — Въ сѫдебното засѣдание странитѣ не се явихѫ. —

Обстоятелствата на дѣлото сѫ: Балбунарский Окол. Началникъ, съ отношението си до Сѫд. Слѣдователь при Руссенский Окрѫженъ Сѫдъ на III участъкъ, отъ 8 Ноемврий 1895 година подъ № 10948, е испратилъ два съставени акта и едно произведено полицейско дознание, относително обвинението на чобанина Ахмедъ Кърджалѫ Хюсеиновъ, отъ с. Юруклеръ, че клалъ отъ повѣреннитѣ му овци и ги прѣдавалъ на съселянина си Михалъ Поповъ на зависяще распорѣждание. Сѫдебний Слѣдователь по поводъ на това е образувалъ слѣдственно дѣло № 241 отъ 1895 година, което съ заключително постановление № 5, прѣпратилъ на Прокурора при Руссенский Окрѫженъ Сѫдъ, а тоя послѣденъ внесълъ въ Сѫдътъ за разрѣшение въпроса за подсѫдностьта му. Руссенский Окрѫженъ Сѫдъ въ распорѣдителното си засѣдание на 30 Декемврий 1895 година, съ опрѣдѣление № 3036, е намѣрилъ, че слѣдственното дѣло № 241 отъ 1895 г., е подсѫдно на Мировия Сѫдия, за разглѣждание, на което му било испратено. Балбунарский Мировий Сѫдия, разглѣдалъ дѣлото въ сѫдебното си засѣдание на 31 Декемврий 1896 година и издалъ присѫда № 1321, съ която призналъ възвѣденото противъ обвиняемитѣ дѣяние за недоказано и по Сѫдъ ги оправдалъ. Прокурорский Надзоръ при Руссенский Окр. Сѫдъ съ апелационенъ протестъ отъ 14 Януарий 1897 година, обтѫжилъ присѫдата № 1321 на Балбунарский Мир. Сѫдия и помолилъ за отмѣнението ѝ ,по причинитѣ, че отъ свидѣтелскитѣ показания дадени прѣдъ Мировата инстанция, напълно се доказвало виновностьта, на обвиняемитѣ, както отъ допълнителнитѣ обяснения, които щѣлъ билъ да даде при въззивното разглеждание на дѣлото. Вслѣдствие на тоя протестъ, Русенский Окр. Сѫдъ е образувалъ углавно дѣло, което разглѣдалъ въ сѫдѣбното си засѣдание на 18 Ноемврий 1897 година и съ присѫдата си отъ 23 Ноемврий 1897 година подъ № 603, отмѣнилъ присѫдата на Балбунарский Мир. Сѫдия отъ 31 Декемврий 1896 година подъ № 1321 и вмѣсто нея постановилъ: Признава Ахмедъ Кърджалѫ Исмаиловъ и Михалъ Попповъ, отъ с. Юруклеръ, за виновни въ това, че първия отъ тѣхъ прѣзъ 1895 година въ битностьта си чобанинъ на село Юруклеръ е обсебилъ единадесеть (11) овци отъ ввѣреннитѣ му такива за пазение, а вторий отъ тѣхъ въ придобиването имъ съ знание, че сѫ били обсебни, вслѣдствие на което и по силата по чл. чл. 320 и 338 ал. послѣдня отъ Наказателния Законъ, ги осѫжда по на единъ (1) мѣсеченъ тъмниченъ затворъ, както и да заплатятъ солидарно на гражданскитѣ истци

Digitized by Google

отъ с. Юруклеръ, прѣдявенитѣ имъ по дознанието и прѣдварителното слѣдствие граждански искове въ размѣръ по осемдесеть и четири (84) л., отъ които на Зекирие Исмаиловъ за една изгубена овца—дванадесеть (12) лева, на Мехмедъ Хасановъ Чакжровъ за тритѣ му овци — тридесеть и шесть (36) и на Шахибъ Салиевъ за едната му овца дванадесеть (12) и на Мохаремъ Бошнаковъ за двѣтѣ му овце — двадесеть и четири лева". — Срѣщу тая присжда на Окр. Сждъ, Михалъ Попповъ е подалъ въ Върховний Кассационенъ Сждъ, касационна жалба, съ която се оплаква за нарушение: 1) чл. 85 отъ Углавното Мир. Сждопроизводство, защото въ сждебното засѣдание не сж били раскрити доказателства за неговата виновность; и 2) чл. 109 отъ сжщото Сждопроизводство, защото е осжденъ да заплати гражданский искъ на гражданскитѣ истци, безъ да е имало нѣкакво обжалвание отъ послѣднитѣ, което да е постжпило за разглѣждание въ втората инстанция. —

Върховний Касац. Сждъ, като изслуша заключението на Прокурора, взе прѣдъ видъ: 1) Въпроса за това, дали отъ даннитѣ по дѣлото проистичатъ доказателства за виновностьта на подсждимия, или не, е въпросъ по сжществото на дѣлото, който се разрѣшава окончателно отъ Сждътъ по сжщество и не може да се провѣрява и обсжжда по кассационенъ редъ. Отъ съобразителната часть на обжалваната присжда се вижда, че Сжда е обсждилъ показанията на распитанитѣ свидѣтели и е призналъ за установено, че обвиняемия Михаилъ Попповъ сегашния кассаторъ, е придобилъ овце, за които е знаялъ, че сж обсебени отъ другия обвиняемъ по дѣлото Ахмедъ Кжрджалж Исмаиловъ. Слѣдователно първото оплакване на кассатора за това, че по дѣлото не биле раскрити доказателства за неговата виновность, се явява неоснователно .2) Съгласно чл. 109 отъ Углавното Мирово Сждопроизводство, пртивъ неокончателнитѣ присжди на Мир. Сждия и двѣтѣ страни могжтъ да подаватъ въззиви по всичкитѣ прѣдмети, които се отнасятъ до тѣхъ. Гражданския истецъ по дѣло наченато отъ полицейска или друга административна власть, може да подава въззивъ само относително възнаграждение. Съгласно пжкъ чл. 131 отъ сжщото Сждопроизводство, Окржжний Сждъ, въ качество на въззивна инстанция, постановява присждата само въ прѣдѣлитѣ на въззива и нѣма право да обсжжда, а още повече да удовлѣтворява такива искания на гражданския истецъ по дѣлото, за които той не е подалъ жалба. По настоящето дѣло, Руссенский Окр. Сждъ, съ присждата си е разрѣшилъ и гражданския искъ на потърпѣвшитѣ отъ прѣстжплението, безъ обаче тѣзи послѣднитѣ да сж подали въззивна жалба срѣщу присждата на Мировий Сждия, съ която е отхвърленъ тѣхния граждански искъ. — Съ това си дѣйствие, Руссенский Окр. Сждъ, явно е нарушилъ чл. чл. 109 и 131 отъ Углавното Мирово Сждопроизводство, което нарушение е сжществено и влѣче слѣдъ себе си отмѣнението на обжалваната присжда, само колкото се отнася до неправилно присждний гражданский искъ. Слѣдователно второто оплакване на кассатора, за това нарушение, е основателно.

Digitized by Google

Водимъ отъ тѣзи съображения, Върховний Кассационенъ Сѫдъ **опрѣдѣлява:** Присѫдата на Руссенский Окр. Сѫдъ отъ 23 Ноемврий 1897 година, подъ № 603, защото сѫ нарушени чл. чл. 109 и 131 отъ Углавното Мирово Сѫдопроизводство, съ силата на чл. 137 отъ сѫщото Сѫдопроизводство, да се отмѣни, само колкото се отнася до присѫдений граждански искъ, а останалата часть отъ сѫщата присѫда си остава въ сила.

№ 64 — (1354) — 10 ий Декемврий 1898 год. *Въ името на Негово Царско Височество Българский Князь Фердинандъ I-ий. Върховний Кассационенъ Сѫдъ, второ Углавно Отдѣление, на двадесеть и шестий Ноемврий хилядо осемстотинъ девет-десеть и осма година, въ открито сѫдебно засѣдание, въ слѣдующий съставъ: Подпрѣдсѣдатель Филипъ Филчевъ, членове: Савва Кисьовъ и Владимиръ Петковъ, при Секретарьтъ Петръ А Макавѣевъ и въ присѫтствието на Пом. Прокурора Дим. Тошковъ, слуша доложеното отъ Подпрѣдсѣдателя углавно дѣло № 633 по описътъ за 1898 год., на Спасъ Стояновъ, отъ с. Орѣховица, осѫденъ съ присѫдата на Старо-Загорский Окр. Сѫдъ, отъ 19 Августъ 1897 година, подъ № 371, за нарушение закона за Тютюня.* — Въ сѫдебното засѣдание странитѣ не се явихѫ. —

Обстоятелствата на дѣлото сѫ: Вслѣдствие на единъ актъ, съставенъ на 8 Януарий 1897 година, отъ Акцизний Стражаръ А. Бунарджиевъ, съ който е констатирано, че у жителя на с. Орѣховица, Спасъ Стояновъ е намѣренъ скритъ 7 килограмма и 500 гр. тютюнь, Старо-Загорский Окр. Управитель съ постановление отъ 17 Февруарий 1897 година, подъ № 539, го осѫдилъ да заплати 180 лева бандеролно право отъ първо качество на 7 килограмма и 500 грамма тютюнь, скритъ при записванието, а хванатия тютюнь да се конфискува. Недоволенъ отъ това постановление, осѫдения Спасъ Стояновъ подалъ противъ него апелационна жалба въ Старо-Загорский Окр. Сѫдъ, съ която молилъ да се отмѣни постановлението и да го освободи отъ всѣка отговорность. Окр. Сѫдъ за рѣшение на дѣлото, взелъ прѣдъ видъ: Съ акта, съставенъ на 8 Януарий 1897 год, се констатира, че въ кѫщата на Спасъ Стояновъ билъ намѣренъ 7 килограмма и 500 грамма тютюнь на листа, скритъ отъ него при описванието на стария му тютюнь, и че той като апелаторъ не прѣдставя никакви сѫществени доказателства, съ които да обори съдържанието на съставений противъ него актъ, то постановлението на Окр. Управитель, като правилно издадено слѣдва да се подтвърди. По тия съображения, Старо-Загорский Окр. Сѫдъ, съ присѫдата си отъ 19 Августъ 1897 година, подъ № 370, подтвърдилъ постановлението на Окрѫжения Управитель. — Съ кассационна жалба Спасъ Стояновъ се оплаква, че Окр. Сѫдъ е нарушилъ чл. 123 отъ Углавното Мирово Сѫдопроизводство, защото не отложилъ дѣлото за повиквание свидѣтели, за да се установи, че тютюна е на баща му, произвѣденъ прѣзъ 1895 година, а не неговъ.

Върховний Кассационенъ Сѫдъ, слѣдъ като изслуша заключението на Помощ. Прокурора, взе въ съображение: Отъ сѫдебния протоколъ на Окр. Сѫдъ, сключенъ по настоящето дѣло, се вижда,

Digitized by Google

че кассатора е молилъ да се повикатъ свидѣтели за установление, че той прѣзъ 1895 година, не произвѣждалъ тютюнь, обаче Съдъ безъ да обсѫжда тая молба по сѫщество, не я уважилъ като несвоеврѣменно заявена, защото не била заявена въ аппел. жалба — Неуважението на молбата по такова едно формално основание, неможе да се признае за правилно особенно по дѣлата кассающи се до нарушенията на финансовитѣ закони, които дѣла се разглѣждатъ първостепенно, безъ да се изслушватъ устно подсѫдимитѣ и безъ тѣ да иматъ възможность да прѣдставляватъ доказателства за оправданието си. При това положение Окр. Съдъ, гдѣто подсѫдимия за първъ пѫть може да бѫде изслушанъ и да се ползува отъ доказателни срѣдства за оправданието си, трѣбва да бѫде твърдѣ прѣдпазливъ въ лишаванието на подсѫдимия отъ такива срѣдства и безъ законни основания, не трѣбва да отхвърля една молба за прѣдставление на доказателства, заявена въ първото по дѣлото съдебно засѣдание — законни основания за отхвърляние на малбата могѫтъ да бѫдѫтъ, или недопущанието отъ закона въ дадения случай това доказателно срѣдство, съ което желае да се ползува подсѫдимия, или не сѫществеността на обстоятелствата, които се домогва да установи подсѫдимия, или пъкъ физическата невъзможность за прѣдставлението на самитѣ доказателства въ Съдъ, като напр. при неизвѣстность мѣстожителството на свидѣтелитѣ. Слѣдователно по настоящето дѣло Окр. Съдъ бѣ длъженъ да обсѫди молбата на кассатора по сѫщество, а не да я отхвърля по формална причина, защото тя не била заявена въ аппелативната жалба, като вземеще въ внимание особенностьта на производството на дѣлата по нарушенията на финансовитѣ закони, по които дѣла подсѫдимия може да се обясни и да се ползува съ доказателства за оправданието си само въ втората инстанция; ограничението, което поставя Окр. Съдъ, за заявление молбата за доказателства само въ аппелативната жалба, по тия дѣла неможе да си има мѣстото и съставлява нарушение на смисъла на чл. 123 отъ Углавното Мирово Съдопроизводство, който прѣдполага, че страната се е ползувала вече съ доказателства въ първата инстанция и иска или повторно да се ползува пакъ отъ тѣхъ, или пъкъ да ги допълня. Прѣдъ видъ на тия съображения, Върховний Кассационенъ Съдъ **опрѣдѣлява**: Присѫдата на Старо-Загорский Окр. Съдъ, отъ 19 Августъ 1897 година, подъ № 371, за нарушение чл. 123 отъ Углавното Мирово Съдопроизводство, съ силата на чл. 137 отъ сѫщото Съдопроизводство, да се отмѣни и дѣлото за ново разглѣждание по сѫщество, да се испрати въ сѫщий Окр. Съдъ.

№ *65—(1389) — 14 ий Декемврий 1898 год.* Въ *Името на Негово Царско Височество Българский Князь Фердинандъ I-ий. Върховний Кассационенъ Съдъ, второ углавно отдѣление, на първий Декемврий, хилядо осемстотинъ деветдесеть и осма година, въ открито съдебно засѣдание, въ слѣдующий съставъ: Подпрѣдсѣдатель: Филипъ Филчевъ, членове: Савва Кисьовъ и Вл. Петковъ, при Секретаря: Петръ А. Макавѣевъ и въ присѫтствието на Прокурора Д-ръ Петръ Данчевъ, слуша доложеното отъ Подпрѣдседателя углавно дѣло, № 270, по описъ за 1898 год., на Стоянъ Геразовъ, отъ с. Долапитѣ, осѫденъ*

Digitized by Google

съ присждата на Руссенский Окр. Сждъ отъ 22 Януарий 1898 *год., подъ № 46, за нарушение закона за Данъка върху Занятията.* — Въ засѣданието странитѣ не се явихж. —

Обстоятелствата на дѣлото сж. Съ актъ отъ 5 Августъ 1896 год., съставенъ отъ кмета на село Долапитѣ, противъ Стоянъ Геразовъ, отъ сжщото село, за че той упражнявалъ въ селото си и другадѣ занятието лихварство, съ съвършенно голѣми лихви, безъ да е подалъ нуждното заявление или декларация за облаганието му съ данъкъ. — Руссенский Окр. Управитель съ постановление № 7169, отъ 17 Августъ 1896 год., осждилъ Стоянъ Геразовъ, за гдѣто е упражнявалъ занятието „лихварство" отъ началото на 1895 год., безъ да е заявилъ за да бжде обложенъ съ данъкъ, да заплати за 1895 и 1896 година 248 лева данъкъ и една глоба равна на цѣлий данъкъ. — Недоволенъ отъ това постановление на Окр. Управитель, Стоянъ Геразовъ, го обжалвалъ прѣдъ Министра на Финансиитѣ по мотивъ, че не билъ упражнявалъ приписуемото му се занятие, а до 1895 год. е купувалъ храни като миситинъ, отъ когато му останали батаци и се стараялъ отъ части да ги събере.—По тая жалба Министерството на Финансиитѣ съ постановление № 238 отъ 25 Августъ 1897 год., е утвърдило постановлението на Руссенский Окр. Управитель отъ 27 Августъ 1896 год. подъ № 7169, а обтжваването на Стоянъ Герезовъ, отъ с. Долапитѣ, оставилъ безъ послѣдствие, като прѣдоставилъ право на подсждимия да го обтжжава прѣдъ Руссенский Окр. Сждъ. Недоволенъ отъ това постановление на Министерството на Финансиитѣ подсждимия го обтжжилъ прѣдъ Руссенский Окр. Сждъ, по слѣдующитѣ мотиви: 1) Акта съставенъ отъ Долапский кметъ Тодоръ Б. Пухшевъ, билъ по умраза къмъ него; 2) Давалъ пари на много хора, но не съ лихва, а за храна и тѣзи, които не сж дали храни и до днесъ му длъжели, но безъ лихва.—Окр. Сждъ, за да рѣши дѣлото взималъ прѣдъ видъ: Акта съставенъ отъ кмета на с. Долапитѣ е формаленъ и че апелатора съ нищо не обори неговото съдѣржание; подсждимия признава, че е давалъ пари, но то било безъ лихва, което съ нищо не подкрѣпи, признава ежщо, че той прѣзъ 1895 год. и слѣдующата е упражнявалъ занятието миситликъ въ купуване на храни.—Отъ всичко това се вижда, че подсждимия е извършилъ нарушението наказуемо по чл. 33 отъ закона за Данъка върху Занятията." — По тия съображения, Руссенский Окр. Сждъ съ присждата си отъ 22 Януарий 1898 год. подъ № 46, утвърдилъ постановлението на г-на Министра на Финансиитѣ.—Съ кассационна жалба Стоянъ Геразовъ се оплаква, че Окр. Сждъ нарушилъ чл. 123 отъ Углавното Мир. Сждопроизводство, защото не му допустналъ съ свидѣтели да установи, че той не се е занимавалъ съ лихварство и че акта неоснователно е съставенъ.

Върховний Кассационенъ Сждъ, слѣдъ като изслуша заключението на Прокурора, вже прѣдъ видъ: Оплакването на кассатора е основателно, защото Окр. Сждъ е длъженъ билъ да му даде възможность да прѣдстави доказателства, за доказване на своята невиновность, толкова повече, че акта не навѣжда ни единъ фактъ на дава-

Digitized by Google

ние пари подъ лихва и по своето съдържание, не е освѣнъ едно лично мнѣние на лицето, което го е съставило.—Акта по финансовитѣ нарушения е доказателство самъ по себе си, но доказателство на материалнитѣ фактове, които сж констатирани въ него, а не на личнитѣ мнѣния и заключения на съставителя му; материаленъ фактъ е напр. хващанието подсждимото лице като дава пари подъ лихва и навѣждание то този фактъ въ акта, но не е материаленъ фактъ голото навѣждание въ акта, че подсждимото лице давало пари подъ лихва, безъ да се покажатъ самитѣ данни, отъ които слѣдва, че сж се давали пари подъ лихва, че се е дѣйствително упражнявало занятието лихварство. — Прочее, Окр. Сждъ е билъ длъженъ да различи тия нѣща, да вникне въ тѣхъ при рѣшаванието на дѣлото и да прѣдостави възможность на подсждимото лице да отхвърли отъ себе си несправедливо възвѣдено върху му обвинение. — Слѣдователно, съ недопущанието на кассатора, да докаже невинностьта си прѣдъ Сжда и съ взиманието акта срѣщу него за доказателство, безъ да се обсжди и самия актъ по неговото му съдържание, Окр. Сждъ е нарушилъ чл. 123 отъ Углавното Мирово Сждопроизводство. — Заради това Върховний Кассационенъ Сждъ **опрѣдѣлява**: Присждата на Руссенской Окр. Сждъ отъ 22 Януарий 1898 година, подъ № 46, защото е нарушенъ чл. 123 отъ Углавното Мирово Сждопроизводство, да се отмѣни, съ силата на чл. 137 отъ сжщото Сждопроизводство, и дѣлото за ново разглѣждание по сжщество, да се испрати въ сжщий Окр. Сждъ.

№ 66 — (1397) — 14-ий Декемврий 1898 год. *Въ името на Негово Царско Височество Българский Князь Фердинандъ I-ий. Върховний Кассационенъ Сждъ, второ углавно отдѣление, на първий Декемврий хилядо осемстотинъ деветдесеть и осма година, въ открито сждебно засѣдание, въ слѣдующий съставъ: Подпрѣдсѣдатель: Филитъ Филчевъ, членове: Савва Кисьовъ и Владимиръ Петковъ, при Секретаря: П. Макавѣевъ и въ присжтствието на Прокурора Д-ръ П. Данчевъ, слуша доложеного отъ члена Петковъ углавно дѣло № 1848, по описътъ за 1898 год. на Политъ Вълчовъ, срѣщу присждата на Хасковский Окр. Сждъ отъ 22 Септемврий 1898 г. подъ № 475, за нарушение закона за Тютюня.* — Въ сждебното засѣдание кассатора не се яви. —

Обстоятелствата на дѣлото сж: Хасковский Окр. Управитель, съ издаденото си на 23 Май 1896 година, на основание единъ актъ, съставенъ на 15 Августъ 1894 година отъ Началника на Караджиларский Митарственъ пунктъ, постановление подъ № 150, осждилъ е Реджебъ Дали Халиловъ, отъ село Караджиларъ и Политъ Вълчевъ, отъ село Козбунаръ, да заплатятъ солидарно 500 лева глоба и бандеролното право отъ първо качество 624 лева, за гдѣто е намѣрено у тѣхъ 26 килограмма контрабанда рѣзанъ тютюнь, като и тютюна се конфискува и продаде за въ полза на хазната. По възвивна жалба отъ Реджебъ Дали Халиловъ и Политъ Вълчевъ, дѣлото е било разглѣдано отъ Хасковский Окр. Сждъ, който съ присждата си отъ 23 Октомврий 1897 година подъ № 448, видоизмѣнилъ постановлението на Хасковский Окр. Управитель отъ 23-ий Май 1896 година, подъ № 150, така: 1) „Осжжда Политъ Вълчевъ, отъ село Козбунаръ, да

Digitized by Google

заплати за въ полза на хазната двѣстѣ и петдесеть [250] лева глоба и бандеролно право отъ първо качество шестстотинъ двадесеть и четири [624] лева, за гдѣто е уловенъ у него двадесеть и шесть [26] килограмма контрабанда рѣзанъ тютюнъ; 2) Признава Реджебъ Дали Халиловъ за невиновенъ въ нарушение Закона за Тютюна и го оправдава по Сѫдъ и освобождава отъ всѣка отговорность по това дѣло". — Срѣщу тая присѫда, Политъ Вълчевъ е подалъ въ Върховний Кассационенъ Сѫдъ кассационна жалба, съ която се оплаква мѣжду друго и за нарушение чл. 11 п. 2 отъ Углавното Сѫдопроизводство, въ свръзска съ чл. 19 отъ Устава за Наказанията и чл. чл. 71 и 72 п. 5 отъ Наказателния Законъ, защото нарушението, за което се обвинява, е покрито съ давность и Сѫда погрѣшно е истълкувалъ, че въ случая трѣбвало двѣ години за да се изсрочи нарушението, съгласно чл. 77 п. 5 отъ Наказателния Законъ. Върховний Кассационнъ Сѫдъ, съ рѣшението си отъ 19 Май 1898 година, подъ № 555, е призналъ за нарушенъ чл. 77 отъ Наказателния Законъ, и отмѣнилъ присѫдата на Хасковский Окр. Сѫдъ, отъ 23-ий Октомврий 1897 година, подъ № 448, като е постановилъ, дѣлото да се испрати въ сѫщий Окр. Сѫдъ, за ново разглѣждание, отъ другъ съставъ. Слѣдъ повръщанието на дѣлото, Хасковский Окр. Сѫдъ, при другъ съставъ, е разглѣдалъ това дѣло въ сѫдебното си засѣдание на 7-ий Септемврий 1898 година и съ присѫдата си подъ № 475, приготвена въ окончателна форма на 22 Септемврий 1898 година, видоизмѣнилъ постановлението на Хасковский Окр. Управитель отъ 23 Май 1896 година, подъ № 150, така: „Осѫжда Политъ Вълчевъ, отъ село Козбунаръ, да заплати въ полза на хазната двѣстѣ и петдесеть 250 лева глоба и бандеролно право отъ първо качество шестотинъ двадесеть и четери (624) лева, за гдѣто е заловенъ у него двадесеть и шесть (26) килограмма контрабанда тютюнъ, рѣзанъ вънъ отъ тютюневитѣ фабрики". — Срѣщу тая присѫда на Хасковский Окр. Сѫдъ, Политъ Вълчевъ е подалъ въ Върховний Кассационенъ Сѫдъ кассационна жалба, съ която се оплаква за нарушение чл. 86 отъ Углавното Мирово Сѫдопроизводство, чл. 19 отъ Мировия Наказателенъ Уставъ и чл. чл. 72 и 77 отъ Наказателния Законъ, защото спорѣдъ установенитѣ фактически данни, констатирани отъ самия Сѫдъ, нарушението на Закона за Тютюна, за което се обвинява, е покрито съ давность. —

Върховний Кассационенъ Сѫдъ, слѣдъ като изслуша заключението на Прокурора, взе прѣдъ видъ: 1] Съ рѣшението си отъ 19 Май 1898 година, подъ № 555, постановено по това дѣло, Върховний Кассационенъ Сѫдъ е истълкувалъ, че спорѣдъ дѣйствующитѣ у насъ закони [чл. 72 отъ Наказателния Законъ и чл. 11 п. 2 отъ Углавното Сѫдопроизводство], углавната давность, слѣдъ истичанието на опрѣдѣление въ закона давностенъ срокъ, не само исключава възбуждението на сѫдебното прѣслѣдване въ отношение на углавната отговорность на обвиняемия, но служи и като *причина за прѣкратяване на започнатото вече производство*, въ който стадиумъ на процесса и да се намѣрва това производство. Съгласно чл. 582 отъ

Digitized by Google

Углавното Сждопроизводство, Хасковский Окр. Сждъ, слѣдъ повръщанието на дѣлото за ново разглѣждание, длъженъ е билъ въ изяснението на точния разумъ на казанитѣ членове отъ закона, да се подчини на разясненията на Върховний Кассационенъ Сждъ, изложени въ рѣшението му по това дѣло, и да се произнесе по въпроса, възбуденъ отъ защитника на обвиняемия, сжществуватъ ли по това дѣло, или не, законнитѣ условия за примѣнението на давностьта. Обаче, отъ съобразителната часть на обжалваната присжда, както и на протоколното опрѣдѣление отъ 7 Септеврий 1898 година, съ което е оставено безъ послѣдствие искането на защитницитѣ на обвиняемия да се прѣкрати това дѣло по причина на изминала законна давность, се вижда, че Хасковский Окр. Сждъ не се е подчинилъ на даденото отъ Върховний Кассационенъ Сждъ тълкувание на закона. А именно, Хасковский Окр. Сждъ е призналъ, че закона не прѣдвижда давность отъ завѣждането на едно углавно дѣло, до неговото разглѣждание, пъкъ и никадѣ нѣмало такава давность, защото въ такъвъ случай би значило да се турятъ въ зависимость наказанията на прѣстжпленията отъ волята на Сждията. Това съображение на Сжда явно противорѣчи на точния разумъ на закона, разясненъ отъ Върховний Кассационенъ Сждъ съ рѣшение, постановено по това дѣло. И дѣйствително, прѣди всичко отъ самото понятие за давностьта на прѣстжплението се вижда, че главното и сжществено условие за този видъ давность, се счита отсжтствието на прѣслѣдване срѣщу виновния, или, съ други думи, бездѣйствието въ углавното прѣслѣдване и въ производството на углавното дѣло (чл. 72 отъ Наказателния Законъ и чл. 11 п. 2 отъ Углавното Сждопроизводство.) — Въ чл. 74 отъ Наказателния Законъ сж указани случаитѣ, въ които течението на давностьта се *спира* и сждебнитѣ органи сж поставятъ въ невъзможность да дѣйствуватъ вслѣдствие на юридически прѣпятствия. Вънъ отъ тѣзи случаи, никакви други причини не спиратъ течението на давностьта. За да може да има своето юридическо значение, давностьта трѣбва да тече непрѣкжснато въ продължение на опрѣдѣления въ закона срокъ. Съгласно чл. 75 отъ Наказателния Законъ, течението на давностьта се *прѣкжсва* съ всяко дѣйствие на сждебнитѣ органи, насочено противъ нѣкой отъ дѣйцитѣ или съучастницитѣ, по поводъ на извършеното прѣстжпно дѣяние, а слѣдъ свършването на тия дѣйствия *почнува да тече нова давность*. Отъ смисъла на този членъ въ свръзка съ чл. 11 отъ Углавното Сжопроизводство, се вижда, че законодателя допуща течението на давностьта и слѣдъ постжпването или завеждането на углавното дѣло въ Сжда и че всѣко бездѣйствие на надлѣжнитѣ сждебни органи въ продължение на давностния срокъ, — което бездѣйствие произлиза отъ бавность, или немарливость въ производството на дѣлото и не се оправдава съ никаква законна причина, — не само не препятствува на течението на давностьта, но допуща да тече и произвѣжда нова давность, на основание на която производството на углавното дѣло, слѣдва да се прѣкрати. Това тълкувание на закона напълно се съгласува съ практическитѣ и процессуални съображения,

Digitized by Google

които оправдаватъ давностьта на прѣстжплението и отъ които, нѣма съмнение, се е ржководилъ и законодателя при приемането у насъ на този видъ давность. И дѣйствително, слѣдъ изминаването на дълго врѣме отъ извършването на прѣстжплението, става все повече и повече затруднително, и даже въ много случаи невъзможно, както възстановлението на самия съставъ на прѣстжплението, тъй и събирането на данните, които свидѣтелствуватъ за и противъ подсждимия. Въ подобни случаи еднакво си има мѣсто прѣдположението, че въ течение на давностния срокъ, доказателствата за виновностьта, както и за невиновностьта на подсждимия, сж се изгубили, тъй щото и обвинението и защитата на подсждимия, ще срѣщнатъ сжщитѣ мъчноти, каквито ще срѣщне и правосждието за откриването на истината. Несправѣдливо и безполезно би било да се дава ходъ на едно углавно дѣло, слѣдъ като то безъ всѣкаква законна причина е оставало безъ движение въ течението на цѣлия давностенъ срокъ. Отъ казаното до тукъ явно става, че дѣйствующитѣ у насъ закони допущатъ прѣкратяването на едно углавно дѣло, вслѣдствие на това, че въ течението на опрѣдѣления отъ закона давностенъ срокъ не сж биле извършени никакви дѣйствия отъ надлѣжнитѣ сждебни органи по производството на дѣлото, въ който стадиумъ на процесса, то и да се намира. Това заключение еднакво се отнася до всичкитѣ углавни дѣла, а въ това число и до дѣлата по разнитѣ фискални нарушения, понеже за тѣзи послѣднитѣ нигдѣ въ закона не се прави исключение по въпроса за прилагането давностьта на прѣстжплението. 2] Въ съобразителната часть на обжалваната присжда е констатиранъ факта, че отъ съставянието на акта по нарушението на обвиняемия и до издаването постановлението по това дѣло на Хасковский Окржженъ Управитель, се е изминало врѣме повече отъ шесть мѣсеца, а именно акта е билъ съставенъ на 15 Августъ 1894 година, а постановлението на Окр. Управитель е издадено на 23 Май 1896 година. При констатирането на тѣзи данни явно става, чо нарушението на обвиняемия Политъ Вълчовъ по закона за тютюна е покрито съ давность, понеже въ продължение на повече отъ опрѣдѣления въ закона давностенъ срокъ, не е било извършено, по производството на това дѣло, никакво дѣйствие отъ страна на надлѣжнитѣ сждебни органи. Слѣдователно цѣлото производство по това дѣло, слѣдва да се прѣкрати, а присждата на Хасковский Окр. Сждъ, за нарушение на чл. чл. 72 п. 5 и 75 отъ Наказателний Законъ, слѣдва да се отмѣни.

Водимъ отъ тѣзи съображения, Върховний Кассационенъ Сждъ **опрѣдѣлява**: Присждата на Хасковский Окр. Сждъ отъ 22 Септемврий 1898 година, подъ № 475, защото сж нарушени чл. чл. 72 п. 5 и 75 отъ Наказателний Законъ, съ силата на чл. 11 п. 2 отъ Углавното Сждопроизводство, да се отмѣни и цѣлото производство по настоящето дѣло, да се прѣкрати.

Digitized by Google

№ 67—(1403)—14-ий Декемврий 1898 *година Въ името на Негово Царско Височество Българский Князъ Фердинандъ I-ий. Върховний Кассационенъ Сѫдъ, второ углавно отдѣление, на първий Декемврий хилядо осемстотинъ деветдесетъ-и осма година, въ открито сѫдебно засѣдание, въ слѣдующий съставъ:* Подпрѣдсѣдатель: *Филипъ Филчевъ, членове:* Савва *Кисьовъ и* Владимиръ Ив. Петковъ, *при* Секретаря: Петръ *А. Макавѣевъ и въ присѫтствието на* Прокурора *Д-ръ* П. *Данчевъ, слуша доложеното отъ члена Петковъ, углавно дѣло № 674 по описѫтъ за 1898 год. на Вратчанский Окр. Управитель, срѣщу присѫдата на Вратчанский Окр. Сѫдъ отъ* 27 *Октомврий* 1897 *год., подъ № 1902, за нарушение закона за Тютюна.* — Въ засѣданието странитѣ не се явихѫ. —

Обстоятелствата на дѣлото сѫ: Вратчанский Окр. Управитель, съ постановлението си отъ 16 Декемврий 1894 година подъ № 1197, на основание чл. 67 и 71 отъ Закона за Тютюня, е осѫдилъ Петръ Петровъ, да заплати за въ полза на Държавното Съкровище, глоба 134 лева 35 ст. бандеролно право отъ първо качество. По въззивна жалба отъ Петръ Петровъ, дѣлото е било разглѣдано отъ Вратчанский Окр. Сѫдъ, който съ присѫдата си отъ 27-ий Октомврий 1897 година подъ № 1902, отмѣнилъ постановлението на Вратчанский Окрѫженъ Управитель, отъ 16 Декемврий 1894 година, подъ № 1197 и оправдалъ Петръ Петровъ по сѫдъ, като го освободилъ отъ всѣка углавна отговорность по това дѣло. — Срѣщу тая присѫда Вратчанский Окр. Управитель е подалъ въ Върховний Кассационенъ Сѫдъ кассационна жалба, съ която се оплаква за нарушение чл. чл. 67, 76 и 78 отъ Закона за Тютюня, защото обвиняемия не е доказалъ съ писменъ документъ, че тютюня му е билъ изгоренъ и Сѫда неправилно се е основалъ на показанията на свидѣтеля Илия Вълчановъ, за да признае за доказано това обстоятелство, толкова повече, че отъ тѣзи свидѣтелски показания, не се доказало кога, колко килограмма и отъ коя година произведенъ тютюнь е билъ изгоренъ на обвиняемия.

Върховний Кассационенъ Сѫдъ, слѣдъ като изслуша заключението на Прокурора, взе прѣдъ видъ: Отъ съобразителната часть на обжалваната присѫда се вижда, че Вратчанский Окр. Сѫдъ, за да оправдае обвиняемия Петръ Петровъ, както и за да обезсили акта, чрѣзъ който е констатирано нарушението на Закона за Тютюня, основалъ се е на показанията на свидѣтеля Илия Вълчановъ, отъ които се било установило, че тютюня на обвиняемия билъ изгоренъ, безъ да е билъ съставенъ за това актъ, или да му е била дадена нѣкаква расписка. Съ допущанието, обаче, да се установява съ свидѣтелски показания фактътъ на изгарянието на тютюня на обвиняемия, Сѫдътъ е нарушилъ явно чл. 14 отъ Закона за Тютюна, както и забѣлѣжката къмъ чл. 20 отъ Правилника за приспособлението на този законъ, спорѣдъ които за всѣко едно уничтожение на негоден за употрѣбление тютюнь, се съставя отъ надлѣжната власть актъ, на основание на който актъ става намаление въ партидната книга образ. № 7 и въ оная на производителя № 3. Съ такъвъ само актъ може да се доказва уничтожението на тютюнь по негодность за употрѣбление, а никакъ не и съ свидѣтелски показания. Независимо отъ това Сѫда въ присѫдата си не обяснява причината, по която не

Digitized by Google

е билъ съставенъ актъ за изгарянието тютюня на обвиняемия, нито пъкъ е констатиралъ какво количество тютюнь, прѣзъ коя година произведенъ, и кога именно е билъ изгоренъ, както и причината за изгарянието му. Допустнатото по това дѣло нарушение на чл. 86 отъ Углавното Мирово Сѫдопроизводство, въ свързска съ чл. 14 отъ Закона за Тютюня, е сѫществено и влече слѣдъ себе си отмѣнението на обжалваната присѫда. Прочее оплакванието на Вратчанский Окр. Управитель, за това нарушение е основателно.

Водимъ отъ това съображение, Върховний Кассационенъ Сѫдъ **опрѣдѣлява**: Присѫдата на Вратчанский Окр. Сѫдъ, отъ 27 Октомврий 1897 година, подъ № 1902, защото е нарушенъ чл. 86 отъ Углавното Мирово Сѫдопроизводство, въ свързска съ чл. 14 отъ Закона за Тютюня, съ силата на чл. 137 отъ Углавното Мирово Сѫдопроизводство, да се отмѣни и дѣлото за ново разглѣждание, отъ другъ съставъ, да се испрати въ сѫщий Окрѫженъ Сѫдъ.

№ 68 — (1420) — 17 Декемврий 1898 год. Въ Името на Негово Царско Височество Българский Князь Фердинан I-ий. Върховний Кассационенъ Сѫдъ, второ главно отдѣление, на третий Декемврий хилядо осемстотинъ деветдесетъ и осма година, въ открито сѫдебно засѣдание, въ слѣдующий съставъ: Подпрѣдсѣдатель: *Филипъ Фи чевъ, членове: Савва Кисьовъ и Владимиръ* Петковъ, *при* Подсекретарьтъ: *Михаилъ Христовъ, и въ присѫтствието на* Пом. Прокурора Д. *Тошковъ, слуша доложеното отъ члена* Петковъ *углавно дѣло № 254, по описъстъ за 1898 год., на Станю М Сяровъ, срѣщу присѫдата на Руссенский Апелативенъ Сѫдъ отъ 26 Декемврий 1897 год, подъ № 442, за подкупъ.* — Въ сѫдебното засѣдание се яви кассатора Станю М. Сяровъ, съ защитника си — адвокатъ Д-ръ П. Зѫбовъ.

Обстоятествата на дѣлото сѫ: Съ обвинителенъ актъ, съставенъ на 18 Февруарий 1897 година, Прокурорский Надзоръ при Търновский Окр. Сѫдъ прѣдалъ на сѫщий Сѫдъ за сѫдение Станя М. Сяровъ, изъ с. Константинъ, по обвинението му въ това, че той на 18 Ноемврий 1896 година, далъ 10 наполеондора подкупъ на Еленский Окол. Началникъ, като е подвелъ дѣянието му подъ чл. 146 отъ Наказателний Законъ. Търновский Окр. Сѫдъ, като разглѣдалъ завѣденото по тоя обвинителенъ актъ углавно дѣло № 169 отъ 1897 година, съ присѫдата си подъ № 243, изготвена въ окончателна форма на 15 Май 1897 година, на основание чл. 146 отъ Наказателний Законъ, присѫдилъ: „Признава Станчо Минковъ Сяровъ, отъ с. Константинъ, 60 годишенъ, българинъ православенъ, жененъ, баща на три дѣца, подъ сѫдъ и слѣдствие не бивалъ, за виновенъ въ това, че на 18 Ноемврий 1896 година е далъ на Еленския Окол. Началникъ, Димитръ Станчевъ, подкупъ десетъ 10 наполеона, увити въ една книжка, за да го склони да извърши нѣщо противъ служебни обязаности, вслѣдствие на което осѫжда Станчо Минковъ Сяровъ да издържи единъ мѣсецъ тъмниченъ затворъ. Вѣщественното доказателство по дѣлото — десеть (10) наполеона златни да се конфискуватъ въ полза на Държавното Съкровище. Станчо Минчовъ Сяровъ да заплати на Държавното Съкровище станалитѣ по дѣлото разноски

Digitized by Google

шестдесеть (60) лева". — Срѣщу тая присжда подсждимия Сяровъ подалъ въззивна жалба въ Руссенский Аппелативенъ Сждъ, който, като разглѣдалъ това дѣло, съ присждата си отъ 26 Декемврий 1897 година, подъ № 442, призналъ подсждимя Станю Минковъ Сяровъ, за виновенъ въ това, че на 18 Ноемврий 1896 година, е далъ на Еленский Окол. Началникъ Димитръ Станчевъ десеть наполеондора подкупъ, за да извърши противозаконни дѣйствия, въ кржга на обязанноститѣ си, като направи, за да не се продаватъ завладѣнитѣ отъ него държавни имоти и да останатъ въ негово владѣние и собственность, заради това и съгласно чл. 146 п. 1 отъ Наказателний Законъ, потвърдилъ присждата на Търновский Окр. Сждъ отъ 15 Май 1897 година, подъ № 243 — Срѣщу тая присжда на Аппелативния Сждъ, Станю М. Сяровъ е подалъ въ Върховний Кассационенъ Сждъ кассационна жалба, съ която се оплаква за нарушение: 1) чл. чл. 448 и 449 отъ Углавното Сждопроизводство, защото а) Сжда при рѣшаванието въпроса за виновностьта му е взелъ внимание между друго неговитѣ обяснения, дадени на прѣдварителното дирение, и б) Сжда призналъ установено обстоятелството, че Окол. Началникъ е вземалъ участие било косвенно, било лично, при извършване продажбата на маломѣрнитѣ държавни имоти, безъ да е имало прѣдставени за това нѣкакви доказателства; 2) чл. 486 п. 2 отъ Углавното Сждопроизводство, защото Сжда не оцѣнилъ противорѣчията между показанията на Окол. Началникъ и свидѣтеля Юрданъ Тодоровъ, относително начина на даването 10-тѣхъ наполеона за взятка; 3) Чл. 486 п. 2 въ свързска съ чл. 291 п. п. 1, 2 и 4 отъ Углавното Сждопроизводство, защото Сжда е призналъ за установено обстоятелството, че той (кассатора) е далъ 10 наполеона взятка на Окол. Началникъ за да не се продаватъ завладенитѣ отъ него държавни имоти и да останатъ въ негово владѣние и собственность, безъ да се говори за това обстоятелство въ обвинителния актъ, и безъ да е то разкрито въ сждебното засѣдание; 4) Чл. 146 ал. 1 отъ Наказателния Законъ въ свързска съ чл. чл. 8 и 486 п. 2 отъ Углавното Сждопроизводство, защото въ присждата не е констатирано, че дѣйствието, което подсждимия е искалъ отъ Окол. Началникъ, е влизало въ кржга на служебнитѣ обязаности на този послѣдния; и 5) Чл. 37 отъ Наказателния Законъ и чл. чл. 467 и 468 отъ Углавното Сждопроизводство, защото Сжда неправилно е постановилъ въ присждата си да се конфискуватъ 10-тѣхъ наполеона, прѣдставени като вѣщественно по дѣлото доказателство.

Върховний Кассационенъ Сждъ, слѣдъ като изслуша обясненията на защитника на кассатора и заключението на Помощ. Прокурора, взе прѣдъ видъ: 1) Единъ отъ главнитѣ и сѫществени принципи, на които се основава сждебното слѣдствие, е и принципътъ на устностьта, непосрѣдственностьта, който е изразенъ въ чл. 362 отъ Углавното Сждопроизводство (чл. чл. 54 и 120 отъ Углавното Мирово Сждопроизводство). — Чл. 362 постановява: „сждебното слѣдствие се извършва *устно*"; отъ това общо правило се допущатъ само исключенията, изрично показани въ процессуалния законъ; при това закона, който

Digitized by Google

допуща да се прочитатъ въ сждебното засѣдание писменни показания, дадени на прѣдварителното слѣдствие, се отнася исключително до показанията на свидѣтелитѣ, а не до писменнитѣ показания на подсждимитѣ, които показания въобще не могатъ да се четатъ въ сждебното засѣдание. По настоящето дѣло, отъ съобразителната часть на обжалваната присжда се вижда, че Руссенский Аппелативенъ Сждъ като констатира, че подсждимия Станчо М. Сяровъ прѣдъ първостепенния Сждъ не се е призналъ за виновенъ и не е пожелалъ да даде каквито и да било обяснения по дѣлото, по-нататъкъ въ първия мотивъ на присждата си излага обясненията на подсждимия, дадени на прѣварителното слѣдствие, въ които той, подсждимия, расправя между друго, по какъвъ начинъ и гдѣ именно сж паднали отъ джобътъ му 10-тѣхъ напалеона, които той билъ приготвилъ да плати на Калча Райковъ за купени отъ него овни, а не да подкупва съ тѣхъ Еленский Окол. Началникъ, когато билъ отишелъ въ кжщата му да иска документитѣ за имотитѣ си. Въ единъ отъ послѣдующитѣ мотиви на присждата си, Сжда като обсжжда противорѣчивитѣ показания на свидѣтелитѣ Д. Станчевъ и Юрданъ Тодоровъ, относително мѣстото на намирането и начина на даването отъ подсждимия 10-тѣхъ наполеона за взятка за да отхвърли показанията на свидѣтеля Юр. Тодорова, като незаслужвающи абсолютно никаква вѣра, понеже тѣ не били съобразни съ обстоятелствата на дѣлото, и за да даде пълна вѣра на показанията на свидѣтеля Д. Станчевъ, основалъ се е на обясненията на подсждимия, дадени на прѣдварителното слѣдствие, и то относително въпроса само за мѣстото на даването 10-тѣхъ наполеона. Отъ изложеното до тукъ явно става, че Сждътъ като не е основалъ присждата си, само на даннитѣ и доказателствата, раскритѣ и провѣрени въ сждебното засѣдание, както това го задължава да направи чл 449 отъ Углавното Сждопроизводство, а е взелъ въ съображение при разрѣшаването въпроса за виновностьта, или невиновностьта на подсждимия и обясненията на този послѣдния, дадени на прѣдварителното слѣдствие, то съ това е нарушилъ чл. чл. 362 и 449 отъ Углавното Сждопроизводство. Това нарушение е сжществено и лишава присждата на Сжда отъ значението ѝ на правилно постановенъ, съобразно съ закона, сждебенъ актъ. Слѣдователно, оплакването на кассатора, за това нарушение е основателно. 2) Съ обжалваната присжда кассатора е признатъ за виновенъ и наказанъ по чл. 146 п. 1 отъ Наказателний Законъ за това, че на 18 Ноемврий 1896 година, е далъ на Еленский Окол. Началникъ Д Станчевъ 10 наполеона подкупъ, за да извърши тоя послѣдния противозаконни дѣйствия въ кржга на обязанноститѣ си, като направи да не се продаватъ завладенитѣ отъ подсждимия държавни имоти и да останатъ въ негово владѣние и собственность. За състава на прѣстжплението прѣдвидено въ чл. 146 отъ Наказателний Законъ, се изисква, между друго, да се установи, че дѣйствието, за извършването, или за пропущанието на което виновния иска да склони едно длъжностно лице чрѣзъ обѣщавание, или давание даръ да влиза, въ кржга на служебнитѣ длъжности на това лице,

Digitized by Google

или поне това дѣйствие да бѫде възложено върху длъжностното лице ad hoc. Въ дадения случай Сѫдътъ не е констатиралъ, че продажбата на незаконно завладѣнитѣ отъ подсѫдимия държавни недвижими имоти е влизала въ кръга на служебнитѣ обязанности на Окол. Началникъ Д. Станчевъ, и че слѣдователно този послѣдния е могълъ да направи да се не продаджтъ тѣзи имоти, а да останатъ въ владѣнието на подсѫдимия, за каквато цѣль Сѫда приема за установено, че му сѫ били дадени отъ подсѫдимия 10-тѣхъ наполеона. Сѫда е констатиралъ само, „че въ кръга на обязанноститѣ на Окол. Началникъ е спадало *наглѣжданието и откриванието* завладѣнитѣ отъ разни лица незаконно държавни имоти", което се установявало отъ неговитѣ показания, „че той лично и чрѣзъ подвѣдомственнитѣ си чиновници е провѣрявалъ документитѣ на подсѫдимия за тия имоти, и че *при продажбата на такива имоти обязателно присѫтствувалъ единъ отъ подвѣдомственнитѣ му чиновници*". — Отъ казаното явно става, че Сѫда, кото не е констатиралъ въ присѫдата си, че продажбата на завладѣнитѣ отъ подсѫдимия държавни недвижими имоти, е влизала въ кръга на служебнитѣ обязанности на Еленския Окол. Началникъ, а е призналъ подсѫдимия за виновенъ въ давание 10 наполеона подкупъ на сѫщий Началникъ, за да направи да не се продаватъ тѣзи имоти, а да останатъ въ негово владѣние, съ това е нарушилъ чл. 146 отъ Наказателний Законъ, което нарушение е сѫществено. 3) Съгласно чл. 37 отъ Наказателний Законъ, подлѣжатъ на конфискация намѣренитѣ у виновний прѣдмѣти, на които направата, проданьта, распространяванието, притежанието, или пазението сѫ забранени, а тъй сѫщо, въ прѣдвиденитѣ отъ закона случаи, и вѣщитѣ, които принадлѣжатъ на виновния и които сѫ биле прѣдназначени или сѫ служили за извършване на прѣстѫплението. Отъ ясния смисълъ на този членъ слѣдва, че за да може Сѫда да признае подлѣжащи на конфискация извѣстни вѣщи, принадлѣжащи на виновния, които сѫ биле прѣдназначени или сѫ служили за извършване на извѣстно прѣстѫпление, необходимо е въ члена отъ закона, който прѣдвижда и наказва това прѣстѫпление, до се сѫдържа изрично и специално постановление за конфискацията на подобни вѣщи. Въ чл. 146 отъ Наказателний Законъ, въ който се прѣдвижда прѣстѫплението подкупъ, както въобще и въ всичкитѣ други членове на глава пета, озаглавена „прѣстѫпления противъ властьта", не се съдържа никакво поставление за конфискация на вѣщитѣ, които съ служили, или сѫ биле прѣдназначени за прѣстѫплението подкупъ. На това основание слѣдва да се признае, че Руссенский Аппелативенъ Сѫдъ неправилно е постановилъ да се конфискува вѣщественното по дѣлото доказателство — 10-тѣхъ наполеона, съ което и нарушилъ чл. 37 отъ Наказателний Законъ.

Водимъ отъ горнитѣ съображения, Върховний Кассационненъ Сѫдъ **опрѣдѣлява**: Присѫдата на Руссенский Аппелативенъ Сѫдъ отъ 26 Декемврий 1897 година, подъ № 442, защото сѫ нарушени чл. чл. 362 и 449 отъ Углавното Сѫдопроизводство и чл. чл. 37 и 146 отъ Наказателний Законъ, съ силата на чл. 569 отъ Углавното Сѫдо-

Digitized by Google

производство, да се отмѣни и дѣлото за ново разглѣждание, отъ другъ съставъ да се изпрати въ сѫщий Аппел. Сѫдъ.

№ 69 — (1454) — 22-ий Декемврий 1898 год. Въ Името на Негово Царско Височество Българский Князъ Фердинандъ I-ий. Върховний Кассационенъ Сѫдъ, второ углавно отдѣление, на осмий Декемврий хилядо осемстотинъ деветдесетъ и осма година, въ открито сѫдебно засѣдание, въ слѣдующий съставъ: Подпрѣдсѣдателъ Филипъ Филчевъ, членове: Савва Кисьовъ и Владимиръ Петковъ, при Секретарьтъ: Петръ А. Макавѣевъ и въ присѫтствието на Прокурора: Д-ръ П. Данчевъ, слуша доложеного отъ члена Петковъ углавно дѣло № 730, по описътъ за 1898 година, на Силистренский Окр. Управитель, срѣщу присѫдата на Силистренский Окр. Сѫдъ, отъ 217-ий Априлий 1898 год., подъ № 114, за нарушение закона за Акциза върху Питиетата. —Въ сѫдебното засѣдание странитѣ не се явихѫ.

Обстоятелствата на дѣлото сѫ: На 19 Януарий 1897 год. билъ съставенъ актъ, противъ Никола Е. Донковъ, чрѣзъ който било констатирано нарушение на закона за Акциза върху Питиетата, състояще въ това, че е продавалъ питиета на дребно безъ да се е снабдилъ съ нуждний за това патентъ. Възъ основание на този актъ Силистренский Окр. Управитель издалъ постановление подъ № 431 отъ 31 Юлий 1897 год., съ което осѫдилъ нарушителя Никола Енчевъ Донковъ, отъ с. Калипетрово, да заплати за въ полза на хазната само 110 лева глоба, понеже се е билъ снабдилъ сега съ патентъ. По въззивна жалба отъ Никола Енчевъ Донковъ, дѣлото е било разглѣдано отъ Силистренский Окр. Сѫдъ, който съ присѫдата си отъ 27 Априлий 1898 год. подъ № 114, отмѣнилъ постановлението на Силистренский Окр. Управитель отъ 31 Юлий 1897 год., подъ № 431, и приналъ Никола Енчевъ Донковъ за невиновенъ да е продавалъ безъ нуждното разрѣшение спиртни питиета въ кръчмата си прѣзъ 1897 год. на 19 Януарий и вслѣдствие на това го освободилъ отъ всѣкаква отговорность по това му обвинение. Срѣщу тая присѫда Силистренский Окр. Управителъ е подалъ въ Върховний Кассационенъ Сѫдъ кассационна жалба, съ която се оплаква за нарушение чл. чл. 48 и 64 отъ закона за Акциза върху Питиетата, защото обвиняемия въ въззивната си жалба е призналъ, че когато сѫ се продавали въ завѣдението му спиртни питиета, нему не му е било разрѣшено още да търгува, и че той се е снабдилъ съ патентъ, слѣдъ като е билъ съставенъ противъ него актъ.

Върховний Касационенъ Сѫдъ, слѣдъ като изслуша заключението на Прокурора, взе прѣдъ видъ: Отъ акта съставенъ на 19 Януарий 1897 год. противъ Никола Е. Донковъ, се вижда, че този послѣдния на зададения му въпросъ отъ акцизния агентъ е отговорилъ, че не е питиепродавецъ, че виното, което се е пияло въ дуклянта му отъ присѫтствующитѣ, е било взето отъ другъ дюкянъ и че съ патентъ щѣлъ да се снабди слѣдъ като му се разрѣши, за което и подалъ заявление. Въ въззивната си жалба обвиняемия Никола Е. Донковъ е призналъ, че въ врѣме на съставянието на акта той не е билъ снабденъ съ патентъ, нито пъкъ е продавалъ вино-

Digitized by Google

а по настояванието на Ченю Недевъ билъ купилъ вино отъ другъ дюкянъ и го донесълъ въ своя за да почерпи мющериитѣ си, за установяването на което обстоятелство, по негово искание, Сѫда е допустналъ и распиталъ свидѣтели. Отъ горѣказания актъ се вижда още, че надъ вратата на дукяна на обвиняемия е била окачена табла съ надписъ: „питейно заведение на дрѣбно на Никола Енчевъ съ мѣстни разни напитки". Въпрѣки всичкитѣ тѣзи данни и обяснения на подсѫдимия Никола Е. Донковъ, Силистренский Окр. Сѫдъ съ присѫдата си по това дѣло е оправдалъ този послѣдния, на това единственно основание, че той, подсѫдимия, призналъ, че не въ него е била грѣшката, тъй като той е заявилъ на врѣме на акцизното отдѣление и освѣнъ това, той се е билъ снабдилъ съ нуждния патентъ за да търгува съ спиртни питиета прѣзъ това враме, за прѣзъ което му е съставенъ актъ. Това съображение на Сѫда, обаче е несъстоятелно и несъобразно съ постановленията на закона. Прѣди всичко, самъ подсѫдимия въ въззивната си жалба призналъ, че е билъ снабденъ се патентъ едвамъ на 1 Мартъ 1897 год., когато акта, съ който е констатирано нарушението, е билъ съставенъ на 19 Януарий 1897 година.—Спорѣдъ чл. чл. 45 и 48 отъ закона за Акциза върху Питиетата лицето, което иска да търгува съ спиртни питиета, длъжно е *прѣдварително* да се снабди съ надлѣжния патентъ. Въ чл. 48 изрично е казано; „безъ да се взематъ опрѣдѣленитѣ патенти, не се дозволява никому да продава пития."—Съгласно пъкъ втората забѣлѣжка къмъ чл. 49 отъ сѫщия законъ, въ завѣденията и всѣкакъвъ видъ продавници отворени за публиката, но които нѣматъ патенти за продаване на питиета, се забранява, подъ отговорность на ступанитѣ да се държатъ и употрѣбяватъ всѣкакви питиета, даже и ако би тѣ да сѫ донесени въ завѣдението отъ самитѣ посѣтители. Съ оправданието на подсѫдимия по това дѣло, както и съ игнорирание на установенитѣ по дѣлото данни и постановленията на самия законъ, Силистренский Окр. Сѫдъ явно е нарушилъ, въ този случай, чл. чл. 48 и 49 отъ закона за Акциза върху Питиетата, което нарушение е сѫществено и влѣче слѣдъ себе си отмѣнението на обжалваната присѫда. Слѣдователно, оплакванието на Силистренский Окрѫженъ Управитель за това нарушение, е основателно.

Водимъ отъ това съображение, Върховний Кассационенъ Сѫдъ, **Опрѣдѣли**: Присѫдата на Силистренский Окр. Сѫдъ отъ 27 Априлий 1898 год. подъ № 114, защото сѫ нарушени чл. чл. 48 и 49 отъ закона за Акциза върху Питиетата, съ силата на чл. 137 отъ Углавното Мирово Сѫдопроизводство, да се отмѣни и дѣлото за ново разглѣждание, отъ другъ съставъ, да се испрати въ сѫщий Окрѫженъ Сѫдъ.

№ 70 — (1457) — 22-ий Декемврий 1898 год. *Въ името на Негово Царско Височество Българский Князь Фердинандъ I-ий. Върховний Кассационенъ Сѫдъ, второ углавно отдѣление, на осмий Декемврий хилядо осемстотинъ деветдесеть и осма година, въ открито сѫдебно засѣдание, въ слѣдующий съставъ: Подпрѣдсѣдатель: Филипъ Филчевъ, членове: Савва Кмсьовъ и Владимиръ Петковъ, при Секретари: П. Макавѣевъ и въ присѫтствието на Прокурора*

Digitized by Google

Д-ръ Н. *Данчевъ, слуша доложеното отъ члена* Петковъ *углавно дѣло № 733, по описъть за 1898 год., на* Господинъ *Д. Златаровъ, срѣщу присждата на Силистренский Окр. Сждъ отъ 12 Септемврий* 1897 *год., подъ № 315, —за нарушение закона за Тютюня.*— Въ сждебното засѣдание странитѣ не се явихж. —

Обстоятелствата на дѣлото сж: Тютюневия контрольоръ при 1-ий Силистренский участъкъ Иванъ Д. Джамбазовъ, на 11 Декемврий 1895 г., съставилъ единъ актъ, съ който константиралъ, че като обискувалъ плѣвника на Иванъ Д. Златаровъ, отъ село Алфатаръ, намѣрилъ 2 килограмма и 800 грамма тютюнъ на листье. На основание тоя актъ, Силистренский Окр. Управитель издалъ постановление подъ № 85 отъ 30 Май 1896 година, съ което осждилъ Господинъ Д. Златаровъ, да заплати на хазната укритий сборъ — бандеролно право отъ първо качество за 2 килогр. и 800 грамма тютюнъ на листье, 67 лева и 20 ст. и двойна глоба 134 лева и 40 ст., а всичко 201 л. и 60 стот. и намѣрений тютюнъ да се конфискува. Осждений подалъ аппелативна жалба, противъ това постановление, въ Силистренский Окр. Сждъ, който, като разглѣдалъ това дѣло, съ присждата си отъ 12 Септемврий 1897 година, подъ № 315, присждилъ: „Признава Г. Д. Златаровъ, отъ село Алфатаръ, за виновенъ въ нарушение чл. 56 отъ закона за Тютюня, вслѣдствие на което измѣнява постановлението на Силистренский Окр. Управитель, подъ № 85 отъ 30 Май 1896 година така: Осжжда Господинъ Д. Златаровъ, да заплати за въ полза на хазната 132 лева и 40 ст., за намѣрений въ плѣвницата му 2 килогр. и 800 грамма тютюнъ на листье, скритъ отъ финансовий надзоръ и тютюня да се конфискува за въ полза на сжщата, а аппелативната жалба на Господинъ Д. Златаровъ, подадена срѣщу това постановление, се оставя безъ послѣдствие, като неоснователна.“ — Срѣщу тая присжда Господинъ Д. Златаровъ е подалъ въ Върховний Кассационенъ Сждъ, кассационна жалба, съ която се оплаква за нарушение: 1) Чл. чл. 84 и 85 отъ Углавното Мирово Сждопроизводство, защото Сжда не обърналъ внимание на доказателствата по дѣлото, отъ които се установявало, че намѣрения въ плѣвнята му тютюнъ е билъ подхвърленъ, нито пъкъ е призовалъ посоченитѣ отъ него свидѣтели за доказвание на това обстоятелство; и 2) чл. 86 отъ Углавното Мирово Сждопроизводство и чл. 56 отъ закона за Тютюня, защото тютюня е билъ намѣренъ въ плѣвнята му, която била достжпна на всичкитѣ посѣтители на хана му и че слѣдователно той не можалъ да бжде отговоренъ за този тютюнъ.

Върховний Кассационенъ Сждъ, слѣдъ като изслуша заключението на Прокурора, взе прѣдъ видъ: Отъ производството по дѣлото се установява, че кассатора Господинъ Д. Златаровъ, както въ възвивната си жалба, тъй и въ сждебното засѣдание на Силистренский Окр. Сждъ, при разглѣждането на дѣлото, е искалъ съ посоченитѣ отъ него свидѣтели да установи мѣжду друго и обстоятелството, че намѣрения въ плѣвнята му тютюнъ е билъ подхвърленъ тамъ отъ самия съставитель на акта, или по негово внушение отъ друго лице. Силистренский Окр. Сждъ, обаче, никакъ не е обсждилъ това об-

Digitized by Google

стоятелство, а оставилъ безъ послѣдствие исканието на кассатора за призовавание на свидѣтелитѣ, на това основание, че другитѣ обстоятелства, които той искалъ да установява съ свидѣтелитѣ, не щѣли да иматъ сѫществено значение за дѣлото. 2) Въ съобразителната часть на присѫдата си по това дѣло, Силистренский Окр. Сѫдъ, между друго съобразява, че щомъ въ жилището на нѣкого се намѣри тютюнъ, естествената прѣзумция е, че той е скрилъ тютюня и че тази прѣзумция сѫществува до тогава, до когато не се докаже противното. По нататъкъ Сѫда съобразява: „както се вижда отъ цѣлото производство по дѣлото, аппелатора не е прѣдставилъ доказателства, съ които да докаже, че не той, а другъ нѣкой е поставилъ тоя тютюнъ въ плѣвника му. Има само едно прѣдположение, че освѣнъ аппелатора и други лица сѫ могли да поставятъ прѣдмѣтния тютюнъ въ плѣвника на аппелатора; но това прѣдположение не освобождава аппелатора отъ отговорность, тъй като, както се спомѣна и по-горѣ, на него лѣжи обязанностьта да доказва, че той не е ималъ тютюнъ, и че вънкашни лица сѫ го поставили въ неговата плѣвница". —Въ тѣзи съображения на Сѫда се съдържатъ явни противорѣчия и несъобразности съ фактитѣ по дѣлото. За да можеше въ случая Сѫда да се ръководи отъ прѣзумцията, че щомъ въ жилището на едно лице се е намѣрилъ тютюнъ, то този тютюнъ е скритъ отъ това лице, необходимо нуждно е било да отстрани Сѫдътъ всѣкакви други прѣдположения за възможностьта да се подхвърли този тютюнъ отъ друго лице. А между това Сѫдътъ не само не исключава прѣдположението за подобна възможность, но го допуща, като казва, че „има само едно прѣдположение, че *освѣнъ аппелатора и други лица сѫ могли да поставятъ прѣдмѣтния тютюнъ въ плѣвника на аппелатора.*" —Това обстоятелство именно, че тютюня е билъ подхвърленъ отъ друго лице, обвиняемия е искалъ да установи съ свидѣтелски показания, а Сѫдътъ не само, че не обсѫдилъ това му искание, но твърди въ присѫдата си, че аппелатора не прѣдставилъ доказателства за установяваиие на това обстоятелство, и прибѣрзалъ да прѣобърне отсѫтствието на доказателства за невиновностьта на подсѫдимия, въ доказателство за неговата виновность. — Отъ изложеното явно става, че въ случая Силистренский Окр. Сѫдъ е нарушилъ чл. 97 отъ Углавното Мир. Сѫдопроизводство, понеже не е съобразилъ присѫдата си съ данитѣ по дѣлото и съ обясненията на подсѫдимия. Това нарушение е сѫществено и влѣче слѣдъ себе си отмѣнението на присѫдата. Слѣдователно, оплакването на кассатора за това нарушение, е основателно.—

Водимъ отъ това съображение, Върховний Кассационенъ Сѫдъ, **опрѣдѣлява**: Присѫдата на Силистренский Окр. Сѫдъ, отъ 12 Септемврий 1897 г., подъ № 315, защото е нарушенъ чл. 97 отъ Углавното Мир. Сѫдопроизводство, съ силата на чл. 137 отъ сѫщото Сѫдопроизводство, да се отмѣни и дѣлото за ново разглѣждание, отъ другъ съставъ, да се испрати въ сѫщий Окр. Сѫдъ.

Digitized by Google

№ 71 — (1468) — *28 ий Декемврий 1898 год.* *Въ името на Негово Царско Височество Българский Князь Фердинандъ I-ий. Върховний Кассационенъ Сѫдъ, второ Углавно Отдѣление, на десетий Декемврий хилядо осемстотинъ девет-десеть и осма година, въ открито сѫдебно засѣдание, въ слѣдующий съставъ: Подпрѣдсѣдатель Филипъ Филчевъ, членове: Савва Кисьовъ и Владимиръ Петковъ, при Секретарьтъ Петръ А Макавѣевъ и въ присѫтствието на Пом. Прокурора Дим. Тошковъ, слуша доложеното отъ членьтъ Петковъ углавно дѣло № 297, по описьтъ за 1898 год., на Велинъ Яначковъ срѣщу, присѫдата на Кюстендилский Окр. Сѫдъ отъ 10 Септемврий 1897 год., подъ № 204, за развалянние и съсичание телена прѣграда на една бахча.* — Въ сѫдебното засѣдание кассатора не се яви. —

Обстоятелствата на дѣлото сѫ: На 13 Септемврий 1895 година, Свѣщенника Еманоилъ П. Ивановъ, отъ гр. Кюстендилъ, подалъ до Кюстендилский Окол. Мир. Сѫдия жалба, въ която излага, че Велинъ Яначковъ, отъ с. Шишковци, самоуправно му повредилъ шипестия — бодливия телъ въ стойность 250 лева, съ който телъ си билъ заградилъ овощната градина въ с. Шишковци, вслѣдствие на което молилъ да бѫде призованъ и осѫденъ на приличното наказание, на заплащание причинената му щѣта въ размѣръ 250 лева, а за установявание истинностьта на горѣизложеното, посочилъ на нѣколко души свидѣтели. Мир. Сѫдия образувалъ углавно дѣло № 599 отъ 1895 година, по което на 21 Декемврий 1895 година, издалъ задочна присѫда, съ която призналъ обвиняемия Велинъ Яначковъ, отъ село Шишковци, за виновенъ въ това, че е развалилъ и съсѣкалъ теленатa прѣграда на бахчата на Свѣщ. Еманоилъ П. Ивановъ, изъ гр. Кюстендилъ и на основание чл. 119 отъ Устава за Наказанията, го осѫдилъ на 25 лева глоба, която въ случай на несъстоятелность да се замѣни съ 5 дневно запирание, осѫдилъ сѫщий да заплати на обвинителя — Свѣщенникъ Еманоилъ П. Ивановъ 250 лева за нанесенитѣ му врѣди и загуби и 32 лева 5 ст. сѫдебни разноски. По въззивна жалба отъ Велинъ Яначковъ, дѣлото е било разглѣдано отъ Кюстендилский Окр. Сѫдъ, който съ присѫдата си отъ 10-ий Септемврий 1897 година, подъ № 204, подтвърдилъ присѫдата на Кюстендилский Окол. Мир. Сѫдия, отъ 21 Декемврий 1895 година. Срѣщу тая присѫда на Кюстендилский Окр. Сѫдъ, Велинъ Яначковъ е подалъ въ Вѣрховний Кассационенъ Сѫдъ кассационна жалба, съ която се оплаква: 1) за това, че Сѫда не взелъ въ съображение, че отъ показанията на свидѣтелитѣ се установила неговата невиновность, и 2) че Сѫда неправилно оцѣнилъ оглѣдния протоколъ отъ 29-ий Октомврий 1895 година, относително размѣра на гражданския искъ.

Върховний Кассационенъ Сѫдъ, слѣдъ като изслуша заключението на Пом. Прокурора, взе прѣдъ видъ: 1) Кюстендилский Окр. Сѫдъ е основалъ присѫдата си по това дѣло на слѣдующето главно съображение: „Макаръ обвиняемий и да не се признава за виновенъ, обаче отъ показанията на распитанитѣ прѣдъ Мировий Сѫдия свидѣтели, се напълно установява това му прѣстѫпно дѣяние; съ днесь распитанитѣ свидѣтели обвиняемий не меже да обори показанията на тия свидѣтели, распитани отъ Мировий Сѫдия, възъ основание на които е основана собственно осѫдителната присѫда; въ такъвъ слу-

Digitized by Google

чай тази послѣднята като съ нищо необорена, слѣдва да бѫде подтвърдена". — Отъ приведеното тукъ съображение на Сѫда не се вижда, какви сѫ биле основанията, по които Сѫдътъ е дошелъ до убѣждението за виновностьта на подсѫдимия. Сѫдътъ по сѫщество рѣшава дѣйствително въпроса за виновностьта, или невиновностьта на подсѫдимия, по вътрѣшното си убѣждение, но това негово убѣждение не трѣбва да бѫде безотчетно и произволно, а трѣбва да се основава на съвокупното оцѣнение на всичкитѣ данни, провѣрени въ сѫдебното засѣдание. Върховний Кассационенъ Сѫдъ, съгласно чл. 5 отъ Закона за Сѫдоустройството, не може да провѣрява вътрѣшното убѣждение на Сѫдиитѣ, които сѫ разрѣшили извѣстно дѣло, но това ограничение на неговата власть, не може да се распространи и на такива случаи, когато вътрѣшното убѣждение на Сѫдиитѣ е безотчетно, или немотивирано. Въ дадения случай, Сѫдътъ не е направилъ надлѣжна оцѣнка на показанията на свидѣтелитѣ, понеже не е указалъ въ мотивитѣ на присѫдата си, какви факти сѫ установени отъ тѣхнитѣ показания и отъ какво именно той заключава, че напълно е установено прѣстѫпното дѣяние на подсѫдимия. Относително показанията на распитанитѣ въ втората инстанция свидѣтели, Сѫда казва само, че съ тѣхъ обвиняемия не можелъ да обори показанията на свидѣтелитѣ, распитани прѣдъ Мир. Сѫдия, но какво именно сѫ показали тѣзи свидѣтели, Сѫда не указва. Сѫдътъ тъй сѫщо въ съобразителната часть на присѫдата си не излага никакви съображения относително размѣра на гражданский искъ. Отъ изложеното до тукъ явно става, че Кюстендилский Окр. Сѫдъ, при постановяването на присѫдата си по това дѣло, е нарушилъ чл. чл. 85 и 97 п. 3 отъ Углавното Мирово Сѫдопроизводство, което нарушение е сѫщественно и влѣче слѣдъ себе си отмѣнението на присѫдата.

Водимъ отъ горѣизложеното, Върховний Кассационенъ Сѫдъ **опрѣдѣлява:** Присѫдата на Кюстендилский Окр. Сѫдъ, отъ 10 Септемврий 1897 година, подъ № 204, защото сѫ нарушени чл. чл. 85 и 97 п. 3 отъ Углавното Мирово Сѫдопроизводство, съ силата на чл. 137 отъ сѫщото Сѫдопроизводство, да се отмѣни и дѣлото за ново разглѣждание, отъ другъ съставъ, да се испрати въ сѫщий Окрѫженъ Сѫдъ.

№ 72—(1521) — 3-ий Януарий 1899 год. *Въ Името на Негово Царско Височество Българский Князь Фердинандъ I-ий. Върховний Кассационенъ Сѫдъ, второ углавно отдѣление, на деветнадесетий Декемврий, хилядо осемстотинъ деветдесеть и осма година, въ открито сѫдебно засѣдание, въ слѣдующий съставъ: Подпрѣдсѣдатель: Филипъ Филчевъ, членове: Савва Кисьовъ и Вл. Петковъ, при Секретаря: Петръ А. Макавѣевъ и въ присѫтствието на Прокурора Д-ръ Петръ Данчевъ, слуша доложеното отъ Подпрѣдсѣдателя углавно дѣло, № 822, по описътъ за 1898 год., по кассационната жалба на Вратчанский Окр. Управитель, противъ присѫдата на Вратчанский Окр. Сѫдъ отъ 25 Юний 1897 год. № 1228, съ която е оправданъ Симеонъ Хр Цѣновъ, по нарушение Закона за Тютюня.* — Въ сѫдебното засѣдание странитѣ не се явихѫ. —

Digitized by Google

Обстоятелствата на дѣлото: Вратчанский Окр. Управитель, съ постановлението си отъ 27 Октомврий 1893 гогина, подъ № 662, на основание чл. 67 и 71 отъ Закона за Тютюня, е осждилъ Симеонъ Хр. Цѣновъ, да заплати за въ полза на Държавното Съкровище, глоба 319 лева 21 ст., за злоупотрѣбения отъ него 26 килограмма 601 гр. тютюнь отъ 1884 и 1889 година. Срщу това постановление, Симеонъ Хр. Цѣновъ подалъ въззивна жалба, съ която молилъ Врачанский Окр. Сждъ да отмѣни постановлението и да го освободи отъ всѣка отговорность по дѣлото. Окржжний Сждъ, като разглѣдалъ углавното дѣло, завѣдено по тая въззивна жалба, за разрѣшението му, взелъ прѣдъ видъ: 1) Че акта, съставенъ на 23 Октомврий 1892 година, констатирующъ нарушението, е литографиранъ и съставенъ прѣди окриванието му въ нарушение на чл. 76 отъ Закона за Тютюня; 2) Че въ такъвъ случай той се явява за невалиденъ, а слѣдователно базираното върху него постановление на Вратчанский Окр. Управитель, се явява неоснователно, а като такова, слѣдва да се отмѣни.— По тия съображения, Вратчанский Окр Сждъ съ присждата си отъ 25 Юний 1897 година, подъ № 1228, оправдалъ подсждимия Симиеонъ Хр. Цѣновъ. Съ кассационна жалба Вратчанский Окр. Управитель, се оплаква, че Окр. Сждъ нарушилъ чл. чл. 76 и 78 отъ Закона за Тютюня, защото неправилно не е далъ сила на доказателство на акта, рѣдовно състаненъ ако и хектографиранъ.

Върховний Кассационенъ Сждъ, слѣдъ като изслуша заключението на Прокурара, взе въ съображение: Отъ присждата на Окр. Сждъ се вижда, че подсждимия по дѣлото е оправданъ по недаване на сключения противъ него актъ сила на доказателство, поради недѣйствителность на акта, защото билъ прѣдварително подготвенъ, а не сключенъ на мѣстото; това обаче твърдѣние на Окр. Сждъ трѣбва да се признае за невѣрно, понеже никакви данни нѣма въ дѣлото, че акта е такъвъ, нито пъкъ Сжда ги указва въ присждата си. Акта е дѣйствително хектографиранъ за улѣснение работата на лицата, натоварени съ констатирванието нарушенията на закона за Тютюня, но въ него има изоставени празни мѣста за написвание ония обстоятелства, които се обнаружватъ на мѣстото при провѣряванието тютюнитѣ на производителитѣ, и тия празнини се напълватъ съ обикновенно мастило, като се отбѣлѣжава онова, което се е намѣрило. — Този начинъ на дѣйвтвие не може да се счита за неправиленъ, нито пъкъ прѣдварително хектографиранитѣ актове да се считатъ за прѣдварително приготвени, ако отъ съдържанието на акта е очевидно, че прѣдварително подготвеното не се отнася до такива обстоятелства, които не могжтъ да се знаятъ отъ напрѣдъ, които трѣбва да се констатиратъ на мѣстото и изложатъ, тъй както сж се прѣдставили и които въ разни случай биватъ различни, въ които еднообразие и прѣдварително знание за тѣхъ неможе да се има. Въ дадение случай отъ приложения при дѣлото актъ се вижда, че въ него е написано съ мастило, колко тютюнъ е трѣвало да има у подсждимия и какво е той казалъ, като не се е оказалъ на лице тютюня, че тоя актъ подсждимия го е подписалъ, а

Digitized by Google

отъ тукъ слѣдва, че той е съставляванъ на мѣстото въ оная му части, които се отнасятъ до самото нарушение, а не прѣдварително подготвенъ, безъ да е правена ревизия и констатирано нѣщо, както тъй необмислено приема Окр. Сѫдъ, безъ да си даде трудъ да вникне въ самата сѫщность на работата и още безъ да зима внимание, че подсѫдимия не оспорява съдържанието на акта, т е. че е правена у него ревизия на тютюня, и че е констатирано липсуване на всичкия тютюнь. Явно, е, прочее, че Окрѫжний Сѫдъ, като не е счелъ акта за дѣйствителенъ, нарушилъ е чл. 76 отъ Закона за Тютюня, понеже никакви неродовности по сключванието му не се забѣлѣжватъ, а и Сѫда въ присѫдата си за да признае нерѣдовностьта, основалъ се на фактъ въ сѫщность невѣренъ, че акта билъ прѣдварително съставенъ, безъ да сѫществуватъ какви годѣ данни въ дѣлото въ подкрѣпление на това му твърдение. По всички тия съображения, Върхов. Кассац. Сѫдъ **опрѣдѣлява:** Присѫдата на Вратчанский Окрѫженъ Сѫдъ отъ 25 Юний 1897 година, подъ № 1228, защото е нарушенъ чл. 76 отъ Закона за Тютюня, съ силата на чл. 137 отъ Углавното Мирово Сѫдопроизводство, да се отмѣни и дѣлото за нова разглѣждание, да се испрати въ сѫщий Сѫдъ.

Digitized by Google

Забѣлѣжка: За да се избѣгне безполѣзното и безцѣлно повторение съ печатанието на рѣшенията на Върховний Кассационенъ Сѫдъ, отъ еднакъвъ характеръ, то въ настоящия сборникъ сѫ избрани и напечатани само по важнитѣ отъ тѣхъ, №№-та на които сѫ оскобени.

Digitized by Google

АЗБУЧЕНЪ УКАЗАТЕЛЬ

за имената и фамилиитѣ на лицата, които сж участвували въ дѣлата, разрѣшени отъ Второто Углавно Отдѣление на Върховний Кассационенъ Сждъ, прѣзъ 1898 год.

Име и Фамилия на участвующитѣ въ дѣлото лица.	№ на рѣшенията
А.	
Ангелъ Христосковъ	26
Али Мустафа Верговъ	31
Атанасъ Стояновъ .	59
Атанасъ Ивановъ . .	60
Б.	
Бургазский Окржженъ Управитель	11
Бекиръ Ходжовъ . .	19
Боню Ивановъ . . .	23
Братия Константинови	42
Бург. Окр. Управитель	46
В.	
Вълчо Колювъ . . .	3
Варн. Окр. Управитель	6
Вид. Окр. Управитель	7
Варн. Окр. Управитель	15
Вид Окр. Управитель	16
Вратчанский Окр. Управитель . .	21
Варн. Окр. Управитель	29
Вели Мустафовъ . .	29
Варн. Окр. Управитель	36
Вратчанский Окржж. Управитель . .	38
Варн. Окр. Управитель	45
Васа Миленковъ . .	47
Вратчанский Окржж. Управитель . .	49
Вратчанский Окржж. Управитель . .	61
Вратчанский Окржж. Управитель . .	67
Велинъ Янчевъ . .	71
Вратчанский Окржж. Управитель . .	72
Г.	
Гафаръ Керимъ . .	9
Георги Гавазовъ . .	13
Гана Манчева . . .	27
Георги Петровъ . .	35
Георги С. Радинъ .	37
Георги Тодоровъ . .	39
Георги Константиновъ	46
Гоце Неновъ . . .	60
Георги Гацовъ . .	60
Господинъ Д. Златаровъ	70
Д.	
Дено Ивановъ . . .	4

Digitized by Google

Име и Фамилия на участвующитѣ въ дѣлото лица.	№ на рѣшенията
Дачо Петковъ . . .	58
Ж.	
Желю Николовъ . .	45
И.	
Иванъ Димитровъ .	12
Иванъ Бошковъ . .	30
Илико Петровъ . .	61
К.	
Колю Колишевъ . .	1
Кюстендилский Окр. Управитель . .	2
Костадинъ Кукураки	8
Кънчо Цановъ . . .	20
Коцо Тодоровъ . . .	21
Кюстендилский Окр. Управитель . .	25
Кара Стойчо Павловъ	36
Колю Тончевъ . . .	56
Л.	
Ловч. Окр. Управитель	20
Лаза Младеновъ . .	22
М.	
Митю Петковъ. . .	2
Мюрселъ Хасановъ .	5
Мухаремъ Халиловъ	14
Милю Николовъ . .	18
Митко Цоновъ . . .	38
Михалко М. Калайджийский . . .	40
Мехмедъ Ходжа . .	43
Младенъ Стояновъ .	48
Мехмедъ Хасановъ Кьоръ	50
Молла Хюсеинъ Хехмедовъ	55
Митръ Петровъ Катерицата . . .	60
Михаилъ Попповъ .	63

Име и Фамилия на участвующитѣ въ дѣлото лица.	№ на рѣшенията
Н.	
Нено Куневъ . . .	17
Нинко Михаиловъ .	49
Нино Петковъ . . .	52
Никола Е. Донковъ .	69
П.	
Плов. Окр. Управитель	10
Петко Ванковъ . .	16
Плов. Окр. Управитель	18
Петра Младенова . .	22
Петко Георгиевъ . .	32
Политъ Вълчевъ . .	33
Политъ Вълчовъ . .	66
Петръ Петровъ . .	67
Р.	
Руссенский Окржж. Управитель . .	5
С.	
Софийский Окржж. Управитель . .	4
Севлиевский Окржж. Управитель . .	17
Сливенский Окржж. Управитель . .	19
Ст. Загорский Окр. Управитель . .	23
Славе Попъ Петровъ	28
Стоименъ Яневъ . .	37
Сливенский Окржж. Управитель . .	39
Силистренский Окр. Управитель . .	41
Севлиевский Окржж. Управитель . .	42
Ст. Загорский Окр. Управитель . .	43
Станю Тончевъ . .	54
Софийский Окржж. Управитель . .	57

Digitized by Google

Име и Фамилия на участвующитѣ въ дѣлото лица.	№ на рѣшенията
Ст. Геневъ	57
Ст. Хр. Гиргановъ .	62
Спасъ Стояновъ . .	64
Стоянъ Геразовъ . .	65
Станю М. Сяровъ . .	68
Силистренский Окр. Управитель . .	69
Симеонъ Хр Цѣновъ	72
Т.	
Тодоръ С. Филовъ .	11
Тодоръ Пашевъ . .	24
Тасе Митовъ . . .	25
Тодоръ Георгиевъ .	51
Търновский Окржж. Управитель . .	62
Тодоръ Косевъ . .	62
Ф.	
Фоте Иованидисъ .	41
Х.	
Хрюстемъ Османовъ .	6
Хатидже Дели Хюсеинова	10
Хюсеинъ Акъ Алиевъ	15
Хаджи А. Х. Хасановъ	44
Хашимъ Х. Ибрямовъ	53
Ц.	
Цвѣтко Сжбевъ . .	34
Цѣко Вътовъ . . .	48
Ш.	
Шуменский Окржж. Управитель . .	9
Ю.	
Юрданъ Х. Ивановъ	7

Нарѣдилъ Секретарь: **П А Макавѣевъ**.

Digitized by Google

УКАЗАТЕЛЬ НА ЗАКОНИТѢ,

оито сж тълкувани и разяснени съ рѣшенията на Върховний Кассационенъ Сждъ по Второто му Углавно Отдѣление, прѣзъ 1898 година.

Статии на законитѣ	№ на рѣшенията
Углав. Сждопроизводство.	
Чл. 11 п. 2	33
„ 23	60
„ 310	22
„ 317	55
„ 329	22
„ 350	22
„ 362	68
„ 370	24, 32, 35
„ 448	14, 24
„ 449	13, 59, 60, 68
„ 453	34
„ 455	34
„ 457	51
„ 458	34
„ 465 п. 1	27
„ 486 п. 2	13, 34, 59
„ 539	51
„ 540	53
„ 545	13
„ 564	26
„ 569 п. 1	50
„ 572	40, 50, 51
„ 583	44

Статии на законитѣ	№ на рѣшенията
Углав. Мир. Сждопроизводство.	
Чл. 64	1
„ 85	5, 14, 15, 17, 20, 29, 36, 38. 47, 48, 54, 55, 61, 71
„ 86	10, 67
„ 94	32, 35
„ 97	61, 70
„ 97 п. 3	37, 52, 71
„ 109	63
„ 123	1, 8, 25, 64, 65
„ 131	63
Мир. Наказ. Уставъ	
Чл. 19	33
Законъ за Тютюня.	
Чл. 7	6
„ 14	10, 67
„ 31	31
„ 56	7
„ 67	2

Digitized by Google

Статии на законитѣ	№ на рѣшенията
Законъ за Тютюня.	
Чл. 73	28
„ 76	4, 9, 21, 38, 72
„ 77	58
„ 78	4, 5, 9, 15, 19. 21, 36, 43
„ 79	58
Правилникъ за приспособление Зак. за Тютюнъ	
Чл. 9	10
„ 10	10
„ 30	5
„ 31	5
„ 48	5
„ 49	2, 5
„ 50	2, 5
„ 50—57	7
„ 53—56	2
Закона за Данака върху Занятията	
Чл. 8	62
Законъ за Беритѣ (Акциза) върху Питиетата	
Чл. 41	46
„ 48	11, 49. 62, 69
„ 49	57, 69
„ 49 заб. 2	41
„ 50	45
„ 55	61
„ 55 заб.	3 16
„ 60	46
„ 65	11, 18, 57
„ 67	3
„ 69	45

Статии на законитѣ	№ № на рѣшенията
Законъ за Акцизитѣ.	
Чл. 1	42
„ 4 п 1	42
Отом. Наказателенъ Законъ	
Чл. 230 пр. 1	13
Наказ. Законъ	
Чл. 37	68
„ 49	50
„ 57	51
„ 57 п. 5	40
„ 58	51
„ 61	50
„ 61 ал. 2	40
„ 72	33
„ 72 п. 5	66
„ 75	66
„ 77	33
„ 146	68
„ 193	12
„ 315 п. 3	51
„ 316 п. 2	50
„ 319	56
„ 384	34
Санитар. Законъ	
Чл. 171	30
Законъ за Бирницитѣ	
Чл. 6	18

Нарѣдилъ Секретарь: **П. А. Макавѣевъ.**

Digitized by Google

По важни печатни погрѣшки

Страница	РЕДЪ			НАПЕЧАТАНО	ЧЕТИ
4	23	отъ	долѣ	съ квйто	съ който
6	12	„	„	Секвтаря	Секретаря
9	6	„	горѣ	на продажбата	на продажбата
11	20	„	„	безд	безъ
14	13	„	„	закючението	заключението
„	14	„	долѣ	липе	лице
16	3	„	„	чл. 65	чл. 56
17	5	„	горѣ	Кссационенъ	Кассационенъ
„	7	„	„	чл. 65	чл. 56
18	15	„	долѣ	обарва	оборва
20	1 и 2	„	„	вазивацинта	възвивницата
29	22	„	„	Руссенекий	Руссенский
35	5	„	горѣ	излуша	изслуша
36	13	„	„	нарутение	нарушение
38	3	„	„	Уиглавно	Углавно
39	6	„	долѣ	Аириилй	Априлий
40	22	„	„	обяенява	обяснява
„	3	„	горѣ	Сливенскпй	Сливенский
41	20	„	„	въ даденея	въ дадения
44	1	„	долѣ	чк. 76	чл. 76
47	7	„	„	по тжпка	постжпка
„	13	„	горѣ	защнтникъ	защитникъ
48	5	„	„	защитнкъ	защитникъ
50	7	„	„	25 Ю й	25 Юлий
„	19	„	долѣ	нуправи	направи
51	21	„	„	слѣдовато	слѣдователно
52	2	„	горѣ	Тисе	Тасе
53	9	„	долѣ	тютюню	тютюня
55	12	„	„	одбстоятелстово	обстоятелството
56	13	„	горѣ	а сѣдание	засѣдание
58	9	„	долѣ	каконната	законната
59	6	„	горѣ	жблба	жалба
64	19	„	„	доложенто	доложеното

Digitized by Google

Страница	РЕДЪ			НАПЕЧАТАНО	ЧЕТИ
66	15	отъ	горѣ	солидорно	солидарно
68	10	„	„	годна	година
„	3	„	долѣ	им —	има —
74	10	„	горѣ	вслѣдствсие	вслѣдствие
79	21	„	„	ошъ	отъ
80	22	„	„	отвлчатъ	отвличатъ
82	17	„	„	чл. 87	чл. 78
86	8	„	„	Тедоровъ	Тодоровъ
„	8	„	долѣ	кассациоина	кассациоина
90	9	„	горѣ	чл. 573	чл. 572
93	11	„	„	обарихж	оборихж
96	17	„	долѣ	липсованве	липсуване
97	11	„	горѣ	Хаджи	на Хаджи
100	4	„	„	призвежда	произвѣжда
105	4	„	долѣ	устинвивши	установивши
109	7	„	горѣ	обвинаемий	обвиняемий
112	24	„	„	Наказ. Законъ	Угл. Сѫдопроизводство
121	22	„	долѣ	тъмничеръ	тъмниченъ
127	8	„	горѣ	Цаню Иванвъ	Цано Ивановъ
„	11	„	„	ходнлъ	ходилъ у
131	19	„	„	Слѣдовате	Слѣдователь
135	8	„	долѣ	вслѣдстви	вслѣдствие
153	15	„	горѣ	Кассационннъ	Кассационенъ
167	9	„	долѣ	прѣдварително	прѣдварително

Digitized by Google